Kapanmış bir davayı
asla yeniden açma...

İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi

HOLLY JACKSON

epsilon®

QAG
Recognising Academic Achievement

AKADEMİK BAŞARI DEĞERLENDİRME 2017/18

Aday numarası	Aday Adı Soyadı
4169	Pippa Fitz-Amobi

Bölüm A: Adayın önermesi

Aday tarafından doldurulacak

- Konunun ilgili olduğu dersler ve alanlar

İngilizce, Gazetecilik, Araştırmacı Gazetecilik, Ceza Hukuku

Proje Ödevi Çalışma Başlığı

Araştırılacak konuyu açıklama/soru/hipotez olarak ifade edin.

Little Kilton'da Andie Bell'in 2012'deki kayıp kişi soruşturması üzerine araştırma.

Andie Bell'i örnek vaka olarak kullanan yazılı, görsel medya ve sosyal medyanın polis soruşturmasında nasıl paha biçilmez oyuncular haline geldiğine dair detaylı bir rapor. Sal Singh ve iddia edilen suçuyla ilgili sunumlarda basının etkisi.

- İlk kaynaklarım şunlar:

Kayıp şahıs uzmanı ile röportaj, vakayı bildiren yerel bir gazeteciyle röportaj, gazete makaleleri, halk üyeleriyle röportajlar. Polis prosedürü, psikoloji ve medyanın rolüyle ilgili kitap ve makaleler.

Danışmanın yorumu:

Pippa, daha önce de konuştuğumuz gibi seçtiğin konu oldukça hassas, kasabamızda işlenen korkunç bir suç. İkna olmayacağını biliyorum ama bu proje sadece etik sınırların aşılmaması kaydıyla kabul edilecektir. Araştırmanı yaparken hassas konulara çok fazla yoğunlaşmadan raporun için başka odak noktası bulman gerektiğini düşünüyorum.

Açıkça belirteyim, bu olaya karışan ailelerle hiçbir İLETİŞİM OLMAYACAK. Aksi takdirde bu etik ihlali sayılacak ve projen diskalifiye edilecek. Çok fazla çalışma. İyi bir yaz geçirmeni dilerim.

Aday beyanı

Adaylara yönelik uyarılarda belirtilen haksız uygulamalarla ilgili kuralları okudum ve anladım.

İmza: Pippa Fitz-Amobi

Tarih: 18/07/2017

Bir

Pip, nerede yaşadıklarını biliyordu.

Little Kilton'daki herkes nerede yaşadıklarını biliyordu.

Evleri kasabanın perili evi gibiydi, insanlar önünden geçerken adımlarını hızlandırıyor, sözcükler ağızlarına dolanıyor, boğazlarında düğümleniyordu. Okuldan eve dönen çocuklar çığlık çığlığa toplanıp birbirinin önüne geçerek ön kapıya dokunmaya çalışıyordu.

Bu eve hayaletlerin musallat olduğu falan yoktu, sadece evdeki üç üzgün insan eskisi gibi hayatlarını yaşamaya çalışıyordu. Burası yanıp sönen ışıkları ya da içinde kendi kendine devrilen sandalyeleri olduğu için değil, duvarlarına koyu sprey boyalarla *Pislik Ailesi* yazıldığı ve pencereleri taşla kırıldığı için lanetliydi.

Pip, neden taşınmadıklarını hep merak etmişti. Taşınmaları gerektiğini düşünmüyordu, yanlış bir şey yapmamışlardı. Ama bu şekilde yaşamaya nasıl devam ettiklerini bilmiyordu.

Pip pek çok şey biliyordu; hippopotomonstrosesquipedaliophobia'nın uzun kelime fobisi için kullanılan teknik terim olduğunu, bebeklerin diz kapakları olmadan doğduklarını, dört binden fazla patates çeşidi bulunduğunu, Platon ve Cato'nun en iyi alıntılarını kelimesi kelimesine biliyordu. Ama Singhlerin burada kalacak gücü nereden bulduklarını bilmiyordu. Burada, Kilton'da üzerlerinde onca göz, duyulacak kadar yüksek fısıldaşmalar, dostça uzun sohbetlere dönmeyen ayaküstü konuşmaların ağırlığı altında nasıl devam ettiklerini bilmiyordu.

Evlerinin hem Anide Bell hem de Sal Singh'in gittiği, Pip'in birkaç hafta içinde ağustos güneşinin batıp eylül ayının gelmesiyle son sınıfı okuyacağı Little Kilton Gramer Okulu'na bu kadar yakın olması bilhassa işkenceydi.

Pip durup kasabanın çocuklarının yarısından daha cesur bir hareketle elini bahçe kapısına koydu. Evin ön kapısına giden yolu gözleriyle takip etti. Sadece birkaç adım gibi görünüyor olmasına rağmen durduğu yerle kapı arasında büyük bir uçurum vardı. Bunun kötü bir fikir olması ihtimalini düşünmüştü. Sabah güneşi sıcaktı, diz çukurlarının kotuna yapıştığını hissedebiliyordu. Kötü bir fikir ya da cesur bir karar. Yine de tarihteki en büyük beyinler daima cesareti güvenliğin üstünde tutmuştu, sözcükleriyle en kötü fikirleri bile iyi gösterebilmişti.

Uçurumu ayakkabısının tabanlarıyla ezerek kapıya doğru yürüdü, emin olup olmadığını kontrol etmek için birkaç saniye durakladıktan sonra kapıya üç kez vurdu. Gergin yansımasına baktı: uzun siyah saçlarının uçları güneşten hafifçe açılmıştı, Güney Fransa'da geçirdiği bir haftaya rağmen ten rengi soluktu, koyu yeşil gözleri mücadeleye hazırdı.

Zincir şıngırtısı ve çift kilidin tıklamasıyla kapı açıldı.

"Merhaba?" diyen çocuk, kapıyı yarısına kadar açıp elini yanına kaydırdı. Pip, çok dikkatli bakmamak için gözlerini kırptı ama başaramadı. Çocuk Sal'a çok benziyordu: televizyon haberlerinden ve gazetedeki resimlerinden tanıdığı Sal'a. Gençlik hafızasında giderek solan Sal'a. Ravi'nin, ağabeyi gibi yandan ayrılmış dağınık siyah saçları, kalın kavisli kaşları ve buğday rengi teni vardı.

"Merhaba?" dedi bir kez daha.

"Ah..." Pip'in anında devreye giren refleksleri yavaşlamıştı. Zihni çocuğun çenesinde Sal'ın aksine tıpkı kendisininki gibi bir gamze olduğunu işlemekle meşguldü. Son gördüğünden bu yana boyu da uzamıştı. "Şey, özür dilerim, merhaba." Tuhaf bir şekilde el salladığı anda bunu yaptığına pişman oldu.

"Selam?"

"Selam Ravi," dedi. "Ben... beni tanımıyorsun... ben Pippa Fitz-Amobi. Sen ayrılmadan önce iki sınıf altındaydım."

"Tamam..."

"Merak ediyorum da, birkaç saliseni alabilir miyim? Şey, tam olarak salise değil... Salisenin gerçekten zaman ölçüsü olduğunu biliyor muydun? Saniyenin yüzde biri yani... acaba bana bir sürü salise ayırabilir misin?"

Gergin hissettiğinde ya da bir köşeye sıkıştığında hep böyle olur, kötü espri kılığına girmiş bir dizi gereksiz bilgi aktarmaya başlardı. Diğer bir şey: gergin Pip, üst tabakanın kötü bir taklidini yapmak için orta halli tavrını terk eder ve havalı bir görünüme bürünürdü. Gerçekten de daha önce ne zaman "salise" demişti?

"Ne?" diye soran Ravi şaşkın görünüyordu.

"Özür dilerim, boş ver," dedi Pip kendini toplayıp. "Yani ben okulda PÖ'mü hazırlıyorum ve..."

"PÖ nedir?"

"Proje Ödevi. Notlardan bağımsız olarak bitirme puanını yükseltmek için yürütülen bir çalışma. İstediğin herhangi bir konuyu seçebiliyorsun."

"Ah, okulda o kadar ileri gidemedim," dedi Ravi. "Elimden geldiğince çabuk bıraktım."

"Ee, pekâlâ, projem için röportaj yapabilir miyiz, merak ettim."

"Neyle ilgili?" Koyu renk kaşları hafif çatılarak gözlerinin üstüne doğru yaklaştı.

"Ee... beş yıl önce olanlarla ilgili."

Ravi yüksek sesle nefes verdi, dudakları öfkelenmek üzere olduğunu ele verircesine kıvrıldı.

"Niçin?" dedi.

"Çünkü kardeşinin yaptığına inanmıyorum ve bunu kanıtlamaya çalışacağım."

Pippa Fitz-Amobi
PÖ 01/08/2017

Hazırlık Günlüğü 1. Kayıt

Ravi Singh ile cuma öğleden sonra için röportaj ayarlandı (soruları hazırla).

Angela Johnson ile görüşmenin dökümünü yaz.

Hazırlık günlüğü, araştırmanızda, süreç içinde yol alıp nihai raporun hedeflediği yere doğru giderken karşılaştığınız engellerin bir listesini oluşturmayı amaçlamaktadır. Benim hazırlık günlüğüm ise biraz daha farklı olacak: ben buraya konuyla alakalı olsun ya da olmasın, yaptığım tüm araştırmaları kaydedeceğim çünkü henüz nihai raporumun nasıl şekil alacağını, hangi bilgilerin raporda işime yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. Bekleyeceğim ve araştırmamın sonunda ne durumda olduğumu, nasıl bir makale yazacağımı göreceğim. (Bu biraz günlüğe benzemeye mi başladı???)

Bunun Bayan Morgan'a söz verdiğim türden bir makale *olmamasını* umuyorum. Gerçekler hakkında yazabilmeyi umuyorum. 20 Nisan 2017'de Andie Bell'e gerçekten ne oldu? Ve –içgüdülerimin bana söylediği gibi– Salil 'Sal' Singh suçlu değilse, o zaman onu kim öldürdü?

Vakayı gerçekten çözeceğimi ve Andie'nin katilini bulacağımı sanmıyorum. Sonuçta adli tıp laboratuvarlarına girme iznine sahip bir polis memuru değilim; üstelik hayallere de kapılmıyorum. Ancak yapacağım araştırmamın Sal'ın suçunun sabitliği konusunda makul şüphe yaratacak gerçekleri ortaya çıkaracağını, polisin o günlerde derinlemesine bir araştırma yapmadan davayı hızlıca kapatmasının yanlış olduğunu göstereceğini umuyorum.

Bu yüzden araştırma yöntemlerim şöyle olacak: davaya yakın kişilerle röportaj yapmak, takıntılı sosyal medya takipleri ve ÇILGIN spekülasyonlar.

(BAYAN MORGAN'IN BUNLARI GÖRMESİNE İZİN VERME!!!)

O halde araştırmamın ilk aşaması, herkesin Andie olarak tanıdığı Andrea Bell'e ne olduğunu ve ortalardan kayboluşunu çevreleyen koşulları yeniden araştırmak olacak. Bu bilgiler o zamana ait haberlerden ve emniyet yetkililerinin yaptığı basın toplantılarından alınacak.

(Referanları şimdi yaz ki sonra uğraşmak zorunda kalma!!!)

Andie'nin kayboluşunu haber yapan ilk ulusal haber kuruluşunun yazısından kopyalayıp yapıştırıldı:

17 yaşındaki Andrea Bell'in geçen cuma Buckinghamshire, Little Kilton'daki evinden kaybolduğu bildirildi.

Evden Peugeot 206 marka siyah arabası ve cep telefonuyla ayrıldı ama yanına hiç kıyafet almadı. Polise, bu kayboluşun onun "karakterine aykırı" olduğu yorumları iletildi.

Polis hafta sonu boyunca aile evine yakın ormanlık alanda arama çalışması yaptı.

Andie olarak bilinen Andrea'nın beyaz tenli, 1,70 boyunda, uzun sarı saçlı olduğu bildirildi. Kaybolduğu gece üzerinde koyu renk kot pantolon ve mavi delikli bir kazak olduğu düşünülüyor.[1]

Andie Bell son olarak küçük kız kardeşi Becca tarafından 20 Nisan 2012'de saat 22:30 civarında canlı olarak görüldü.[2]

Bu durum 24 Nisan Salı günü polisin yaptığı basın toplantısında doğrulandı: Little Kilton High Caddesi'ndeki STN Bank'ın hemen dışında bulunan güvenlik kamerasından alınan CCTV (Kapalı devre televizyon sistemi) görüntülerinde Andie'nin arabasının saat 22:40 civarı evden uzaklaştığı görüldü.[3]

Ebeveynleri Jason ve Dawn Bell'in anlattıklarına göre, Andie'nin, ailesini saat 00:45'te akşam yemeğinden alması gerekiyordu. Andie gelmeyince ve telefona da cevap vermeyince nerede olduğunu bilen var mı diye arkadaşlarını aramaya başladılar. Jason Bell cumartesi sabahı saat 03:00'te kızının kayıp olduğunu bildirmek için polisi aradı.[4]

Yani o gece Andie Bell'e her ne olduysa, saat 22:40 ile 00:45 arasında oldu.

---

1 www.gbtn.co.uk/news/uk-england-bucks-54774390 23/04/12

2 www.thebuckinghamshiremail.co.uk/news/crime-4839 26/04/12

3 www.gbtn.co.un/news/uk-england-bucks-69388473 24/04/12

4 Forbes, Stanley, 2012 "Andie Bell'in Katilinin Gerçek Hikayesi," Kilton Mail, 1/05/12, s. 1-4

Burası dün Angela Johnson ile yaptığım görüşmenin dökümünü yazmak için iyi bir yer.

Kayıp Şahıslar Bürosundan Angela Johnson ile yapılan görüşmenin dökümü

Angela: Alo.

Pip: Merhaba, Angela Johnson ile mi görüşüyorum?

Angela: Evet, benim. Sen Pippa mısın?

Pip: Evet, e-postama cevap verdiğiniz için çok teşekkür ederim.

Angela: Rica ederim.

Pip: Bu görüşmeyi projemde kullanmak üzere yazabilmek için kayıt altına almamın sakıncası var mı?

Angela: Tabii, sorun değil. Üzgünüm sana ayırabileceğim sadece on dakikam var. Kayıp şahıslarla ilgili ne bilmek istiyorsun?

Pip: Pekâlâ, Bir kayıp ihbarı aldığınızda neler olduğunu anlatabilir misiniz? Süreç nasıl işler ve polisin atacağı ilk adım nedir?

Angela: Biri 999 ya da 101'i arayıp kayıp ihbarında bulunduğunda polis kayıp kişiye yönelik olası tehlikeleri belirlemek ve uygun polis müdahalesini gerçekleştirmek için mümkün olduğunca fazla detay öğrenmeye çalışacaktır. İlk olarak kayıp kişinin adı, yaşı, fiziksel özelliklerinin tarifi, en son görüldüğünde üzerinde ne olduğu, kaybolma hikâyesi, daha önce de ortadan yok olup olmadığı bilgisi, olaya dahil olan bir araç varsa bunun ayrıntıları gibi sorular sorulur. Polis bu bilgileri kullanarak yüksek, düşük ya da orta riskli bir vaka olup olmadığını belirler.

Pip: Hangi koşullar vakayı yüksek riskli sınıfına sokar?

Angela: Yaşları ya da engelleri dolayısıyla savunmasız olmaları durumunda vaka yüksek riskli olarak değerlendirilecektir. Davranışın karaktere aykırı olması zarar gördüklerinin bir göstergesi olabilir ve bu da yüksek riskli gruba girer.

Pip: Şey... yani kayıp kişi on yedi yaşındaysa ve kaybolması karakterine aykırıysa bu yüksek riskli bir dava olarak mı kabul edilir?

Angela: Ah, reşit olmayan biri varsa kesinlikle evet.

Pip: Peki, polis yüksek riskli bir vakaya nasıl tepki verir?

Angela: Şey, öncelikle kişinin kaybolduğu yere hemen polis memurları gönderilir. Memurlar kayıp kişi hakkında kimlerle arkadaşlık ettiği, eşinin kim olduğu, sağlık durumu, mali durumu gibi konularda daha ayrıntılı bilgiler toplamaya başlar. Ayrıca kişiye ait yakın zamanda çekilmiş birkaç fotoğrafa ihtiyaçları olur, yüksek riskli vakalarda adli tıp incelemesinde kullanılması için DNA örnekleri alabilirler. Ev sahiplerinin rızasıyla kayıp kişinin orada saklanıp saklanmadığını görmek ve ipucu niteliğinde başka kanıt bulmak için ev titizlikle aranır. Normal prosedür budur.

Pip: Yani polis kayıp kişinin herhangi bir suça kurban gidip gitmediğini anlamak için derhal kanıt aramaya mı başlar?

Angela: Kesinlikle. Kaybolma koşulları şüpheliyse, memurlara her zaman "şüphe varsa cinayeti düşünün," denir. Elbette kayıp vakalarının sadece küçük bir yüzdesi cinayet davasına dönüşür ama polis memurlarına sanki bir cinayet davasını araştırıyormuş gibi kanıtları erkenden belgelemeleri talimatı verilir.

Pip: Evi arandıktan sonra anlamlı bir şey bulunmazsa ne yapılır?

Angela: Arama geniş bir alana yayılır. Telefon dökümü istenebilir. Kayıp kişinin arkadaşları, komşuları, onunla ilgili bilgi sahibi olabilecek herkes sorgulanır. Kayıp kişi gençse, hele ergense, kayıp ihbarında bulunan anne ya da babanın, çocuğun tüm arkadaşlarını tanımadığı varsayılır. Bilirsin, gizli sevgili gibi diğer önemli bağlantılara ulaşmak için akranları iyi bir kaynak olabilir. Basının bilgilendirilmesi seçeneği tartışılır çünkü bu durumlarda medya aracılığıyla bilgi toplamak fazlasıyla yararlı olabilir.

Pip: Yani kayıp kişi on yedi yaşında bir kızsa polis erkenden arkadaşları ve sevgilisiyle temasa mı geçer?

Angela: Elbette. Sorgulama yapılır çünkü kayıp kişi kaçtıysa büyük ihtimalle yakın olduğu birinin yanında saklanıyordur.

Pip: Peki, bir kayıp şahıs vakasında, polis hangi noktada bir ceset aradığını kabul eder?

Angela: Evet, zaman… Ah Pippa, gitmem gerek. Üzgünüm, toplantıya çağrılıyorum.

Pip: Ah, tamam, vakit ayırdığınız için teşekkür ederim.

Angela: Başka sorun olursa bana e-posta gönder, fırsat bulunca yanıtlarım.

Pip: Göndereceğim, tekrar teşekkürler.

Angela: Hoşça kal.

İnternette bulduğum istatistikler:

Kayıp şahısların %80'i ilk yirmi dört saat içinde bulunuyor. %97'si ilk hafta içinde bulunuyor. Davaların %99'u bir yıl içinde çözülüyor. Geriye %1'i kalıyor.

> Kaybolan insanların %1'i bulunamıyor. Ancak dikkate alınması gereken bir şey daha var: tüm kayıp şahıs davalarının sadece %0.25'i ölümle sonuçlanıyor.[5]

Peki bu durumda Andie Bell nerede? Oransal olarak %1 ile %0,25 arasında küçük ondalık farklarla gidip geliyor.

Ancak cesedi bulunamamış olsa da insanların çoğu onun öldüğünü kabul etti. Peki neden?

Nedeni Sal Singh.

5 www.findmissingperson.co.uk/stats

İki

Alt kattan gelen kargaşaya kulak kabartan Pip'in işaret parmakları klavyedeki w ve h tuşları üzerinde asılı kaldı. Bir çatırtı, hızlı ayak sesleri, patinaj yapan patiler ve kontrolsüz çocuk kahkahaları. Bir saniye içinde her şey belli oldu.

"Joshua! Köpek neden benim gömleklerimden birini giyiyor?" Victor'ın keyifli bağırışları Pip'in halısının altındaki zeminden, hemen alt kattan geliyordu.

Pip yazdıklarını kaydedip dizüstü bilgisayarını kapatırken homurdanarak güldü. Babası işten döndüğü andan itibaren günlük gürültü şiddeti giderek artardı. Asla sessiz olmayı beceremezdi: fısıltıları odanın karşısından duyulur, o kadar sesli gülerdi ki kahkahaları insanı korkuturdu ve istisnasız her yıl Noel arifesinde, Noel Baba'nın getirdiği çorapları sahiplerine teslim etmek için üst kat koridorunda *parmak uçlarında yürürken* çıkardığı gürültü Pip'i uykusundan uyandırırdı.

Üvey babası böyle ince işlerden hayatta anlamazdı.

Pip alt kattaki sahneye tam orta yerinden daldı. Joshua bir odadan diğerine, mutfaktan koridora, koridordan salona koşuyor ve durmaksızın kıkırdıyordu.

Onu kovalayan Golden Retriever cinsi köpek Barney, Pip'in üvey babasının en havalı gömleğini giymişti. Babası, göz alıcı yeşil desenli bu gömleği Nijerya'ya yaptıkları son seyahatte almıştı. Köpek, cilalı meşe zeminde keyifle kayarken dişlerinin arasından heyecanla ıslık sesi çıkarıyordu.

Boyu iki metreye yakın olan Victor, üzerinde Hugo Boss marka gri üç parçalı takımıyla peşlerinden koşarken kahkahaları evi inletiyordu. Sahne Amobilerin ev yapımı Scooby-Doo montajı gibiydi.

"İyi ama ben ödevimi yapmaya çalışıyorum," diyen Pip, konvoyun altında kalmamak için geri çekilirken gülümsedi. Barney

kızın bacağına kafa atmak için bir an durdu. Sonra koşup kanepeye yığılan Josh ve babasının üstüne atladı.

"Selam ufaklık," dedi Victor, yanındaki mindere vurarak.

"Merhaba baba, o kadar sessizsin ki evde olduğunu anlamadım."

"Pip'ciğim, sürekli aynı espriyi yapmayacak kadar zekisin."

Pip yanlarına oturdu, Josh ile babasının hızlı ve derin solukları koltuk minderlerinin bir kabarıp bir inmesine neden oluyordu.

Josh sağ burun deliğini karıştırmaya başlayınca babası elini çekmesi için hafifçe vurdu.

Josh'ın o gün çıktığı futbol maçını hevesle anlatmasını sağlamak niyetiyle, "Senin günün nasıldı?" diye sordu.

Pip, Josh'ın vereceği cevapla ilgilenmedi, maç çıkışı onu kulüpten aldığında her şeyi arabada dinlemişti zaten. Gerçi yedek antrenöre çocuklardan hangisini almaya geldiğini gösterip "Joshua'nın ablasıyım," dediğinde, adamın zambak beyazı tenine şaşkınlıkla bakması Pip'in dikkatini dağıtmıştı; belki de o nedenle çocuğun arabada anlattıklarına iyice kulak verememişti.

Soyağaçlarına eklenmiş sayılara ve isimlere bakarak durumu çözmeye çalışan insanların uzun süreli bakışlarına şimdiye dek alışmış olmalıydı. Nijeryalı dev adamın Pip'in üvey babası, Joshua'nın da üvey kardeşi olduğu ortadaydı. Ama Pip soğuk teknik terimleri kullanmayı sevmiyordu. Sevdiğiniz insanlar birer rakam değildi; onlarla hesap yapılamaz, onlar birbirinden çıkarılamaz, ondalık sayı gibi aralarına mesafe konulamazdı. Victor ve Joshua, Pip'in sekizde üçü ya da ailenin yüzde kırkı değildi, onlar tamamıyla bir bütündü. Biri babası, biri de sinir bozucu kardeşiydi.

"Gerçek" babası, yani Fitz soyadını ona bırakan adam, Pip henüz on aylıkken trafik kazasında ölmüştü. Bazen annesi Pip'e, babasının dişlerini fırçalarken nasıl mırıldandığını ya da Pip'in ikinci kelimesinin "kaka" olduğunu duyunca nasıl kahkahalarla güldüğünü hatırlayıp hatırlamadığını sorardı. Pip başını salla-

yıp gülümserdi ama bunların hiçbirini hatırlamıyordu. Yine de bazen, hatırlamasanız bile, sadece başkasını gülümsetmek için hatırladığınızı söylerdiniz. Bu tür yalanlara izin vardı.

"Senin projen nasıl gidiyor Pip?" Victor, köpeğin üstündeki gömleğin düğmelerini çözerken ona döndü.

"İyi gidiyor," dedi Pip. "Şimdilik olayların arka planını inceleyip yaşananları yazıyorum. Bu sabah Ravi Singh'ı görmeye gittim."

"Ah, nasıl geçti?"

"İşi vardı ama cuma günü görüşebiliriz dedi."

"Ben olsam *gitmezdim*," dedi Josh, tedbirli bir ses tonuyla.

"Hâlâ küçük insanların trafik lambalarının içinde yaşadığını düşünen ergenliğe girmek üzere önyargılı bir çocuk olduğun için böyle düşünüyorsun," diyen Pip, kardeşine baktı. "Singhler yanlış bir şey yapmadı."

Babası araya girdi. "Joshua, ablanın yaptığı bir şeyden dolayı herkesin seni yargıladığını düşünmeye çalış."

"Pip'in tek yaptığı ders çalışmak."

Pip elindeki yastığı kusursuzca Joshua'nın yüzüne fırlattı. Victor karşılık vermek isteyen çocuğun kolunu yakalayıp gıdıkladı.

"Annem neden hâlâ dönmedi?" diye sordu Pip, tüylü çorabını Josh'ın yüzüne doğru sallayıp onu kızdırmaya devam ederken.

"İşten çıkınca doğruca Sarhoş Anneler Kitap Kulübü'ne gidecekti," dedi babası.

"Akşam yemeğinde pizza yiyebilir miyiz yani?" diye sordu Pip. Josh ve Pip'in arasındaki çatışma bir anda son buldu ve aynı cepheye geçtiler. Josh ayağa fırlayıp kollarını ablasına doladıktan sonra birlikte yalvaran gözlerle babalarına baktılar.

"Elbette," diyerek sırıtan Victor kendi poposuna bir şaplak attı. "Başka türlü bu koca kâseyi nasıl besleyebilirim ki?"

"Baba," diye homurdanan Pip bu tabiri babasına öğrettiği için kendine kızıyordu.

Pippa Fitz-Amobi
PÖ 02/08/2017

Hazırlık Günlüğü – 2. Kayıt

Andie Bell vakasında olay sonrası yaşananları gazete haberlerinden anlamaya çalışmak oldukça kafa karıştırıcı. Yapacağım görüşmeler sayesinde büyük resim netleşene kadar, boşlukları tahmin ve söylentilerle doldurmam gerekecek. Umarım Ravi ve Sal'ın en iyi arkadaşlarından biri olan Naomi bana yardımcı olabilir.

Angela'nın söylediklerine bakarsak, Bell ailesinin ifadesi alınıp evleri arandıktan sonra polis Andie'nin arkadaşlarını soruşturmuş olmalı.

Facebook üzerinde yaptığım ciddi geçmiş takibinden anladığım kadarıyla Andie'nin en iyi arkadaşları Chloe Burch ve Emma Hutton isimli iki kız gibi görünüyor. İşte kanıtım:

Emma Hutton, Sal Singh ve 97 diğer kişi

Önceki 6 yorumu gör

Emma Hutton Aman Tanrım, Andie kesinlikle inanılmazsın! Çok çoooook güzelsin.
Beğen• Yanıtla 7 Nisan 2012 22:34

Chloe Burch Lanet olsun keşke seninle resim çektirmeseydim. Yüzünü bana ver.
Beğen• Yanıtla 7 Nisan 2012 22:42

Andie Bell Hayır, teşekkürler
Beğen • Yanıtla 7 Nisan 2012 23:22

Emma Hutton Andie sonraki felakette üçümüz güzel bir tane çekebilir miyiz?
Yeni profil gerek :)
Beğen • yanıtla 7 Nisan 2012 23:27

Yorum yap...

Bu paylaşım Andie'nin kaybolmasından iki hafta önce yapılmış. Görünüşe göre Chloe de Emma da artık Little Kilton'da yaşamıyor. (Belki onlara özelden mesaj atıp telefonda görüşebilir miyiz diye sorabilirim...)

Chloe ve Emma, ilk hafta sonu (21 ve 22'sinde) Thames Valley Polisi'nin Twitter'daki #AndieyiBulun kampanyasının yayılmasına yardım etmek için çok uğraşmışlar.

Polisin cuma gecesi ya da cumartesi sabahı Chloe ve Emma ile iletişime geçtiğini varsaymanın büyük bir ilerleme olduğunu sanmıyorum. Polise ne söylediklerini bilmiyorum. Umarım bulabilirim.

Bu arada polisin Andie'nin erkek arkadaşıyla konuştuğunu biliyoruz. Adı Sal Singh ve Andie gibi o da Kilton Gramer Okulu'nda son sınıftaydı.

Cumartesi günü bir noktada polis Sal ile iletişime geçti.

"Dedektif Richard Hawkins, polisin 21 Nisan Cumartesi günü Salil Singh'ı sorguladığını doğruladı. Ona olay gecesi özellikle de Andie'nin kaybolduğu düşünülen zaman diliminde nerede olduğu soruldu."[6]

Sal o gece, arkadaşı Max Hastings'in evinde takılıyordu. Dört yakın arkadaşıyla birlikteydi: Naomi Ward, Jake Lawrence, Millie Simpson ve Max.

Bunu gelecek hafta yine Naomi'den kontrol etmem gerek ama Sal'ın polise saat 00:15 gibi Max'ın evinden ayrıldığını söylediğini sanıyorum. Eve yürüdü ve babası (Mohan Singh) Sal'ın eve yaklaşık 00:50 civarı döndüğünü doğruladı.[7] Not: Google'a göre *Max'in evi (Tudor Lane) ve Sal'ın evi (Groce Place) arası yürüyerek otuz dakika sürüyor.*

Polis hafta sonu Sal'ın mazeretini dört arkadaşından doğruladı.

Kayıp posterleri hazırlandı. Ev ev sorgulama ise pazar günü başladı.[8]

Pazartesi günü yüz gönüllü polisin ormanlık alandaki arama çalışmalarına yardım etti. Haber görüntülerini izledim, karınca sürüsü gibi dizilen insanlar onun ismini bağırıyordu. O gün ilerleyen saatlerde adli tıp ekibinin Bell ailesinin evine girdiği görüldü.[9]

---

6 www.gbtn.co.uk/news/uk-england-bucks-7855334 05/05/2012
7 www.gbtn.co.uk/news/uk-england-bucks-7855334 05/05/12
8 Forbes, Stanley, "Kasabalı Kız Hâlâ Kayıp," Kilton Mail, 23/04/12 s. 1-2.
9 www.gbtn.co.uk/news/uk-england-bucks-56479322 23/04/12

Salı günü her şey değişti.

Her ne kadar bizler, kasaba halkı detayları karışık biçimde öğrenmiş olsak da, o gün ve sonrasında yaşananları kronolojik olarak değerlendirmenin en iyisi olduğunu düşünüyorum.

Sabah erken saatlerde: Naomi Ward, Max Hastings, Jake Lawrence ve Millie Simpson polisle temasa geçip yalan ifade verdiklerini itiraf ettiler. Yalan söylemelerini Sal'ın istediğini, Andie'nin kaybolduğu gece Max'ın evinden aslında saat 22:30 gibi ayrıldığını söylediler.

Böyle bir ihbar karşısında polisin izleyeceği prosedürün ne olduğundan emin değilim ama sanırım o noktada Sal bir numaralı şüpheli oldu.

Ama onu bulamadılar: Sal okulda değildi, evde de yoktu. Telefonuna cevap vermiyordu.

Ancak daha sonra, o sabah tüm aramaları görmezden gelen Sal'ın babasına mesaj gönderdiği bilgisi basına sızdırıldı. Basın bundan "itiraf mesajı" olarak bahsediyordu.[10]

Salı akşamı, Andie'yi arayan polis ekiplerinden biri ormanda bir ceset buldu.

Sal'ın cesediydi.

Kendini öldürmüştü.

Sal'ın kendini nasıl öldürdüğünden basında hiç bahsedilmedi ama lise dedikodularının gücü sayesinde ben (Kilton'daki tüm diğer öğrenciler gibi) bunun nasıl olduğunu biliyordum.

Sal evinin yakınındaki ormanlık alana girmiş, bir avuç uyku hapı içmiş, başına plastik poşet geçirmiş, poşeti bantla boynunun etrafına yapıştırıp sabitlemişti. Bir süre sonra bilincini yitirmiş, sonunda da boğularak ölmüştü.

O akşam emniyetin yaptığı basın toplantısında Sal'dan hiç bahsedilmedi. Polis sadece Andie'nin saat 22.40 civarı evinden uzaklaştığını gösteren kamera kaydıyla ilgili birkaç açıklama yaptı.[11]

---

10 www.gbtn.co.uk/news/uk-england-bucks-7855334 05/0512
11 www.gbtn.co.uk/news/uk-england-bucks-69388473 24/03/12

Çarşamba günü Andie'nin arabası küçük bir yerleşim yerine giden yolda (Romer Close) park halinde bulundu.

Sonraki pazartesi günü, emniyet basın sözcüsü bir açıklama yaptı: "Andie Bell soruşturmasıyla ilgili güncelleme yapacağım. İstihbarat ve adli tıptan gelen sonuçlar ışığında, on sekiz yaşındaki Salil Singh isimli genç adamın Andie'nin kaçırılmasına ve cinayete kurban gitmesine karıştığından şüphelenmek için güçlü sebeplerimiz var. Kovuşturma başlamadan önce ölmemiş olsaydı şüpheliyi tutuklayıp suçlamak için elimizde yeterli kanıtlar vardı. Polis şu anda Andie'nin kaybolmasıyla ilişkili başka kimseyi aramıyor ancak Andie'yi arama çalışmalarımız hız kesmeden devam edecek. Dualarımız Bell ailesiyle, bu yeni bilginin onlar üzerinde yaratacağı yıkımı derinden anlayabiliyoruz."

Yeterli kanıtlar şunlardı:

Andie'nin cep telefonunu Sal'ın üzerinde buldular.

Adli tıp testleri sonucunda Sal'ın sağ orta ve işaret parmağının tırnak altlarında Andie'nin kan izine rastlandı.

Andie'nin kanı terk edilmiş arabasının bagajında da bulundu. Andie ve Bell ailesinin diğer üyelerinin yanı sıra direksiyon ve gösterge panelinde Sal'ın parmak izleri de vardı.[12]

Söylediklerine göre bu kanıtlar Sal'ı suçlamaya yetecekti ve polis, mahkemenin hapis kararı vereceğini umuyordu. Ama Sal öldü, bu yüzden mahkeme ya da hapis kararı olmadı. Savunma da yapılmadı.

Sonraki haftalarda Little Kilton çevresi ve ormanlık alanda arama çalışmaları devam etti. Aramalarda köpekler kullanıldı. Polis dalgıçları Kilbourne Nehri'ne daldı. Ama Andie'nin cesedi bulunamadı.

Andie Bell kayıp vakası 2012 yılının Haziran ayı ortalarında "idari olarak" kapatıldı.[13] Bir dava "belgeler suçlunun soruşturma tamamlanmadan ölmemiş olması durumunda suçlanmasına ye-

---

12 www.gbtn.co.uk/news/uk-england-bucks-78355334 09/05/12
13 www.gbtn.co-uk/news/uk-england-bucks-87366455 16/06/12

tecek kanıt içeriyorsa" idari olarak kapatılabilirdi. Yeni kanıt ya da ipucu bulunması durumunda yeniden açılabilirdi.[14]

On beş dakika içinde sinemaya gideceğiz: Josh'ın izlememiz için duygusal şantaj yaptığı bir süper kahraman filmi daha. Ancak Andie Bell/Sal Singh davasının arka planına dair son bir kısım daha var.

Andie Bell davasının idari olarak kapatılmasından on sekiz ay sonra, polis yerel sorgu yargıcına bir rapor sundu. Bu gibi davalarda kişinin muhtemelen öldüğüne ve yeterli sürenin geçtiğine dair inançlarına dayanarak daha fazla soruşturma gerekip gerekmediğine karar vermek sorgu yargıcının göreviydi.

Sorgu yargıcı, ceset bulunmayan bir soruşturma için 1988 tarihli adli tıp yasası on beşinci kısım uyarınca Adalet Bakanlığı'na başvuruyordu.

Ceset bulunamadığında soruşturma, polisin bulduğu kanıtlara ve soruşturmayı yürüten kıdemli memurun kayıp kişinin öldüğüne inanıp inanmadığına göre ilerliyordu.

Soruşturma, ölümün tıbbi nedenleri ve koşullarına ilişkin yasal bir araştırmadır. "Bireyleri suçlayamaz ya da adı geçen birey adına cezai sorumluluk tesis edemez."[15]

Soruşturma sonunda Ocak 2014'te sorgu yargıcı "adam öldürme" kararı verip Andie Bell'in ölüm belgesini hazırladı.[16] Adam öldürme kararının sözlük anlamı kişinin başka birinin 'yasadışı eylemi' sonucu ölmesidir, daha basitleştirmek gerekirse cinayet, kasıtsız adam öldürme, çocuk cinayeti ya da tehlikeli araç kullanma sonucu ölüme sebebiyet verme.[17]

Her şeyin son bulduğu yer burasıydı.

Andie Bell, cesedi bulunamamış olsa da yasal olarak ölü ilan

---

14 The National Crime Recording Standarts (Ulusal Suç Kayıtları Standartları) (NCRS)
https://www.gov.co.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/99584773/ncrs.pdf

15 http://www.inquest.uk/help/handbook/7728339

16 www.dailynewsroom.co.uk/AndieBellinquest/report57743 12/01/14

17 http://www.inquest.uk/help/handbook/verdicts/unlawfulkilling

edildi. Şartlar göz önüne alındığında 'adam öldürme' kararının cinayete atıfta bulunduğunu söyleyebiliriz. Andie'nin soruşturmasının ardından Kraliyet Savcılık Dairesi'nden (KSD) bir açıklama yapıldı: "Salil Singh aleyhindeki dava ikinci derece delillerle adli delillere dayanıyor olmalıydı. KSD, Salil Singh'in Andie Bell'i öldürüp öldürmediğini söyleyemez. Buna karar verecek olan jüridir."[18]

Yani hiçbir mahkeme görülmemesine, adrenalin düzeyi tavan yapmış, avuçları terlemiş bir baş jüri üyesi ayağa kalkıp, "Biz jüri üyeleri olarak sanığı suçlu bulduk," dememiş olmasına, kendini savunma hakkını kullanmasının imkânsızlığına rağmen Sal suçluydu. Yasal anlamda değildi belki ama gerçekten önemli olan diğer tüm açılardan suçlu ilan edilmişti.

Kasabadaki insanlara Andie Bell'e ne olduğunu sorsanız size tereddütsüz şunu söylerlerdi: "Salil Singh tarafından öldürüldü." İddiaya göre, muhtemelen, büyük olasılıkla, bir ihtimal demeden hem de.

O yaptı, diyeceklerdi. Sal Singh, Andie'yi öldürdü.

Ama ben bundan o kadar emin değilim...

(Sıradaki not: Savcılık, Sal aleyhindeki davayı mahkemeye götürseydi nasıl görünürdü bir bak. Sonra da eşelemeye başla.)

---

18 www.gbtn.co.uk/news/uk-england-bucks-95322345 14/01/14

Üç

Mesajda acil bir durum olduğu yazıyordu. Acil bir imdat mesajıydı. Pip bunun ne anlama geldiğini hemen anladı.

Arabasının anahtarlarını aldı, annesiyle Josh'a yarım yamalak hoşça kalın diyerek ön kapıya koştu.

Yolda markete uğrayıp Lauren'in kırılan kalbini onarmaya yardım etmesi için büyük boy çikolata aldı.

Arabasını Lauren'in evinin önüne park ettiğinde Cara'nın da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü gördü. Cara'nın ayrılık sonrası ilk yardım çantası Pip'inkinden daha doluydu; bir kutu mendil, cips, sos, rengârenk paketleriyle çeşitli yüz maskeleri de getirmişti.

"Hazır mısın?" diye sordu Pip, Cara'yla kalça tokuşturarak selamlaşırken.

"Evet, gözyaşlarına tamamen hazırım." Kaldırdığı kâğıt mendil kutusunun kenarı kül rengi kıvırcık saçlarına takıldı.

Pip arkadaşının saçını kurtardıktan sonra zile bastı. Kapı zilinin kulak tırmalayan mekanik sesini duyunca aynı anda yüzlerini buruşturdular.

Kapıyı Lauren'in annesi açtı.

"Ah, süvariler gelmiş," diyerek gülümsedi kadın. "Yukarıda, odasında."

Lauren yorganın altına adeta gömülmüştü, orada olduğunu ele veren tek şey, örtünün altından dışarı çıkan kızıl saçlarıydı. Neyse ki, çikolatayı yem olarak kullanıp onu yorganın altından çıkarmak yalnızca bir dakika sürdü.

"Öncelikle," dedi Cara, Lauren'in telefonunu parmaklarının arasından alırken, "önümüzdeki yirmi dört saat boyunca buna bakman yasak."

"Mesajla yaptı!" diye sızlanan Lauren, son derece ince dokulu mendile top mermisi atar gibi güçle sümkürdü.

"Erkekler pisliktir, şükürler olsun ki bununla uğraşmama gerek yok," dedi Cara ve kolunu Lauren'e dolayıp sivri çenesini kızın omzuna dayadı. "Loz, ondan daha iyilerine layıksın."

"Evet," Pip, Lauren'e bir parça çikolata kırdı. "Ayrıca Tom özellikle demek istediğinde sürekli 'zellikle' diyordu."

Cara, Pip'e katıldığını belirtmek için coşkulu bir sesle karşılık verdi. "Bu kesinlikle sinir bozucu."

"*Zellikle* onsuz daha iyi olacağını düşünüyorum," dedi Pip.

"*Sinlikle* ben de öyle düşünüyorum," diye ekledi Cara.

Lauren homurdanarak güldü. Cara, Pip'e göz kırptı, ilk zafer kazanılmıştı. İşbirliği yaparlarsa Lauren'i yeniden güldürmenin çok sürmeyeceğini biliyorlardı.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim kızlar," dedi Lauren gözyaşları içinde. "Geleceğinizden emin değildim. Tom ile takıldığım altı ay boyunca sizi ihmal ettim. Ve şimdi iki iyi arkadaşın yanındaki üçüncü olacağım."

"Saçmalama," dedi Cara. "Hepimizi iyi arkadaşız, öyle değil mi?"

"Evet," dedi Pip başını sallayarak, "biz ve keyifli dostluğumuzu paylaşmaya tenezzül ettiğimiz üç oğlan."

Gülüştüler. Oğlanlar, Ant, Zach ve Connor yaz tatilindeydi.

Pip'in en eski arkadaşı Cara'ydı ve evet, ikisi birbirine daha yakındı. Bu hiç dile getirilmemişti. Altı yaşındaki Cara, yeni tanıştığı küçük Pip'e sarılıp "Sen de tavşanları seviyor musun?" diye sorduğundan beri hiç ayrılmamışlardı. Hayat tek başına kaldıramayacakları kadar ağırlaştığında birbirlerine destek olmuşlardı. Pip daha on yaşındayken, Cara'nın annesinin hastalığını ve ölümünü atlatmasına yardım etmişti. Cara son iki yılda vazgeçilmezi olmuştu, gece geç saatlerde bile telefonda konuşuyorlardı. Cara onun en iyi arkadaşı değil, kız kardeşiydi artık. Yuvasıydı.

Cara'nın ailesi Pip'in ikinci ailesi sayılırdı. Cara'nın babası Elliot –ya da Pip'in okulda hitap ettiği ismiyle Bay Ward– hem

tarih öğretmeni hem de Victor ve öz babasının hayaleti haricinde, hayatındaki üçüncü baba figürüydü. Pip, Wardların evine o kadar sık gidiyordu ki, üzerinde kendi ismi yazan bir kupası ve Cara'yla ablası Naomi'ninkilere eş bir çift terliği bile vardı.

"Doğru." Cara, televizyonun kumandasına uzandı. "Romantik komedi mi yoksa erkeklerin vahşice öldürüldüğü bir film mi?"

Netflix'teki duygusal filmlerden birinin tamamını, bir diğerinin de yarısını izlemeleri, Lauren'in inkâr aşamasını geçip kabullenme safhasına gelmesini sağladı.

"Saçlarımı kestirmeliyim," dedi. "Yapmamız gereken bu."

"Sana kısa saçın çok yakışacağını hep söyledim," dedi Cara.

"Sence burnumu deldirmeli miyim?"

"Ah, evet," dedi Cara, başını sallayarak.

"Burun deliğine bir delik daha açtırmanın mantıklı olduğunu sanmıyorum," diye karşı çıktı Pip.

"Kitaplar için harika bir Pip alıntısı daha." Cara, havaya bir şeyler yazıyormuş gibi yaptı. "Geçen gün beni kahkahalara boğan neydi?"

"Sosisle ilgili olan," diye iç çekti Pip.

"Ah evet," diye homurdandı Cara. "Loz, Pip'e hangi pijamayı giymek istediğini sordum ve o da bana şöyle dedi: 'Benim için sosis.' Sonra da benim bu cevabı neden tuhaf bulduğumu anlayamadı."

"Tuhaf değil," dedi Pip. "Öz babam Alman'dı. 'Benim için sosis' Almanların her gün kullandığı bir deyim. *Benim için fark etmez* anlamına geliyor."

"Ya da sosis takıntın var," dedi Lauren gülerek.

"Dedi, porno yıldızının kızı," diye takıldı Pip.

"Aman Tanrım, size kaç kez söyleyeceğim? Babam seksenlerde sadece bir kez çıplak fotoğraf çektirmiş, o kadar."

"Evet, şimdi sıra bu zamanın erkeklerinde," dedi Cara, Pip'i omzundan dürterek. "Ravi Singh'ı görmeye gittin mi?"

"İlginç bir geçiş yaptın. Evet gittim ama konuşamadık. Yarın yeniden gideceğim."

"PÖ'ye başladığına inanamıyorum," diyen Lauren ölü kuğu taklidi yaparak yatağına yattı. "Konumu şimdiden değiştirmek istiyorum, kıtlık konusu çok iç karartıcı."

"Sanırım yakında Naomi ile de konuşmak isteyeceksin." Cara, Pip'e anlamlı bir ifadeyle baktı.

"Kesinlikle, önümüzdeki hafta bir ara ses kayıt cihazım ve kalemimle geleceğimi haber verebilir misin?"

"Tabii," dedi Cara, ardından tereddütle ekledi. "Kabul edecektir ama yine de fazla üstüne gitmesen olur mu? Hâlâ hatırladıkça üzülüyor. Biliyorsun, o en iyi arkadaşlarından biriydi. Aslında muhtemelen *en iyi* arkadaşıydı."

"Elbette..." Pip gülümsedi. "Ne yapacağımı sanıyorsun? Yere yatırıp cevap almak için pataklayacağımı falan mı?"

"Ravi'ye yarın böyle mi yapacaksın?"

"Sanmam."

Lauren'in doğrulduktan sonra gürültülü bir şekilde burnunu çekmesi Cara'yı ürküttü.

"Onun evine mi gideceksin?" diye sordu Lauren.

"Evet."

"Ah ama... insanlar Ravi Singh'ın evine girdiğini görürse ne düşünür?"

"Benim için sosis."

Pippa Fitz-Amobi
PÖ 03/08/2017

Hazırlık Günlüğü 3. Kayıt

Taraflıyım. Elbette öyleyim. Son yazdıklarımı her okuduğumda zihnimde hayali mahkeme sahneleri oynatmaktan kendimi alamıyorum: İtiraz etmek için ayağa kalkan havalı bir savunma avukatıyım, notlarımı karıştırıyorum ve savcı tuzağıma düştüğü anda Sal'a göz kırpıp yargıç kürsüsüne gidiyor, elimle kürsüye vurarak "Sayın yargıç, o yapmadı!" diye bağırıyorum.

Kendime bile nasıl açıklayacağımı bilmediğim sebeplerden Sal Singh'ın masum olmasını istiyorum. On iki yaşımdan beri zihnimde taşıdığım nedenler ve son beş yıldır beni rahatsız eden tutarsızlıklar yüzünden.

Kendi düşüncelerimi doğru kabul etme gibi bir takıntıya kapılmadığımdan emin olmalıyım. Bu yüzden, Sal'ın suçlu olduğuna tam anlamıyla ikna olmuş biriyle konuşmanın iyi olacağını düşündüm. Kilton Mail'de gazetecilik yapan Stanley Forbes e-postama yanıt verdi ve gün içinde istediğim zaman arayabileceğimi söyledi. Yerel basında Andie Bell davasıyla ilgili sık sık yazmış, hatta sorgulama sırasında sorgu yargıcının yanında hazır bulunmuştu. Dürüst olmam gerekirse, berbat bir gazeteci. Singhlerin ona karşı düzinelerce hakaret ve iftira davası açabilecek hakkı olduğundan eminim. Konuşma biter bitmez dökümü yazacağım.

Aaaaaaaaaah, Tanrıııııııııım…

Kilton Mail gazetesinden Stanley Forbes ile yaptığım telefon görüşmesinin dökümü:

Stanley: Alo.

Pip: Merhaba Stanley, ben Pippa, e-posta göndermiştim.

Stanley: Evet, biliyorum. Andie Bell/Salil Singh davasıyla ilgili bildiklerimi öğrenmek istiyordun, değil mi?

Pip: Evet, doğru.

Stanley: Tamam, başla.

Pip: Teşekkürler. Şey... öncelikle, Andie'nin soruşturmasına katılmıştın, değil mi?

Stanley: Evet katıldım evlat.

Pip: Ulusal basında karar ile KSD'nin son açıklaması dışında bir ayrıntıya yer verilmedi. Merak ediyorum, polisin sorgu yargıcına ne tür kanıtlar sunduğunu söyleyebilir misin?

Stanley: Bir sürü şey...

Pip: Tamam, tam olarak neler olduğunu anlatabilir misin?

Stanley: Ee, Andie vakasının baş müfettişi, Andie'nin kaybolmasının ayrıntılarını ve zaman çizelgesi gibi şeylerin ana hatlarını oluşturdu. Ardından Salil'i cinayetle ilişkilendiren kanıtlara ulaştı. Arabanın bagajında buldukları kan sayesinde büyük bir ilerleme kaydettiler; bunun, kızın başka bir yerde öldürülüp cesedinin bagaja konulduğunu ve cesetten kurtulmak için başka bir yere taşındığını kanıtladığını söylediler. Sorgu yargıcı kapanış açıklamasında, "Andie'nin cinsel içerikli bir cinayete kurban gittiği ve cesetten kurtulmak için hatırı sayılır bir çaba harcandığı açıkça görülüyor," dedi.

Pip: Dedektif Richard Hawkins ya da başka bir memur o

gece yaşananlara ve iddia edildiği üzere, Sal'ın Andie'yi nasıl öldürdüğüne dair bir zaman çizelgesi hazırladı mı?

Stanley: Evet, kısmen hatırlıyorum. Andie evden arabasıyla ayrılmıştı, Salil de eve yürüyerek dönerken bir noktada onunla karşılaştı. Arabayı hangisi kullanıyordu bilmiyorum ama onu gözden uzak bir yere götürüp öldürdü. Cesedi bagaja koyduktan sonra onu saklayıp kurtulacağı bir yere gitti. Ceset beş yıldır bulunamadığına göre iyi bir yer bulup derin bir çukur açmış olmalı. Ardından arabanın bulunduğu bölgeye, sanırım Romer Close'du, gelmiş, arabayı bırakmış ve evine yürümüş.

Pip: Yani bagajdaki kan yüzünden polis Andie'nin bir yerde öldürülüp sonra başka bir yere götürüldüğünü mü düşündü?

Stanley: Evet.

Pip: Peki. Vakayla ilgili birçok makalenizde Sal'dan 'katil' veya 'cani' ve hatta 'canavar' diye bahsediyorsunuz. Hüküm verilmemiş durumlarda suç hikâyeleri anlatılırken 'iddiaya göre' kelimesinin kullanılması gerektiğini biliyor olmalısınız.

Stanley: Bir çocuğun bana işimi nasıl yapacağımı öğretmesine ihtiyacım yok. Her neyse, cinayeti onun işlediği ortada ve herkes bunu biliyor. Kızı o öldürdü ve işlediği bu suç onu intihara sürükledi.

Pip: Tamam. Peki, hangi nedenler sizi Sal'ın suçlu olduğuna ikna etti?

Stanley: Bir sürü şey var. Kanıtlar bir yana, o, Andie'nin erkek arkadaşıydı, öyle değil mi? Her zaman sevgili ya da eski sevgili suçlu çıkar. Bunun dışında, Salil bir Hintli.

Pip: Hımm... Sal aslında İngiltere'de doğup büyüdü. Ancak yazılarınızda ondan Hintli diye bahsetmeniz benim de dikkatimi çekti.

Stanley: Nerede doğduğu fark etmez. Kökleri Hintli.

Pip: Peki bu neden önemli?

Stanley: Ben uzman falan değilim ama onların yaşam tarzı bizimkinden farklı, değil mi? Kadınlara bizim gibi davranmıyorlar, kadınları sahipleniyorlar. Belki de Andie ondan ayrılmak istedi. Sonra da Sal, Andie'nin ona ait olduğunu düşünüp öfkelenerek kızı öldürdü.

Pip: Vay canına... ben... eee... sen. Stanley, doğrusu hakaret yüzünden sana dava açılmamış olmasına şaşırdım.

Stanley: Bunun nedeni herkesin doğruyu söylediğimi bilmesi.

Pip: Aslında ben bilmiyorum. Ben davası görülmeyen ya da hapis kararı çıkmayan birinin 'şüpheli' ya da 'iddiaya göre' kelimeleri kullanılmadan katil olarak etiketlenmesini, hakkında 'canavar' diye yazılmasını sorumsuzluk olarak görüyorum. Hazır kullanılan kelimelerden bahsetmişken, Slough Strangler için yazdığın son yazı çok ilginç. Beş kişiyi öldürüp mahkemede suçunu itiraf etmişti. Yine de sen haber başlığında ondan 'aşk hastası genç adam' diye bahsettin. Bunun nedeni *onun* beyaz olması mı?

Stanley: Bunun Salil olayıyla alakası yok. Ben sadece neler olduğunu yazdım. Biraz sakinleşmen gerek. O öldü, insanların ona katil demesi neden bu kadar umurunda? Bu onun canını yakamaz.

Pip: Ama ailesi ölmedi.

Stanley: Gerçekten de onun masum olduğunu düşünüyor gibisin. Kıdemli polis memurunun raporuna rağmen.

Pip: Ben sadece Sal'a yöneltilen suçlamalarda tutarsızlıklar ve boşluklar olduğunu düşünüyorum.

Stanley: Evet, belki de çocuk tutuklanmadan önce kendini öldürmeseydi o boşlukları doldurabilirdik.

Pip: Çok duyarsızsın.

Stanley: Asıl duyarsızlık onun güzel sarışın kız arkadaşını öldürüp cesedini saklaması.

Pip: 'İddiaya göre.'

Stanley: Bir hayranı olarak o çocuğun katil olduğuna dair daha fazla kanıt mı istiyorsun? Yazmamıza izin verilmedi ama polisteki kaynaklarım Andie'nin okul dolabında bir tehdit notu bulunduğunu söyledi. Kızı önce tehdit etmiş, sonra da öldürmüş. Hâlâ onun masum olduğunu mu düşünüyorsun?

Pip: Evet, öyle düşünüyorum. Ve bence sen de ırkçı, hoşgörüsüz, aşağılık, beyinsiz, fırsatçı...

(Stanley telefonu kapadı.)

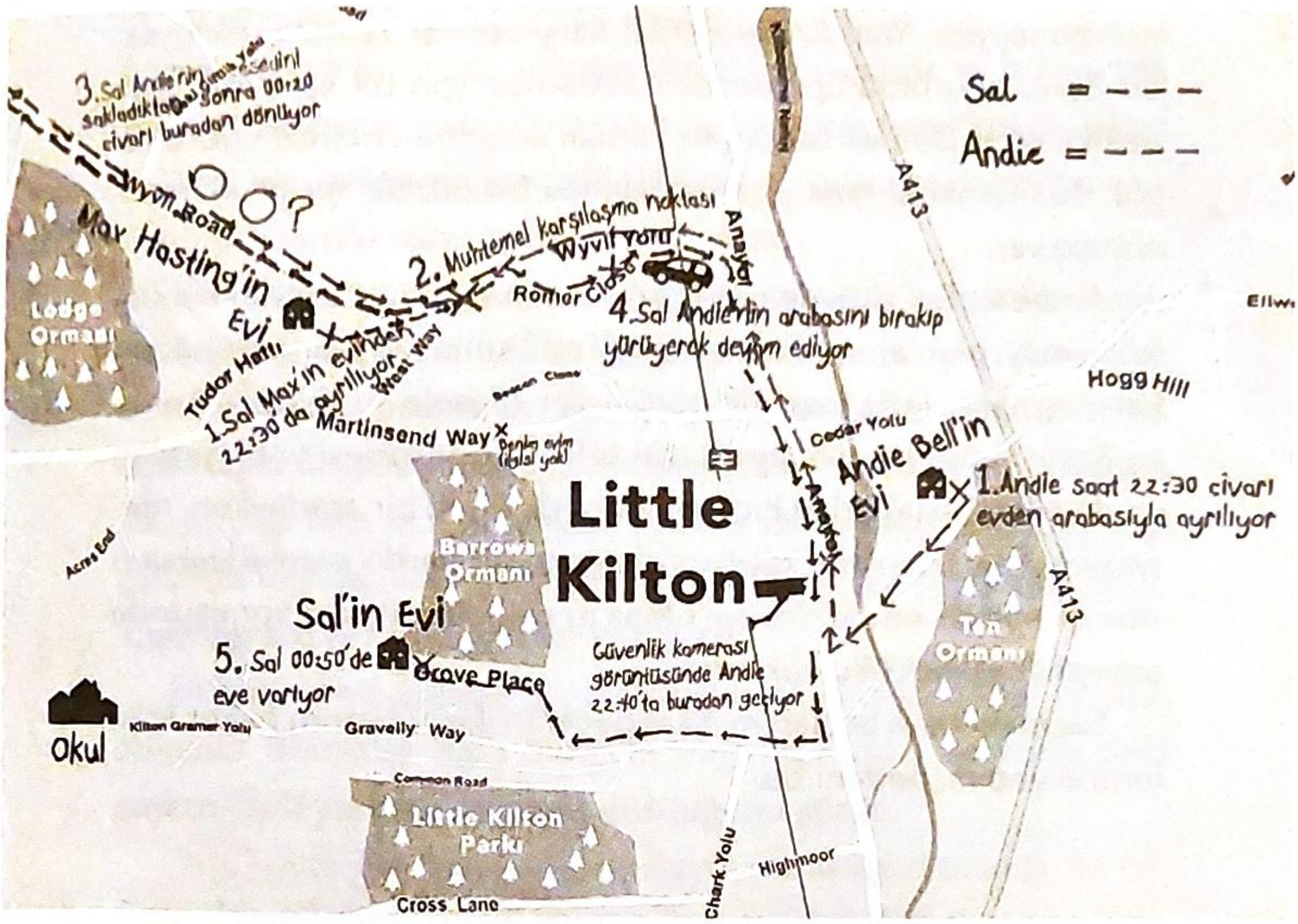
Evet, Stanley ile iyi arkadaş olacağımızı sanmıyorum.

Ancak onunla yaptığım görüşmede daha önce bilmediğim iki şey öğrendim. Öncelikle, polis, Andie'nin bagaja konmadan önce öldürülüp cesedinden kurtulmak için başka bir yere götürüldüğünü düşünüyor.

Sevgili Stanley'nin bana verdiği ikinci gizli bilgiyse 'ölüm tehdidi.' Hiçbir haberde ya da polis açıklamasında bundan bahsedildiğine rastlamadım. Polis bu konunun olayla ilgisi olmadığını düşünmüş olabilir. Belki de notun Sal ile ilişkisini kanıtlayamadılar; ya da Stanley uydurdu. Ne olursa olsun, daha sonra Andie'nin arkadaşlarıyla yapacağım röportaj için bunu hatırlasam iyi olur.

Şimdilik polisin o gece yaşananları nasıl gördüğünü (kısmen de olsa) ve iddia makamının davaya nasıl bakabileceğini öğrendiğime göre CİNAYET HARİTASI hazırlama zamanı geldi.

Ama yemekten sonra... çünkü annemin beni çağırmasına üç... iki... bir... evet...

Oldukça profesyonel görünüyor ancak polisin açıklamalarını canlandırmaya yardımcı olmuyor. Çizim yaparken birkaç varsayımda bulunmam gerekti. Öncelikle Max'tan Sal'ın evine giden birkaç yol var, ben ana caddeden olanı seçtim çünkü Google en kısa yolun bu olduğunu söylüyordu; ayrıca insanların çoğunun gece vakti ışıklı bir yol seçeceğini varsaydım.

Ayrıca Wyvil Yolu, Andie'nin kenara çekip Sal'ı arabaya alması için iyi bir kesişme noktası sağlıyor. Dedektif gibi düşünürsem, Wyvil Yolu üzerinde bir çiftlik ve birkaç sessiz mesken var. Bu sessiz, tenha yerler -daire içine alınan- (polisin anlattıklarına göre) potansiyel cinayet yeri olabilir.

Andie'nin cesedinin nereye saklandığını düşünmedim çünkü tıpkı dünyanın geri kalanı gibi benim de bu konuda hiçbir fikrim

yok. Ancak arabanın bırakıldığı Romer Close'dan Sal'ın Grove Place'teki evine yürüyerek gitmenin on sekiz dakika sürdüğünü düşünürsek onun Wyvil Yolu civarına 00:20 gibi geri döndüğünü varsaymalıyım. Yani Andie ve Sal karşılaşması 22:45'te olduysa, bu Sal'a, onu öldürüp cesedini saklaması için bir saat otuz beş dakika verir. Demek istediğim, zaman açısından mantıklı görünüyor. Bu mümkün. Ama yine de aklımda bir düzine 'niçin' ve 'nasıl' sorusu var.

Andie ve Sal, ikisi de oldukları yerden saat 22:30 civarı ayrıldı, buluşmayı planlamış olmalılar, değil mi? Konuşup plan yapmadan karşılaşmaları fazla tesadüfi görünüyor. Mesele şu ki, polis Andie ve Sal'in buluşma ayarlamak için telefon görüşmesi yaptığından ya da mesajlaştığından hiç bahsetmedi. Bunu bir aradayken, mesela okulda, konuşma kayıtları olmayan bir yerde planladılarsa o zaman neden Andie'nin, Sal'ı Max'ın evinden alması konusunda anlaşmamışlardı? Bu çok tuhaf.

Saçmalamaya başladım. Saat gecenin ikisi ve yarım paket Toblerone yedim, nedeni bu.

Dört

İçinde gergin bir ritim yükseliyordu. Bileklerinde ve boynunda rahatsızlık veren hastalıklı bir vuruş, boğazını temizlerken çıkan cızırtılı ses, nefesinin pürüzlü titreyişi... Ve sonra da, nefes alamadığını korkunç bir şekilde kavraması.

Giriş kapısının önünde durmuş, açılmasını istiyordu. Kapıya bakarak geçirdiği her an daha da heyecanlanıyor, dakikalar sonsuzluk gibi geliyordu. Kapıyı çalalı ne kadar olmuştu? Pip daha fazla dayanamayacağını anlayınca, terleyen kolunun altına sıkıştırdığı taze kek dolu Tupperware saklama kabını eline alıp arkasını döndü. Belli ki hayalet ev bugün ziyaretçilere kapalıydı. Yaşadığı hayal kırıklığı içini yakıyordu.

Birkaç adım atmıştı ki, bir sürtünme ve tıkırtı sesi duydu, arkasını dönünce Ravi Singh'in dağınık saçları ve yüzündeki şaşkın ifadeyle kapı eşiğinde durduğunu gördü.

"Ah," dedi Pip kendisinden duymaya aşina olmadığı tiz bir sesle. "Üzgünüm, cuma günü gelmemi söylediğini sanmıştım. Bugün cuma."

"Şey... evet, söyledim," dedi Ravi. Gözlerini yerden kaldırmadan başını kaşıdı. "Ama... dürüst olmam gerekirse... sadece kafa buluyorsun sandım. Eşek şakası yapıyorsun gibi geldi. Gerçekten gelmeni beklemiyordum."

"Üzüldüm." Pip incinmiş görünmemek için elinden geleni yaptı. "Eşek şakası yok, söz veriyorum. Ciddiyim."

"Evet, ciddi birine benziyorsun." Kafası sürekli kaşınıyor olmalıydı. Belki de Ravi Singh'in kaşınan kafası Pip'in yararsız bilgileri gibiydi: içerdeki şövalye kıvranmaya başladığında kullanılan zırh ve kalkandı.

"Saçmalık derecesinde ciddiyim." Pip gülümseyerek Tupperware kutusunu Ravi'ye uzattı. "Ve kek yaptım."

"Rüşvet keki mi?"

"Tarifte böyle yazıyordu, evet."

Ravi'nin dudağı seğirdi ama ağzında tam bir gülümseme şekli oluşmadı. Pip bu kasabada hayatın onun için ne kadar zor olduğunu, ölen kardeşinin hayaletinin onun yüzüne yansıdığını ancak o zaman anlayabildi. Gülümsemenin onun için bu kadar zor olmasına şaşmamalıydı.

"Peki, içeri girebilir miyim?" dedi Pip, alt dudağını büzüp gözlerini iyice kısarak takındığı yalvaran ifadesiyle. Babası, bu yüz ifadesinin kabız olmuş gibi görünmesine yol açtığını söylüyordu.

"Tamam, gir," dedi Ravi uzun bir tereddüdün ardından. "Ama yüzündeki şu ifadeyi değiştireceksin." Geri çekilip Pip'in içeri girmesine izin verdi.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim," dedi Pip hızlıca ve hevesle basamakları tırmanıp içeri girdi.

Ravi tek kaşını kaldırıp kapıyı kapatırken çay isteyip istemediğini sordu.

"Evet, lütfen." Pip koridorda mahcup bir şekilde beklerken mümkün olduğunca az yer kaplamaya çalışıyor gibiydi. "Sütsüz olsun lütfen."

"Çayını sütsüz içen birine asla güvenmem." Mutfağa gelmesini işaret etti.

Mutfak geniş ve oldukça aydınlıktı. Dış duvarlar beton yerine, yaz mevsiminin masalsı sarmaşıklarıyla bezeli uzun bahçeye açılan devasa sürgülü cam kapılardan oluşuyordu.

"Sen çayını nasıl içiyorsun peki?" diye sordu Pip, çantasını sandalyelerden birine asarken.

"Rengi beyazlayana kadar süt ekliyorum ve üç şeker atıyorum," dedi su ısıtıcısının aşırı gürültülü fokurtu sesini bastırmaya çalışarak.

"Üç şeker mi? Üç mü?"

"Biliyorum, biliyorum. Belli ki hâlâ yeterince tatlı değilim."

Pip, Ravi'nin mutfakta dolanmasını izlerken, su ısıtıcısının sesi aralarındaki sessizliği bozuyordu. Neredeyse boşalmış poşet çay kavanozundan çayları aldı, suyu döküp süt ve şekeri eklerken parmaklarıyla kavanozun kenarına vuruyordu. Bu gergin enerji bulaşıcıydı; Pip'in kalp atışları hızlanıp Ravi'nin parmaklarıyla tuttuğu ritme yetişti.

Çay doldurduğu iki kupadan birini Pip'e uzattı. Bu kupanın üstünde bir karikatür vardı: *Dişçiye gitmek için en iyi zaman nedir? Dişin ağrıdığı zaman.*

"Ailen evde yok mu?" diye sordu Pip, kupayı masaya bırakırken.

"Yok." Ravi çayından bir yudum aldı. Pip, onun çayını höpürdeterek içmediğini görünce sevindi. "Onlar evde olsa sen içeri giremezdin. Sal hakkında fazla konuşmamaya çalışıyoruz, annemi üzüyor. Aslında hepimizi üzüyor."

"Tahmin bile edemem," dedi Pip usulca. Aradan beş yıl geçmiş olmasının hiçbir önemi yoktu, Ravi'nin acısının ne denli taze olduğu yüzünden okunuyordu.

"O sadece ölmedi. Yani... olanlar yüzünden yasını bile tutmamıza izin yok. 'Kardeşimi özledim,' diyecek olsam bu beni de bir tür canavar yapıyor."

"Ben öyle düşünmüyorum."

"Ben de ama sanırım sen ve ben azınlıktayız."

Pip sessizliği doldurmak için çayından bir yudum aldı ama o kadar sıcaktı ki, gözleri yaşardı.

"Şimdiden ağlıyor musun? Daha üzücü kısma geçmedik bile." Ravi sağ kaşını iyice kaldırdı.

"Çay sıcakmış," dedi Pip soluğunu tutarak, dili kavrulup şişmiş gibi hissediyordu.

"Bir *salise* bırak da soğusun ya da bilirsin *işte, saniyenin yüzde biri kadar.*"

"Hey, unutmamışsın."

"Böyle bir başlangıcı nasıl unutabilirim ki? Pekâlâ, bana ne sormak istiyorsun?"

Pip kucağında duran telefonuna bakıp, "Öncelikle, daha sonra tam dökümünü alabilmek için konuşmamızı kaydetmemin sakıncası var mı?" diye sordu.

"Kulağa çılgın cuma gecesi eğlencesi gibi geliyor."

"Bunu sorun yok olarak alıyorum." Pip, metalik sırt çantasının fermuarını açıp notlarını çıkardı.

"Bunlar nedir?" diye sordu Ravi kâğıtları işaret ederek.

"Önceden hazırlanmış sorular." Notları düzeltmek için şöyle bir karıştırdı.

"Ah, vay canına, bu işle cidden ilgileniyorsun değil mi?" Merakla kuşku arasında gidip gelen bir ifadeyle kıza baktı.

"Evet."

"Gerilmeli miyim?"

"Henüz değil," dedi Pip ve kırmızı kayıt düğmesine basmadan önce Ravi'ye bir kez baktı.

Pippa Fitz_amobi
PÖ 04/08/2017

Hazırlık Günlüğü 4. Kayıt

Ravi Singh ile görüşmenin dökümü

Pip: Kaç yaşındasın?

Ravi: Neden sordun?

Pip: Tüm gerçekleri anlamaya çalışıyorum.

Ravi: Tamamdır komiserim. Yirmiye yeni girdim.

Pip: (Gülüyorum) (Not: AMAN TANRIM KAHKAHALARIM KAYITTA İĞRENÇ ÇIKMIŞ. BİR DAHA ASLA KAHKAHA ATMAYACAĞIM!)

Sal senden üç yaş büyüktü, değil mi?

Ravi: Evet.

Pip: 22 Nisan 2012 Cuma günü kardeşinin davranışlarında bir tuhaflık hatırlıyor musun?

Ravi: Vay canına, doğruca konuya girdin. Ee, hayır, hatırlamıyorum. Akşam yemeğini erken yedik, saat yedi gibi... Sonra da babam onu Max'e götürdü ve bu arada her zamanki gibi sohbet ettik. Gizlice bir cinayet planlıyorduysa bile bir şey anlamadık. O... neşeli biriydi, onu en iyi böyle tarif edebilirim.

Pip: Max'ten döndükten sonra nasıldı?

Ravi: Ben yatmıştım. Ama ertesi sabah keyifli olduğunu hatırlıyorum. Sal tam sabah insanıydı. Erkenden kalkıp kahvaltı hazırladı. Hemen sonra, Andie'nin arkadaşlarından biri aradı. Onun kaybolduğunu o zaman öğrendik. O noktadan sonra elbette neşesini kaybetti, daha çok endişeliydi.

Pip: Cuma gecesi Andie'nin ailesi ya da polis aramadı mı?

Ravi: Bildiğim kadarıyla hayır. Andie'nin ailesi Sal'ı bilmiyordu. Onlarla tanışmamış, evlerine hiç gitmemişti. Genellikle Andie buraya gelirdi; onun dışında ya okulda ya da partilerde takılırlardı.

Pip: Ne kadardır birlikteydiler?

Ravi: Olaydan önceki Noel'den beri, yani yaklaşık dört ay. O gece saat 02:00 gibi Andie'nin en yakın arkadaşı Sal'ı birkaç kez aramış. Sal'ın telefonu sessizdeymiş, o yüzden duymamış.

Pip: Peki cumartesi neler oldu?

Ravi: Andie'nin kayıp olduğunu öğrendikten sonra Sal sürekli onu aradı. Her seferinde sesli mesaja düşüyordu ama Sal, Andie birinin telefonunu açacaksa mutlaka onunkini açar diye düşünüyordu.

Pip: Bir dakika, yani Sal, Andie'yi mi arıyordu?

Ravi: Evet, hafta sonu ve pazartesi, tam üç gün boyunca milyonlarca kez aramıştır onu.

Pip: Birini öldürdüysen telefonu açamayacağını bile bile böyle bir şey yapmazsın sanki...

Ravi: Özellikle de o telefonu üstünde ya da odanda bir yerde saklıyorsan.

Pip: Çok daha doğru bir nokta. O gün ne oldu peki?

Ravi: Bizimkiler Sal'a, polisler arama yapıyordur diye Andie'nin evine gitmemesini söylediler. O da bu yüzden evde oturup Andie'yi aramaya devam etti. Ona Andie'nin nerede olduğuna dair bir fikri olup olmadığını sorduğumda çok şaşırdı. Bana hiç unutamadığım bir şey söyledi. "Andie her şeyi bilerek yapıyor, belki de birini cezalandırmak için kasıtlı olarak kaçtı," dedi. Sanı-

rım hafta sonu biterken de durumun böyle olmadığını anladı.

Pip: Andie kimi cezalandırmak istiyordu? Onu mu?

Ravi: Bilmiyorum, üstüne gitmedim. Andie'yi pek iyi tanımıyordum. Buraya birkaç kez geldi sadece. Ben, Sal'ın bahsettiği 'birinin' Andie'nin babası olduğunu düşünmüştüm.

Pip: Jason Bell mi? Neden?

Ravi: Andie buradayken bir şeyler duymuştum. Babasıyla arasının iyi olmadığını anlamıştım. Özellikle hatırladığım bir şey yok.

(Neyse ki 'zellikle' değil özellikle diyor.)

Pip: Bizim ihtiyacımız olan belirli şeyler. Polis ne zaman Sal ile iletişime geçti?

Ravi: Cumartesi öğleden sonra. Onu arayıp konuşmak için gelebilir miyiz diye sordular. Saat üç gibi geldiler. Onlar rahat konuşsun diye biz mutfağa geçtik. Bu yüzden pek bir şey duyamadım.

Pip: Peki Sal sana ne sorduklarını anlattı mı?

Ravi: Biraz. Konuşmayı kayıt altına aldıkları için korkmuştu ve…

Pip: Polis kayıt mı almış? Bu normal mi?

Ravi: Bilmiyorum, polis olan sensin. Bunun rutin işlem olduğunu söylemişler, sadece o gece nerede ve kiminle olduğunu sormuşlar. Ve Andie ile olan ilişkisini de tabii.

Pip: İlişkileri nasıldı?

Ravi: Ben onun kardeşiyim, o kadarını bilmiyorum. Ama evet, Sal ondan çok hoşlanıyordu. Demek istediğim, okulun en güzel ve popüler kızıyla birlikte olduğu için mutluydu. Gerçi Andie hep olay yaratan biri gibiydi.

Pip:	Ne tür olaylar?
Ravi:	Bilmiyorum, böyle şeyler onun hoşuna gidiyordu bana kalırsa.
Pip:	Annenle baban ondan hoşlanıyor muydu?
Ravi:	Evet, annemlerin onunla arası iyiydi. Öyle olmaması için hiçbir sebep yoktu.
Pip:	Polis ağabeyini sorguladıktan sonra ne oldu?
Ravi:	Ee, o akşam Sal'ın iyi olup olmadığını görmek için arkadaşları geldi.
Pip:	Peki Sal arkadaşlarından polise yalan söylemelerini o zaman mı istedi?
Ravi:	Sanırım.
Pip:	Sence bunu neden yaptı?
Ravi:	Gerçekten bilmiyorum. Belki polisle konuşmasından sonra sarsılmıştı. Belki de şüpheli durumuna düşmekten korktu ve kendini korumak istedi. Bilmiyorum.
Pip:	Sal'ın masum olduğunu varsayarsak Max'ten çıktığı saat 22:30 ile eve geldiği 00:50 arasında nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?
Ravi:	Hayır, çünkü bize 00:15'te Max'ten çıkıp eve yürüdüğünü söyledi. Belki bir yerlerde tek başına takılmıştı ve doğruyu söylerse hiç kimsenin bunu anlamayacağını biliyordu. Kötü görünüyor, öyle değil mi?
Pip:	Polise yalan söylemek ve arkadaşlarından aynısını yapmalarını istemek de Sal için kötü görünüyor. Yine de bu, Andie'nin ölümüyle ilgisi olduğunun kesin kanıtı değil. Peki, pazar günü ne oldu?
Ravi:	Pazar öğleden sonra ben, Sal ve arkadaşları kayıp ilanlarını asmaya ve kasabada dağıtmaya gönüllü olduk. Pazartesi onu okulda pek görmedim ama herkes

Andie'nin kayboluşunu konuştuğundan orada olmak onun için zor olmalıydı.

Pip: Hatırlıyorum.

Ravi: Polis de okuldaydı, Andie'nin dolabını aradıklarını görmüştüm. Evet, o gece kötüydü. Sessizdi ama endişeli olduğu için normal olduğunu düşünmüştüm. Kız arkadaşı kaybolmuştu sonuçta. Ve ertesi gün...

Pip: İstemiyorsan ertesi gün olanlar hakkında konuşmak zorunda değilsin.

Ravi: (Kısa bir duraksama) Sorun değil. Birlikte okula yürüdük, ben Sal'ı otoparkta bırakıp içeri girdim. Birkaç dakika dışarıda oturmak istemişti. Bu onu son görüşümdü. Sadece 'sonra görüşürüz' demiştim. Ben... polisin okulda olduğunu biliyordum, söylentiye göre Sal'ın arkadaşlarıyla konuşuyorlardı. Saat iki gibi annemin beni aradığını gördüm, eve gittim. Annemler polisin Sal ile konuşması gerektiğini, onu görüp görmediğimi sordular. Sanırım polis onun odasını arıyordu. Sal'ı aramaya çalıştım ama cevap vermedi. Babam bana ondan gelen son mesajı gösterdi.

Pip: Ne yazdığını hatırlıyor musun?

Ravi: Evet. *Bendim. Ben yaptım. Çok üzgünüm*. Ve... (kısa bir duraksama) o akşam ilerleyen saatlerde polis geri geldi. Kapıyı annemler açtı. Ben durup dinledim. Ormanda bir ceset bulduklarını söylediklerinde Andie'den bahsettiklerinden çok emindim.

Pip: Şey... duyarsız davranmak istemiyorum ama uyku hapları...

Ravi: Evet, babamındı. Uykusuzluk çektiği için kullanıyordu. Sonrasında kendini çok suçladı. Artık uyku ilacı kullanmıyor. Pek de uyumuyor zaten.

Pip: Sal'ın intihar edebileceğini hiç düşünmüş müydün?

Ravi: Hayır, asla. Sal gerçekten gördüğüm en mutlu insandı. Sürekli güler, espriler yapardı. Klişe gibi gelecek belki ama o bir yerden içeri girdiğinde etrafa ışık saçardı. Yaptığı her işte iyiydi. Ailenin altın çocuğuydu, bütün derslerinde çok başarılıydı. Şimdi geriye sadece ben kaldım.

Pip: Üzgünüm ama bunu sormam gerek: Sal'ın Andie'yi öldürdüğünü düşünüyor musun?

Ravi: Ben... hayır, düşünmüyorum. Bunu düşünemem. Bana mantıklı gelmiyor. Sal gezegendeki en iyi insanlardan biriydi. Üstüne ne kadar gitsem de kontrolünü asla kaybetmezdi. Kavgaya karışan tiplerden değildi. Sahip olunacak en iyi ağabeylerden biriydi, ne zaman ihtiyacım olsa beni kurtarmaya gelirdi. Tanıdığım en iyi insandı. Bu yüzden hayır diyorum. Ama diğer yandan da bilmiyorum, polis çok emin ve kanıtlar... evet, Sal için kötü göründüğünü biliyorum. Yine de bunu yapabileceğine inanmıyorum.

Pip: Anlıyorum. Sanırım şimdilik sormak istediklerim bu kadar.

Ravi: (Arkasına yaslanıp nefesini bırakıyor) Peki Pippa...

Pip: Bana Pip diyebilirsin.

Ravi: Pip, o halde. Bunun okul projesi olduğunu söylemiştin.

Pip: Öyle.

Ravi: İyi de neden? Neden bu olayı seçtin? Tamam, Sal'ın yaptığına inanmıyor olabilirsin ama neden bunu kanıtlamak istiyorsun? Seninle ne alakası var? Bu kasabada kimse ağabeyimi canavar olarak görmek konusunda sorun yaşamadı. Herkes kendi işine baktı.

Pip:	En iyi arkadaşım Cara, Naomi Ward'ın kardeşi.
Ravi:	Ah, Naomi, bana karşı hep çok iyiydi. Sürekli bize gelir Sal'ın peşinde yavru köpek gibi dolanırdı. Yüzde yüz ona âşıktı.
Pip:	Gerçekten mi?
Ravi:	Ben öyle düşünüyordum. Komik olmasa bile söylediği her şeye gülerdi. Gerçi Sal ona karşı aynı şeyleri hissetmiyordu.
Pip:	Hımm.
Ravi:	Yani bunu Naomi için mi yapıyorsun? Hâlâ anlamıyorum.
Pip:	Hayır, alakası yok. Demek istediğim, Sal'ı tanıyordum.
Ravi:	Tanıyor muydun?
Pip:	Evet. Ben oradayken Wardların evine gelirdi. Bir keresinde Cara ve ben on iki yaşında olmamıza rağmen onlarla birlikte on beş dakika film izlememize izin vermişti. Komediydi ve ne kadar çok güldüğümü hâlâ hatırlıyorum. Anlamadığım yerlerde bile karnım ağrıyana kadar gülmüştüm çünkü Sal'ın kahkahası bulaşıcıydı.
Ravi:	Yüksek sesli ve kıkırdayarak.
Pip:	Aynen. Ve on yaşındayken bana yanlışlıkla da olsa ilk küfrümü o öğretti. *Sıçtık*. Bir keresinde de pankekin öbür tarafını tek hamlede nasıl çevireceğimi öğretmişti, ben beceremiyordum ama başkasının yapmasına izin vermeyecek kadar da inatçıydım.
Ravi:	O iyi bir öğretmendi.
Pip:	Okuldaki ilk yılımda iki çocuk, babam Nijeryalı diye benimle dalga geçiyordu. Sal bunu görmüştü. Yanımıza gelip sakince "Zorbalık yüzünden okuldan atılırsanız

diğer okulunun yarım saat uzaklıkta olduğunu bilin, tabii kabul edilirseniz. Tamamen yeni bir okula sıfırdan başlamak, bunu bir düşünün," demişti. O çocuklar bir daha bana sataşmadılar. Sonra Sal yanıma oturdu ve beni neşelendirmek için gofretini bana verdi. O zamandan beri ben... neyse boş ver.

Ravi: Hey, hadi anlat. Benimle röportaj yapmana izin verdim, hem de rüşvet kekinin tadı peynir gibi olmasına rağmen.

Pip: O zamandan beri o benim kahramanım oldu. Onun bunları yaptığına inanamıyorum.

Pippa Fitz-Amobi
PÖ 08/08/2017

Hazırlık Günlüğü 5. Kayıt

İki saatlik araştırmalarım sonucunda şu sonuca ulaştım: Sanırım Bilgi Edinme Hakkı Kanunu uyarınca, Thames Valley Polisi'nden, Sal ile yapılan görüşmenin kayıtlarını isteyebilirim.

BEHK kapsamında bu bilgilerin paylaşılması konusunun bazı istisnaları var; örneğin devam eden soruşturmalar ya da kişisel verileri koruma kanununu ihlal ederek elde edilen yaşayan birine ait bir şeyleri ifşa edecek türden bilgiler paylaşılmıyor. Ama Sal öldü. Dolayısıyla o görüşmenin kayıtlarını vermemeleri için bir sebep yok, öyle değil mi? Andie Bell soruşturmasıyla ilgili diğer polis kayıtlarına da erişebilecek miyim, bir bakacağım.

Diğer not: Ravi'nin Jason Bell hakkında söylediklerini aklımdan çıkaramıyorum. Sal'ın ilk başta Andie'nin birini cezalandırmak için kaçtığını düşünmesi ve babasıyla gergin bir ilişkisi olduğunu anlatması…

Jason ve Dawn Bell, Andie'nin ölüm belgesi çıkarıldıktan kısa bir süre sonra boşandılar (bu Little Kilton'da çokça konuşuldu ama ben hızlı bir Facebook araştırmasıyla bunu doğruladım). Jason başka bir yere taşındı, artık buraya on beş dakika uzaklıkta bir kasabada yaşıyor. Boşanmalarının üstünden çok geçmeden kendisi için fazla genç görünen sarışın bir güzelle fotoğrafları çıkmaya başladı. Anlaşılan, artık evliler.

YouTube'da saatlerce Andie'nin kaybolmasının ardından yapılan ilk basın toplantılarını izledim. Daha önce fark etmediğime inanamıyorum ama Jason ile ilgili bir tuhaflık var. Andie için ağlamaya başladığında karısının kolunu biraz fazla sıkması, yeterince konuştuğunu düşündüğünde onu mikrofondan uzaklaştırabilmek için omzuyla itmesi. 'Andie, seni çok seviyoruz!'

ve 'Lütfen evine dön, sana kızmayacağız,' derken sesindeki çatallaşmanın biraz zorlama olması. Andie'nin kardeşi Becca'nın, babasının bakışları altında titremesi. Fazla *objektif bir dedektif* olmadığımı biliyorum ama adamın gözlerinde beni endişelendiren bir soğukluk var.

Bu arada BÜYÜK BİR ŞEY keşfettim. 23 Nisan Pazartesi akşamı yapılan basın toplantısında Jason Bell şunları söylüyor: "Kızımızı geri istiyoruz. Çok üzgünüz ve ne yapacağımızı bilmiyoruz. Onun nerede olduğunu biliyorsanız lütfen bizi aramasını söyleyin, en azından güvende olduğunu bilelim. Andie bizim evimizin neşesiydi, onsuz ev çok sessiz."

Evet. 'Neşesiydi' demiş. *NEŞESİYDİ*. GEÇMİŞ ZAMAN kullanmış. Üstelik bu toplantı Sal ile ilgili şeyler yaşanmadan önce yapılmıştı. O zamanlar herkes Andie'nin hâlâ hayatta olduğunu düşünüyordu. Ama Jason Bell geçmiş zaman kullanmıştı.

Bu basit bir hata mıydı yoksa kızının öldüğünü bildiği için mi geçmiş zaman kullanmıştı? Jason Bell'in dili mi sürçmüştü?

Jason ve Dawn olayın olduğu akşam bir davete katılmışlardı. Andie'nin onları alması gerekiyordu. Jason bir noktada davetten ayrılmış olabilir miydi? Sağlam bir mazeretinin olması bile Andie'nin kaybolmasıyla hiçbir ilgisi olamayacağı anlamına gelmez.

Madem şüpheliler listesi hazırlıyorum, o zaman sanırım Jason Bell ilk sırada olmalı.

<u>Şüpheliler</u>
Jason Bell

Beş

Kendisini kötü hissetmesine neden olan bir şey vardı. Sanki oda havasızdı ve nefes alıncaya kadar çektiği hava iyice kalınlaşıp ağırlaşıyordu. Naomi'yi tanıdığı onca yıl boyunca hiç böyle hissetmemişti.

Pip, Naomi'ye rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi; taytına yapışan Barney'ye ait tüylerle ilgili espri yaptı. Naomi de zayıf bir tebessümün ardından ellerini sarı uçlu saçlarında gezdirdi.

Elliot Ward'ın çalışma odasındaydılar. Pip dönen çalışma koltuğunda, Naomi ise karşısındaki koyu kırmızı deri koltukta oturuyordu. Naomi, Pip'e değil, karşı duvarda asılı üç tabloya bakıyordu. Ailenin resmedildiği üç dev tuval gökkuşağı vuruşlarıyla ölümsüzleştirilmişti. Tabloların birinde anne ve babası sonbaharda ormanda yürüyor, birinde Elliot buharı tüten kupasından çayını içiyor ve diğerinde genç Naomi ve Cara bir salıncakta oturuyordu. Annesi bunları ölmek üzereyken çizmişti, bu dünyaya bıraktığı son izdi. Pip bu tabloların Wardlar için ne kadar önemli olduğunu, mutlu ve üzgün anlarında bunlara nasıl baktıklarını biliyordu. Pip bu odada birkaç resim daha sergilendiğini hatırlıyordu. Belki de Elliot bu resimleri, kızlar büyüyüp kendi evlerine taşındıklarında onlara vermek için saklıyordu.

Pip, Naomi'nin, annesinin ölümünden bu yana yedi yıldır terapiye gittiğini biliyordu. Üniversiteden mezun olana dek endişelerini kontrol altında tutabilmeyi başarsa da, birkaç ay önce Londra'daki yeni işinde panik atak geçirince istifa edip babası ve kardeşinin yanına geri taşınmıştı.

Naomi çok kırılgandı ve Pip herhangi bir çatlağa basmamak için elinden geleni yapıyordu. Ses kaydı uygulamasının sayacının ilerlediğini göz ucuyla görebiliyordu.

"O gece Max'ın evinde ne yaptığınızı anlatabilir misin?" diye sordu nazikçe.

Naomi kıpırdandı, bakışlarını dizlerine indirdi.

"Şey... biz... bilirsin, içtik, sohbet ettik, biraz Xbox oynadık. Kayda değer bir şey yoktu."

"Fotoğraf da çektiniz. Facebook'ta o geceye ait birkaç resim var."

"Evet, saçma fotoğraflar çektik. Sadece takılıyorduk," dedi Naomi.

"Yine de Sal'ın o geceye ait hiç resmi yok."

"Hayır, sanırım biz fotoğraf çekmeye başlamadan önce ayrılmıştı."

"Sal gitmeden önce tuhaf davranıyor muydu?" diye sordu Pip.

"Şey, ben... hayır, öyle bir şey hissetmedim."

"Andie hakkında konuştu mu hiç?"

"Ben, eee... evet, biraz." Naomi oturduğu koltukta kıpırdanınca deri döşemeden yüksek gıcırtılı bir ses çıktı. Kardeşinin oldukça komik bulacağı sese şartlar başka olsa Pip de gülebilirdi.

"Onun hakkında ne söyledi?" diye sordu Pip.

"Şey..." Naomi bir an durup başparmağının kenarını kemirdi. "O, şey... sanırım bir anlaşmazlık yaşıyorlardı. Sal bir süre onunla konuşmayacağını söyledi."

"Neden?"

"Tam olarak hatırlamıyorum ama Andie... o kâbus gibiydi. En ufak şeyler için bile Sal'ı kavgaya çekmeye çalışıyordu. Sal tartışmak yerine susmayı tercih ediyordu."

"Ne tür şeyler yüzünden kavga ediyorlardı?"

"Aptalca şeyler. Mesaja yeterince çabuk cevap vermemiş falan. Bu tür şeyler. Ben... ben ona hiç söylemedim ama... ama Andie'nin hep sorun olduğunu düşündüm. Eğer bir şey söyleseydim, bilmiyorum, belki her şey farklı olurdu."

Naomi'nin üzgün yüzüne bakarken üst dudağının titrediğini gören Pip, Naomi kendini tamamen kapamadan onu içine girdiği çıkmazdan çıkarması gerektiğini biliyordu.

"Sal o akşam erken ayrılacağını söyledi mi?"

"Hayır, söylemedi."

"Max'ın evinden ne zaman çıktı?"

"On buçuk civarı olduğundan eminiz."

"Çıkmadan önce bir şey söyledi mi?"

Naomi yine kıpırdandı, bir an için gözlerini yumdu, göz kapaklarını o kadar sıkı bastırıyordu ki Pip odanın karşısından bile titrediklerini görebiliyordu. "Evet," dedi. "Kendini iyi hissetmediğini, yürüyerek eve gideceğini ve erkenden yatacağını söyledi."

"Sen Max'ın evinden ne zaman ayrıldın?"

"Ayrılmadım, ben... ben ve Millie orada kaldık. Babam sabah gelip beni aldı."

"Kaçta yattın?"

"Hımm... Sanırım gece yarısından biraz önce. Tam emin değilim."

Çalışma odasının kapısı üç kez vuruldu ve başını içeri uzatan Cara, topuzu kapı çerçevesine takılınca bağırdı.

"Git hadi, kayıt yapıyorum," dedi Pip.

"Üzgünüm, acil durum, iki saniye," dedi Cara, kapı aralığından uzattığı başı havada asılı gibi duruyordu. "Nai, onca Jammie Dodger bisküvisi hangi cehenneme gitti?"

"Bilmiyorum."

"Babamın dün yeni paket açtığını gördüm. Nerede o paket?"

"Bilmiyorum, ona sor."

"Daha gelmedi."

"Cara," dedi Pip kaşlarını kaldırarak.

"Evet, üzgünüm, gidiyorum," dedi ve saçını çerçeveden kurtarıp kapıyı arkasından kapadı.

"Tamam," diyen Pip, kaybettikleri ritmi yeniden yakalamaya çalıştı. "Peki, Andie'nin kaybolduğunu ilk ne zaman duydun?"

"Sanırım Sal bana cumartesi günü mesaj attı, öğlene doğru."

"İlk olarak nerede olabileceğini düşündün?"

"Bilmiyorum." Naomi omuz silkti. Pip daha önce onu omuz silkerken gördüğünden emin değildi. "Andie bir sürü insan tanıyordu. Sanırım bizim tanımadığımız arkadaşlarıyla takıldığını, bulunmak istemediğini düşündüm."

Pip kendini toplamak için derin bir nefes aldı, notlarına baktı, sıradaki soruyu çok dikkatli sorması gerekiyordu. "Sal, Max'ın evinden ayrıldığı saatle ilgili polise yalan söylemenizi ne zaman istedi?"

Naomi konuşmaya çalıştı ama doğru kelimeleri bulamıyor gibiydi. Bulundukları küçük oda bir anda derin bir denizin dibi gibi sessizleşti. Bu boğucu sessizliğin ağırlığı Pip'in kulaklarını çınlattı.

"Şey," dedi Naomi sonunda, sesi hafiften titriyordu. "Cumartesi akşamı nasıl olduğunu görmeye gittik. Olayları konuşuyorduk. Sal polisin soruları nedeniyle gerildiğini söyledi. Andie'nin erkek arkadaşı olduğu için şüpheli duruma düşeceğini sanıyordu. Bize Max'ın evinden çıkış saatini biraz daha geç, mesela on ikiyi çeyrek geçe olarak söylememizin sakıncası olur mu diye sordu. Böylece polis onu araştırmayı bırakıp Andie'yi bulmaya odaklanabilirdi. O zaman, ne bileyim, bana yanlış gelmedi. Sadece hassas davrandığını, Andie'nin hemen bulunmasına yardım etmek için bunu yaptığını düşünmüştüm."

"On buçukla bire on kala arası nerede olduğunu söyledi mi?"

"Hatırlamıyorum. Hayır, sanırım söylemedi."

"Sen sormadın mı? Bilmek istemedin mi?"

"Gerçekten hatırlamıyorum Pip. Üzgünüm." Burnunu çekti.

"Tamam." Pip son sorusuyla biraz ileri gittiğini fark etti. Notlarını karıştırıp arkasına yaslandı. "Polis seni pazar günü aradı, değil mi? Ve sen de onlara Sal'ın Max'tan on ikiyi çeyrek geçe çıktığını mı söyledin?"

"Evet."

"Peki, dördünüzün fikrini değiştirip salı günü polise Sal'ın mazeretinin yalan olduğunu söylemenize ne sebep oldu?"

"Ben… sanırım düşünmek için biraz zamanımız oldu, yalan söylediğimiz anlaşılırsa başımızın belaya girebileceğini biliyorduk. Hiçbirimiz Andie'ye olanlarla Sal'ın ilgisi olduğunu düşünmüyorduk, bu yüzden de polise gerçekleri söylemenin sakıncası yoktu."

"Diğerleriyle ne yapacağınızı konuştunuz mu?"

"Evet, pazartesi gecesi telefonlaşıp karar verdik."

"Ama Sal'a polisle konuşacağınızı söylemediniz."

"Şey," dedi ellerini yeniden saçına götürürken. "Hayır, onun bize darılmasını istemiyorduk."

"Tamam, son soru." Naomi'nin ifadesindeki belirgin rahatlama Pip'in dikkatinden kaçmadı. "Sal'ın o gece Andie'yi öldürdüğünü düşünüyor musun?"

"Benim tanıdığım Sal bunu yapmış olamaz," dedi. "O tanıdığım en iyi, en nazik insandı. Her zaman neşeliydi, insanları güldürürdü. Hak etmiyor olmasına rağmen Andie'ye karşı bile iyiydi. Ne olduğunu bilmiyorum, o mu yaptı bilmiyorum ama yaptığına inanmak istemiyorum."

"Tamam, bitti." Pip gülümseyip telefonundaki durdur düğmesine bastı. "Görüşmeyi kabul ettiğin için çok teşekkür ederim Naomi. Senin için kolay olmadığını biliyorum."

"Sorun değil." Başını sallayıp koltuktan kalkarken deri döşeme bir kez daha gıcırdadı.

"Bekle, bir şey daha," dedi Pip. "Max, Jake ve Millie ile de röportaj yapabilecek miyim?"

"Ah Millie Avustralya'yı dolaşıyor, Jake kız arkadaşıyla Devon'da yaşıyor, yeni bebekleri oldu. Ama Max Kilton'da, yüksek lisansı yeni bitirdi, benim gibi iş arıyor."

"Sence bana biraz vakit ayırır mı?" diye sordu Pip.

"Sana numarasını vereyim, ona sorarsın." Naomi çalışma odasının kapısını açtı.

Mutfağa girdiklerinde Cara'yı aynı anda iki tost parçasını ağzına sığdırmaya çalışırken ve yeni gelmiş Elliot'ı üstünde göz kanatan sarı gömleğiyle tezgâhı silerken buldular. İçeri girdiklerini duyan adam onlara döndü, tavan ışığı kahverengi saçlarındaki gri tutamları belirginleştiriyor, kalın çerçeveli gözlüklerinde parlıyordu.

"Bitirdiniz mi kızlar?" diye sordu içtenlikle gülümseyerek. "Zamanlama harika, su ısıtıcısının düğmesine az önce bastım."

Pippa Fitz-Amobi
PÖ 12/08/2017

Hazırlık Günlüğü 7. Kayıt

Max Hastings'in evinden şimdi döndüm. Orada olmak yeniden canlandırılmış suç mahallinde gezmek gibi tuhaf hissettirdi. Ev, Naomi ve arkadaşlarının beş yıl önceki o uğursuz gecede çekip Facebook'ta paylaştıkları fotoğraflardakinin aynısı görünüyordu. Bu kasabayı sonsuza kadar değiştiren o gece. Max hiç değişmemişti: boyu uzun, saçları sarı ve kabarıktı; ağzı, köşeli yüzüne göre biraz genişti ve hafiften kendini beğenmiş bir havası vardı. Ancak beni hatırladığını söylemesi hoştu.

Onunla konuştuktan sonra... bilmiyorum ama bir şeyler döndüğünü düşünmeden edemiyorum. Ya Sal'ın arkadaşlarından biri o geceyi yanlış hatırlıyor ya da biri yalan söylüyor. Ama neden?

Max Hastings ile yapılan röportajın dökümü

Pip:	Pekâlâ, kaydediyorum. Max, yirmi üç yaşındasın, doğru mu?
Max:	Aslında yanlış. Bir ay sonra yirmi beş olacağım.
Pip:	Ah.
Max:	Evet, yedi yaşındayken lösemi geçirdim ve okula gidemedim, bir yıl geç başladım. Biliyorum, ben bir mucizeyim.
Pip:	Bilmiyordum.
Max:	İmzamı sonra veririm.
Pip:	Peki, o halde doğrudan konuya giriyorum: Sal ve Andie'nin ilişkisi nasıldı, anlatabilir misin?

Max: İyiydi. Yüzyılın aşkı falan değildi elbette. Ama ikisi de birbirini beğeniyordu ve bu yüzden sorun yoktu.

Pip: Daha derin bir ilişki yok muydu aralarında?

Max: Bilmiyorum, lise aşklarıyla pek ilgilenmiyordum.

Pip: İlişkileri nasıl başladı?

Max: Noel partisinde sarhoş olup takılmaya başladılar. Sonra da devam etti.

Pip: Bu bir, ne diyorlardı ah, felaket partisi miydi?

Max: Lanet olsun, ev partilerine 'felaket partisi' dediğimizi unutmuşum. Sen biliyor musun?

Pip: Evet. Okuldaki çocuklar hâlâ yapıyor, bir tür gelenek. Efsaneye göre bunun yaratıcısı sizsiniz.

Max: Ne? Çocuklar hâlâ karman çorman ev partileri verip buna felaket mi diyorlar? Çok havalı. Kendimi tanrı gibi hissettim. Bir sonraki ev yarışması da yapılıyor mu hâlâ?

Pip: Ben hiç katılmadım. Her neyse, Sal ile çıkmaya başlamadan önce Andie'yi tanıyor muydun?

Max: Evet, biraz tanıyordum, okuldan ve felaketlerden. Arada konuşurduk. Ama arkadaş falan değildik, hakkında pek bir şey bilmiyordum. Sadece tanıdık biriydi.

Pip: Tamam, 20 Nisan Cuma günü herkes senin evindeyken Sal'ın tuhaf davrandığını hatırlıyor musun?

Max: Pek değil. Belki biraz sessizdi.

Pip: O zaman nedenini merak etmiş miydin?

Max: Hayır, oldukça sarhoştum.

Pip: Peki, o gece Sal, Andie hakkında bir şey söyledi mi?

Max: Hayır, ondan hiç bahsetmedi.

Pip:	O sıralarda bir anlaşmazlık yaşadıklarından falan...
Max:	Hayır, Andie'yle ilgili hiçbir şey söylemedi.
Pip:	O geceyi ne kadar iyi hatırlıyorsun?
Max:	Her şeyi hatırlıyorum. Vaktin çoğunu Jake ve Millie ile *Call of Duty* oynayarak geçirdik. Hatırlıyorum çünkü Millie eşitlik sağlamak üzereydi ama bir kez bile kazanamadı.
Pip:	Bu, Sal gittikten sonra mı oldu?
Max:	Evet, erkenden gitti o.
Pip:	Siz oyun oynarken Naomi neredeydi?
Max:	Ortalarda yoktu.
Pip:	Nasıl? Orada değil miydi?
Max:	Şey, hayır... ee... bir süreliğine yukarı çıkmıştı.
Pip:	Tek başına mı? Ne yapmaya?
Max:	Bilmiyorum. Kestirmeye. Çöp atmaya. Kimbilir...
Pip:	Ne kadar süre yoktu?
Max:	Hatırlamıyorum.
Pip:	Tamam. Sal giderken ne dedi?
Max:	Hiçbir şey. Sessizce çıktı. O anda gittiğini bile fark etmedim.
Pip:	Ertesi akşam, Andie'nin kayıp olduğunu öğrendikten sonra Sal'ı görmeye mi gittiniz?
Max:	Evet, onun çok üzgün olacağını tahmin ettik.
Pip:	Sizden yalan söyleyip ona tanıklık etmenizi nasıl istedi?
Max:	Özel bir şey yapmadı. Durumun onun için kötü göründüğünü söyleyip ayrılma zamanını biraz değiştirerek ona yardım edip edemeyeceğimizi sordu. Büyük bir

şey değildi. Ama bana mazeret bulun falan gibi bir şey söylemedi. Böyle bir şey değildi. Bir arkadaş için iyilik ister gibiydi.

Pip: Sence Sal, Andie'yi öldürdü mü?

Max: O yapmış olmalı, öyle değil mi? Yani arkadaşımın cinayet işleyebilecek biri olup olmadığını soruyorsan cevabım kesinlikle 'asla' olur. O tatlı, yaşlı bir teyze gibiydi. Ama o yaptı çünkü kan falan... biliyorsun. Ayrıca Sal, kendini gerçekten sadece kötü bir şey yaptığı için öldürmüş olabilir. Yani ne yazık ki her şey bunu gösteriyor.

Pip: Tamam, teşekkürler hepsi bu kadar.

Olayı dinlediğim iki farklı kişinin anlattıkları arasında bazı tutarsızlıklar var.

Naomi, Sal'ın Andie hakkında konuştuğunu ve arkadaşlarına aralarındaki anlaşmazlıktan bahsettiğini söylemişti. Max ise Sal'ın Andie'den hiç bahsetmediğini söyledi. Naomi, Sal'ın herkese 'kendini iyi hissetmediği için' eve erken gideceğini söylediğini anlattı. Max, 'sessizce gitti' dedi.

Onlardan beş yıl önceki bir geceyi hatırlamalarını istediğim için hafızalarında bazı boşluklar olması normal, bu beklediğim bir şey.

Ama yine de Max'ın söylediği bir şey çok önemli: O gece Naomi'nin bir ara ortadan kaybolması. Gerçi Naomi'nin ne kadar bir süre için ortada olmadığını hatırlamadığını söyledi ama hemen öncesinde o gece vaktinin 'çoğunu' Millie ve Jake ile geçirdiğini ve bu arada Naomi'ni orada olmadığını belirtmişti. Diyelim ki ben bu konuşmadan, Naomi'nin o gece en az bir saat üst katta takıldığını çıkardım. Peki ama neden yaptı bunu? Neden diğer arkadaşlarıyla birlikte olmak yerine üst katta tek başınaydı? Belki de Max, Naomi'nin o gece ortalıkta pek görünmediğini yanlışlıkla söyledi ve sonra da onu korumaya çalıştı.

Gerçekten bunu yazacağıma inanamıyorum ama Naomi'nin, Andie'nin kaybolmasıyla ilgilisi olabileceğinden şüphelenmeye başlıyorum. Onu on bir yıldır tanıyorum. Hayatım boyunca ona bir abla gibi saygı duydum ve hatta nasıl iyi abla olunacağını ondan öğrenmiş olabilirim. Naomi naziktir, bir hikâyenin ortasında herkes sizi dinlemeyi bıraktığında size cesaret verici şekilde gülümseyecek türden biridir. Yumuşak başlı, narin, sakindir. Peki, aslında içinde dengesiz biri olabilir mi? Şiddet eğilimi var mıdır?

Bilmiyorum. Aceleci davranıp hata yapmak istemiyorum. Ancak Ravi, Naomi'nin ağabeyine âşık olduğunu düşündüğü söylemişti. Naomi'nin verdiği cevaplardan da Andie'den pek hoşlanmadığı anlaşılıyor. Görüşme çok tuhaftı, gergindi. Ondan kötü anıları hatırlamasını istediğimi biliyorum ama aynısını Max'tan da istedim ve o sorun etmedi. Diğer yandan... Max'la görüşmem fazla mı kolay geçti? Biraz fazla mı rahattı?

Ne düşüneceğimi bilmiyorum ama hayal gücümün tasmasından kurtulmasına ve bana orta parmağını kaldırmasına engel olamıyorum. Zihnimde şöyle bir sahne canlanıyor: Naomi, Andie'yi kıskançlık yüzünden öldürüyor. Sal olay yerine gidiyor, şaşkın ve perişan. En iyi arkadaşı sevgilisini öldürmüş.

Yine de Naomi'yi önemsediğinden Andie'nin cesedini saklaması için ona yardım ediyor ve kimseye anlatmamak için söz veriyorlar. Ancak saklamasına yardım ettiği şeyin korkunç suçluluk duygusundan kaçamıyor. Tek çıkış yolunun kendini öldürmek olduğunu düşünüyor.

Yoksa olmayan şeyler mi uyduruyorum?

Büyük ihtimalle öyle. Yine de bence Naomi'nin de listeye girmesi gerek. Mola vermeliyim.

<u>Şüpheliler</u>
Jason Bell
Naomi Ward

Altı

"Tamam, geriye kalanlar dondurulmuş bezelye, domates ve elbet," dedi Pip'in annesi, sonra da alışveriş listesini biraz uzaklaştırıp Victor'un yazısını çözmeye çalıştı.

"Elbet değil, ekmek yazıyor," dedi Pip.

"Ah, evet haklısın," diye kıkırdadı Leanne, "aksi halde bu hafta sandviçler biraz ilginç olabilirdi."

"Gözlük?" Pip raftan bir paket ekmek alıp sepete attı.

"Hayır, henüz yenilgiyi kabul edemem. Gözlük beni yaşlı gösteriyor," dedi Leanne, dondurucunun kapağını açarken.

Pip'in "Sorun değil, yaşlısın zaten," demesiyle dondurulmuş bezelye paketinin koluna inmesi bir oldu. Ölümcül bezelye yarasıyla can çekişiyor gibi abartılı taklit yaptığı sırada birinin onu izlediğini fark etti. Beyaz tişört ve kot giymiş biriydi bu. Ağzını eliyle kapamış sessizce gülüyordu Pip'in taklidine.

"Ravi," dedi Pip, izleyicisinin yanına gidip. "Selam."

"Selam," dedi Ravi gülümseyerek. Sonra tam da Pip'in beklediği gibi başının arkasını kaşıdı.

"Seni daha önce burada görmemiştim." Burası dediği yer, Little Kilton'ın tren istasyonu yanındaki küçücük tek süpermarketiydi.

"Evet, genelde alışverişi kasabanın dışından yapıyoruz," dedi Ravi. "Ama acilen süt gerekti." Varil büyüklüğünde yarım yağlı süt şişesini havaya kaldırdı.

"Keşke çayını sütsüz içsen..."

"Asla karanlık tarafa geçmem," dedi Ravi, dolu sepetle yanlarına gelen Pip'in annesine bakarak. Kadına gülümsedi.

"Ah anne, bu Ravi," dedi Pip. "Ravi, annem Leanne."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Ravi, süt şişesini göğsüne yapıştırıp sağ elini uzattı.

"Ben de," diyen Leanne çocuğun elini sıktı. "Aslında daha önce tanışmıştık. Oturduğunuz evi size satan emlakçı benim. Tanrım... beş sene olmuş olmalı. O zamanlar beş yaşındaydın ve sürekli tütülü Pikaçu tulumu giyiyordun."

Ravi'nin yanakları kızardı. Pip onun da gülümsediğini görene kadar kendini tuttu.

"Bu trendin asla yeterli ilgiyi göremediğine inanabiliyor musunuz?" dedi kıkırdayarak.

"Evet, Van Gogh da hayattayken yeterince takdir edilmemişti," dedi Pip, hep birlikte kasaya doğru yürürlerken.

"Sen önden geç," dedi Leanne, Ravi'ye yol verip. "Bizim işimiz daha uzun sürer."

"Ah, gerçekten mi? Teşekkürler."

Ravi kasanın önüne geçip kasiyere en mükemmel gülümsemesiyle baktı. Süt şişesini koyup "Sadece bu," dedi.

Pip, kadını izliyordu, tiksintiyle buruşturduğu yüzündeki kırışıklıkların derinleştiğini gördü. Sütü okutup zehir saçan buz gibi gözlerle Ravi'ye baktı. Neyse ki bu bakışlar kimseyi öldüremiyordu. Ravi farkında değilmiş gibi yere bakıyordu ama Pip bu bakışları onun da fark ettiğini biliyordu.

Pip içinin tuhaf bir şekilde yandığını hissetti. Mide bulantısına benzeyen bu his kulaklarıma kadar çıktı.

"Bir pound kırk sekiz peni," dedi kadın tükürür gibi.

Ravi beş poundluk banknot çıkardı ama parayı vermeye çalışırken kadın ürperip elini sertçe geri çekti. Kâğıt para sonbahar yaprağı gibi süzülüp yere düşerken Pip'in öfkesi alev aldı.

"Hey!" dedi yüksek sesle. Ravi'nin yanına gitti. "Bir sorun mu var?"

"Pip, yapma," dedi Ravi usulca.

"Pardon Leslie," Pip kasiyerin yaka kartındaki ismi okudu, "sana bir sorun mu var diye sordum."

"Evet," dedi kadın. "Onun bana dokunmasını istemiyorum."

"Sanırım onun da sana dokunmak istemediğini söylemek yanlış olmaz Leslie, aptallık bulaşıcı olabilir."

"Müdürü çağıracağım."

"Evet, çağır. Ona merkez ofisinize göndereceğim e-postaların bir özetini geçeyim."

Ravi beş poundu tezgâhın üstüne bıraktı, sütü aldı ve sessizce çıkışa doğru yürüdü.

"Ravi?" diye bağırdı Pip ama çocuk onu duymazdan geldi.

"Vay canına." Pip'in annesi bir adım yaklaştı, Pip ile giderek daha çok kızaran Leslie arasına girerken ellerini teslim oluyoruz der gibi havaya kaldırdı.

Pip topukları üzerinde dönerken spor ayakkabıları cilalı zeminde gıcırdadı. Kapıya vardığı sırada arkasına bakıp seslendi: "Ah Leslie, yüzündeki yavşak ifadeden kurtulmak için gerçekten birini görmelisin."

Dışarı çıkınca Ravi'nin on metre kadar ileride olduğunu gördü. Hızlı adımlarla yürüyordu. Daha önce hiçbir şey için koşmayan Pip ona yetişmek için koştu.

"İyi misin?" diye sordu önüne geçip.

"Hayır." Ravi, Pip'in yanından geçip yürümeye devam etti, elinde tuttuğu koca şişenin içindeki süt çalkalanıyordu.

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

Ravi ona döndü, koyu renk gözleri parlıyordu. "Bak, doğru dürüst tanımadığım birinin benim için savaşmasına ihtiyacım yok. Ben senin sorunun değilim Pippa, beni kendi sorunun haline getirmeye çalışma. Sadece işleri daha da kötüleştirirsin."

Ravi yoluna devam etti. Pip ise bir kafe tentesinin gölgesi onu yutana kadar Ravi'nin arkasından baktı. Orada durmuş güçlükle nefes alıp verirken, kabaran öfkesinin yavaşça soğumaya başladığını ve içinde bir boşluk bırakarak yok olduğunu hissetti.

Pippa Fitz-Amobi
PÖ 18/08/2017

Hazırlık Günlüğü 8. Kayıt

Pippa Fitz-Amobi'nin röportaj konusunda gerçek bir fırsatçı olduğu söylenebilir. Bugün Lauren ile birlikte yine Cara'nın evindeydik. Erkekler de sonradan bize katıldı; gerçi onlar arka planda futbol maçının açık olması için ısrar ettiler. Cara'nın babası Elliot çocuklarla sohbet ederken bir şey hatırladım: Elliott, Sal'ı sadece kızının arkadaşı olarak değil öğrencisi olarak da tanıyordu. Sal'ın arkadaşlarından ve kardeşinden (yaşıtları diyebilirim) karakteri hakkında bilgi almıştım ama Cara'nın babası yetişkin görüşüyle ve bir öğretmen gözüyle daha fazla şey anlatabilir diye düşündüm. Elliot da kabul etti, gerçi ona pek seçenek bırakmamıştım.

Elliot Ward ile röportajın dökümü

Pip: Sal'a kaç sene öğretmenlik yaptınız?

Elliot: Ee, bir düşüneyim. Kilton Gramer'de çalışmaya 2009 yılında başladım. Salil girdiğim ilk GCSE sınıflarından birindeydi yani... neredeyse üç yıl sanırım. Evet.

Pip: Yani Sal tarih dersini GCSE ve A seviyede mi alıyordu?

Elliot: Ah, sadece o değil. Sal, Oxford'da tarih okumak istiyordu. Pip, hatırlıyor musun bilmem ama bu okulda çalışmaya başlamadan önce Oxford'da doçenttim. Tarih dersi veriyordum. Isobel hastalandığında burada olup onunla ilgilenebilmek için iş değiştirdim.

Pip: Ah, evet.

Elliot: Yani aslında olaylar olmadan önceki yıl güz dönemin-

de Sal ile çok zaman geçirdim. Üniversite başvurularını yapmadan önce kişisel değerlendirmelerinde ona yardım ettim. Oxford'dan görüşme talebi gelince hazırlanmasına hem okulda hem dışarıda yardım ettim. Çok parlak bir çocuktu. Zekiydi. Kabul geldi. Naomi bana söyleyince ona bir tebrik kartı ve çikolata aldım.

Pip: Yani Sal çok mu zekiydi?

Elliot: Evet, ah kesinlikle. Çok, çok akıllı bir genç adamdı. Sonunda olanlar tam bir trajedi. Ziyan olan iki genç hayat. Sal kuşkusuz her yönüyle bir yıldızdı.

Pip: Andie kaybolduktan sonraki pazartesi Sal ile dersiniz var mıydı?

Elliot: Ah, Tanrım. Aslında sanırım vardı. Evet, onunla ders çıkışı konuşup iyi olup olmadığını sorduğumu hatırlıyorum. Yani demek ki varmış.

Pip: Tuhaf davrandığını hissettiniz mi?

Elliot: Tuhaftan kastının ne olduğuna göre değişir. O gün tüm okul tuhaf davranıyordu; öğrencilerden biri kayıptı ve tüm haberlerde bu vardı. Onun sessiz göründüğünü hatta belki biraz ağlamaklı olduğunu hatırlıyorum. Kesinlikle endişeli görünüyordu.

Pip: Andie için mi endişeliydi?

Elliot: Evet, muhtemelen.

Pip: Peki ya salı günü, kendini öldürdüğü gün? Onu o sabah okulda gördünüz mü?

Elliot: Ben... hayır, görmedim çünkü o gün hastaydım, okula gitmemiştim. Mikrop kapmıştım, bu yüzden sabah kızları okula bırakıp eve döndüm. Öğleden sonra okuldan aradılar beni. Naomi/Sal tanıklığıyla ilgili şeyleri ve polisin okulda onlarla görüştüğünü o zaman öğrendim. Sal'ı en son pazartesi derste gördüm.

Pip: Sizce Sal, Andie'yi öldürdü mü?

Elliot: (İç çekiyor) Kendini onun yapmadığına ikna etmenin ne kadar kolay olabileceğini anlıyorum, o çok tatlı bir çocuktu. Ama kanıtları göz önüne alınca, onun yapmamış olması için bir neden bulamıyorum. Bu her ne kadar kötü hissettirse de, sanırım o yaptı. Başka bir açıklama yok.

Pip: Peki ya Andie Bell? Ona da öğretmenlik yaptınız mı?

Elliot: Hayır, şey... evet, o da Sal ile aynı GCSE tarih sınıfındaydı, yani o yıl ona da öğretmenlik yaptım. Ama sonra tarih dersi almadı. Bu yüzden korkarım onu o kadar iyi tanımıyorum.

Pip: Tamam, teşekkürler. Şimdi patates soymaya devam edebilirsiniz.

Elliot: İzin verdiğin için teşekkürler.

Ravi, Sal'ın Oxford'dan kabul aldığını söylememişti. Sal hakkında anlatmadığı daha bir sürü şey olabilir ama benimle bir daha konuşacağını sanmıyorum. Birkaç gün önce olanlardan sonra sanmam. Onu incitmek istemedim, yardım etmeye çalışıyordum. Acaba gidip özür dilemeli miyim? Muhtemelen kapıyı suratıma çarpar. (Her neyse, bunun dikkatimi dağıtmasına izin vermeyeceğim.)

Sal Oxford'a girecek kadar zekiyse, o halde onu Andie'nin ölümüne bağlayan kanıtlar nasıl bu kadar aşikâr olabiliyor? Andie'nin kaybolduğu zaman aralığı için tanığı olmasa ne olurdu? Bu işten paçayı sıyırabilecek kadar akıllı olduğu ortada.

NOT: Naomi ile Monopoly oynuyorduk ve... sanırım geçen gün aşırı tepki gösterdim. Hâlâ ilgili şüpheliler listesinde ama katil olmak mı? Mümkün değil. İki laciverti aldıktan sonra hainlik olduğunu düşündüğü için üstüne ev dikmeyi reddetti. Bense fırsat bulur bulmaz otel diktim ve ölümcül tuzağıma her düştüklerinde kahkahalarla güldüm. Bende bile Naomi'den daha çok katil güdüsü vardır.

Yedi

Ertesi gün Pip, Thames Valley Polisi'ne göndereceği bilgi talebi yazısını son kez gözden geçirdi. Odası bunaltıcıydı, hiç esmiyordu, pencereyi açmış olmasına rağmen güneş onunla birlikte içeri hapsolmuş gibiydi.

Kapının çalındığını duyduğu sırada yazdığı e-postayı sesli olarak "Evet, iyi," diye onaylayıp gönder tuşuna bastı, küçük tıklamayla birlikte yirmi iş günü olan bekleme süresi başladı. Pip beklemekten nefret ediyordu. Üstelik günlerden cumartesiydi, yani beklemeye başlamak için bile beklemesi gerekiyordu.

"Pips," diye seslendi Victor aşağıdan. "Ön kapıda bekleniyorsun."

Merdivenlerden indikçe hava biraz ferahlıyor, her adımıyla odasını kaplayan cehennem sıcağından katlanabilir bir sıcaklığa geçiş yapıyordu. Merdivenlerden inince meşe zeminde çoraplarının yardımıyla kayarak dönüş yaptı ama ön kapının dışında bekleyen Ravi Singh'ı görünce durdu. Babasıyla hararetli bir konuşma yapıyordu. Yüzü alev aldı.

"Ah, selam," dedi Pip onlara doğru yürürken. Ahşap zemindeki pati sesleri hızlandı, Barney havlayarak Pip'i geçip Ravi'nin kasıklarına atıldı.

"Hayır Barney, in aşağı," diye bağırdı Pip koşarak. "Üzgünüm, biraz fazla dost canlısıdır."

"Baban hakkında böyle konuşamazsın," dedi Victor.

Pip kaşını kaldırıp Victor'a baktı.

"Tamam tamam, anladım," dedi Victor mutfağa dönerken.

Ravi eğilip Barney'nin başını okşadı, sallanan kuyruğun esintisi Pip'in ayak bilekleri serinletti.

"Burada yaşadığımı nasıl öğrendin?" diye sordu Pip.

"Annenin çalıştığı emlakçılara sordum," dedi Ravi doğrulurken. "Eviniz cidden saray gibi."

"Evet, sana kapıyı açan tuhaf adam önemli bir şirket avukatı."
"Kral değil mi?"
"Sadece bazı günler," dedi Pip.
Pip, Ravi'nin yere baktığını, dudaklarının seğirmesini kontrol etmeye çalıştıysa da gülümsemesine engel olamadığını fark etti. O sırada üzerinde ne olduğunu hatırladı: bol kot tulumun içine göğsünde *TALK NERDY TO ME* yazılı beyaz bir tişört giymişti.
"Pekâlâ, seni buraya getiren nedir?" diye sordu. Midesi kasılmaya başlayınca gergin olduğunu anladı.
"Ben... ben geldim çünkü... üzgün olduğumu söylemek istedim." Aşağı doğru çekik iri gözleriyle Pip'e bakarken kaşları iyice kıvrılmıştı. "Öfkelendim ve söylememem gereken şeyler söyledim. Gerçekten senin herhangi biri olduğunu düşünmüyorum. Özür dilerim."
"Sorun değil," dedi Pip. "Ben özür dilerim. Amacım araya girip senin savaşını vermek değildi. Sadece yardım etmek istedim, sana yaptığı şeyin doğru olmadığını bilmesini istedim. Ama bazen kelimeler akıl süzgecinden geçmeden ağzımdan çıkabiliyor."
"Ah, bunu bilmiyordum," dedi Ravi. "Yavşak yorumun oldukça ilham vericiydi."
"Duydun mu?"
"Cesur Pip çok gürültücü."
"Diğer Piplerin de oldukça gürültücü olduğu söylenir; sınava giren Pip ve gramer polisi Pip onlardan birkaçı. Pekâlâ... iyi miyiz artık?"
"Evet, iyiyiz." Gülümseyip yeniden köpeğe baktı. "Ben ve insan annen iyiyiz."
"Aslında ben de köpeği yürüyüşe çıkaracaktım, bizimle gelmek ister misin?"
"Evet, tabii," dedi Barney'nin kulaklarını kaşırken. "Böylesi güzel bir yüze nasıl hayır diyebilirim?"

Pip az kalsın, *Ah lütfen, beni utandırıyorsun,* diyecekti ama kendini tuttu.

"Tamam, gidip ayakkabılarımı alayım. Barney, bekle."

Pip sessizce mutfağa girdi. Açık olan arka kapıdan annesiyle babasının çiçeklerle uğraştığını ve Josh'ın da futbol oynadığını gördü.

"Ben Barns'ı dışarı çıkarıyorum, birazdan görüşürüz," diye seslendi. Annesi duyduğunu göstermek için bahçe eldiveni takılı elini salladı.

Pip, mutfakta-bırakma-izni-olmayan spor ayakkabılarını ve tasmayı alıp ön kapıya gitti.

"Tamam, hadi gidelim," dedi, Barney'nin tasmasını takıp ön kapıyı çekerek çıktı.

Yolun sonundan karşıya geçip ormanlık alana girdiler. Pip sıcak yüzüne gölgelerin düşmesinden keyif aldı. Barney'nin tasmasını çıkardığı anda köpek hızla koşmaya başladı.

"Hep bir köpeğim olsun istemiştim." Barney onlara yetişmek için geri dönerken Ravi gülümsedi. Durdu, sessizce düşünürken çenesi titredi. "Sal'ın alerjisi vardı, bu yüzden hiç..."

"Ah." Pip başka ne diyeceğini bilemedi.

"Çalıştığım bardaki şu köpek var, barın sahibinin köpeği. Peanut adında salya akıtan bir Danua. Bazen artan yemekleri *kazayla* yere döküyorum. Kimseye söyleme."

"Bu *kazayla* dökme işini destekliyorum," dedi Pip. "Hangi barda çalışıyorsun?"

"Amersham'da, barın adı George ve Dragon. Sonsuza dek yapmak istediğim bir şey değil. Sadece Little Kilton'dan olabildiğince uzağa gidebilmek için para biriktiriyorum."

Pip içinde Ravi için tarifsiz bir acı hissetti, boğazı düğümlendi. "Sonsuza dek yapmak istediğin şey ne?"

Ravi omuz silkti. "Eskiden avukat olmak istiyordum."

"Eskiden mi?" Onu dürttü. "Bence çok iyi bir avukat olabilirsin."

"Hmmm, üniversite öncesi GCSE sınavında heceleyebildiğin tek kelime DUUUUDİİ ise olamazsın."

Bunu espri gibi söylemişti ama Pip öyle olmadığını biliyordu. Andie ve Sal öldükten sonra okulun Ravi için ne kadar zor olduğunu ikisi de biliyordu. Pip ona yapılan zorbalığın en kötü örneklerinden birkaçına bizzat şahit olmuştu. Ravi'nin dolabına kırmızı harflerle *Sen de ağabeyin gibisin,* yazılmıştı. Ve yaşça büyük sekiz çocuğun onu yere yatırıp dört tane çöp kutusunu başından aşağı döktüğü o karlı sabah. Pip on altı yaşındaki Ravi'nin yüzündeki o bakışı hiç unutmayacaktı. Asla...

Tam o anda nerede olduklarını fark etmesiyle Pip'in midesine ağrılar girdi.

"Aman Tanrım," dedi güçlükle ve yüzünü elleriyle kapadı. "Çok üzgünüm, hiç aklıma gelmedi. Buranın Sal'ı buldukları orman olduğunu tamamen unuttum ben..."

"Sorun değil," diyerek sözünü kesti Ravi. "Gerçekten. Olanların evinin karşısındaki ormanda olması senin suçun değil. Ayrıca Kilton'da bana onu hatırlatmayan tek bir yer bile yok."

Pip, Barney'nin bir dal parçasını Ravi'nin ayaklarının dibine bırakmasını, Ravi'nin kolunu kaldırıp dalı atıyormuş gibi yapıp köpeği ileri geri oynatmasını ve ardından gerçekten dalı atmasını izledi.

Bir süre konuşmadılar. Ancak sessizlik rahatsız edici değildi, ikisi de kendi düşüncelerine dalmıştı. Sonunda ikisinin de aklındakinin aynı şey olduğu ortaya çıktı.

"Kapımı ilk çaldığında senden biraz şüphelendim," dedi Ravi. "Ama sen gerçekten Sal'ın yaptığını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Sadece inanamıyorum," dedi Pip, devrik bir ağacın üstünden geçerken. "Beynim beni rahat bırakmıyor. Bu yüzden okulda proje işi çıkınca olayı yeniden incelemek için projeyi bahane olarak kullanırım diye hemen atladım."

"Bu arkasına saklanmak için mükemmel bir bahane," dedi Ravi başını sallayarak. "Benim böyle bir şansım yoktu."

"Ne demek istiyorsun?" Boynundaki kolyeyle oynayarak Ravi'ye baktı.

"Üç yıl önce senin yaptığını yapmayı denedim. Annemle babam bana bırakmamı, işleri kendim için daha da zorlaştıracağımı söylediler ama ben kabul etmedim."

"Araştırmayı mı denedin?"

Sahte bir selam verip "Evet komiserim," diye bağırdı. Savunmasız görünmek istemiyor, dolayısıyla zırhındaki herhangi bir çatlağı gözler önüne serecek kadar ciddi kalamıyordu.

"Ama bir yere varamadım," diye devam etti. "Yapamadım. Üniversitedeyken Naomi Ward'ı aradım ama ağlayıp benimle bu konu hakkında konuşamayacağını söyledi. Max Hastings, Jake Lawrence mesajlarıma geri dönmedi. Andie'nin yakın arkadaşlarına ulaşmaya çalıştım ama kim olduğumu söyler söylemez telefonu yüzüme kapadılar. Katilin kardeşi iyi bir giriş olmuyor. Ve tabii ki Andie'nin ailesiyle konuşmak söz konusu bile olamazdı. Olaya çok yakın olduğumu biliyordum. Ağabeyime, 'katile' çok benziyorum. Üstelik de arkasına saklanabileceğim bir okul projem yoktu."

"Üzgünüm," dedi Pip. Yapılan adaletsizlik karşısında söyleyecek söz bulamıyordu.

"Üzülme." Ravi onu hafifçe dürttü. "Bir kez de olsa bu konuda yalnız olmadığımı bilmek güzel. Hadi, teorilerini duymak istiyorum." Barney'nin salya bulaştırdığı dal parçasını alıp ağaçların arasına attı.

Pip tereddüt etti.

"Hadi." Ravi içtenlikle gülümseyip bir kaşını kaldırdı. Onu test mi ediyordu?

"Tamam, dört tane teorim var," dedi Pip. Bunları ilk kez yüksek sesle söyleyecekti. "Açıkçası en kolay yol olanları anlatıldığı gibi kabul etmek: Sal Andie'yi öldürdü ve suçluluk duygusu ya da yakalanma korkusu onu intihara sürükledi. Polis soruşturmadaki boşlukları Andie'nin cesedinin bulunamamış olmasına

ve Sal'ın hayatta olup olanları anlatamamasını bağlıyor. Ama benim ilk teorim," deyip parmağını kaldırırken yanlışlıkla orta parmağını kullanmamaya dikkat etti, "Andie Bell'i bir başkası öldürdü ama Sal bir şekilde olaya dahil oldu ya da olay sonrası yardım ederek bu işe bulaştı. Yine suçluluk duygusu onu kendini öldürmeye itti. Üzerinde bulunan kanıtlar da, katil o olmasa da onu fail olarak gösterdi. Gerçek katil hâlâ kayıp."

"Evet, bunu ben de düşündüm. Yine de hoşuma gitmedi. Sıradaki?"

"İki numaralı teorim," dedi, "Andie'yi üçüncü bir kişi öldürdü, Sal olaya karışmadı, bilgisi de yoktu. Birkaç gün sonra intihar etmesinin nedeni katil olmanın suçluluk duygusundan değil, kız arkadaşının kaybolmasının stresi de dahil olmak üzere başka faktörlerden kaynaklanıyordu. Üzerinde bulunan kanıtların -kan ve telefon- mantıklı bir açıklaması vardı ve cinayetle ilgili değildi."

Ravi düşünceli bir biçimde başını salladı. "Hâlâ Sal'ın böyle bir şey yapabileceğini sanmıyorum ama tamam. Üçüncüsü?"

"Üçüncü teori..." Pip yutkundu, boğazı kurumuştu. "Andie cuma günü üçüncü bir şahıs tarafından öldürüldü. Katil, Andie'nin erkek arkadaşı olduğu için Sal'ın mükemmel bir şüpheli olacağını biliyordu, özellikle de o gece yaklaşık iki saat boyunca Sal'ın tanığı olmaması göz önüne alınınca... Katil, Sal'ı öldürdü ve intihar süsü verdi. Onu suçlu göstermek için telefonu ve kanı üstüne bıraktı. Her şey planladığı gibi gitti."

Ravi durdu. "Sal'ın gerçekten öldürülmüş olmasının mümkün olduğunu düşünüyor musun?"

Pip gözlerine baktığı Ravi'nin aradığı cevabın bu olduğunu biliyordu.

"Bence teorik olarak mümkün," dedi Pip. "Dördüncü teorim en zorlama olanı." Derin bir nefes aldı ve bir solukta anlattı. "Kimse Andie Bell'i öldürmedi, yani o ölü değil. Kendi kayboluşunu kendisi planladı, ardından Sal'ı ormana çağırdı, onu öl-

dürüp intihar süsü verdi. Kendi telefonunu ve kanını üstünde bırakıp herkesin öldüğüne inanmasını sağladı. Peki bunu neden yaptı? Belki bir nedenden dolayı ortadan kaybolması gerekiyordu. Belki hayatı için endişeleniyordu ve ölmüş gibi görünmesi gerekiyordu. Belki bir suç ortağı vardı."

İkisi de susmuştu. Pip nefesini düzene sokmaya çalışırken Ravi dudaklarını büzmüş, Pip'in teorilerini düşünüyordu.

Ormandaki turlarının sonuna gelmişlerdi. Güneşte parlayan yol ağaçların arasından görünüyordu. Pip, Barney'i çağırıp tasmasını taktı. Birlikte karşıya geçip Pip'in evine doğru yürüdüler.

Tuhaf bir sessizlik oldu, Pip onu içeri davet edip etmemesi gerektiğinden emin değildi. Ravi ise bir şey bekliyor gibiydi.

"Peki," diyen Ravi bir eliyle kendi başını, diğeriyle köpeği kaşıdı, "buraya gelme nedenim şu... seninle bir anlaşma yapmak istiyorum."

"Anlaşma mı?"

"Evet, bu işte ben de olmak istiyorum," derken sesinde küçük titreme vardı. "Benim bu olayı araştırma şansım olmadı ama sen yapabilirsin. Olayın dışındasın ve okul projeni bahane olarak kullanıp tüm kapıları açabilirsin. İnsanlar seninle konuşabilir. Benim de gerçekte olanları öğrenme şansım sen olabilirsin. Bu şans için uzun süre bekledim."

Pip yüzünün yeniden alev aldığını hissetti, Ravi'nin sesindeki titreme göğsünde bir şeylerin çekilmesine neden oldu. Yardım etmesi için Pip'e gerçekten güveniyordu, projeye başlarken bunun olacağı aklına gelmezdi. Ravi Singh ile birlikte çalışacaktı.

"Bunu kabul edebilirim," dedi Pip elini uzatırken.

"Anlaştık," diyen Ravi sıcak, nemli eliyle kızın elini tutsa da sallamayı unuttu. "Tamam, sana bir şey vereceğim." Elini arka cebine sokup eski bir iPhone çıkardı.

"Şey, benim telefonum var, sağ ol," dedi Pip.

"Bu Sal'ın telefonu."

Sekiz

"Nasıl yani?" Pip'in ağzı açık kalmıştı.

Ravi sadece telefonu uzatıp nazikçe salladı.

"Bu Sal'ın mı?" dedi Pip. "Nasıl aldın?"

"Polis Andie soruşturması kapandıktan birkaç ay sonra bize verdi."

Pip ensesinde bir ürperti hissetti. "Acaba ben..." dedi, "bakabilir miyim?"

"Elbette," dedi Ravi gülerek, "bu yüzden getirdim şaşkın."

Pip'i kontrolsüzce saran heyecan dalgası başını döndürdü.

"Bu inanılmaz," deyip çabucak kapıyı açtı. "Gidip çalışma istasyonumda bir bakalım."

Barney'le birlikte eşiğin üstünden geçtiler ama onları takip eden üçüncü ayak sesi yoktu. Pip arkasına baktı.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Ravi'ye. "Hadi."

"Üzgünüm, sadece çok ciddi olduğunda daha eğlenceli biri oluyorsun."

"Çabuk ol," deyip başıyla merdiveni işaret etti. "Düşürme sakın."

"Düşürmem."

Pip basamakları hızla, ikişer üçer tırmanırken Ravi arkasından yavaşça onu takip etti. Ravi gelmeden önce mahcup olacağı bir şey olup olmadığını görmek için aceleyle odasını kontrol etti. Sandalyenin üstünde duran yeni yıkanmış sutyenlerini alıp Ravi içeri girmeden çekmeceye soktu. Ravi'ye sandalyeye oturmasını işaret etti, kendisi oturamayacak kadar heyecanlıydı.

"Çalışma istasyonu mu?" diye sordu Ravi.

"Evet," dedi Pip. "Bazı insanlar yatak odalarında çalışırken ben çalışma istasyonumda uyuyorum. Bu çok farklı."

"O halde al bakalım. Dün gece şarj ettim."

Telefonu alan Pip, babasının Alman pazarından aldığı yılbaşı süslerinin paketini açarken yaptığı gibi özenle tuttu telefonu avcunda.

"Sen daha önce baktın mı?" diye sorarken tuş kilidini açmak için ekranı yana kaydırdı. Elindeki telefona kendininkinden daha hassas davrandığı kesindi, telefonunu ilk kullandığında bile bu kadar titiz davranmamıştı.

"Evet, tabii ki. Takıntılı bir şekilde baktım hem de. Şimdi sıra sizde komiserim. *Sen* ilk nereye bakacaksın?"

"Arama kaydına," deyip yeşil telefon sekmesine dokundu Pip.

Önce cevapsız arama listesine baktı. Sal'ın öldüğü 24 Nisan Salı gününe ait düzinelerce çağrı vardı. *Babası, Annesi, Ravi, Naomi, Jake*'den ve muhtemelen yerini tespit etmek için polisin aradığı kayıtlı olmayan numaralardan gelen çağrılar...

Pip ekranı kaydırıp Andie'nin kaybolduğu tarihe geldi. O gün iki cevapsız arama vardı. Biri 19:19'da *Max-y Boy*'dandı, muhtemelen Max *ne zaman geliyorsun* diye sormak için aramıştı. Diğer cevapsız aramanın sahibini okurken kalbi hızlandı, 20:54'te *Andie<3* aramıştı.

"Andie o gece onu aramış," dedi Pip, hem kendi kendine hem de Ravi'yle konuşuyordu. "Saat dokuz olmadan hemen önce."

Ravi başını sallayarak onayladı. "Sal açmamış ama."

"Pippa!" Victor'ın şakayla karışık ciddi sesi üst kattan duyuldu. "Yatak odasına erkek almıyoruz."

Pip yanaklarının kızardığını hissetti. Ravi görmesin diye yüzünü çevirip cevap verdi: "Projem için çalışıyoruz! Kapı açık."

"Tamam o zaman!" dedi Victor.

Ravi'ye bakınca çocuğun yine kıkırdadığını gördü.

"Hayatımı komik bulmayı kes," deyip bakışlarını telefona çevirdi Pip.

Sal'ın kimleri aradığına baktı. Andie ismi alt alta sıralanıyordu. Akış yer yer eve ya da babasına yaptığı tek tük aramalarla bir de cumartesi günü Naomi'yi aramasıyla birkaç kez kesintiye uğ-

ramıştı. Pip bir süre durup cumartesi sabahı 10:30 ile salı günü 07:20'ye kadarki tüm Andie aramalarını saydı. Sal onu 112 kez aramıştı. Her çağrı iki üç saniye sürmüş, doğrudan sesli mesaja düşmüştü.

"Onu yüz kereden fazla aramış," dedi Ravi ne yaptığını anlayınca.

"İddia edildiği gibi onu öldürmüş ve telefonunu bir yere saklamış olsa neden defalarca arasın?" dedi Pip.

"Birkaç yıl önce polisle temasa geçip aynı soruyu sordum," dedi Ravi. "Memur, Sal'ın masum görünmek için kurbanı birçok kez aradığını düşündüklerini söyledi."

"Ama," diye karşı çıktı Pip, "madem masum görünmek ve yakalanmamak için çaba sarf ediyordu, o zaman neden Andie'nin telefonunu saklamadı? Telefonu cesetle aynı yere bırakabilirdi ve kimse cinayetle onun arasında bağ kuramazdı. Madem yakalanmak istemiyordu, neden en büyük kanıtı kendi üstünde sakladı? Ne yani, sonra da en önemli kanıt üzerindeyken yaşamına son verecek kadar çaresizliğe mi kapıldı?"

Ravi elini silah gibi tuttu, iki el ateş etti. "Polis buna da cevap veremedi."

"Andie ve Sal'ın birbirlerine gönderdiği son mesajlara baktın mı?" diye sordu.

"Evet, sen de bak. Endişelenme, cinsellik içeren bir şey yok."

Pip ana ekrana dönüp mesaj uygulamasını açtı. Onların özeline izinsiz giriş yapıyormuş gibi hissederek Andie ismine tıkladı.

Sal, kayboluşunun ardından Andie'ye iki mesaj atmıştı. İlki pazar sabahıydı: *andie sadece eve dön herkes çok endişeli.* Diğeri pazartesi öğleden sonraydı: *lütfen birini ara iyi olduğunu bilelim.*

Bir önceki mesaj ise kaybolduğu cuma günü yazılmıştı. Saat 21:01'de Sal ona mesaj atmıştı: *sen durana kadar senle konuşmayacağım.*

Pip okuduğu mesajı Ravi'ye gösterdi. "O gece cevap vermedi-

ği aramanın ardından bunu yazmış. Ne hakkında tartıştıklarını biliyor musun? Sal, Andie'nin neyi durdurmasını istiyordu?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Bunu araştırmama yazabilir miyim?" dedi dizüstü bilgisayarına uzanırken. Yatağına oturdu ve mesajı tüm noktalama eksikleriyle, olduğu gibi yazdı.

"Şimdi de babama attığı son mesaja bakmalısın," dedi Ravi. "İtiraf olduğunu söyledikleri mesaj."

Pip ekranı kaydırdı. Salı sabahı saat 10:17'de Sal babasına şunu yazmıştı: *bendim. ben yaptım. çok üzgünüm.* Pip mesajı birkaç kez okudu, her seferinde biraz daha dikkatli okuyordu. Harfleri oluşturan pikselli yapı taşları, bakmayı bırakıp görmeye başladığınızda çözebileceğiniz türden bir bilmece içeriyordu.

"Sen de fark ettin, değil mi?" dedi Ravi ona bakarak.

"Noktalama işaretleri mi?" dedi Pip, Ravi'nin gözlerine bakıp.

"Sal tanıdığım en zeki insandı," dedi Ravi, "ama mesajlarını tam bir cahil gibi yazardı. Çok acelesi varmış gibi, neredeyse hiç noktalama işareti ve büyük harf kullanmadan."

"Otomatik düzeltmeyi kapatmış olmalı," dedi Pip. "Yine de son mesajda her cümleden sonra nokta var. Ama hepsi küçük harfle yazılmış."

"Peki bu sana ne düşündürüyor?" diye sordu Ravi.

"Benim zihnim küçük atlamalar yapmaz Ravi," dedi. "Benimki Everest yüksekliğinde sıçramalar yapar. Bence bu mesajı başkası yazdı. Öyle yazmaya alışık olduğundan noktaları ekleyen biri. Belki önceki mesajlarına hızlıca göz atıp sadece küçük harf kullanmasının Sal yazmış gibi görünmesine yeteceğini düşündü."

"Telefonu ilk aldığımda ben de bunu düşündüm. Polis beni geri gönderdi. Bizimkiler de beni dinlemek istemedi," diyerek iç çekti. "Bence boş yere umutlanmaktan korktular. Dürüst olmak gerekirse ben de korkuyorum."

Pip telefonu karıştırmaya devam etti. Sal, o gece arkadaşlarıyla birlikteyken ya da Andie kaybolduktan sonra hiç fotoğraf çekmemişti. Pip, emin olmak için son silinenlere de baktı. Hatırlatıcılar sadece hazırlaması gereken ödevler ve annesine doğum günü hediyesi almakla ilgiliydi.

"Notlarda ilginç bir şey var," dedi Ravi, sandalyeyi yatağa doğru çekip notlar uygulamasını açtı.

Notlar oldukça eskiydi: Sal'ın evinin Wi-Fi şifresi, karın kası egzersiz listesi, iş deneyimi için başvurabileceği yerlerin sayfası. Ancak 18 Nisan 2012 Çarşamba günü yazılmış son bir not daha vardı. Pip ona tıkladı. Tek bir şey yazılmıştı: *R009 KKJ.*

"Bu bir araç plakası, öyle değil mi?" dedi Ravi.

"Öyle görünüyor. Bunu Andie kaybolmadan iki gün önce yazmış. Tanıdık geldi mi?"

Ravi başını iki yana salladı. "Google'dan sahibini bulmayı denedim ama olmadı."

Pip yine de kendi notları arasına hem plakayı hem de notlara kaydedildiği tam zamanı yazdı.

"Hepsi bu," dedi Ravi, "bulabildiklerim bu kadar."

Pip geri vermeden önce telefona son kez hüzünlü bir ifadeyle baktı.

"Hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun," dedi Ravi.

"Peşinden gidebileceğimiz daha önemli bir şey bulacağımızı ummuştum. Tutarsız dilbilgisi kullanımı ve Andie'yi defalarca araması kesinlikle masum görünmesini sağlıyor ama bize izini sürecek bir ipucu vermiyor."

"Henüz vermiyor," dedi Ravi, "ama görmen gerekiyordu. Senin bana göstereceğin bir şey var mı?"

Pip duraksadı. Evet vardı ama bu şeylerden biri Naomi'nin şüpheliler listesine eklenmesi durumunu da içeriyordu. Bu ihtimal Pip'in korumacı tavrını uyandırdı, bu sayede dilini tutabildi. Ancak bu işte beraber olacaklarsa her konuda birbirlerine açık olmalılardı. Bunu biliyordu. Hazırlık günlüğü belgesini

açıp ilk sayfaya gitti ve bilgisayarı Ravi'ye uzattı. "Şimdiye kadar bulduklarımın hepsi bu," dedi.

Ravi sessizce okuyup yüzünde düşünceli bir ifadeyle bilgisayarı Pip'e geri verdi.

"Tamam, Sal'a mazeret arama konusu tam bir çıkmaz sokak," dedi. "Bence on buçukta Max'ın evinden ayrıldıktan sonra yalnızdı. Paniklemesinin ve arkadaşlarından onun için yalan söylemelerini istemesinin tek açıklaması bu. Yürürken bir banka oturup *Angry Birds* ya da başka bir şey oynamış olabilir."

"Katılıyorum," dedi Pip. "Büyük ihtimalle yalnızdı, bu yüzden mazereti yoktu, tek mantıklı açıklama bu. Yani araştırmanın bu hattı devre dışı. Bence sonraki adımımız Andie'nin hayatı hakkında bulabildiğimiz her şeyi öğrenmek olmalı. Böylece onu öldürmek için sebebi olan herkesi belirleyebiliriz."

"Aklımı okudun komiserim," dedi Ravi. "Belki de Andie'nin en yakın arkadaşlarıyla başlayabilirsin, Emma Hutton ve Chloe Burch. Seninle konuşabilirler."

"İkisine de mesaj attım ama henüz cevap alamadım."

"Tamam, iyi," dedi başını sallayarak. Ardından bilgisayarı işaret etti. "Gazeteciyle yaptığın röportajda olaydaki tutarsızlıklardan bahsediyorsun. Başka ne tür tutarsızlıklar gördün?"

"Pekâlâ... Bence birini öldürdüysen," dedi Pip, "tırnakların da dahil kendini defalarca yıkarsın, özellikle de mazeretin hakkında yalan söylüyor, masum görünmek için sahte aramalar yapıyorsan. Ah, bilmiyorum ama kanlı ellerle yakalanmamak için ellerinden o lanet kanı çıkarmaya çalışırsın."

"Evet, Sal kesinlikle o kadar aptal değildi. Ama arabadaki parmak izlerine ne diyeceksin?"

"Elbette arabada parmak izleri olacaktı, Andie'nin erkek arkadaşıydı o," dedi Pip. "Parmak izlerinin tam olarak tarihi belirlenemez."

"Peki ya kayıp ceset?" Ravi öne doğru eğildi. "Bence yaşadığımız yeri düşünürsek, Andie'nin cesedinin kasabanın

içinde ya da dışında ormanlık alana gömüldüğü tahmininde bulunabiliriz."

"Kesinlikle!" Pip başını salladı. "Asla bulunamayacak kadar derin bir çukur kazılmış olmalı. Sal çıplak elleriyle öyle bir çukur kazacak zamanı nasıl buldu? Kürekle bile çok zor olur."

"Tabii ceset gömülmediyse o başka."

"Evet ama cesetten başka bir yolla kurtulmak için daha fazla zaman ve araç gerekir," dedi Pip.

"Bir de olayları anlatıldığı şekilde kabul etmenin en kolay yol olduğunu söyledin."

"Güya öyleydi," dedi Pip. "Ta ki sen *nerede*, *ne* ve *nasıl* sorularını sormaya başlayana kadar."

Dokuz

Muhtemelen Pip'in onları duyamayacağını sanıyorlardı. Annesiyle babası alt kattaki oturma odasında tartışıyorlardı. Pip, kendi adının evin kat ve duvarları arasında dolaşırken rahatlıkla duyulabileceğini uzun zaman önce öğrenmişti.

Yatak odasının kapı aralığından dinleyerek atışmalarının nedenini anlayıp özet haline getirmek onun için zor değildi. Annesi, Pip'in tatilinin çoğunu okul projesine harcamasından memnun değildi. Babası, annesinin bu sözlerine üzülmüş, böyle olunca annesi de yanlış anlaşıldığı için üzülmüştü. Andie Bell meselesini takıntı haline getirmesinin kızı için sağlıklı olmadığını düşünüyordu. Babasıysa, annesi Pip'e kendi hatalarını yapacak alan vermediği için üzülüyordu.

Pip fikir çatışmalarından sıkılıp kapısını kapadı. Karşılıklı atışmalarının kavgaya dönmeden, kısa sürede sona ereceğini biliyordu. Üstelik yapması gereken önemli bir telefon görüşmesi vardı.

Andie'nin yakın arkadaşlarına geçen hafta mesaj atmıştı. Birkaç saat önce ise Emma Hutton, bu gece saat sekizde 'sadece birkaç soruyu' cevaplamasının sorun olmayacağını söyleyen bir cevapla birlikte telefon numarasını göndermişti. Pip, Ravi'ye haber vermiş, Ravi de yanıt olarak bir sürü şaşkın yüz ve yumruk emojisi yollamıştı.

Bilgisayar ekranındaki saate gözlerini dikti. Saat inatla 19:58'de takılıp kalmıştı.

"Ah, hadi ama," dedi içinden yirmiye kadar sayıp saatin hâlâ elli dokuza dönmediğini görünce.

Bir asır kadar sonra saatin sekize bir kala olmasıyla Pip, "Yeterince yakın," deyip kayıt tuşuna dokunduktan sonra Emma'nın numarasını tuşladı. Gerginlikten tüyleri diken diken olmuştu. Üçüncü çalışta telefon açıldı.

"Alo?" dedi yüksek, tatlı bir ses.

"Selam Emma, ben Pippa."

"Ah evet, selam. Bekle, odama çıkayım."

Pip sabırsızlıkla Emma'nın basamakları tırmanan ayak seslerini dinledi.

"Tamam," dedi. "Andie ile ilgili bir proje hazırladığını söylemişsin."

"Evet, bir bakıma öyle. Kaybolmasıyla ilgili yürütülen araştırma ve medyanın rolü. Bir tür vaka çalışması."

"Tamam," dedi Emma tereddütlü bir sesle. "Bu konuda ne kadar yardım edebileceğimi bilmiyorum."

"Endişelenme, sadece soruşturmayla ilgili birkaç temel sorum var," dedi Pip. "İlk olarak, Andie'nin kayıp olduğunu ne zaman öğrendin?"

"Ee... o gece saat bir civarı. Ailesi beni ve Chloe Burch'u aradı, biz Andie'nin en yakın arkadaşlarıydık. Ben onu görmediğimi, haber de almadığımı ve onları birazdan arayacağımı söyledim. Sal Singh'e ulaşmaya çalıştım ama ertesi sabaha kadar telefonuna cevap vermedi."

"Polis sizinle temasa geçti mi?" diye sordu Pip.

"Evet, cumartesi sabahı. Gelip sorular sordular."

"Peki sen ne anlattın?"

"Andie'nin ailesine söylediklerimin aynısını. Nerede olduğunu bilmediğimi, bana bir yere gideceğinden bahsetmediğini. Sonra bana Andie'nin erkek arkadaşı var mı diye sordular ve ben de Sal'dan bahsettim. Onu arayıp Andie'nin kaybolduğunu ona da söylediğimi anlattım."

"Onlara Sal hakkında ne söyledin?"

"Sadece o hafta okulda kavga ettiklerini anlattım. Perşembe ve cuma, onları hiç alışık olmadığımız şekilde tartışırlarken görmüştüm. Genelde Andie onunla tartışır ama Sal bir şey söylemezdi. Ancak bu kez bir şeye çok öfkelenmiş görünüyordu."

"Neye?" diye sordu Pip. Polisin neden o gün öğleden sonra

Sal ile konuşmanın mantıklı olacağını düşündüğü birden netlik kazandı.

"Gerçekten bilmiyorum. Andie'ye sorduğumda bana sadece Sal'ın bir konuda 'adilik' yaptığını söylemişti."

Pip üstelemedi. "Tamam," dedi. "Yani Andie'nin cuma akşamı için Sal'ı görmek gibi bir planı yok muydu?"

"Hayır, aslında hiçbir planı yoktu, o gece evde kalması gerekiyordu."

"Ah, neden?" Pip oturduğu yerde doğruldu.

"Şey, bunu söylemeli miyim bilmiyorum."

"Endişelenme..." Pip sesindeki çaresizliği saklamaya çalıştı. "Konuyla ilgisi yoksa projemde yer almayacak. Sadece kaybolma koşullarını daha iyi anlamamı sağlayabilir."

"Evet, tamam. Şey... Andie'nin kardeşi Becca birkaç hafta önce kendine zarar verdiği için hastanelik olmuştu. Ailesi o gece dışarı çıkacaktı, bu yüzden Andie'ye evde kalıp Becca'yla ilgilenmesini söylemişlerdi."

"Ah," diyebildi Pip sadece.

"Evet, biliyorum, zavallı kız. Yine de Andie onu bıraktı. Şimdi geriye dönüp baktığımda, Andie gibi bir ablaya sahip olmanın ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum."

"Ne demek istedin?"

"Bak, ben ölünün arkasından kötü konuşmak istemem ama... artık beş yaş daha büyüdüm ve her şeyi düşünmek için yeterince zamanım oldu. Geriye bakıp o günleri düşününce, o zamanlar olduğum kişiyi sevmiyorum. Andie'yle birlikteyken olduğum kişiyi yani..."

"Kötü bir arkadaş mıydı?" Pip araya çok girmek istemiyordu ama Emma'yı konuşturmaya da devam etmesi gerekiyordu.

"Hem evet hem hayır. Açıklaması gerçekten zor," diye iç çekti Emma. "Andie'nin arkadaşlığı bana zarar veriyordu ama o zamanlar ona bağımlıydım. Onun gibi olmak istiyordum. Bunların hiçbirini yazmayacaksın değil mi?"

"Hayır tabii ki." Küçük bir yalandı bu.

"Tamam. Andie çok güzeldi, popülerdi, eğlenceliydi. Onunla arkadaş olmak, zamanını birlikte geçirmeyi seçtiği kişi olmak bana kendimi özel hissettiriyordu. İstenen kişi olmak yani. Ama sonra dönüp seni incitmek için en hassas olduğun şeyleri kullanırdı. Yine de ikimiz de yanında kalıp bizi yeniden seçeceği ve kendimizi iyi hissettireceği zamanı beklerdik. Bu bir yandan olağanüstü, diğer yandan korkunçtu. Andie'nin hangi yüzüyle karşılaşacağını bilemezdin. Onunla paylaştığım arkadaşlıktan sonra hâlâ özgüven sahibi olabilmeme şaşıyorum."

"Andie herkese karşı böyle miydi?"

"Yani... evet. Bana ve Chloe'ye karşı öyleydi. Andie onun evine gitmemizi pek istemezdi ama Becca'ya nasıl davrandığını gördüm. Çok zalim olabiliyordu." Emma durdu. "Bunların hiçbirini Andie başına gelenleri hak etti demek için anlatmıyorum. Hayır, demek istediğim kesinlikle bu değil, kimse öldürülüp bir çukura atılmayı hak etmez. Demek istediğim şey şu ki, Andie'nin nasıl biri olduğunu düşününce Sal'ın kendini kaybedip onu öldürmesinin nedenini anlayabiliyorum. Seni göklere çıkarıp güm diye yere indirebilirdi, sonunun trajedi olacağı açıktı."

Emma burnunu çekti, Pip konuşmanın sona erdiğini anladı. Emma ağladığı gerçeğini saklamadı, bunun için çaba bile harcamadı.

"Tamam, sorularım bu kadar. Yardımın için çok teşekkür ederim."

"Önemli değil," dedi Emma. "Üzgünüm, her şeyi atlattığımı sanıyordum. Sanırım atlatamamışım."

"Hayır, bütün bunları hatırlattığım için ben özür dilerim. Ee, aslında Chloe Burch'a da mesaj atmıştım ama dönüş yapmadı. Hâlâ görüşüyor musunuz?"

"Hayır, pek değil. Doğum gününde mesaj atacağım ama... Andie'nin ardından okuldan da ayrılınca uzaklaştık. Sanırım ikimiz de eskiden olduğumuz insanlardan kurtulup temiz bir başlangıç yapmak istedik."

Pip tekrar teşekkür ettikten sonra telefonu kapattı. Tuttuğu

soluğunu bırakıp bir dakika boş gözlerle baktı. Andie'nin güzel ve popüler olduğunu biliyordu, sosyal medya bunu açıkça ortaya koymuştu. Liseye giden herkes gibi o da popüler insanların bazen zor olabildiklerini biliyordu. Ama bu kadarını beklemiyordu. Emma, işkencecisini sevdiği için bunca zaman sonra bile hâlâ kendine kızabiliyordu.

Gerçek Andie Bell mükemmel gülüşünün, parlak mavi gözlerinin ardına mı saklanmıştı? Yörüngesindeki herkes öylesine büyülenip o kadar kör olmuştu ki, arkadaki karanlığı çok geç olana kadar fark etmemişlerdi.

Pippa Fitz-Amobi
PÖ 25/08/2017

Hazırlık Günlüğü 11. Kayıt

GÜNCELLEME: Sal'ın not ettiği plakanın sahibini bulup bulamayacağımı araştırdım: *R009 KKJ*. Ravi haklıymış. Sürücü ve Araç Lisans Ajansı'ndan bilgi istemek için arabanın marka ve modelini bilmemiz gerek. Sanırım bu ipucu da öldü.

Tamam, elimizdeki işe dönelim. Az önce Chloe ile konuştum. Bu sefer farklı bir taktik denedim. Emma'dan öğrendiğim şeylerin üstünden geçmeme gerek yoktu; ayrıca Andie'yle ilgili bilinçaltında yatan duygusal sorunlardan dolayı röportajın yarıda kesilmesini de istemedim.

Ama yine de tökezledim...

Chloe Burch ile görüşmenin dökümü

(Röportaj girişini yazmaktan sıkıldım, hep aynı şeyler ve kulağa tuhaf geliyor. Artık bunları atlayıp doğrudan konuya gireceğim.)

Pip: Tamam, ilk sorum şu, Andie ve Sal'ın ilişkisini nasıl tanımlardın?

Chloe: Güzeldi, Sal ona karşı iyiydi ve Andie onun ateşli olduğunu düşünüyordu. Sal her zaman sakin ve dingindi; Andie'yi biraz yumuşatacağını düşünüyordum.

Pip: Andie'nin neden yumuşaması gerekiyordu?

Chloe: Ah, çünkü o sürekli drama yaratırdı.

Pip: Peki Sal onu yumuşatıyor muydu gerçekten?

Chloe: (Gülüyor) Hayır.

Pip: Ama ilişkileri oldukça ciddiydi, değil mi?

Chloe: Bilmiyorum, galiba öyleydi. Ciddi derken neyi kastettiğine bağlı.

Pip: Şey... bunu sorduğum için kusura bakma ama yatıyor-

lar mıydı?

(Evet, cevabı duymaktan korkuyordum ama her şeyi bilmem gerekiyor.)

Chloe: Vay canına, ben ayrıldıktan sonra okul projeleri çok değişmiş. Bunu neden öğrenmen gerekiyor?

Pip: Sana söylemedi mi?

Chloe: Tabil ki söyledi. Ve hayır, aslında yatmıyorlardı.

Pip: Ah. Andie bakire miydi?

Chloe: Hayır, değildi.

Pip: Peki kiminle yatıyordu?

Chloe: (Kısa bir duraksama) Bilmiyorum.

Pip: Bilmiyor musun?

Chloe: Andie sırları severdi, tamam mı? Sırlar onu güçlü kılardı. Emma ve benim bazı şeyleri bilmememiz onu heyecanlandırırdı. Ama sormamızı istediği için de gözümüze sokmaya çalışırdı. Onca parayı nereden bulduğu gibi şeyler mesela, sorduğumuzda da sadece güler ve göz kırpardı.

Pip: Para mı?

Chloe: Evet. Andie sürekli alışveriş yapardı, üstünde her zaman bolca nakit olurdu. Son yılımızda bana dudak dolgunlaştırma ve burun estetiği için para biriktirdiğini söylemişti. Emma'ya bundan bahsetmedi, sadece bana söyledi. Bize karşı da cömertti; makyaj malzemeleri falan alır, giysilerini ödünç verirdi. Ama sonra partide yanımıza gelip "Ah Chloe, görünüşe göre bu sana dar gelmiş. Bari Becca'ya vereyim," derdi. Tatlı kız.

Pip: Para nereden geliyordu? Yarı zamanlı bir işte mi falan mı çalışıyordu?

Chloe: Hayır. Bilmediğimi söyledim. Bence babası veriyordu.

Pip: Harçlık gibi mi?

Chloe: Evet, herhalde.

Pip: Peki, Andie ilk kaybolduğunda onun birini cezalandırmak için kaçtığını düşündün mü hiç? Mesela babasını?

Chloe: Andie kaçmak istemeyecek kadar iyi şeylere sahipti.

Pip: Ama Andie'nin babasıyla ilişkisinde sorunlar vardı.

(Ben 'baba' kelimesini söyler söylemez Chloe'nin ses tonu değişti.)

Chloe: Bunun projenle ilgisini anlamadım. Bak, hakkında küstahça konuştuğumu biliyorum ve evet, kusurları vardı ama o yine de benim öldürülen yakın arkadaşım. Yıllar geçmiş olsa da ailesi ve kişisel ilişkileri hakkında konuşmanın doğru olmadığını düşünüyorum.

Pip: Evet, haklısın, üzgünüm. Ben sadece Andie'nin nasıl biri olduğunu ve neler yaşadığını bilirsem durumu daha iyi kavrarım diye düşündüm.

Chloe: Tamam ama bu sorduğun şeylerin olaylarla ilgisi yok. Sal Singh onu öldürdü. Ve sen birkaç röportaj yaparak Andie'yi tanıyamazsın. Onu tanımak en yakın arkadaşıyken bile imkânsızdı.

(Özür dileyip konuya geri dönmeye çalıştım ama Chloe için konuşmanın bittiği açıktı. Kapatmadan önce yardımları için teşekkür ettim.)

Gırrrr, çok öfkeliyim. Gerçekten de bir yerlere vardığımı düşünüyordum ama hayır, Andie'nin iki arkadaşıyla da, hassas ilişkilerin olduğu dev mayın tarlasına girip işi mahvettim. Sanırım ikisi de hayatlarına devam ettiklerini düşündükleri halde hâlâ Andie'nin zincirlerinden kurtulamamışlar. Belki hâlâ sakladıkları sırlar bile vardır. Andie'nin babasından söz ederek bir yarayı deştiğim kesin, yoksa burada bir hikâye mi var?

Konuşma dökümünü birkaç kez okudum ve... galiba burada saklı olan başka bir şey var. Chloe'ye Andie'nin kiminle yattığını sorduğumda kastettiğim şey, Andie'nin Sal'dan önce kiminle yattığı, yani önceki ilişkileriydi. Ama soruyu yanlış sordum: "Kiminle yatıyordu?" dedim. Buradan, Sal ile ilişkisi *sırasında* Andie kiminle yatıyordu gibi bir anlam çıkıyor. Ama Chloe beni düzeltmedi. Sadece bilmediğini söyledi.

Uçan kuştan medet umduğumu biliyorum. Elbette Chloe soruyu sormak istediğim şekilde anlamış da olabilir. Bunun bir anlamı yok, bu davayı dilbilgisi kurallarına dikkat ederek çözemeyeceğimi biliyorum. Ne yazık ki gerçek dünyada işler böyle yürümüyor...

Ama bir koku aldım ve bunun peşini şimdi bırakamam. Andie gizlice başkasıyla mı görüşüyordu? Sal bunu öğrendiği için mi tartışmışlardı? Sal'ın Andie kaybolmadan önce attığı *'sen durana kadar senle konuşmayacağım'* mesajının nedeni bu muydu?

Ben polis değilim ve bu sadece bir okul projesi. Bu yüzden kimseyi zorla konuşturamam. Ayrıca bu tür sırlar okul projesini hazırlayan rastgele bir kızla değil, sadece en yakın arkadaşlarla paylaşılır.

Aman Tanrım! Aklıma korkunç ama zekice bir fikir geldi. Korkunç ve kesinlikle ahlaksız ve muhtemelen aptalca da... Üstelik çok ama çok yanlış. Yine de bence yapmalıyım. Andie ve Sal'a ne olduğunu gerçekten bulmak istiyorsam, etik çalışarak bu işin içinden çıkamam.

Chloe gibi davranarak Emma'ya olta atacağım.

Geçen yıl tatilde kullandığım hazır kartım var. Bunu telefonuma takarsam Emma'ya yeni numarasından yazan Chloe gibi davranabilirim. İşe yarayabilir. Emma iletişimlerinin koptuğunu söylemişti, bu yüzden kandırıldığını anlamayabilir. Gerçi belki de planım işe yaramaz. Ama kaybedecek bir şeyim yok. Öte yandan, eğer planım işe yararsa tüm sırları öğrenip katili bulabilirim.

Selam Em, ben Chloe, bu da yeni numaram. Kilton'dan bir çocuk az önce beni arayıp projesi için Andie'yle ilgili sorular sordu. Seni de aradı mı? Muck.

Heyy, selam.👋 Evet birkaç gün önce beni de aradı. Doğrusu her şeyi yeniden hatırlamak beni biraz duygulandırdı. Muck

Evet, Andie'nin üstümüzde böyle bir etkisi var. Ona Andie'nin aşk hayatıyla ilgili bir şey söylemedin, değil mi?

Sanırım Sal'ı değil gizli yaşlı adamı kastediyorsun.

Evet.

Hayır, ona söylemedim.

Evet, ben de. Andie kim olduğunu sana söylemiş miydi? Hep merak etmişimdir.

Yok, söylemediğini biliyorsun. Söylediği tek şey, isterse onu mahvedebileceğiydi.

Evet, sırlarını seviyordu.

Doğrusu gerçekten öyle biri olduğundan bile emin değilim.

Gizemli görünmek için uydurmuş olabilir.

Evet, belki de. Şu kız Andie'nin babası hakkında da soru sordu, sence biliyor mu?

Belki. Anlamakta zorlanmamıştır, boşandıktan kısa süre sonra o kaltakla evlendi.

Evet ama Andie'nin o sıralarda bildiğini biliyor mu?

Sanmam, bildiğini sadece biz biliyorduk. Ve tabii bir de Andie'nin babası. Her neyse, bilse ne olur ki?

Evet, haklısın. Sanırım hâlâ Andie'nin sırlarını koruyorum.

İşleri biraz oluruna bırakmayı denemen senin için daha iyi olur. Ben Andie ile ilgili şeylerden uzaklaşınca kendimi daha iyi hissettim.

Evet, deneyeceğim. Neyse, gitmeliyim. Sabah erken kalkacağım. Ama bir ara buluşup bir şeyler içelim mi?

Tabii çok isterim! Londra'ya gelince müsait olursan ara. 👍

Ararım. Bye Muckkk.

Hayatım boyunca hiç bu kadar çok terlemedim. Başardığıma inanamıyorum. Birkaç kez az kalsın işi batırıyordum ama... gerçekten başardım!

Yine de kendimi kötü hissediyorum. Emma çok tatlı ve çabuk güvenen biri. Diğer yandan kendimi suçlu hissetmem iyi, ahlak pusulamı tam olarak kaybetmediğimi gösteriyor. Hâlâ iyi bir kız olabilirim...

Bu arada iki ipucu yakaladık.

Jason Bell zaten şüpheliler listemdeydi ama artık ismini bir numaralı şüpheli olarak *koyu harflerle* yazabilirim. Bir ilişkisi vardı ve Andie bunu biliyordu. Dahası Jason, Andie'nin bildiğini biliyordu. Belki bunu ona Andie söylemişti ya da belki onları yakalamıştı. Bu, babasıyla olan ilişkisinin neden gergin olduğuna dair bazı boşlukları kesinlikle dolduruyor.

Düşünüyorum da, babası o kadar parayı Andie'ye bu sebepten mi veriyordu acaba? Yoksa kızı ona şantaj mı yapıyordu? Hayır, bu tamamen bir varsayım; kaynağını öğrenene kadar para konusunu ayrı bir bilgi olarak düşünmeliyim.

İkinci ipucu ve gecenin buluşu: Andie, Sal ile birlikteyken gizlice kendinden büyük bir adamla görüşüyormuş. İlişkisi öylesine gizliymiş ki, arkadaşlarına bile kim olduğunu söylememiş, sadece onu mahvedebilirim demiş. Aklıma ilk gelen şu: evli bir adam. Gizli paranın kaynağı *o* olabilir mi? Yeni bir şüphelim daha var bu durumda. Andie'yi susturmak için sebebi olan biri.

Araştırmam sırasında bulmayı beklediğim Andie bu değildi. Onunla ilgili anlatılanlara bakılırsa, Andie, insanlarda oluşan güzel sarışın kurban imajından o kadar uzaktı ki... Ailesi tarafından sevilen kurban, arkadaşlarının hayran olduğu kurban, *'cani katil'* erkek arkadaşı tarafından erkenden hayattan koparılan kurban. Belki bu Andie tamamen uydurma bir karakterdi, insanların sempatisini kazanmak, gazetelere ödenen paranın karşılığını vermek için yaratılmıştı. Ve şimdi kazıdıkça yarattıkları imajın yaldızları dökülmeye başladı.

Ravi'yi aramam gerek.

Şüpheliler
Jason Bell
Naomi Ward
Gizli yaşlı adam (ne kadar yaşlı?)

On

"Kamp yapmaktan nefret ediyorum," diye homurdandı Lauren buruşmuş kanvasa takıldığı sırada.

"Evet ama benim doğum günüm ve ben seviyorum," diyen Cara dilini dişlerinin arasına sıkıştırıp talimatları okumaya devam etti.

Yaz tatilinin son cuma günüydü ve üçü Kilton eteklerindeki kayın ormanında bir açıklıktaydı. Cara'nın on sekizinci doğum günü kutlaması için tercihi, tepesinde çatı olmadan uyumak ve tüm gece karanlık ağaçların arkasına çömelip işemekti. Pip'in seçimi bu olmazdı, tuvalet ve uyku düzenindeki bu gerici yaklaşımın mantığını çözemiyordu. Yine de iyi rol yapmayı biliyordu.

"Kayıtlı kamp alanı dışında kamp yapmak yasalara aykırı," dedi Lauren takıldığı kanvası tekmeleyerek.

"Umalım da kamp polisi Instagram'ı kontrol etmesin çünkü oradan tüm dünyaya duyurdum. Şimdi sus," dedi Cara, "okumaya çalışıyorum."

"Off Cara," dedi Pip tereddütle, "getirdiğin şeyin çadır olmadığını biliyorsun, değil mi? Bu bir tür branda."

"Aynı şey," dedi Cara. "Üç oğlanla birlikte içine sığmalıyız."

"Ama tabanı yok." Pip talimatlardaki resmi işaret etti parmağıyla.

"Tabansız olmasını mı sorun ediyorsun?" Cara onu poposuyla itti. "Babam ayrıca zemin örtüsü koydu."

"Çocuklar ne zaman gelecek?" diye sordu Lauren.

"İki dakikaya çıkıyoruz diye mesaj atmışlardı. Ve hayır," diye terslendi Cara, "bu işi bizim yerimize yapmaları için onları beklemeyeceğiz Lauren."

"Onu demeyecektim."

Cara parmaklarını çıtlattı. "Çadırı bir seferde kurup ataerkil düzeni yıkacağız."

"Branda," diye düzeltti Pip.

"Dayak mı istiyorsun?"

"Hayırrr."

On dakika sonunda orman zeminine dikilen üçe altılık beyaz branda son derece alakasız görünüyordu. Çerçevesinin çekilerek açıldığını anladıklarında kurmak kolay olmuştu. Pip telefonuna baktı. Saat yedi buçuktu, hava durumu uygulaması günbatımına on beş dakika kaldığını söylüyordu ama tamamen karanlık çökmeden alacakaranlıkta geçirecekleri zamanları vardı.

"Çok eğlenceli olacak." Cara geri çekilip yaptıkları işe hayranlıkla baktı. "Kamp yapmayı seviyorum. Kusana kadar cin içip çilek yiyeceğim. Yarın hiçbir şey hatırlamak istemiyorum."

"Harika hedefler," dedi Pip. "Siz ikiniz arabaya gidip kalan yiyecekleri almak ister misiniz? Ben de uyku tulumlarını serip çadırın kenarlarını yukarı kaldıracağım."

Cara'nın arabası, seçtikleri yerden iki yüz metre uzaklıktaki küçük beton araba parkındaydı. Lauren ve Cara ağaçların arasından o tarafa doğru yürürlerken, orman, karanlığa gömülmeden önce güneşin son turuncu ışıklarıyla aydınlanıyordu.

"Fenerleri unutmayın," diye seslendi Pip, kızlar gözden kaybolmadan önce.

Pip çadırın kenarlarındaki fazlalık kanvası sarıp sabitledi, cırt cırtın bir ucu kazayla açılınca küfrü basıp o kenardaki bezi baştan sarmak zorunda kaldı. Çadırın zeminine serdikleri örtüyle boğuşurken dalların çıtırdadığını duydu. Cara ve Lauren'in döndüğünü düşünüp sevindi ama arkasına bakınca kimseyi göremedi. Karanlığa gömülen ağaçlardan birinin tepesine tünemiş, cızırtılı sesiyle gülüp onunla alay eden saksağandan başkası yoktu. Pip, kuşa isteksizce selam verip uyku tulumlarını dizmeye devam ederken Andie Bell'in bu ormanda bir yerlere gömülü olma ihtimalini düşünmemeye çalıştı.

Son tulumu da yere yaydığı sırada dalların çatırtısı iyice yük-

seldi. Kahkaha ve çığlık seslerine bakılırsa oğlanlar geliyordu. Pip hem onlara hem de elleri kolları dolu halde gelen kızlara el salladı. Ant -adından da anlaşılacağı gibi- arkadaş oldukları on iki yaşından bu yana fazla büyümemişti. Zach Chen, Amobiler'in dört ev ilerisinde oturuyor; Connor ise Pip ile Cara'yı birinci sınıftan beri tanıyordu. Son zamanlarda Pip'e fazla ilgi gösteriyordu. Pip tıpkı kedi psikoloğu olmanın iyi bir gelecek olduğuna inandığı zamanlardaki gibi bunun da çabuk geçmesini umuyordu.

"Hey," diyen Connor, Zach ile birlikte soğutucu taşıyordu. "Ah, lanet olsun, en iyi uyku yerini kızlar kapmış. *Pipet* farkıyla kaçırdık."

Pip bu şakayı ilk kez duymuyordu.

"Çok komik Con," dedi soğuk bir ifadeyle. Sonra da gözlerinin önüne dökülen saçlarını geriye itti.

"Ah," dedi Ant, "kendini kötü hissetme Connor. Eğer ödev olsaydın seni yapmak isterdi."

"Ya da Ravi Singh'ı," diye fısıldayıp göz kırptı Cara.

"Erkekler yerine ödevleri tercih ederim," dedi Pip, Cara'nın kaburgalarına dirsek atarken. "Ant istediğin kadar konuşabilirsin ne de olsa argonot yumuşakçalarının seks hayatına sahipsin."

"Ve bunun anlamı da..." Ant elini yuvarlanan bir dalga gibi salladı.

"Pekâlâ," dedi Pip, "bir argonot yumuşakçasının penisi cinsel ilişki sırasında kopar, bu yüzden tüm hayatı boyunca sadece bir kez seks yapabilir."

"Bunu teyit edebilirim," dedi, geçen sene Ant ile başarısız bir ilişki yaşayan Lauren.

Gülmeye başladılar. Zach, gönlünü almak istercesine Ant'ın sırtına vurdu.

"Çok zalimsin," diyerek kıkırdadı Connor.

Ormanı kaplayan gümüş rengi karanlık, uyuyan ağaçların

arasında fener gibi parlayan küçük brandayı dört bir yandan kuşatmıştı. İçeride iki adet pille çalışan sarı lamba ve yanlarında da üç fener vardı.

Oturmak için çadırın içine girdiklerinde Pip yağmurun başladığını fark etti, ağaç örtüsü oturdukları alanın çoğunu korusa da yağmur oldukça şiddetliydi. Atıştırmalık ve içeceklerin etrafında çember oluşturarak oturdular, çadırın iki tarafındaki bezler erkek kokusunu hafifletmek için açık bırakılmıştı.

İçine girdiği yıldız desenli lacivert uyku tulumunu beline kadar çeken Pip bile bir şişe bira içmişti. Yine de cips ve ekşi kremalı sos daha çok hoşuna gitmişti. İçki içmekten, kontrolünü kaybetmekten hoşlanmıyordu.

Ant, hayalet hikâyesinin yarısındaydı, çenesinin altına dayadığı el feneri yüzünün çarpık ve tuhaf görünmesine neden oluyordu. Hikâye, ormana kurdukları çadırda kamp yapan üçü kız üçü erkek altı arkadaşla ilgiliydi.

"Ve doğum günü kızı," dedi dramatik bir sesle, "koca bir paket çilekli şekerlemeyi bitirmek üzereydi, kırmızı şekerler çenesine kan izi gibi yapışmıştı."

"Kapa çeneni," dedi ağzı dolu olan Cara.

"Yüzüne fener tutan yakışıklı çocuğa kapa çeneni dedi. İşte o zaman bir ses duydular: çadırın yan tarafından kazıma sesi geliyordu. Dışarıda biri vardı; ya da bir şey… Kanvasta delik açan tırnakları içeri doğru sürünmeye başladı. 'Parti mi veriyorsunuz çocuklar?' dedi bir kız sesi. Elinin tek hareketiyle deliği yırtarak açtı ve kareli gömlek giyen çocuğun boğazını kesti. 'Beni özlediniz mi?' diye çığlık attı, hayatta kalanlar sonunda onun kim olduğunu görebilmişti: Andie Bell'in çürümüş zombi cesedi intikam almaya…"

"Kes şunu Ant!" diyerek itti onu Pip. "Hiç komik değil."

"O zaman neden herkes gülüyor?"

"Çünkü hepiniz iğrençsiniz. Öldürülmüş bir kızı berbat şakalarınıza konu etmeniz hiç hoş değil."

"Peki okul projesine konu etmek hoş mu?"

"Bu tamamen farklı."

"Tam da Andie'nin gizli yaşlı katil sevgilisiyle ilgili bölüme gelmek üzereydim," dedi Ant.

Pip yüzünü buruşturup öfkeyle baktı.

"Bana Lauren söyledi," dedi usulca.

"Bana da Cara söyledi," diye atıldı Lauren kelimeleri ağzında yuvarlayarak.

"Cara?" Pip ona baktı.

"Özür dilerim," dedi Cara, sekizinci cini içtiği için kelimeler ağzında birbirine dolanıyordu. "Sır olduğunu bilmiyordum. Sadece Naomi ve Lauren'a söyledim. Onlardan da kimseye söylememelerini istedim." Yerinde sallanarak, suçlarcasına Lauren'ı işaret etti.

Bu doğruydu, Pip sır olarak saklamasını istememişti. Bunu söylemesine gerek olduğunu düşünmemişti çünkü. Bir daha böyle bir hata yapmayacaktı.

"Projemin amacı sizin dedikodu ihtiyacınızı karşılamak değil." Öfkeyle yükselen sesini alçaltmaya çalışırken Cara, Lauren ve Ant'ı dikkatlice süzdü.

"Önemli değil," dedi Ant. "Bizim dönemin yarısı Andie Bell hakkında proje hazırladığını biliyor. Ayrıca tatilin son cuma gecesinde neden ödevlerden bahsediyoruz? Zach, tahtayı getir."

"Ne tahtası?" diye sordu Cara.

"Cadı tahtası getirdim. Havalı, öyle değil mi?" dedi Zach sırt çantasına uzanırken. Alfabenin sıralandığı, küçük plastik penceresinden harflerin göründüğü hareketli parçasıyla eski bir tahta tabla çıkardı. Tam ortaya yerleştirdi.

"Hayır," dedi Lauren kollarını birbirine bağlayarak. "Mümkün değil. Bu korkutuculuk sınırlarının ötesinde. Hikâyelere tamam ama cadı tahtasına hayır."

Pip, çocukların planladıkları şakayı uygulamaya sokabilmek için Lauren'ı ikna etmeye çalışmasını izlemedi. Muhtemelen

konu yine Andie Bell'di. Cadı tahtasının üstünden uzanıp bir paket cips alırken bir şey gördü.

Ağaçların arasında beyaz bir parlama olmuştu.

Doğrulup gözlerini kısarak baktı. Aynı parlama bir kez daha oldu. Uzakta küçük, dikdörtgen şeklinde bir ışık görünüp kayboldu. Kilit düğmesine basınca kapanan bir telefon ekranının parıltısına benziyordu.

Pip bekledi ama ışık bir daha görünmedi. Sadece karanlık vardı. Yağmurun sesi. Ay ışığında uyuyan ağaçların siluetleri.

Ama karanlık ağaç siluetlerinden biri iki ayak üzerinde hareket etti.

"Millet," dedi Pip usulca. Ant'ı susturmak için dizini hafifçe tekmeledi. "Hemen bakmayın ama sanırım ağaçların arasında biri var. Bizi izliyor."

On bir

"Nerede?" dedi Connor, dudaklarını oynatarak, Pip'e bakıp gözlerini kıstı.

"Bana göre saat on yönünde," diye fısıldadı Pip. Korku, midesine damla damla sızmaya başladı. İrice açılan gözlerindeki gerilim, çemberin etrafındaki yüzlere bulaşıcı hastalık gibi yayıldı.

Connor, fenerlerden birini kaptığı gibi bağırarak ayağa fırladı.

"Hey, sapık!" diye haykırdı beklenmedik bir cesaretle. Çadırdan çıkıp karanlığa daldı, koşarken elinde tuttuğu fenerin ışığı deli gibi sallanıyordu.

"Connor!" diye seslendi Pip onun arkasından. Uyku tulumundan çıktı. Şaşkına dönen Ant'ın elindeki feneri kapıp arkadaşının peşinden ağaçların arasına daldı. "Connor, bekle!"

Dört bir yanını örümcek ağı gibi saran karanlık gölgeler arasında koşarken elindeki fener sallanıyor ve ayakları çamura batarken aydınlanan ağaç parçaları Pip'in suratına çarpıyordu. Yağmur damlaları ışıkta görünüyordu.

"Connor!" diye bağırdı yeniden, boğucu karanlıkta Connor'un hemen önünde koştuğunu gösteren tek işaret olan fener ışığını takip ediyordu.

Arkasından gelen ayak sesleri duydu, biri ismini haykırdı. Kızlardan biri çığlık atıyordu. Hızla koşarken yan tarafına bir sancı girmeye başladı, adrenalin onu uyuşturan biranın son parçasını da tüketmişti. Algıları tamamen açıktı.

"Pip!" diye bağırdı biri kulağının dibinde.

Ağaçların arasında telefon ışığının rehberliğinde koşan Ant ona yetişmişti.

"Con nerede?" diye sordu nefes nefese.

Pip'in soluğu tükenmişti. İlerideki titreyen ışığı işaret edince Ant ışığın peşinden koştu.

Hâlâ arkasından gelen ayak sesleri vardı. Gelenin kim olduğunu anlamaya çalıştı ama tek görebildiği şey, giderek büyüyen beyaz ışıktı.

Önünü döndü, fenerinin ışığıyla ona doğru gelen iki kambur figür gördü. Çarpışmamak için kenara çekilip dizlerinin üstüne çöktü.

Ant elini uzatıp "Pip, sen iyi misin?" diye sordu nefes nefese.

"Evet." Pip nemli havayı içine çekti, kramp şimdi göğsüne ve midesine girmişti. "Connor, ne oldu?"

"Onu kaybettim," diye soludu Connor iki büklüm halde. "Sanırım onu bir süre önce kaybettim."

"Erkek miydi? Onu gördün mü?" diye sordu Pip.

Connor başını iki yana salladı. "Hayır, erkek olup olmadığını görmedim ama öyle olmalı, değil mi? Sadece koyu renk bir kapüşonlu giydiğini gördüm. Her kimse feneri aşağıda tuttuğum sırada kaçmış olmalı, aptal gibi aynı yerde koşup durdum."

"Esas onun peşinden koşman aptallıktı," dedi Pip öfkeyle. "Üstelik tek başına."

"Cidden mi?" dedi Connor. "Sapığın biri gece yarısı ormanda bizi izleyip muhtemelen kendine dokunuyordu. O pisliği dövmek istedim."

"Gereksiz risk aldın," dedi Pip. "Ne kanıtlamaya çalışıyordun?"

Pip'in görüş alanına beyaz bir parıltı girdi. Koşarak yanlarına gelen Zach, ona ve Ant'a çarpmadan önce durabildi.

"Neler oluyor?" diyebildi Zach sadece.

O sırada bir çığlık duydular.

"Lanet olsun," dedi Zach ve gerisingeriye dönüp sesin geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

"Cara! Lauren!" diye bağırdı Pip. Feneri sıkıca tutup diğer ikisiyle birlikte Zach'in peşinden koştu. Karanlık ağaçların arasında koşarken kâbusun parmakları saçlarına dolanıyordu. Her adımda sancısı da derinleşiyordu.

Yarım dakika sonra iki kızın kol kola durduğu yeri telefon ışığıyla aydınlatan Zach'i buldular. Lauren ağlıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Pip. Kollarını kızlara doladı, hava sıcak olsa da üçü de titriyordu. "Neden çığlık attın?"

"Çünkü kaybolduk, fenerimiz kırıldı ve sarhoşuz," dedi Cara.

"Neden çadırda kalmadınız?" diye sordu Connor.

"Çünkü hepiniz bizi bırakıp gittiniz," dedi Lauren ağlayarak.

"Tamam, tamam," dedi Pip. "Biraz aşırı tepki verdik. Her şey yolunda, sadece çadıra dönmemiz gerek. Her kimse kaçtı. Ayrıca biz altı kişiyiz, değil mi? Hepimiz iyiyiz, sorun yok." Lauren'ın yanaklarından dökülen yaşları sildi.

Fener ışığında çadırın yolunu bulmaları yaklaşık on beş dakika sürdü; orman geceleri bambaşka bir gezegen gibiydi. Yoldan ne kadar uzak olduklarını anlamak için Zach'in telefonundaki harita uygulamasını kullanmak zorunda kalmışlardı. Ağaç gövdeleri arasında beyaz kanvas ve pille çalışan fenerlerin yumuşak sarı parıltısını görünce adımları hızlandı.

Uyku tulumlarına yer açmak için boş içecek kutularını ve yiyecek paketlerini hızla çöp torbasına doldurdukları sırada kimse konuşmadı. Brandanın kenarlarındaki parçaları indirdiler, dört beyaz kanvas duvarın içindeyken gördükleri tek manzara sahte plastik pencerenin bozduğu ağaçlardı.

Oğlanlar, ağaçlar arasında yaptıkları gece yarısı koşusuyla ilgili şakalar yapmaya çoktan başlamışlardı. Lauren ise şakalaşmaya henüz hazır değildi.

Pip, Lauren'ın uyku tulumunu kendisininkiyle Cara'nınkinin arasına taşıdı, sarhoş halde beceriksizce fermuarı çekmeye çalışmasını izlemeye daha fazla dayanamayıp içine girmesine yardım etti.

"Sanırım cadı tahtası iptal," dedi Ant.

"Bence yeterince korktuk," dedi Pip.

Bir süre Cara'nın yanına oturdu, Roma'nın düşüşü hakkında saçma sapan konuşarak dikkatini dağıtıp onu su içmeye zorladı. Lauren çoktan uyumuştu. Zach ise çadırın diğer tarafındaydı.

Cara'nın göz kapakları ağırlaşmaya başlayınca Pip kendi uyku tulumunun içine girdi. Ant ve Connor'ın hâlâ uyanık olduklarını ve fısıldaştıklarını gördü ama kendisi uyumaya hazırdı ya da en azından uyumayı umuyordu. Bacaklarını içeri soktuğunda sağ ayağına bir şey değdi. Dizlerini göğsüne çekip elini içeri soktu, parmakları bir kâğıt parçasına değdi.

Yiyecek paketlerinden biri içeri girmiş olmalıydı. Kâğıdı alıp çıkardı. Çöp değildi. İkiye katlanmış, temiz, beyaz bir dosya kâğıdıydı.

Kâğıdı açıp baktı.

Kâğıda iri puntolarla boydan boya şu kelimeler basılmıştı: *Kurcalamayı kes Pippa.*

Pip dondu kaldı. Elindeki kâğıdı daha fazla tutamadı. Gözleriyle ağır ağır yere düşen kâğıdı takip etti. Soluk alışverişleri, elinde fenerle karanlık ağaçlar arasında koşarken olduğu gibi hızlandı. Şaşkınlığı yerini yavaş yavaş korkuya bıraktı. Beş saniye sonra hisleri öfkeye dönüştü.

"Bu da neyin nesi?" dedi notu alıp çocukların yanına giderek.

"Şişşt," dedi oğlanlardan biri, "kızlar uyudu."

"Bunun komik olduğunu mu sanıyorsunuz?" dedi Pip, katlanmış kâğıdı onlara doğru savurarak. "İnanılmazsınız!"

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Ant.

"Bana bırakılan bu nottan."

"Ben sana not falan bırakmadım," dedi kâğıda uzanarak.

Pip kâğıdı çekti. "İnanacağımı mı sanıyorsunuz?" dedi. "Tüm bu ormandaki yabancı olayı da kurmaca mıydı? Şakanızın bir parçası mıydı? Kimdi o, George mu?"

"Hayır, Pip," dedi Ant ona bakarak. "Yemin ederim neden bahsettiğini bilmiyorum. Notta ne yazıyor?"

"Masum ayaklarını bırak," dedi Pip. "Connor, sen bir şey söyleyecek misin?"

"Pip, lanet bir şaka olsaydı o sapığı böyle kovalar mıydım? Yemin ederim biz bir şey planlamadık."

"Bu notu bana sizin bırakmadığınızı mı söylüyorsunuz yani?"

İkisi de başını evet anlamında salladı.

"Tam bir pisliksiniz," deyip kızların yanına döndü Pip.

"Gerçekten Pip, biz yapmadık," dedi Connor.

Pip onu duymazdan geldi, gereğinden fazla gürültü çıkararak uyku tulumunun içine girdi. Tortop ettiği kazağını yastık gibi başının altına yerleştirdi, notu hemen yanına açık halde koydu. Ant ve Connor'un ona seslenmelerini duymazdan gelip kâğıda bakmaya devam etti.

Uyanık olan tek kişi Pip'in kendisiydi. Nefes seslerinden anlamıştı bunu. Tek başına uyanık kalmıştı.

Öfkesinin küllerinden kendini yeniden yaratan bir yaratık doğmuştu. Korku ve şüphe, kaos ve mantık arasında kalan bir şeyler hissediyordu.

Notta yazan kelimeleri zihninde o kadar çok tekrar etmişti ki, kulağa tuhaf gelen bir hal almışlardı artık.

Kurcalamayı kes Pippa.

Bu gerçek olamazdı. Bu zalim bir şakaydı. Sadece bir şakaydı.

Bakışlarını nottan alamıyordu, uykusuz gözleri siyah harflerin kıvrımları arasında gidip geliyordu.

Gecenin köründe etrafını saran orman canlıydı. Çatırdayan dallar, ağaçlar arasından gelen kanat sesleri ve çığlıklar. Tilki mi geyik mi anlayamadı ama çığlık atıp bağıranlar onlardı, zamanın tortularından gelen Andie Bell'in çığlıkları değildi.

Kurcalamayı kes Pippa.

On iki

Huzursuzca kıpırdanan Pip, hızla konuşan Cara'nın aklının bunu fark edemeyecek kadar dağınık olmasını umdu. İlk kez ondan bir şey saklaması gerekiyordu. Gerilen sinirleri midesinde düğüm olmuştu. Ellerini koyacak yer bulamıyordu.

Öğretmenlerin dönem konularının ne olduğunu anlatmayı bırakıp gerçekten ders işlemeye başladıkları üçüncü gün, okul çıkışı Cara'ya gitti. Mutfakta oturdular. Ödev yapıyormuş gibi görünseler de, aslında Cara varoluşsal bir krizi ortaya döküyordu.

"Ben de ona, nereye gitmek istediğim şöyle dursun, daha üniversitede ne okumak istediğimi bile bilmediğimi söyledim. Ve o sadece 'Zaman akıp gidiyor Cara,' deyip beni daha da strese soktu. Sen sizinkilerle konuştun mu?"

"Evet, birkaç gün önce," dedi Pip. "Cambridge'deki King College'a gitmeye karar verdim."

"İngilizce mi?"

Pip başıyla onayladı.

"Hayat planları hakkında konuşulacak en kötü kişisin," diyerek somurttu Cara. "Bahse varım ileride ne olmak istediğini de biliyorsundur."

"Tabii ki," dedi Pip. "Louis Theroux, Heather Brooker ve Michelle Obama karışımı olacağım."

"Beni deli ediyorsun."

Pip'in telefonu yüksek tren düdüğü sesi çıkardı.

"Kim o?" diye sordu Cara.

"Ravi Singh," dedi Pip mesaja bakarak, "yeni bir şey var mı diye soruyor."

"Oh, artık mesajlaşıyor muyuz?" dedi Cara neşeyle. "Gelecek hafta düğün için tarih ayarlamalı mıyım?"

Pip tükenmezkalemini ona fırlattı ama Cara ustaca kaçtı.

"Pekâlâ, Andie Bell ile ilgili bir gelişme var mı?"

"Hayır," dedi Pip. "Kesinlikle yeni bir şey yok."

Yalan söylediği için midesindeki düğüm daha da sertleşti.

Pip okulda bir kez daha sorsa da, Ant ve Connor, uyku tulumundan çıkan notla bir ilgileri olmadığını tekrar etmişlerdi. Zach ya da kızlardan biri yapmıştır belki, demişlerdi. Elbette inkâr etmeleri onların yapmadığını kanıtlamıyordu ama Pip diğer olasılıkları da düşünmeliydi: Ya gerçekten biri Andie Bell olayıyla ilgili projeden vazgeçmesi için onu korkutmaya çalışıyorsa ne olacaktı? Pip devam ederse kaybedecek çok şeyi olan biriydi.

Kimseye nottan bahsetmedi. Ne kızlara, ne oğlanlara, ne de ailesine anlattı. Hatta Ravi'ye bile bir şey söylemedi. Onların endişesi, projesini durdurmasına yol açabilirdi. Ayrıca olası tüm sızıntıları kontrol altına alması gerekiyordu. Kendine saklaması gereken sırları vardı ve bu konuda usta birini, Andie Bell'i örnek alabilirdi.

"Baban nerede?" diye sordu Pip.

"Yaklaşık on beş dakika önce geldi ve derse gideceğini söyledi."

"Ah evet," dedi Pip. Yalanlar ve sırlar dikkatini dağıtıyordu. Elliot haftada üç kez derse gidiyordu. Bu, Ward rutininin bir parçasıydı ve Pip bunu gayet iyi biliyordu. Sinirli olmak dikkatsiz olmasına neden oluyordu. Cara çok geçmeden fark edecekti, Pip'i çok iyi tanıyordu. Sakinleşmesi gerekliydi, burada olmasının bir nedeni vardı. Gergin tavrı yakalanmasına neden olacaktı.

Diğer odadaki televizyondan gelen uğultu ve patlama seslerini duyabiliyordu. Naomi susturuculu silahlardan çıkan *piuv-piuv* sesleri ve 'Lanet olsun' bağırışlarıyla dolu bir Amerikan dizisi izliyordu.

Pip'in harekete geçmesi için mükemmel bir zamandı.

"Hey, bilgisayarını iki saniye kullanabilir miyim?" diye sorar-

ken yakalanmamak için yüz ifadesini yatıştırmaya çalıştı. "Sadece şu İngilizce kitabına bakacağım."

"Tabii, al," diyen Cara bilgisayarı uzattı. "Açık sayfaları kapama."

"Kapamam," dedi Pip. Cara ekranı göremesin diye bilgisayarı çevirdi.

Kalbi deli gibi çarpıyordu. Yüzüne o kadar çok kan toplanmıştı ki, kızardığını tahmin ediyordu. Yüzünü ekranın arkasına gizleyip sistem tercihlerine tıkladı.

Dün gece saat üçe kadar uyumamıştı, *peki ya* sorusu aklını kurcalayıp uykusunu kaçırmıştı. Bu yüzden internette dolaşıp berbat yazılmış forum sorularına ve kablosuz yazıcı kullanım kılavuzlarına bakmıştı.

Onu ormanda herhangi biri takip etmiş olabilirdi. Bu doğruydu. Herhangi biri mesaj bırakmak için onu ve arkadaşlarını çadırdan dışarı çekmiş olabilirdi. Doğru. Ama şüpheliler listesinde Pip ve Cara'nın tam olarak nerede kamp kuracağını bilen tek bir isim vardı: Naomi. Naomi'yi tanıdığını ve böyle bir şey yapmayacağını düşünerek onu elemek aptallık olabilirdi. Naomi de pekâlâ bambaşka biri olabilirdi. Andie'nin öldüğü gece bir süreliğine Max'ın evinden ayrıldığı konusunda yalan söylemiş olabilirdi. Sal'a âşık olabilirdi. Andie'den onu öldürecek kadar nefret ediyor olabilirdi.

Pip saatler süren ısrarlı araştırmaları sonunda kablosuz yazıcıların önceden yazdığı belgeleri bulmanın mümkün olmadığını öğrenmişti. Aklı başında hiç kimse böyle bir notu bilgisayarına kaydetmezdi, bu yüzden Naomi'nin bilgisayarına bakmaya çalışmak anlamsız olurdu. Ama yapabileceği bir şey vardı.

Cara'nın bilgisayarından *Aygıtlar ve Yazıcılar* sekmesine tıkladı ve fareyi ismi *Freddie Yazıcı Jr.* olan Ward aile yazıcısının üstüne sürükledi. *Yazıcı Özelliklerine* sağ tıklayıp gelişmiş özellikleri açtı.

Pip, bu konuda bir animasyonun da bulunduğu 'nasıl yapılır' web sayfasındaki adımları ezberlemişti. *Yazılan Belgeleri Kaydet* kutucuğunu kontrol etti, kutuya tıkladı. Sayfayı kapatıp yeniden Cara'nın ödevini açtı.

"Teşekkürler," dedi bilgisayarı geri verirken. Kalbinin, sesi dışarıdan duyulacak kadar gürültülü bir şekilde attığını hissediyordu.

"No problemo."

Cara'nın dizüstü bilgisayarı artık yazıcıya gönderilen tüm belgeleri kaydedecekti. Böylece Pip, basılı bir mesaj daha alırsa Naomi'den gelip gelmediğini öğrenebilecekti.

Mutfak kapısı Beyaz Saray'daki patlama sesi ve federal ajanların "Buradan çıkın! Kendinizi kurtarın!" çığlıkları arasında açıldı, Naomi kapının önünde duruyordu. "Tanrım, Nai," dedi Cara, "burada ders çalışıyoruz, şunun sesini kıs."

"Özür dilerim," diye fısıldadı Naomi, televizyonun sesinin yarattığı sıkıntıyı telafi etmeye çalışır gibi. "Sadece içecek bir şey alacaktım. Sen iyi misin Pip?" Naomi yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona bakınca, Pip, gözlerini kıza dikmiş olduğunu fark etti.

"Eee… evet. Sadece beni korkuttun," dedi yanaklarını tuhaf biçimde şişiren abartılı bir gülümsemeyle.

Pippa Fitz-Amobi
PÖ 08/09/2017

Hazırlık Günlüğü 13. Kayıt

Emma Hutton ile ikinci görüşmenin dökümü

Pip: Yeniden konuşmayı kabul ettiğin için teşekkürler. Söz veriyorum kısa sürecek.

Emma: Tamam, sorun değil.

Pip: Teşekkürler. Tamam, öncelikle Andie hakkında araştırma yapıyordum ve bazı dedikodular duyunca sana danışmak istedim. Andie, Sal ile birlikteyken başkasıyla da görüşüyor olabilirmiş. Galiba yaşlı biri. Sen hiç böyle bir şey duydun mu?

Emma: Kim söyledi bunu?

Pip: Üzgünüm, isim vermemem istendi.

Emma: Chloe Burch mu?

Pip: Gerçekten özür dilerim ama kim olduğunu söylememem istendi.

Emma: O olmalı, tek bilen bizdik.

Pip: Yani bu doğru mu? Andie, Sal ile birlikteyken yaşı daha büyük başka bir adamla mı görüşüyordu?

Emma: Şey... evet, bize söylediği buydu ama adamın ismini falan söylemedi.

Pip: İlişkilerinin ne zaman başladığına dair bir şey biliyor musun?

Emma: Andie'nin kaybolmasından çok önce değil. Sanırım mart gibi başladı. Gerçi bu sadece bir tahmin.

Pip: Kim olduğuna dair hiçbir fikrin yok mu?

Emma: Hayır, Andie bunu bilmememizden keyif alırdı.

Pip: Polise anlatma gereği duymadın mı?

Emma: Hayır, çünkü doğruyu söylemek gerekirse, konuyla ilgili bildiklerimiz bu kadardı. Ben Andie'nin bu adamı dikkat çekmek için uydurduğunu düşünüyordum.

Pip: Sal olayından sonra polise gidip olası sebebin bu olabileceğini söylemeyi düşünmedin mi?

Emma: Hayır çünkü yine söylüyorum onun gerçek olduğuna inanmıyordum. Ayrıca Andie aptal değildi, Sal'a ondan bahsetmezdi.

Pip: Ya Sal yine de öğrendiyse?

Emma: Hımm, sanmıyorum. Andie sır saklama konusunda iyiydi.

Pip: Tamam, son soruya geçelim: Andie, Naomi Ward ile hiç sorun yaşadı mı? Ya da ilişkileri gergin miydi?

Emma: Sal'ın arkadaşı Naomi Ward mı?

Pip: Evet.

Emma: Hayır, bilmiyorum.

Pip: Andie hiç Naomi'den bahseder miydi ya da onun hakkında kötü konuşur muydu?

Emma: Hayır. Aslında sen söyleyince hatırladım Wardların birinden nefret ederdi ama o Naomi değildi.

Pip: Ne demek istiyorsun?

Emma: Tarih öğretmeni Bay Ward'ı tanıyor musun? Hâlâ Kilton Gramer'de mi bilmiyorum. Ama evet, Andie ondan hoşlanmazdı. Daha beter şeyler de söylemişti mutlaka ama ondan aşağılık diye bahsettiğini kesinlikle hatırlıyorum.

Pip: Neden sence? Bu ne zaman oldu?

Emma: Ee, tam bir şey diyemem ama Paskalya civarıydı. Yani malum olay yaşanmadan kısa süre önce.

Pip: Ama Andie tarih dersi bile almıyordu.

Emma: Hayır, belki de Bay Ward ona eteğinin okul için fazla kısa olduğunu falan söylemişti. Bundan hep nefret ederdi.

Pip: Tamam, sormam gerekenlerin hepsi bu kadardı. Yardımların için tekrar teşekkürler Emma.

Emma: Sorun değil. Hoşça kal.

HAYIR. Sadece hayır.

Önce artık gözlerine bile bakamadığım Naomi ve şimdi de Elliot mı? Neden Andie Bell ile ilgili sorduğum sorulara verilen cevapların ucu bana yakın kişilere çıkıyor?

Tamam, Andie'nin ölüme gittiği sıralarda arkadaşlarına bir öğretmenini kötülemesi tamamen tesadüf gibi görünüyor. Evet. Bu kesinlikle konuyla alakasız olabilir.

Ama -ki bu oldukça büyük bir ama- Elliot bana Andie'yi doğru düzgün tanımadığını ve son iki yıl onunla hiç ilgisi olmadığını söylemişti. O halde aralarında bir şey yokken neden Andie ondan aşağılık diye bahsediyordu? Elliot'ın yalan söylemesinin başka bir nedeni mi vardı yoksa?

Sırf Elliot'a yakınım diye daha önce yaptığım gibi çılgın tahminler yürütmezsem ikiyüzlülük etmiş olurum. Bu ihtimal canımı gerçekten yaksa da, bu zararsız ipucu aslında Elliot Ward'ın gizli yaşlı sevgili olduğuna mı işaret ediyor? Demek istediğim, başta 'gizli yaşlı adamın' yirmili yaşlarının ortalarında olduğunu düşünmüştüm. Ama belki de içgüdülerim yanlış yoldaydı: belki de çok daha yaşlı biri kastediliyordu. Son doğum gününde Elliot'a pasta yapmıştım, bu yüzden şimdi kırk yedi yaşında olduğunu biliyo-

rum. Bu da demek oluyor ki, Andie kaybolduğunda kırk iki yaşındaymış.

Andie arkadaşlarına bu adamı 'mahvedebileceğini' söylemişti. Ben de o adamın -her kimse- evli olduğunu düşündüm. Elliot evli değil, karısı birkaç yıl önce öldü. Ama o Andie'nin okulunda öğretmen ve konum açısından güven duyulması gereken biri. Uygunsuz bir ilişki Elliot'ı hapse gönderir. Bu durum birini 'mahvetmek' olarak tanımlanabilir.

Peki o bunu yapacak türden biri mi? Hayır, değil. Elliot, on yedi yaşında sarışın bir öğrencinin peşinden koşacak biri mi? Sanmıyorum. Demek istediğim şu: O korkunç biri değil, ağaran saçlarıyla oldukça olgun bir görüntüsü var ama... sadece hayır. Anlamıyorum.

Bu tür şeyler düşündüğüme inanamıyorum. Şüpheliler listesine eklenecek sıradaki kişi kim olacak? Cara mı? Ravi mi? Babam mı? Ben mi?

Sanırım cesaretimi toplayıp bunu Elliot'a sormam gerekiyor, böylece bazı gerçekleri öğrenip aptalca şeyler düşünmeyi bırakacağım. Aksi halde hayatının bir aşamasında Andie ile konuşmuş olan tüm tanıdıklarımdan şüphelenmeye başlayacağım. Ve paranoya bana hiç yakışmıyor.

İyi de, altı yaşımdan beri tanıdığın bir yetişkine öldürülen bir kız hakkında neden yalan söyledin diye nasıl sorulur?

<u>Şüpheliler</u>

Jason Bell

Naomi Ward

Gizli Yaşlı Adam

Elliot Ward

On üç

Yazı yazdığı elinin kendi aklı, Pip'in kafasının içindekilerden bağımsız bir düşüncesi olmalıydı.

Bay Ward "Ama Lenin 1921'deki Kızıl Ordu işgali ardından Stalin'in Gürcistan politikasından hoşlanmadı," diyerek ders anlatıyor, Pip'in parmakları ise ahenkle hareket edip tarihlerin altını çizerek söylenenleri not alıyordu. Ama aslında dersi dinlediği falan yoktu.

Zihninde süregelen bir savaş vardı. Aklının iki farklı köşesi birbiriyle kavga ediyordu. Andie'nin onunla ilgili yaptığı yorumları Elliot'a sormalı mıydı yoksa bu araştırması için riskli mi olurdu? Cinayete kurban gitmiş bir öğrenciyle ilgili durumları kurcalamak kabalık mıydı yoksa tamamen bağışlanabilir bir Pippizm durumu muydu?

Öğle teneffüsü zili çaldı, Elliot itilen sandalye ve çekilen çanta fermuarı sesleri arasından, "Gelecek ders için üçüncü bölümü okuyun. Ve çok isterseniz dördüncü bölümü de Troçkileyebilirsiniz," dedi. Kendi esprisine güldü.

"Geliyor musun Pip?" diye sordu Connor, ayağa kalkıp çantasını omzuna takarken.

"Evet ama siz gidin, ben size yetişirim," dedi Pip. "Önce Bay Ward'a bir şey sormam gerek."

"Bay Ward'a bir şey sorman gerek ha?" Elliot onu duymuştu. "Ürkütücü. Umarım şimdiden dönem ödevini düşünmeye başlamamışsındır."

"Hayır. Şey... evet, başladım," dedi Pip, "ama sormak istediğim bu değil."

Sınıfta sadece ikisi kalana kadar bekledi.

"Ne oldu?" Elliot saatine baktı. "Sandviç sırası için endişelenmeye başlamadan önce sana ayırabileceğim on dakikam var."

"Pekâlâ, üzgünüm," dedi Pip, cesaretini toplamaya çalıştı ama belli ki ulaşamayacağı bir yerdeydi. "Şey..."

"Her şey yolunda mı?" diyen Elliot yerine oturup bacak bacak üstüne attı. "Üniversite başvuruları için mi endişeleniyorsun? İstersen bir ara başvuru mektubunun üstünden..."

"Hayır, onunla ilgili değil." İçine çektiği nefesi üst dudağını titreterek verdi. "Ben... seninle röportaj yaptığımda okulun son iki yılında Andie ile iletişimin olmadığını söylemiştin."

"Evet, bu doğru." Elliot gözlerini kırpıştırdı. "Tarih dersi almıyordu."

"Evet ama..." Cesareti bir anda gelince kelimeleri ardı ardına sıralamaya başladı Pip: "Andie'nin arkadaşlarından biri, bu kelimeyi kullandığım için şimdiden özür dilerim, Andie'nin kaybolmadan önceki haftalarda bir ara senin için aşağılık dediğini ve başka bir sürü çirkin kelime sarf ettiğini söyledi."

Neden sorusu sözlerinin arkasında saklıydı, dile getirmesine gerek yoktu.

"Ah," dedi Elliot, koyu renk saçlarını arkaya doğru itti. Pip'e bakıp iç çekti. "Şey... aslında bunun ortaya çıkmamasını umuyordum. Şimdi bunu konuşmanın ne işe yarayacağını anlamıyorum. Ama proje konusunda titiz davrandığını görebiliyorum."

Pip başıyla onayladı, uzun süreli sessizliği cevap beklediğini gösteriyordu.

Elliot kıpırdandı. "Hayatını kaybetmiş bir öğrenci hakkında hoş olmayan şeyler söylemek beni rahatsız ediyor." Sınıfın açık duran kapısına baktı ve gidip kapadı. "Andie ile okulda ilgim yoktu ama elbette Naomi'nin babası olarak onu tanıyordum. Ve... normal olarak Naomi aracılığıyla Andie Bell hakkında bazı şeyler duyuyordum."

"Evet?"

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok... o bir zorbaydı. Kendi döneminden bir kıza zorbalık yapıyordu. İsmini şimdi hatırlamıyorum ama Portekizce bir isim gibiydi. Bir olay oldu, Andie internette bir video yayınladı."

Pip bir yandan oldukça şaşkındı, öte yandan Andie'yle ilgili hiçbir şey onu şaşırtmayacakmış gibi hissediyordu. Andie Bell'in hayat labirentinde bir yol daha açılıyordu şimdi Pip'in önünde. Tekrar tekrar kullanılan parşömenler gibiydi onun hayatı, gerçek Andie üst üste binen karalamaların altına gizlenmişti.

"Andie'nin bu yaptığı şeyden dolayı hem okulla hem de polisle başının derde gireceğini biliyordum," diye devam etti Elliot. "Ve ben... Paskalya'nın hemen ardından, sınavlar başlamak üzereyken... yazık olacak diye düşündüm." İç çekti. "Aslında yapmam gereken şey, durumu ilk öğrendiğimde okul müdürüyle konuşmaktı. Ama okulun zorbalığa ya da siber zorbalığa tolerans göstermeyen bir politikası olduğunu ve Andie'nin anında okuldan atılacağını biliyordum. Okuldan atılırsa üniversite de hayal olurdu onun için. Ben... ben sadece... yapamadım işte. Zorba da olsa bir öğrencinin geleceğinin mahvolmasında rol oynadığımı bilerek yaşayamazdım."

"Peki ne yaptın?" diye sordu Pip.

"Babasının telefon numarasını buldum ve onu aradım. Paskalya tatilinden sonra, dönemin ilk günüydü..."

"Andie'nin kaybolduğu hafta başı mı?"

Elliot başını salladı. "Evet, sanırım. Jason Bell'i arayıp ona bildiğim her şeyi anlattım ve kızıyla zorbalık ve sonuçları hakkında çok ciddi bir konuşma yapması gerektiğini söyledim. İnternet girişlerini sınırlamasını önerdim. Bu konuyu çözmesi için ona güvendiğimi, aksi takdirde okul yönetimini haberdar etmekten başka seçeneğim kalmayacağını ve Andie'nin okuldan atılacağını söyledim."

"Peki o ne dedi?"

"Şey, kızına muhtemelen hak etmediği ikinci şansı verdiğim için minnettar olduğunu söyledi. Bu işi çözüp onunla konuşacağına söz verdi. Tahminime göre Bay Bell, Andie ile konuşurken ona bilgi kaynağının ben olduğumu söyledi. Bu yüzden o hafta Andie'nin şık kelimelerinin hedefi olduysam pek şaşırmam. Sadece hayal kırıklığına uğrarım."

Pip derin bir nefes alırken rahatladığını saklayamadı.

"Bu ne içindi?"

"Kötü bir nedenden ötürü yalan söylemediğine sevindim sadece."

"Sanırım fazla gizem romanı okuyorsun Pip. Neden bunun yerine tarihi biyografiler tercih etmiyorsun?" Nazikçe gülümsedi.

"Onlar da romanlar kadar rahatsız edici olabiliyor." Duraksadı. "Daha önce kimseye söylemedin, değil mi?... Andie'nin zorbalığını yani?"

"Tabii ki hayır. Olanlardan sonra anlamsız geldi. Öte yandan, bu duyarsızlık da olurdu." Çenesini kaşıdı. "Kelebek etkisi teorisi içinde kaybolduğum için bunu pek düşünmemeye çalıştım. Ya okula bilgi verseydim ve Andie o hafta okuldan uzaklaştırılsaydı? Sonuç değişir miydi? Sal'ı onu öldürmeye iten şartlar ortadan kalkar mıydı? İkisi de hâlâ hayatta olabilir miydi?"

"Bu girmemen gereken bir çıkmaz sokak," dedi Pip. "Zorbalık yaptığı kızı hiç mi hatırlamıyorsun?"

"Hayır, üzgünüm," dedi. "Naomi hatırlıyor olabilir, ona sorabilirsin. Gerçi bunun suç araştırmalarında medyanın etkisi konusuyla ne alakası olduğunu bilmiyorum." Hafiften azarlar gibi baktı.

"Nihai başlığa daha karar vermedim," diyerek gülümsedi Pip.

"Tamam, sen de kendi çıkmaz sokağına girme sakın." Parmağını salladı. "Şimdi gitmem gerek çünkü tonbalığı ezmeli sandviçler bitmeden yetişmek istiyorum." Gülümseyip koridora çıktı.

Pip kendini hafiflemiş hissediyordu, tıpkı kapıdan çıkan Elliot gibi şüpheleri de gözden kaybolmuştu. Onu yoldan çıkaracak yanlış teoriler yerine şimdi izlemesi gereken gerçek bir ipucu yakalamıştı ve listesinden bir isim eksilmişti. Bu iyi bir takastı.

Bulduğu yeni ipucu onu yine Naomi'ye götürüyordu. Ve Pip, sanki arkasında gizlediği karanlık bir şey yokmuş gibi onun gözlerine bakmak zorundaydı.

Pippa Fitz-Amobi
PÖ 13/09/2017

Hazırlık Günlüğü 15. Kayıt

Naomi Ward ile ikinci görüşme dökümü

Pip: Tamam, kaydediyorum. Baban bana Andie'nin sizin dönemden bir kıza zorbalık yaptığını söyledi. Siber zorbalık. Bir videodan bahsetti. Bu konuda bir şey biliyor musun?

Naomi: Evet, dediğim gibi, Andie tam bir baş belasıydı.

Pip: Bana bu olayı anlatabilir misin?

Naomi: Bizim dönemde Natalie da Silva diye bir kız vardı. Sarışın, oldukça güzel bir kızdı. Andie'yle birbirlerine çok benziyorlardı. Sanırım Andie onu tehdit olarak görüyordu çünkü son yılımız başladığında Andie onun hakkında dedikodular yaymaya ve her fırsatta onu aşağılamaya başlamıştı.

Pip: Sal ve Andie aralık ayına kadar görüşmeye başlamadılarsa sen bunları nereden öğrendin?

Naomi: Natalie ile arkadaştım. Biyoloji dersine birlikte giriyorduk.

Pip: Hımm. Peki, Andie o kızla ilgili ne tür dedikodular başlattı?

Naomi: Sadece ergen bir kızın düşünebileceği iğrenç şeyler. Ailesinde ensest ilişkiler olduğu, Nat'in soyunma odasında insanları gözetleyip kendine dokunduğu gibi şeyler. Bu tür şeyler işte.

Pip: Sence Andie bunu Nat güzel olduğu ve onu tehdit olarak gördüğü için mi yaptı?

Naomi: Aslında ben zihninin böyle işlediğini düşünüyorum. Andie tüm erkeklerin arzuladığı kız olmak istiyordu. Bu yüzden de Nat, alt etmesi gereken bir rakipti.

Pip: Sen o zamanlar bu videodan haberdar mıydın?

Naomi: Evet, sosyal medyada paylaşıldı. Yanlış hatırlamıyorsam birkaç gün sonra uygunsuz içerik şikayetleri sayesinde kaldırıldı.

Pip: Ne zaman oldu bu?

Naomi: Paskalya tatilinde. Şükürler olsun ki okul açık değildi, böylesi Nat için daha kötü olurdu.

Pip: Tamam, video neyle ilgiliydi?

Naomi: Bildiğim kadarıyla Andie okuldan bazı arkadaşlarıyla takılıyordu, iki kölesi de yanındaydı tabii.

Pip: Chloe Burch ve Emma Hutton mı bahsediyorsun?

Naomi: Evet. Onlar ve başka birileri daha vardı. Sal ya da bizden biri yoktu. Bir de şu çocuk vardı, Chris Park. Herkes Nat'in ondan hoşlandığını biliyordu. Tüm detayları bilmiyorum ama Andie bu iş için ya kendi telefonunu kullanmış ya da birine ne yapacağını söylemiş ve Nat'e Chris'in ağzından flörtöz mesajlar atmışlar. Nat de Chris'ten hoşlandığı ve mesajları gerçekten o gönderiyor sandığı için cevap yazmış. Sonra Andie ya da Chris, Nat'den gerçekten o olduğunu kanıtlaması için yüzünün de göründüğü üstsüz bir video göndermesini istemiş.

Pip: Nat de göndermiş mi?

Naomi: Evet. Biraz saftı ama Chris'le konuştuğunu sanıyordu. Sonrasında tek bildiğimiz şey videonun sosyal medyaya düştüğü... Andie ve bir sürü başka çocuk kendi

profillerinden videoyu paylaştılar. Yorumlar korkunçtu. Kaldırılmadan önce neredeyse herkes gördü videoyu. Nat çok üzülmüştü. O kadar aşağılanmıştı ki, Paskalya tatili sonrası iki gün okula gelmedi.

Pip: Sal bunu Andie'nin yaptığını biliyor muydu?

Napmi: Şey, ona söyledim ben. Tabii bu yapılanları onaylamadı ama bir şey de yapmadı. Sadece 'Andie'nin oyunu. Dahil olmak istemiyorum,' dedi. Sal bazı konularda çok rahattı.

Pip: Nat ile Andie arasında başka bir şey oldu mu?

Naomi: Aslında evet, oldu. En az bu kadar kötü ama kimsenin bilmediği bir şey daha vardı. Nat'in bu olayı anlattığı tek kişi ben olabilirim çünkü olay olduktan hemen sonra biyoloji dersinde ağladığını görmüştüm.

Pip: Ne olmuştu?

Naomi: Güz döneminde son sınıflar bir gösteri hazırlayacaktı. Sanırım *Cadı Kazanı*. Seçmelerde Nat başrolü almıştı.

Pip: Abigail mi?

Naomi: Belki, tam bilmiyorum. Görünüşe göre Andie de o rolü istiyordu ve rolü Nat'in almasına çok sinirlenmişti. Roller dağıtıldıktan sonra Andie, Nat'i köşeye sıkıştırıp ona...

Pip: Evet?

Naomi: Üzgünüm. Bir şeyi anlatmayı unuttum. Nat'in bizden beş yaş falan büyük olan ağabeyi Daniel bir ara okulda yarı zamanlı hademe olarak çalışmıştı. Başka bir iş bulana kadar, kısa süreliğine.

Pip: Tamam.

Naomi: Tamam. Andie, Nat'i köşeye sıkıştırıp ona ağabeyinin okulda çalışırken Andie ile -o zaman Andie on beş yaşında olmasına rağmen- birlikte olduğunu söylemiş. Andie, Nat'e, rolü bırakmazsa polise gidip ağabeyini tecavüzle suçlayacağını söylemiş. Nat de Andie'nin bunu yapmasından korktuğu için oyundan çıkmış.

Pip: Bu doğru muydu peki? Andie'nin Nat'in ağabeyiyle ilişkisi var mıydı?

Naomi: Bilmiyorum. Nat de kesin olarak bilmiyordu, bu yüzden oyunu bıraktı. Ağabeyine de sorduğunu sanmıyorum.

Pip: Nat'in şu anda nerede olduğunu biliyor musun? Sence onunla konuşabilir miyim?

Naomi: Onunla iletişim halinde değilim ama ailesiyle birlikte evine döndüğünü biliyorum. Onun hakkında bazı şeyler duydum.

Pip: Ne gibi şeyler?

Naomi: Hımm, galiba üniversitede bir tür kavgaya karışmış. Tutuklanmış ve basit yaralamadan ceza almış, bir süre hapis yatmış.

Pip: Aman tanrım.

Naomi: Maalesef.

Pip: Numarasını verebilir misin?

On dört

"Beni görmeye gelmek için mi böyle giyindin komiser?" dedi Ravi, üzerinde düz yeşil tişörtü ve kotuyla kapıya dayanırken.

"Hayır, okuldan çıkıp geldim," dedi Pip. "Yardımın gerek. Ayakkabılarını giy..." ellerini çırptı, "benimle geliyorsun."

"Göreve mi gidiyoruz?" diyen Ravi içeri girip koridorda duran eski spor ayakkabılarını ayağına geçirdi. "Gece görüş gözlüklerimi ve alet kemerimi de alayım mı?"

"Şimdilik gerek yok," diyerek gülümseyip bahçe yolunda yürümeye başladı. Ravi ön kapıyı kapatıp peşinden gitti.

"Nereye gidiyoruz?"

"İki potansiyel cinayet şüphelisinin büyüdüğü eve," dedi Pip. "İçlerinden biri *'hafif yaralanmaya neden olan saldırı'* suçu işlediği için hapis yatmış," konuşurken parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. "Potansiyel şiddet şüphelisi biriyle görüşmeye gittiğimiz için sen benim destek kuvvetim olacaksın."

"Destek mi?" dedi Ravi, Pip'in yanına yetişip.

"Bilirsin işte," dedi Pip, "yardıma ihtiyacım olursa çığlıklarımı duyacak biri."

"Bekle Pip." Ravi, kolundan tutup durdurdu Pip'i. "Tehlikeli bir şey yapmanı istemiyorum. Sal da bunu istemezdi."

"Ah, hadi ama." Pip kolunu çekti. "Benimle ödevim arasına hiçbir şey giremez, hele böyle küçük bir tehlike, asla giremez. Ben sadece, son derece sakin bir şekilde kıza birkaç soru soracağım."

"Ah, kız mı?" diye sordu Ravi. "Tamam o zaman."

Pip çantasıyla Ravi'nin koluna vurdu.

"Bunu anlamadım sanma," dedi. "Kadınlar da erkekler kadar tehlikeli olabilir."

"Uf, bilmez miyim," dedi Ravi kolunu ovuşturarak. "Çantanda ne var senin, tuğla mı?"

Ravi, Pip'in böceğe benzeyen küçük arabasına gülmeyi bırakınca emniyet kemerini taktı. Pip gidecekleri adresi navigasyona girdi. Arabayı çalıştırdı ve Ravi'ye son görüşmelerinden bu yana öğrendiği her şeyi anlattı. Ormandaki karanlık figür ve uyku tulumunda bulduğu not dışındaki her şeyi... Bu araştırma Ravi için çok önemliydi; yine de Pip'in kendini tehlikeye attığını düşünürse ona durmasını söyleyeceğini biliyordu. Onu bu duruma sokmazdı.

"Andie pek de iyi biri değilmiş gibi görünüyor," dedi Ravi, Pip anlatmayı bitirince. "Yine de insanların, Sal'ın bir canavar olduğuna inanması çok kolay oldu. Vay be, bu çok iyiydi." Pip'e baktı. "İstersen projende benden alıntı yapabilirsin."

"Kesinlikle, dipnot falan da eklerim," dedi Pip.

"Ravi Singh," dedi Ravi parmağıyla havaya adını yazarak, "filtrelenmemiş derin düşünceler, Pip'in böcek arabası, 2017."

"Bugün derste bir saat dipnot konusunu işledik," dedi Pip, gözlerini yoldan ayırmadan. "Dipnot nasıl verilir, bilmediğimi sanıyorlar. Anne karnından akademik referansların nasıl yazılacağını bilerek çıktım ben."

"Oldukça ilginç bir süper güç; Marvel'i aramalısın."

Navigasyondaki züppe ses araya girip beş yüz metre sonra hedefe ulaşacaklarını söyledi.

"Şurası olmalı," dedi Pip. "Naomi parlak mavi kapılı ev demişti." Evi gösterip kaldırım kenarına park etti. "Dün Natalie'yi iki kere aradım. İlk seferinde ben 'okul projesi' dedikten sonra yüzüme kapadı. İkincisinde hiç açmadı. Umalım da kapıyı açsın. Geliyor musun?"

"Emin değilim," dedi Ravi, kendi yüzünü işaret ederek. "Burada *katilin kardeşi* olayı var. Ben gelmezsem daha fazla cevap alabilirsin."

"Of."

"Ben burada, yolda durayım mı?" Ön bahçeyi eve kadar bölen ve sola doğru keskin bir dönüşle ön kapıya uzanan beton

levhaları gösterdi. "Beni göremeyecek ama tam burada durup harekete hazır olacağım."

Arabadan indiler. Ravi, abartılı bir inlemeyle kaldırdığı sırt çantasını Pip'e uzattı.

Ravi pozisyonunu alınca Pip başını salladı ve ön kapıya doğru yürüdü. Zili iki kez kısa kısa çaldı. Kapının buzlu camında karanlık bir gölge belirdiğinde, huzursuzca ceketinin yakasını çekiştiriyordu.

Kapı yavaşça açıldı ve aralıktan bir yüz göründü. Açık sarı kısa saçlı, göz çevresine koyu eyeliner çekmiş genç bir kızdı bu. Yüzü tuhaf bir şekilde Andie'ye benziyordu: aynı iri mavi gözler ve dolgun soluk dudaklar.

"Selam," dedi Pip, "sen Nat da Siva mısın?"

"E-evet," dedi kız tereddütle.

"Benim adım Pip," dedi yutkunarak. "Dün seni aramıştım. Naomi Ward'ın arkadaşıyım. Onu okuldan tanıyorsun, değil mi?"

"Evet, Naomi arkadaşımdı. Neden sordun? O iyi mi?" Nat endişelenmişti.

"Ah, o iyi," deyip gülümsedi. "Eve döndü."

"Bilmiyordum." Nat kapıyı biraz daha araladı. "Evet, onunla bir ara buluşmalıyım. Evet..."

"Üzgünüm," dedi Pip. Natalie'yi baştan ayağa süzünce ayak bileğine takılı elektronik kelepçeyi fark etti. "Evet, telefonda da söylediğim gibi bir okul projesi hazırlıyorum, acaba sana birkaç soru sorabilir miyim?"

"Neyle ilgili?" Nat kelepçeli ayağını kapının arkasına koydu.

"Şey... Andie Bell'le ilgili."

"Hayır, teşekkürler." Nat geri çekilip kapıyı kapatmaya çalıştı ama Pip ayağını kapının önüne koydu.

"Lütfen. Sana korkunç şeyler yaptığını biliyorum," dedi. "Neden istemediğini de anlıyorum ama..."

"O kaltak hayatımı mahvetti." Nat öfkelenmişti. "Tek nefesimi bile onun için harcamam. Git!"

O anda ikisi de Pip'in arkasından gelen ayak seslerini duydu. "Ah, kahretsin."

Nat kimin geldiğine bakınca gözleri kocaman açıldı. "Sen," dedi usulca. "Sen Sal'ın kardeşisin."

Bu bir soru değildi.

Pip başını çevirip arkasına baktı. Gözleri, ayağının takıldığı kaldırım taşının yanında mahcup bir ifadeyle duran Ravi'ye odaklandı.

"Selam," dedi Ravi, başını eğip elini kaldırarak. "Ben, Ravi."

Ravi gelip Pip'in yanında durunca Nat'in kapıyı tutan eli gevşedi ve kapı açıldı.

"Sal bana karşı hep çok nazikti," dedi Nat, "mecbur olmadığında bile. Onunla son karşılaşmamda zorlandığımı bildiği siyaset dersinin konularını bana anlatmak için öğle molasından vazgeçmeyi teklif etmişti. Ağabeyini kaybettiğin için üzgünüm."

"Teşekkür ederim," dedi Ravi.

"Senin için de zor olmalı," diye devam etti Nat, bakışları bambaşka bir dünyada kaybolmuş gibiydi. "Bu kasaba Andie Bell'e tapıyor. Kilton'ın azizesi, sevgilisi. Bir de ona adanmış o bank var: *Aramızdan çok erken ayrıldın.* Bence yeterince erken değildi."

"O bir azize değildi," dedi Pip yumuşak bir sesle, Nat'i kapının arkasından çıkmaya ikna etmeye çalışıyordu. Ama Nat ona bakmıyordu, gözleri Ravi'deydi.

Ravi bir adım yaklaştı. "Sana zarar verdi."

"Kesinlikle," dedi Nat acı bir kahkahayla, "ve mezardayken bile hâlâ hayatımı mahvediyor. Bendekini gördünüz." Bilek kelepçesini işaret etti. "Üniversitede arkadaşlarımdan birini yumrukladığım için bunu taktılar bana. Hangi yatakta yatacağımızı seçiyorduk ve bu kız arkamdan gizlice iş çevirmeye kalktı, bu tıpkı Andie'nin yapacağı türden bir işti. Kendimi kaybettim."

"Videodan haberimiz var," dedi Pip. "Bu yüzden ceza almalıydı, o zaman reşit bile değildin."

Nat omuz silkti. "En azından bir şekilde belasını buldu. İlahi adalet. Sal sayesinde."

"Sana yaptığı şeyden sonra ölmesini istedin mi?" diye sordu Ravi.

"Elbette istedim," dedi Nat zalimce. "Elbette gitmesini istedim. O kadar üzgündüm ki, iki gün okula gidemedim. Çarşamba günü gittiğimdeyse herkes bana bakıp gülüyordu. Koridorda ağladım ve Andie yanıma gelip bana sürtük dedi. O kadar sinirlenmiştim ki, dolabına bir not bıraktım. Yüzüne bir şey söyleyemeyecek kadar çok korkuyordum."

Pip göz ucuyla çenesi kasılan, kaşları çatılan Ravi'ye baktı, onun da hangi nottan bahsedildiğini anladığını biliyordu.

"Not mu?" dedi Ravi. "Bu bir... tehdit notu muydu?"

"Tabii ki tehdit notuydu," diyerek güldü Nat. "*Aptal sürtük, seni öldüreceğim falan* gibi bir şeydi. Ama Sal önce davrandı."

"Belki de davranmamıştır," dedi Pip.

Nat dönüp Pip'in yüzüne baktı. Derken bir anda kahkahayı patlattı; o kadar güçlü bir kahkahaydı ki, ağzından çıkan tükürükler Pip'in yanağına sıçradı.

"Ah, bu çok iyi," dedi. "Siz *bana* Andie Bell'i öldürüp öldürmediğimi mi soruyorsunuz? Sebebim vardı, doğru, aklınızdan geçen bu mu? Lanet tanığımı mı soruyorsunuz?" Zalimce kahkahalar atmaya devam ediyordu.

Pip bir şey söylemedi. Ağzı tükürük dolmuştu ama yutmadı. Hareket etmek istemiyordu. Ravi'nin omzuna süründüğünü, elinin kendi elini sıyırırken yarattığı esintiyi hissetti.

Nat onlara doğru eğildi. "Andie yüzünden hiç arkadaşım kalmadı. O cuma akşamı gidecek bir yerim yoktu. Saat on birde eve tıkılmış annem, babam ve yengemle Scrabble oynuyordum. Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Pip yutkunarak zaman kaybetmeyi göze alamadı. "Peki ağabeyin neredeydi? Yani karısı sizin evdeyse?"

"O da şüpheli, değil mi?" Sesi hırıltıyla gölgelendi. "Naomi konuşmuş demek. O gece polis arkadaşlarıyla barda içiyordu."

"Ağabeyin polis mi?"

"O yıl eğitimini yeni bitirmişti. Yani evet, korkarım bu evden katil çıkmaz. Şimdi defolun ve Naomi'ye de benden uzak durmasını söyleyin."

Nat geri çekilip kapıyı suratlarına kapattı.

Pip, sertçe kapatılan kapının titreyişini izledi. Başını iki yana sallayıp Ravi'ye döndü.

"Hadi gidelim," dedi Ravi nazikçe.

Arabaya döndüklerinde Pip birkaç saniye boyunca derin derin nefes alıp vererek bulanıklaşan düşüncelerini kelimelere dökmeye çabaladı.

İlk konuşan Ravi oldu. "Senin görüşmene kelimenin tam anlamıyla bodoslama daldığım için başım belada mı? Ben sadece seslerin yükseldiğini duydum ve..."

"Hayır." Pip ona bakarken gülümsemesine engel olamadı. "İyi ki geldin. Sen orada olduğun için konuştu."

Ravi koltuğunda biraz daha doğruldu, saçları arabanın tavanına değiyordu. "Gazetecinin sana bahsettiği şu ölüm tehdidi," dedi.

"Nat yazmış," diye tamamladı Pip anahtarı kontakta çevirirken.

Arabayı hareket ettirdi, elli metre kadar sürüp Da Silvaların görüş alanından çıkınca yeniden durup telefonuna uzandı.

"Ne yapıyorsun?"

"Nat ağabeyinin polis olduğunu söyledi." Tarayıcıyı açıp arama kısmına yazmaya başladı. "Hadi, ona bir bakalım."

Aramada karşısına ilk çıkan *Thames Valley Polis Departmanı Daniel da Silva* oldu. Ulusal emniyet güçleri web sitesi Daniel da

Silva'nın Little Kilton yerel polis ekibinde polis memuru olduğunu yazıyordu. LinkedIn profilini hızlıca kontrol edince 2011'den beri polislik yaptığını gördü.

"Hey, onu tanıyorum," diyen Ravi, Pip'in omzunun üstünden eğilip parmağıyla hafifçe Daniel'in resmine dokundu.

"Öyle mi?"

"Evet. Sal ile ilgili sorular sormaya başladığımda bana peşini bırakmamı, ağabeyimin şüphesiz suçlu olduğunu söyleyen polis bu. Benden *hoşlanmamıştı.*" Ravi elini başının arkasına götürdü, parmakları koyu renk saçları arasında kayboldu. "Geçen yaz kafenin dışındaki masalardan birinde oturuyordum. Bu adam..." –Daniel'in fotoğrafını gösterdi– "beni 'aylaklık' ediyorsun diyerek uzaklaştırdı. Dışarıdaki diğer insanların değil de sadece katilin kardeşi olan esmer çocuğun aylaklık ettiğini düşünmesi tuhaftı."

"Ne rezil bir pislik," dedi Pip. "Senin Sal ile ilgili bütün sorularını cevapsız mı bıraktı?"

Ravi başıyla onayladı.

"Andie kaybolmadan kısa süre önce Kilton'da polis olmuş." Pip, Daniel'in ekrandaki gülümseyen yüzüne baktı. "Ravi, eğer biri Sal'ı suçlu gösterip ölümüne intihar süsü *verecek* olsa, bu polis prosedürünü bilen biri için daha kolay olmaz mıydı?"

"Olurdu komiserim," dedi Ravi. "Bir de Andie'nin on beş yaşındayken onunla yattığına dair bir dedikodu var, o da şantaj yaparak Nat'i tiyatro oyunundan vazgeçirmiş."

"Evet, peki ya sonra yeniden başladılarsa? Daniel evliyken, Andie'nin son yılında? Gizli yaşlı adam o olabilir."

"Nat'e ne demeli?" dedi Ravi. "Arkadaşlarını kaybettiği için o gece ailesiyle evde kaldığını söylediğinde ona inanmak istedim. Ama... aynı zamanda şiddet eğilimi olduğunu da kanıtladı." Ellerini hayali bir tartı gibi indirip kaldırdı. "Andie'den kurtulmak için kesinlikle sebebi vardı. Acaba burada ağabey-kardeş cinayet ekibi mi var?"

"Ya da Nat ve Naomi cinayet ekibi," diye homurdandı Pip.

"Naomi'nin seninle konuşmasına çok sinirlemiş gibiydi," diye onayladı Ravi. "Projeni yazarken kelime sayısı sınırlaman olacak mı Pip?"

"Elbette olacak Ravi. Tüm bunları anlatabilecek kadar uzun bir proje yazamam."

"Acaba gidip biraz dondurma yerken zihnimizi mi dinlendirsek?" Ravi gülümseyerek Pip'e baktı.

"Evet, bence de bunu yapmalıyız."

"Umarım kurabiye parçacıklı dondurma sevenlerdensindir. Alıntı, Ravi Singh," dedi abartılı bir tavırla görünmez mikrofona, "en iyi dondurma aroması üzerine bir önerme, Pip'in arabası, Ey..."

"Kapa çeneni."

"Peki."

Pippa Fitz-Amobi
PÖ 16/09/2017

Hazırlık Notları 17. Kayıt

Daniel da Silva'yla ilgili hiçbir şey bulamadım. İzini sürebileceğim hiçbir şey yok. Facebook profilinden Eylül 2011'de evlendiği dışında bir şey öğrenmek mümkün değil.

Ancak gizli yaşlı adam oysa, Andie onu iki farklı şekilde *mahvedebilirdi*: Karısına onu aldattığını söyleyip evliliğinin bitmesine sebep olabilirdi. YA DA iki yıl önce reşit olmayan biriyle ilişkiye girdiği için onu şikâyet edebilirdi. Bu noktada iki durum da sadece dedikodudan ibaret ama eğer bunlar doğruysa, ikisi de Daniel'a Andie'nin ölmesini istemek için sebep veriyor. Andie ona şantaj yapmış olabilir, ki birine şantaj yapmak kesinlikle Andie'nin karakterine aykırı değil.

Stanley Forbes'un üç yıl önce Hogg Hill'de gerçekleşen bir araba kazasıyla ilgili Daniel'ın cevaplarına dayanarak yazdığı makale dışında iş hayatıyla ilgili de internette bir şey bulamadım.

Katilimiz Daniel *ise* onun araştırmayı polis memuru sıfatıyla bir şekilde bozmuş olabileceğini düşünüyorum. İçeriden bir adam. Bell konutunda arama yapılırken kendisini işaret edecek ipuçlarını çalmış ya da yok etmiş olabilir. Yoksa kız kardeşi mi yaptı?

Ayrıca Ravi'nin Sal hakkındaki sorularına verdiği tepki de dikkate değer. Ravi'yi kendini korumak için mi durdurdu?

Andie'nin kaybolmasıyla ilgili gazetelerdeki tüm yazıları tekrar inceledim. Polis aramaları sırasında çekilen fotoğraflara o kadar uzun süre baktım ki, gözlerimin yuvalarından çıkıp ekrana tırmanmak için minik bacaklar çıkaracak gibi kaşındığını hissettim. Aramalarda görev alan polislerden hiçbirini Daniel'a benzetemedim.

Gerçi emin olamadığım bir fotoğraf var. Pazar sabahı çekilmiş. Andie'nin evinin önünde bazı polisler var. İçlerinden biri ön kapıdan içeri giriyor ama kameraya arkası dönük. Saç rengi ve

boyu, o zamanlar sosyal medyada paylaştığı fotoğraflarla karşılaştırılınca Daniel da Silva'nınkine çok benziyor.

Bu, o olabilir.

Olabilir.

O da listeye girecek.

Pippa Fitz-Amobi
PÖ 18/09/2017

Hazırlık Günlüğü 18. Kayıt

Geldi!

Gerçekten geldiğine inanamıyorum.

Thames Valley Polisi Bilgi Edinme Hakkı talebime cevap verdi. Gönderdikleri e-posta:

Sevgili Fitz-Amobi,

BİLGİ EDİNME TALEBİ REFERANS NO: 3142/17

Bu e-postayı Thames Valley Polisi'ne aşağıdaki bilgileri edinmek için gönderdiğiniz 19/08/17 tarihli bilgi talebinizle istinaden yazıyorum:

Andrea Bell araştırmasıyla ilgili bir okul projesi yapıyorum ve aşağıdakileri göndermenizi rica ediyorum:

Salil Saingh ile 21/04/2012'de yapılan görüşmenin dökümü

Jason Bell ile yapılan görüşmelerin dökümü

Bell konutunda 21/04/2013 ve 22/04/2012 tarihlerinde yapılan aramalarda bulunanların kopyası

Bu konuda yardımcı olursanız çok sevinirim.

Karar

BEHK Bölüm 30 (1) (a) (Soruşturmalar) ve Bölüm 40 (2) (Kişisel Bilgiler) gereğince 2. ve 3. talepleriniz reddedilmiştir. Bu eposta Bilgi Edinme Hakkı Kanunu (2000) Bölüm 17 uyarınca kısmı Red Bildirimi işlevi görmektedir.

1 numaralı talebiniz onaylanmıştır ancak belgeler Bölüm 30 (1) (a) (b) ve Bölüm 40 (2) kapsamında gizlilik içermektedir. Döküm ektedir.

Gerekçe

Bölüm 40 (2) talepte bulunan kişi dışındaki bir kişinin bilgilerini paylaşma 1988 Kişisel Verilerin Korunması ilkelerini ihlal edeceği durumlarda muafiyet sağlar. (KVK)

Bölüm 30 (1) kamu otoritelerinin belirli bir soruşturma ya da yargılama amacıyla elinde tuttuğu bilgilerin ifşasında muafiyet sağlar.

Karardan memnun değilseniz Bilgi Komisyonu'na şikâyet yazma hakkınız saklıdır. Şikâyet hakkınızın detaylarıyla ilgili sayfayı ekte dikkatinize sunuyorum.

Saygılarımla

Gregory Pannett

Sal'ın görüşme dökümünü aldım! Diğer isteklerim reddedildi. Ama reddederken en azında Jason Bell'in soruşturmada sorgulandığını doğrulamış oldular. Acaba polis de ondan şüphelendi mi?

Ekteki döküm:

Salil Singh kaydedilmiş görüşme
Tarih: 21/04/2012
Süre: 11 dakika
Yer: Görüşülen kişinin ikametgâhı
Thames Valley Polisi memurları tarafından gerçekleştirilmiştir.

Polis: Bu görüşme kaydediliyor. Tarih 21 Nisan 2012 ve saat tam 15:55. Benim adım Bölüm 40 (2) uyarınca gizlenmiştir Thames Valley Polisi ile birlikte 40 (2) uyarınca gizlenmiştir çalışıyorum. Meslektaşım Bölüm 40 (2) uyarınca gizlenmiştir benimle birlikte. İsminizi söyleyebilir misiniz?

SS: Ah, tabii, Salil Singh.

Polis: Doğum tarihinizi doğrulayabilir misiniz?

SS: 14 Şubat 1994

Polis: Sevgililer günü çocuğu, ha?

SS: Evet.

Polis: Pekâlâ Salil, önce rutin giriş konuşmasını yapayım. İyice anlaman için tekrarlıyorum, bu görüşmeye gönüllü olarak katıldın ve istediğin zaman durmamızı ya da burayı terk etmemizi söyleyebilirsin. Seninle Andrea Bell kayıp kişi soruşturmasında önemli bir tanık olduğun için görüşme yapıyoruz.

SS: Ama... kestiğim için özür dilerim ama size onu okuldan sonra görmediğimi söyledim, yani hiçbir şeye tanık olmadım.

Polis: Evet özür dilerim terminoloji biraz karışık. Önemli tanık aynı zamanda kurbanla ya da bu olayda olası kurbanla ilişkisi olan kişidir. Ve anladığımız kadarıyla sen Andrea'nın erkek arkadaşıydın, doğru mu?

SS: Evet. Kimse ona Andrea demez. Andie der herkes.

Polis: Tamam, özür dilerim. Sen ve Andie ne kadardır birlikteydiniz?

SS: Geçen Noel'den hemen önce başladık. Yani yaklaşık dört aydır. Pardon siz Andie'ye olası kurban mı dediniz? Anlamadım.

Polis: Bu standart prosedür. Kayıp kişi henüz reşit olmadığı ve ortadan kaybolmak karakterine aykırı bir durum olduğu için Andie'nin bir suçun kurbanı olduğu ihtimalini göz ardı edemeyiz. Elbette aksini umuyoruz. Sen iyi misin?

SS: Şey... evet, sadece endişeliyim.

Polis: Bu anlaşılır bir durum Salil. Sana sormak istediğim ilk soru şu, Andie'yi en son ne zaman gördün?

SS: Dediğim gibi, okulda gördüm. Gün sonunda otoparkta konuştuk ve sonra ben evime yürüdüm, o da kendi evine yürüdü.

Polis: Cuma öğleden sonra herhangi bir saatte Andie sana evden kaçmak istediğine dair bir imada bulundu mu?

SS: Hayır, asla.

Polis: Sana evde ailesiyle herhangi bir sorun yaşadığından bahsetti mi?

SS: Yani tabii bunun gibi şeyleri konuştuk. Asla büyük bir şey yoktu, sadece normal gençlik meseleleri. Ben her zaman Andie ve Bölüm 40 (2) uyarınca gizlenmiştir Ama son zamanlarda kaçmak istemesine neden olacak bir şey yoktu, yani sorduğunuz buysa, cevap hayır.

Polis: Andie'nin evden ayrılıp bulunmak istememesi için aklına bir neden geliyor mu?

SS. Ben... Emin değilim, sanmıyorum.

Polis: Andie ile ilişkini nasıl tanımlarsın?

SS: Ne demek istiyorsunuz?

Polis: Cinsel ilişkiniz var mıydı?

SS: Şey, bir nevi.

Polis: Bir nevi?

SS: Tam olarak yapmadık, anlarsınız, sonuna kadar gitmedik.

Polis: Andie ile cinsel ilişkiye girmedin mi?

SS: Hayır.

Polis: İlişkinizin sağlıklı olduğunu söyleyebilir misin?

SS:	Bilmiyorum. Ne demek istiyorsunuz?
Polis:	Sık tartışır mıydınız?
SS:	Hayır, tartışmazdık. Ben zıtlaşan biri değilim, bu yüzden iyiydik.
Polis:	Andie kaybolmadan önceki günlerde tartıştınız mı?
SS:	Hımm, hayır. Tartışmadık.
Polis:	Bölüm 40 (2) uyarınca gizlenmiştir bu sabah verdikleri ifadeye göre ikisi de ayrı ayrı seni ve Andie'yi bu hafta okulda kavga ederken gördüklerini iddia ettiler. Perşembe ve cuma. Bölüm 40 (2) uyarınca gizlenmiştir ilişkiniz başladığından beri gördüğü en kötü tartışmanız olduğunu iddia etti. Bununla ilgili bir şey biliyor musun Salil? Doğruluk payı var mı?
SS:	Şey... belki biraz. Andie çok hiddetlenebiliyor, bazen karşılık vermemek çok zor oluyor.
Polis:	Bu durumda ne hakkında tartıştığınızı söyleyebilir misin?
SS:	Ben... söyleyemem, bilmiyorum eğer... Hayır, özel bir şeydi.
Polis:	Hayır mı, söylemek istemiyor musun?
SS:	Şey, evet. Size söylemek istemiyorum.
Polis:	İlgisiz olduğunu düşünüyor olabilirsin ama küçücük bir detay bile onu bulmamıza yardım edebilir.
SS:	Hayır, yine de söyleyemem.
Polis:	Emin misin?
SS:	Evet.
Polis:	Tamam, devam edelim. Dün gece Andie ile buluşmayı planlamış mıydınız?
SS:	Hayır. Benim arkadaşlarımla planlarım vardı.

Polis: Çünkü Bölüm 40 (2) uyarınca gizlenmiştir Andie saat 22:30 gibi evden çıkınca erkek arkadaşını görmeye gideceğini varsaydığını söylemiş.

SS: Hayır, Andie arkadaşımın evinde olduğumu ve buluşmayacağımızı biliyordu.

Polis: Peki sen dün gece neredeydin?

SS: Arkadaşım Bölüm 40 (2) uyarınca gizlenmiştir evindeydim. Saatleri öğrenmek ister misiniz?

Polis: Evet tabii.

SS: Sanırım saat 20:30 civarı gittim, beni babam bıraktı. Saat 00:15 gibi çıkıp eve yürüdüm. Bir yerde kalmayacaksam iznim 01:00'da bitiyor. Sanırım 1 olmadan hemen önce eve vardım, babama sorabilirsiniz, uyanıktı.

Polis: O gece Bölüm 40 (2) uyarınca gizlenmiştir evinde başka kimler vardı.

SS: Bölüm 40 (2) uyarınca gizlenmiştir Bölüm 40 (2) uyarınca gizlenmiştir

Polis: O akşam Andie ile konuştun mu?

SS: Hayır, yani o 21'e doğru beni aradı ama işim vardı ve açmadım. Telefonumu gösterebilirim.

Polis: Bölüm 40 (2) uyarınca gizlenmiştir Peki kaybolduktan sonra hiç temas kurdun mu?

SS: Bu sabah öğrendikten sonra onu milyonlarca kez aradım. Sürekli sesli mesaja düşüyor. Sanırım telefonu kapalı.

Polis: Tamam. Bölüm 40 (2) uyarınca gizlenmiştir sen bir şey sormak ister misin?

Polis: ...Evet. Pekâlâ Salil, bilmediğini söyledin ama bir kez daha soracağım, sence Andie nerede olabilir?

SS: Doğrusu Andie asla istemediği bir şey yapmaz. Bence

	bir yerlere çekildi, kafasını dinlemek için telefonunu kapattı. Böyle olmasını umuyorum.
Polis:	Andie niye dinlenmek istiyor olabilir?
SS:	Bilmiyorum. Andie çoğu şeyi kendine saklar, belki tanımadığımız başka arkadaşları vardır. Bilmiyorum.
Polis:	Tamam, Andie'yi bulmamıza yardımı olabilecek eklemek istediğin bir şey var mı?
SS:	Hayır. Şey... mümkünse aramaya yardım etmek isterim.
Polis:	Bölüm 30 (1) (b) uyarınca gizlenmiştir Bölüm 30 (1) (b) uyarınca gizlenmiştir Tamam o zaman, şimdilik gereken her şeyi sordum. Bu görüşmeyi 16:06 itibariyle bitiriyorum ve kaydı durduruyorum.

Tamam, derin bir nefes aldım. Altı kez, hatta yüksek sesle bile okudum. Ve şimdi midemde hem son derece açmışım hem de tıka basa tokmuşum gibi korkunç bir batma hissi var.

Durum Sal için iyi görünmüyor.

Bir transkriptten okurken ince farkları anlamanın zor olduğunu biliyorum ama Sal, Andie'yle tartışma sebepleri konusunda çok kaçamak bir cevap veriyor. Hiçbir şeyin kayıp kız arkadaşının bulunmasına yardım etmeni engelleyecek kadar özel olacağını sanmıyorum.

Andie'nin başka bir erkekle görüşmesiyle ilgiliyse Sal neden polise anlatmadı? Daha en baştan onları muhtemel gerçek katile götürebilirdi.

Peki ya Sal daha kötü bir şey saklıyorsa? Ona Andie'yi öldürmesi için sebep verecek bir şey. Görüşme sırasında başka bir yerde, polis Max'ın evinden kaçta ayrıldığını sorduğunda yalan söylediğini biliyoruz.

Bunca yolu sırf Sal'ın gerçek katil olduğunu öğrenmek için gelmiş olmak beni mahveder. Ravi de yıkılır. Belki de bu projeye hiç başlamamalıydım, onunla hiç konuşmamalıydım. Ona konuş-

ma dökümünü göstereceğim, dün cevabın her an gelmesini beklediğimi söylemiştim. Ama nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Ya da... acaba yalan söyleyip henüz cevap gelmedi mi desem?

Sal gerçekten suçlu olabilir mi? Sal'ın katil olması çözüme giden en kolay yoldu ama herkesin kolayca inanmış olmasının nedeni aynı zamanda doğru olması mıydı?

Ama hayır: *Not*.

Biri beni kurcalamayı bırakmam için uyardı.

Evet, not birinin şaka anlayışı olabilir ve not bir şakaysa o zaman Sal gerçek katil olabilir. Ama öyle gibi hissetmiyorum. Kasabada birinin saklayacak bir şeyi var ve doğru iz üzerinde olduğum için korktu.

Yol bana dirense de yürümeye devam edeceğim.

Şüpheliler
Jason Bell
Naomi Ward
Gizli yaşlı adam
Nat da Silva
Daniel da Silva

On beş

"Elimi tut," dedi Pip uzanıp parmaklarını Joshua'nınkilere dolarken.

Karşıya geçtiler, Josh'ın avcu yapış yapıştı; diğer elindeki tasma ise Barney çekiştirdikçe derisini sıyırıyordu.

Kafenin önündeki kaldırıma çıkınca Josh'ın elini bıraktı. Eğildi, Barney'nin tasmasını masalardan birinin ayağına geçirdi.

"Otur. Aferin sana," dedi Pip ve dilini sarkıtarak kendisine bakan köpeğin başını okşadı.

Kafenin kapısını açıp Josh'ı içeri soktu.

"Ben de usluyum," dedi çocuk.

"Sana da aferin Josh," deyip sandviç tezgâhına bakarken çocuğun başını okşadı. Babası için peynirli pastırmalı, Josh için de peynirli jambonlu olmak üzere dört farklı çeşit seçti. Sandviçleri alıp kasaya yürüdü.

"Selam Jackie," dedi parayı uzatırken gülümseyerek.

"Merhaba tatlım. Büyük Amobi öğle yemeği mi?"

"Bahçe mobilyalarını monte ediyoruz ve etraf giderek gerginleşiyor," dedi Pip. "Acıkan askerleri sakinleştirmek için sandviç gerek."

"Ah, anlıyorum," dedi Jackie. "Annene önümüzdeki hafta dikiş makinemi de alıp uğrayacağımı söyler misin?"

"Söylerim, teşekkürler." Pip kâğıt poşeti alıp Josh'a döndü. "Hadi bakalım bücür."

Pip onu gördüğünde kapının önüne varmıştı, ellerini kâğıt kahve bardağına dolamış, tek başına bir masada oturuyordu. Onu yıllardır kasabada görmemişti, hâlâ üniversitede olduğunu sanıyordu. Yirmi bir, belki de yirmi iki yaşındaydı. Birkaç adım ötesindeydi, parmak uçlarını *dikkat sıcak içecek* yazısı üzerinde gezdiren kız, Andie'ye hiç olmadığı kadar çok benziyordu.

Şimdi yüzü daha inceydi, saçlarını tıpkı ablası gibi daha açık renge boyatmıştı. Andie'nin sırtına dökülen saçlarının aksine onunkiler omzunun üstünde kesilmişti. Benzerliğe rağmen Becca Bell'in yüzü ablasının gerçek bir insandan çok bir tabloyu andıran karma büyüsüne sahip değildi.

Pip, bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Yanlış olduğunu, duyarsızlık olduğunu biliyor, Bayan Morgan'ın *'projenin gidişatı konusunda endişelerim var'* uyarısında kullandığı tüm sözleri hatırlıyordu. Hassas ve mantıklı yanının harekete geçtiğini hissediyor olsa da, içinde minicik bir yerin kararı çoktan verdiğini biliyordu. Ufacık bir pervasızlık kırıntısı, diğer tüm düşüncelerini kirletiyordu.

"Josh," dedi sandviç paketini ona uzatırken, "gidip bir dakika dışarıda Barney ile oturabilir misin? Hemen geleceğim."

Josh, yalvaran gözlerle ablasına baktı.

"Telefonumla oynayabilirsin," deyip cebinden telefonunu çıkardı Pip.

"Evet," diye tısladı Josh kazandığı zaferin coşkusuyla. Telefonu alır almaz oyunların bulunduğu sayfayı açıp kapıdan çıktı.

Pip'in kalbi birazdan yapacağı şeye karşı gelircesine hızlanmış, ağzından çıkacakmış gibi gırtlağının dibinde telaşla çarpıyordu.

"Selam. Becca, değil mi?" dedi ellerini boş sandalyenin arkasına koyup.

"Evet. Seni tanıyor muyum?" Becca gözlerini kısıp dikkatle baktı.

"Hayır, tanımıyorsun." Sıcacık bir gülümsemeyle bakmaya çalıştı ama dudakları gergince kıvrıldı. "Ben Pippa, bu kasabada yaşıyorum. Kilton Gramer'de son sınıftayım."

"Ah, dur," dedi Becca sandalyesinde kımıldanarak, "sakın söyleme. Ablamla ilgili proje hazırlayan kız sensin, değil mi?"

"Ne-na..." diye geveledi Pip. "Nerden biliyorsun?"

"Ben..." Becca sustu. "Stanley Forbes ile görüşüyorum sayılır. Ya da sayılmaz." Omuz silkti.

Pip şaşkınlığını sahte bir öksürükle gizlemeye çalıştı. "Ah. İyi adamdır."

"Evet." Becca kahvesine baktı. "Yeni mezun oldum ve *Kilton Mail'de* staj yapıyorum."

"Ah, bu çok hoş," dedi Pip. "Aslında ben de gazeteci olmak istiyorum. Araştırmacı gazeteci."

"Bu yüzden mi Andie'yle ilgili proje hazırlıyorsun?" Parmaklarını bardağın kenarlarında gezdirmeye devam etti.

"Evet," diyerek başını salladı Pip. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, istersen gidebilirim. Sadece ablanla ilgili birkaç soruma cevap verebilir misin, diye merak ettim."

Becca öne eğildi, omuzlarını süpüren saçları hafifçe sallandı. Öksürdü. "Öhö öhö... Ne tür sorular?"

Çok fazla sorusu vardı, hepsi aynı anda zihnine hücum eden Pip konuştu.

"Ah," dedi. "Mesela sen ve Andie, ailenizden harçlık alıyor muydunuz?"

Becca yüzünü buruşturup şaşkın gözlerle baktı. "Hımm, sormanı beklediğim soru bu değildi. Ama hayır, almıyorduk. Bir şeye ihtiyacımız olduğunda onlar bize alıyorlardı. Neden sordun bunu?"

"Sadece... bazı boşlukları doldurmak için," dedi Pip. "Ablanla baban arasında bir gerginlik var mıydı?"

Becca'nın ağzı açık kaldı.

"Öhö." Sesi çatlamıştı. Ellerini bardağa dolayıp ayağa kalktı, ittiği sandalye fayans zeminde gıcırdayarak kaydı. "Aslında bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi burnunu ovuşturarak. "Üzgünüm, sadece..."

"Hayır, asıl ben üzgünüm," dedi Pip geri çekilip, "yanına gelmemeliydim."

"Hayır, sorun değil," dedi Becca. "İşler nihayet yeniden yoluna girdi. Ben ve annem yeni normallerimizi bulduk ve her şey

düzeliyor. Geçmişe takılıp kalmanın, Andie'yle ilgili şeylerin ikimiz için de sağlıklı olduğunu sanmıyorum. Özellikle de annem için. Yani evet." Omuzlarını silkti. "İstiyorsan projeni yap ama bizi bunun dışında tutmanı tercih ederim."

"Kesinlikle," dedi Pip. "Çok üzgünüm."

"Üzülme." Becca başını tereddütle sallayıp Pip'in yanından geçerek kafeden çıktı.

Pip çıkmadan önce birkaç dakika bekledi, aniden sabah giydiği gri tişörtü değiştirmiş olduğuna sevindi, aksi halde şimdi baştan ayağa koyu gri olacaktı.

"Pekâlâ," dedi Barney'nin tasmasını masanın ayağından çıkarırken, "hadi eve gidelim."

"Bence o kız senden hoşlanmadı," dedi Josh bakışlarını ekranda dans eden çizgi karakterlerden ayırmadan. "Ona kaba mı davrandın hippo pippo?"

Pippa Fitz-Amobi
PÖ 24/09/2017

Hazırlık Günlüğü 19. Kayıt

Becca'yı sorgulamayı deneyerek şansımı zorladığımı biliyorum. Yanlıştı. Kendime hakim olamadım; tam karşımda, iki adım uzağımdaydı. Andie'yi katili dışında sağ gören son kişiydi.

Ablası öldürüldü. Gerçeği bulmaya çalışıyor olsam da bu konuda konuşmak istemesini bekleyemezdim. Bayan Morgan bu yaptığımı öğrenirse projemi iptal eder. Gerçi bu noktadan sonra bunun beni durduracağını da sanmam.

Andie'nin ev hayatına dair bilgi edinemiyorum. Annesi ve babasıyla konuşmayı denemek ise olasılık dahilinde olmadığı gibi kabul edilebilir bir şey de değil.

Becca'yı Facebook'ta beş yıl geriye, cinayet öncesine kadar araştırdım. Saçlarının açık kahverengi, yanaklarının ise daha dolgun olduğunun yanı sıra, 2012 yılında bir tek yakın arkadaşı olduğunu da öğrendim. Jess Walker adında bir kız. Belki Jess, Andie hakkında konuşurken duygulanmayacak kadar tarafsız ve çaresizce aradığım cevapları verecek kadar da samimi biridir.

Jess Walker'ın profili düzgün ve oldukça bilgilendirici. Şu anda Newcastle'da üniversitede. Beş yıl önceye gidince (ki sonsuza dek sürdü) neredeyse tüm fotoğrafların Becca Bell ile çekildiğini, sonra bu durumun aniden kesildiğini gördüm.

Lanet lanet lanet kahretsin eşek kafalı aksi şeytan salak!

Az önce beş yıl önceki resimlerinden birini kazayla beğendim.

Kahretsin. Daha fazla saplantılı görünebilir miydim acaba?! Beğenmeyi geri aldım ama yine de ona bildirim gidecek. Gırrr, dizüstü/tablet kırması dokunmatik ekranlar sıradan Facebook meraklıları için KESİNLİKLE TEHLİKELİ.

Artık çok geç. Beş yıl önceki hayatına burnumu soktuğumu öğrenecek. Ona özelden mesaj atıp benimle telefonda görüşür mü diye bir soracağım.

APTAL SAKAR BAŞPARMAKLAR.

Pippa Fitz-Amobi
PÖ 26/09/2017

Jess Walker (Becca Bell'in arkadaşı) ile yapılan görüşmenin dökümü

(Bir süre Little Kilton'dan, o ayrıldığından beri okulun nasıl değiştiğinden, hangi öğretmenlerin çalışmaya devam ettiğinden falan bahsettik. Konuyu projeme getirmem birkaç dakikamı aldı.)

Pip: Sana sadece Andie ile ilgili değil Bell ailesiyle ilgili sorular da sormak istiyorum. Nasıl bir aileydi onlar, araları nasıldı?

Jess: Ah, bu şaşırtıcı bir soru. (Burnunu çekiyor.)

Pip: Ne demek istedin?

Jess: Şey... işlevsiz doğru kelime mi, bilmiyorum. İnsanlar bunu tuhaf bir övgü gibi kullanıyor bazen. Ben kelimeyi gerçek anlamında kullanıyorum ama. Onlar sanki pek normal değillerdi. Yani benim gibi onlarla fazla zaman geçirmediysen yeterince normal olduklarını düşünebilirsin. Bell ailesiyle yaşamayan birinin fark edemeyeceği birçok şey gördüm ben.

Pip: Pek normal değillerdi derken ne demek istiyorsun?

Jess: Bunu tarif etmenin en iyi yolu nedir, bilmiyorum. Doğru görünmeyen birkaç şey vardı. Genellikle Becca'nın babası Jason'la ilgili.

Pip: Ne yapıyordu?

Jess: Onlarla, yani kızlarla ve Dawn ile konuşma şekli... Sadece birkaç kez şahit olsan adamın komik olmaya çalıştığını sanırdın. Ama ben sık sık orada oluyordum ve ev ortamını etkilediğini düşünüyorum.

Pip: Anlamadım.

Jess: Üzgünüm, lafı dolaştırıyorum, değil mi? Açıklaması çok zor. Hımm. Onlara hep nasıl göründükleriyle falan ilgili kinayeli şeyler söylerdi. Yani genç kızlara söylemen gerekenin tam tersi şeyler. Rahatsız olduklarını bildiği şeyleri yüzlerine vururdu. Becca'ya kilosuyla ilgili şeyler söyleyip şakaymış gibi gülerdi. Andie'ye çıkmadan önce makyaj yapmasını, yüzünün sermayesi olduğunu söylerdi. Hep bu tür şakalar yapardı. Bu dünyadaki en önemli şeyin nasıl göründükleri olduğuyla ilgili şeyler... Bir akşam onlarda yemekteydim ve Andie başvurduğu üniversiteler arasında sadece yerel bir üniversiteden kabul geldiği için üzgündü. Jason dedi ki: "Ah, önemli değil, üniversiteye sadece zengin bir koca bulmak için gideceksin zaten."

Pip: Yok artık!

Jess: Karısına da böyle davranıyordu. Ben oradayken rahatsız edici şeyler söylüyordu. Nasıl yaşlı göründüğünden dem vuruyor, yüzündeki kırışıkları sayarak şaka yapıyordu. Onunla güzel göründüğü için evlendiğini, zaten Dawn'ın da parası için onunla olduğunu ama sadece kendisinin anlaşmanın şartlarını bozmadığını söylüyordu. Demek istediğim, o bunu yaptığında sanki bir aile eğlencesiymiş gibi hepsi gülüyordu. Ama bunun çok sık olduğunu görmek... rahatsız ediciydi. Orada olmaktan keyif almıyordum.

Pip: Sence bu kızları etkiledi mi?

Jess: Ah, Becca asla ama asla babası hakkında konuşmak istemezdi. Ama evet, babasının bu tutumunun onlarda özgüven zedelenmesi yarattığı açıktı. Andie nasıl göründüğüne, insanların onun hakkında ne düşündüğüne önem vermeye başladı. Örneğin bir yere

gidilecekse, çıkma zamanı geldiğinde Andie hazır değilse, saçını ya da makyajını yapamamışsa kıyamet kopardı. Ya da *ihtiyacı* olan yeni bir ruj alınmadığında... O kızın kendini nasıl çirkin bulduğunu anlamıyordum. Becca kusurlarını takıntı haline getirirdi. Öğünlerini atlamaya başlamıştı mesela. İkisi de farklı şekilde etkilenmişti babasının tavırlarından: Andie sesini yükseltmeye, Becca ise sessizleşmeye başladı.

Pip: Kardeşler arasındaki ilişki nasıldı?

Jess: Jason'ın tutumu onların ilişkilerini de etkiliyordu. Evdeki her şeyi rekabet haline getiriyorlardı ister istemez. Örneğin kızlardan biri iyi bir şey yapar, iyi bir not alırsa, bunu kullanarak diğerini aşağılıyordu.

Pip: Peki, Andie ve Becca bir aradayken nasıldı?

Jess: İkisi de genç kızdı, deli gibi kavga ediyor birkaç dakika sonra her şeyi unutuyorlardı. Becca, Andie'ye hayrandı. Yaşları çok yakındı, aralarında sadece on beş ay vardı. Andie bizden bir sınıf ilerideydi. On altı yaşımıza geldiğimizde Becca, Andie'yi taklit etmeye başladı. Bence bunun nedeni Andie'nin özgüvenli ve beğenilen biri olmasıydı. Becca onun gibi giyinmeye başladı. Babasına erkenden araba kullanmayı öğretmesi için yalvardı. Böylece on yedisine basar basmaz Andie gibi sınava girip arabasını alabilecekti. Andie gibi dışarı çıkmak ve ev partilerine katılmak istiyordu.

Pip: Şu felaket partisi denilenlere mi?

Jess: Evet evet. Partiyi verenler üst sınıflar oluyordu ve biz doğru düzgün kimseyi tanımıyorduk ama yine de bir kez beni gitmeye ikna etti. Sanırım mart ayındaydı, yani Andie kaybolmadan kısa bir süre önceydi. Andie'nin onu davet ettiği falan yoktu, Becca kimin evinde olduğunu öğrenmişti ve yürüyerek gitmiştik.

Pip: Nasıldı peki?

Jess: Ay... iğrençti. Bütün gece bir köşede oturduk, kimseyle konuşmadık. Andie, Becca'yı tamamen görmezden geldi, sanırım kızmıştı. Biraz içtik ve sonra Becca ortadan kayboldu, onca sarhoş ergen arasında onu bulamadım ve eve tek başıma sarhoş halde yürüyerek dönmek zorunda kaldım. Becca'ya çok sinirlenmiştim. Ertesi sabah lütfedip telefonunu açıp da neler olduğunu öğrenince daha da öfkelendim.

Pip: Ne olmuştu?

Jess: Anlatmadı ama ertesi gün hapı getirmemi isteyince ne olduğunu anladım. Ona tekrar tekrar sordum ama kiminle yattığını söylemedi. Bence utanmıştı. Yine de o zaman üzülmüştüm. Özellikle de bu durumun hiç gitmek istemediğim bir partide beni yalnız bırakacak kadar önemli olduğunu düşündüğü için. Büyük kavga ettik, sanırım arkadaşlığımız o zaman bozulmaya başladı. Becca bir süre okula gelmedi, birkaç hafta sonu onu görmedim. Ve sonra da Andie kayboldu zaten.

Pip: Andie kaybolduktan sonra Bell ailesinden birini hiç gördün mü?

Jess: Birkaç kez ziyaretlerine gittim ama Becca konuşmak istemiyordu. Hiçbiri istemiyordu. Jason daha çabuk öfkelenir olmuştu, özellikle de polisin onunla konuştuğu gün çok sinirliydi. Anlaşılan Andie'nin kaybolduğu gece onlar yemekteyken ofisinin bulunduğu binada alarm çalmış. Fazlaca alkol almış olmasına rağmen kontrol etmek için arabayla oraya gitmiş. Bu yüzden polisle bu konu hakkında konuşurken gergindi. Yani en azından Becca böyle söylemişti. Ama evet, ev çok sessizdi. Aylar sonra Andie'nin öldüğü ve asla geri dönmeyeceği ihtimali kabul edildikten sonra bile annesi Andie'nin odasının olduğu gibi kalması için ısrar

etti. Her ihtimale karşı böyle olmasını istiyordu. Gerçekten çok üzücüydü.

Pip: Mart ayında gittiğiniz felaket partisinde Andie ne yapıyordu, kimleydi, gördün mü?

Jess: Evet. Biliyor musun aslında kaybolana kadar Sal'ın Andie'nin sevgilisi olduğunu bilmiyordum, onu hiç eve getirmemişti. Bir erkek arkadaşı olduğunu biliyordum tabii ve felaket partisinden sonra diğer çocuğu onun sevgilisi sanmıştım. Onları partide yalnız, fısıldaşırken görmüştüm, oldukça samimi görünüyorlardı. Birkaç kez gördüm hem de. Ama Sal ile hiç görmedim.

Pip: Kimdi o çocuk?

Jess: Ee, uzun boylu, sarışın çocuktu, uzun saçlı, sosyetik biri gibi konuşan çocuk.

Pip. Max mı? İsmi Max Hastings miydi?

Jess: Evet evet, galiba oydu.

Pip: Max ve Andie'yi partide yalnız mı gördün?

Jess: Evet, oldukça yakın görünüyorlardı.

Pip: Jess, benimle konuştuğun için çok teşekkür ederim. Büyük yardımın dokundu.

Jess: Ah, rica ederim. Hey Pippa, Becca bu aralar ne yapıyor biliyor musun?

Pip: Aslında onu geçen gün gördüm. İyi görünüyordu, mezun olmuş ve Kilton gazetesinde staj yapıyormuş. Dediğim gibi, iyi görünüyordu.

Jess: İyi. Bunu duyduğuma sevindim.

Tek bir sohbetten öğrendiğim onca bilgiyi işlemekte zorluk çekiyorum. Andie'nin hayatında bir perdeyi her araladığımda soruşturma eksen değiştiriyor.

Ben kazıdıkça Jason Bell daha tehlikeli görünmeye başlıyor. Ve artık, o gece yemek davetinden bir süreliğine ayrıldığını biliyorum. Jess'in anlattıklarına bakılırsa ailesine duygusal tacizde bulunuyormuş. Bir zorba. Bir şoven. Bir sadakatsiz. Bu zehirli ortamda yetişen Andie'nin böyle bir kişiliğe sahip olmasına şaşmamalı. Görünüşe göre Jason çocuklarının kendilerine olan saygılarını o kadar zedelemiş ki, biri onun gibi zorba olmuş, diğeri de kendine zarar vermeye başlamış. Andie'nin arkadaşı Emma'dan, Andie kaybolmadan önceki haftalarda Becca'nın hastaneye yatırıldığını ve söz konusu gece Andie'nin kardeşine bakması gerektiğini öğrenmiştim. Anlaşılan Jess kendine zarar verme olayından habersiz, sadece Becca'nın okulu kırdığını düşünüyor.

Andie mükemmel kız olmadığı gibi Bell ailesi de mükemmel aile değilmiş. Aile fotoğrafları binlerce farklı şey anlatıyor olabilir ama bunların çoğu yalan.

Yalandan bahsetmişken... Max! Lanet olası Max Hastings. Yaptığımız görüşmede ona Andie'yi ne kadar tanıdığını sorduğumda verdiği cevap şuydu: *'Arada konuşurduk. Ama arkadaş falan değildik, hakkında pek bir şey bilmiyordum. Sadece tanıdık biriydi.'*

Partide sarılırken görüldüğün bir tanıdık mı? Öyle ki, bir tanık SENİ Andie'nin erkek arkadaşı mı zannetti?

Bir de şu var: Aynı sınıfta olmalarına rağmen Andie yazın doğmuş, Max ise lösemi yüzünden bir sene kaybetmiş VE onun doğum günü eylülde. Böyle bakınca, aralarında neredeyse iki yaş var. Andie'nin bakış açısıyla Max teknik olarak yaşlı biri. Peki, o gizli yaşlı adam mı Max mi? Sal'a bu kadar yakınken onun arkasından iş çevirmiş olabilir mi?

Max'ın Facebook profiline bakmayı denemiştim, profili genel olarak boş, sadece ailesiyle tatil ve Noel resimleri, amca ve teyzelerinden doğum günü kutlamaları vardı. Daha önce bunun tuhaf olduğunu düşünmüş ama umursamamıştım.

Ama şimdi umursuyorum Hastings. Ve bir keşif yaptım. Naomi'nin paylaştığı fotoğraflardan bazılarında Max *Max Hastings* olarak değil de *Nancy Tangotits* olarak etiketlenmiş. Önce bunun

bir tür özel şaka olduğunu sandım ama HAYIR, *Nancy Tangotits* Max'in gerçek Facebook profiliymiş! *Max Hastings* olan üniversitelerin ya da potansiyel işverenlerin çevrimiçi aktivitelerine bakmak istemeleri durumunda kullandığı yem olmalı. Mantıklı, benim arkadaşlarımdan bazıları bile üniversite başvuruları yaklaştıkça bulunamamak için profil isimlerini değiştirmeye başladılar.

Gerçek Max Hastings ve tüm o çılgın, sarhoş fotoğrafları, arkadaşlarının gönderileri Nancy hesabının arkasına gizlenmiş. En azından benim tahminim bu. Hiçbir şey göremedim çünkü Nancy gizlilik ayarlarını epey etkin kullanıyor. Sadece Naomi'nin etiketlendiği fotoğraf ya da gönderileri görebiliyorum. Bu da üstünde çalışacak fazla bir şey vermiyor: arka planda Max ve Andie'nin öpüştüğü gizli fotoğraflar yok ve fotoğrafların hiçbiri Andie'nin kaybolduğu geceye ait değil.

Ben dersimi aldım. Birinin cinayete kurban gitmiş bir kızla ilgili yalanını yakaladığında yapılacak en iyi şey gidip nedenini sormak.

Şüpheliler
Jason Bell
Naomi Ward
Gizli yaşlı adam
Nat da Silva
Daniel da Silva
Max Hastings (Nancy Tangotits)

On altı

Kapı değişmişti. Altı hafta önce buraya geldiğinde kahverengiydi. Şimdi beyaz boya sürülmüştü ama alttaki koyu astar hâlâ belli oluyordu.

Pip kapıya bir kez daha sertçe vururken içeride çalışan elektrikli süpürge sesine rağmen duyulmasını umdu.

Uğultunun aniden kesilmesiyle bir sessizlik oldu. Ardından sert zeminde aceleci ayak sesleri duyuldu.

Kapıyı hoş giyimli, kiraz rengi ruj sürmüş bir kadın açtı.

"Merhaba," dedi Pip. "Ben Max'ın arkadaşıyım, kendisi evde mi?"

"Ah, merhaba," diyen kadın gülümseyince üst dişlerinden birine bulaşan kırmızılık göründü. Kenara çekilip Pip'i içeri aldı. "Elbette evde, içeri gel..."

"Ben, Pippa," diye gülümseyip içeri girdi.

"Pippa. Max oturma odasında. Oyun oynarken süpürge çalıştırdığım için bana bağırmakla meşgul. Anlaşılan oyunu durduramıyor."

Max'ın annesi Pip'i önce koridordan, sonra da oturma odasına açılan kemerden geçirdi.

Max ekoseli pijama altı ve beyaz tişörtüyle kanepeye yayılmıştı, sımsıkı kavradığı kontrol kumandasının X tuşuna öfkeyle basıyordu.

Annesi boğazını temizledi.

Max başını kaldırdı.

"Hey, selam Pippa Komik-Soyadı," dedi kalın ses tonu ve kibar tonlamasıyla. Sonra yeniden oyununa döndü. "Burada ne yapıyorsun?"

Pip istemsizce buruşan yüzündeki ifadeyi, kendini zorlayarak da olsa sahte bir gülümsemeye çevirmeyi başardı. "Önemli

bir şey değil." Kayıtsızca omuzlarını silkti. "Sadece Andie Bell'i *gerçekten* ne kadar tanıdığını sormaya geldim."

Max oyunu durdurdu. Doğrulup önce Pip'e, sonra annesine, sonra yeniden Pip'e baktı.

"Şey..." dedi annesi, "bir fincan çay alır mısınız?"

"Hayır, almayız." Max ayağa kalktı. "Yukarı Pippa."

Yanlarından geçip koridordaki merdivenlere yöneldi, çıplak ayaklarının sesi basamaklarda yankılandı. Pip annesine nazikçe el sallayıp Max'ın peşinden gitti. Yukarıda Max, yatak odasının kapısını açıp içeri girmesini işaret etti.

Pip tereddüt etti, bir ayağı yeni süpürülmüş halının üstünde duruyordu. Gerçekten onunla yalnız kalmalı mıydı?

Max başını sabırsızca salladı.

Annesi hemen aşağıdaydı, güvende olacaktı. Ayağını kaldırıp Max'ın odasına bir adım attı.

"Çok teşekkür ederim," dedi Max kapısını kapatırken. "Annemin yine Andie ve Sal hakkında konuştuğumu bilmesine gerek yok. Kadın tazı gibi, tuttu mu bırakmaz."

"Pitbull," dedi Pip. "Pitbullar tuttu mu bırakmaz."

Max kahverengi yatak örtüsünün üstüne oturdu. "Neyse ne. Ne istiyorsun?"

"Dediğim gibi. Andie'yi gerçekte ne kadar tanıdığını bilmek istiyorum."

"Söyledim ya," deyip geriye yaslanırken bakışları Pip'in omzunun arkasında bir yere takıldı. "Onu o kadar iyi tanımıyordum."

"Hımm." Pip kapıya yaslandı. "Sadece bir tanıdık, öyle mi? Bunu mu söylemiştin?"

"Evet, öyle dedim." Burnunu kaşıdı. "Dürüst olacağım, ses tonunu biraz sinir bozucu bulmaya başladım."

"İyi," dedi Pip, Max'in bakışlarını takip edince karşı duvarda posterler, notlar ve fotoğraflarla dolu ahşap panoyu gördü. "Ben de senin yalanlarını biraz ilgi çekici bulmaya başladım."

"Ne yalanları?" dedi Max. "Onu iyi tanımıyordum."

"İlginç," dedi Pip. "Mart 2012'de sen ve Andie'yle aynı felaket partisinde bulunan bir tanıkla konuştum. İlginç çünkü o gece ikinizi birkaç kez yalnız ve bir hayli yakın gördüğünü söyledi."

"Bunu kim söyledi?"

Ahşap panoya kaçamak bir bakış daha.

"Kaynaklarımı açıklayamam."

"Aman tanrım." Gırtlaktan gelen bir kahkaha attı. "Sen delirmişsin. Gerçek polis olmadığının farkındasın değil mi?"

"Cevap vermekten kaçıyorsun," dedi Pip. "Sen ve Andie, Sal'ın arkasından gizlice buluşuyor muydunuz?"

Max yine kahkaha attı. "O benim en iyi arkadaşımdı."

"Bu bir cevap değil." Pip kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Hayır. Andie Bell ile görüşmüyordum. Dediğim gibi, onu o kadar iyi tanımıyordum."

"Peki bu tanık sizi niçin beraber görmüş? Seni Andie'nin sevgilisi sanacak bir biçimde üstelik."

Max gözlerini ovuştururken Pip hızla ahşap panoya baktı. Karalanmış not kâğıtları, kenarları kıvrılmış, başka kâğıtların altında kalmış birkaç katman vardı. Max'ın kayak ve sörf yaparken çekilen fotoğrafları en üste iğnelenmişti. *Rezervuar Köpekleri* posteri panonun büyük kısmını kaplıyordu.

"Bilmiyorum," dedi. "Bunu her kim söylediyse yanılıyor. Muhtemelen sarhoştu. Güvenilmez kaynak diyebilirsin."

"Tamam." Pip kapıdan uzaklaştı. Sağa doğru birkaç adım attı, sonra bir iki adım geri gitti, böylece Max yavaş yavaş panonun karşısına geçmeye çalıştığını anlamayacaktı. "Öyleyse şunu açıklığa kavuşturalım." Bir adım daha atıp iyice panoya yaklaştı. "Herhangi bir felaket partisinde Andie ile bire bir konuşmadığını mı söylüyorsun?"

"Bunun için 'asla' diyemem," dedi Max, "ama senin ima ettiğin şekilde olmadı."

"Tamam, peki." Pip panonun birkaç adım uzağındaydı artık.

"Peki neden sürekli buraya bakıp duruyorsun?" Topukları üstünde dönüp panoya asılı kâğıtları karıştırmaya başladı.

"Hey, dur!"

Max ayağa kalkarken yatağın gıcırdadığını duydu.

Pip'in gözleri ve parmakları yapılacaklar listeleri, şirket isimleri ve mezuniyet planlarını yazdığı kâğıtlar, broşürler ve Max'ın hastane yatağında yatarken çekilmiş eski fotoğrafları arasında dolaştı.

Max, hemen yanında durdu Pip'in.

"Onlar benim özel eşyalarım!"

Pip o sırada *Rezervuar Köpekleri* posterinin altına sıkışmış küçük bir beyaz kâğıt parçası gördü. Max kolunu tutarken o uzandı, kâğıdı çekip çıkardı. Pip ona doğru döndü, Max parmaklarını kızın bileğine geçirmişti bile. İkisi de Pip'in elindeki kâğıt parçasına bakıyordu.

Pip'in ağzı açık kaldı.

"Ah, lanet olsun." Max kızın kolunu bıraktı, parmaklarını kabarık saçlarında gezdirdi.

"Sadece tanıdık, öyle mi?" dedi Pip afallamış halde.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" dedi Max. "Eşyalarımı karıştıramazsın."

"Sadece tanıdık mı?" dedi Pip fotoğrafı Max'ın önünde sallayarak.

Andie'ydi fotoğraftaki.

Fotoğrafı ayna karşısında çekmişti. Kırmızı beyaz karo zeminde durmuş, havaya kaldırdığı sağ eliyle telefonu tutuyordu. Dudaklarını aralamış, doğrudan objektife bakmıştı ve üstünde siyah külotu dışında hiçbir şey yoktu.

"Açıklamak ister misin?" dedi Pip.

"Hayır."

"Ah, yani doğrudan polisle mi konuşmak istiyorsun? Anladım." Pip ona bakıp kapıya doğru yürüyecekmiş gibi yaptı.

"O kadar dramatize etme," dedi Max, mavi gözleriyle Pip'e bakıp. "Fotoğrafın ona olanlarla alakası yok."

"Buna polisler karar versin."

"Hayır Pippa." Önüne geçti. "Bak, gerçekten göründüğü gibi değil. Bu resmi bana Andie vermedi. Onu buldum."

"Buldun mu? Nerede?"

"Okulda, yerdeydi. Onu buldum ve sakladım. Andie'nin haberi yoktu." Ses tonu yalvarır gibiydi.

"Andie'nin çıplak fotoğrafını okulda yerde mi buldun?" Şaşkınlığını saklamaya çalışmadı bile.

"Evet, sınıflardan birinde buldum. Yemin ederim."

"Ve Andie ya da başkasına bunu bulduğunu söylemedin mi?" dedi Pip.

"Hayır. Sadece sakladım."

"Neden?"

"Bilmiyorum!" Sesi yükseldi. "Çünkü o seksiydi ve bende kalsın istedim. Sonra da... şeyden sonra... atmak yanlış geldi... Ne bakıyorsun öyle? Beni yargılama. Fotoğrafı çeken o, görülmesini istediği belli."

"Bir kız sizi partide yakınlaşırken görmüşken Andie'nin çıplak fotoğrafını bulduğuna inanmamı mı bekliyorsun?"

Max, Pip'in sözünü kesti. "Bunlar birbiriyle alakasız şeyler. Andie'yle konuşma nedenim bu resim ya da birlikte olmamız değildi. Biz birlikte değildik. Hiç olmadık."

"Yani Andie ile o felaket partisinde baş başa *konuştuğunuzu* kabul ediyorsun?" dedi Pip zafer kazanmışçasına.

Max elleriyle yüzünü kapadı, parmaklarını gözlerine bastırdı.

"Tamam," dedi usulca, "sana anlatırsam beni rahat bırakır mısın? Polise gitmek de yok."

"Duruma göre değişir."

"Tamam, iyi. Andie'yi söylediğimden daha iyi tanıyordum. Çok daha iyi tanıyordum. Sal ile çıkmaya başlamadan öncesinden... Ama onunla *görüşmüyordum*. Ondan alıyordum."

Pip'in kafası karışmıştı, son kelimeleri anlamlandırmaya çalıştı.

"Ne alıyordun… uyuşturucu mu?" diye sordu usulca.

Max başıyla onayladı. "Öyle güçlü bir şey değil. Sadece ot ve birkaç hap."

"Bu da ne demek! Dur bir dakika." Pip her şeyi durdurmak istercesine parmağını havaya kaldırdı. Kendine düşünmek için zaman verdi. "Andie Bell uyuşturucu mu satıyordu?"

"Evet ama sadece partilerde, kulübe gittiğimizde falan. Sadece birkaç kişiye. Yalnızca bir avuç insana. Gerçek bir satıcı gibi değildi." Max durdu. "Kasabada gerçek bir satıcıyla çalışıyordu, onu okul çevresine sokmuştu. İkisi de bu işten para kazanıyordu."

"O yüzden bu kadar fazla parası vardı," dedi Pip, yapbozun kayıp parçası zihninde neredeyse duyulur bir tık sesiyle yerine oturdu. "O kullanıyor muydu?"

"Sanmam. Bence sadece para için yapıyordu. Para ve ona verdiği güç için. Bundan keyif aldığını söyleyebilirim."

"Sal onun uyuşturucu sattığını biliyor muydu?"

Max güldü. "Ah, hayır," dedi, "hayır, hayır, hayır. Sal uyuşturucudan nefret ederdi, bilse işler karışırdı. Andie ondan saklıyordu; iyi sır tutardı. Bence sadece ondan alan kişiler biliyordu bunu. Ben Sal'ın hep fazla saf olduğunu düşünmüşümdür. Anlamamasına şaşırmıştım."

"Ne zamandır bu işi yapıyordu?" dedi Pip içinde alevlenen uğursuz bir heyecan kıpırtısı hissetti.

"Bir süredir." Max tavana baktı, kendi anılarına dalmış gibiydi. "Sanırım ondan ilk kez 2011 başlarında ot almıştım, daha on altı yaşındaydı. Sanırım o zamanlar başlamıştı."

"Andie'nin torbacısı kimdi? Uyuşturucuyu kimden alıyordu?"

Max omuz silkti. "Bilmem, onunla hiç tanışmadım. Ben Andie'den alıyordum ve o da bana kim olduğunu söylemedi."

Pip nefesini verdi. "Hiçbir şey bilmiyor musun? Andie öldürüldükten sonra Kilton'da uyuşturucu almadın mı hiç?"

"Hayır." Yine omuz silkti. "Başka bir şey bilmiyorum."

"Partilerde hâlâ uyuşturucu kullananlar vardır. Onlar kimden alıyor?"

"Bilmiyorum Pippa." Max açıkça ifade etmişti. "Sana duymak istediğin her şeyi anlattım. Artık gitmeni istiyorum."

Bir adım yaklaşıp Pip'in elindeki fotoğrafı aldı. Başparmağı Andie'nin yüzünü kapadı, titreyen elinde resmi buruşturdu. Katlanan kâğıt, Andie'nin vücudunun ortasında bir iz bıraktı.

On yedi

Pip diğerlerinin sohbetlerinden uzaklaşıp kafeteryanın arka planındaki sesleri dinlemeye başladı. İtilip çekilen sandalyelerin tok sesi, bir grup genç oğlanın kalın tenorla gıcırtılı soprano arasında dalgalanan kahkahaları... Bantta kayan yemek tepsilerine konan salata ya da çorba dolu kaselerinin ahenkli tıngırtısı, cips paketlerinin hışırtısı hafta sonu dedikodularıyla birbirine karışıyordu.

Pip onu diğerlerinden önce görüp masalarına gelmesi için el salladı. Ant elinde iki paket sandviçle yanlarına geldi.

"Hey millet," deyip Cara'nın yanına otururken paketlerden birini açmaya koyuldu.

"Antrenman nasıldı?" diye sordu Pip.

Ant dikkatle baktı, ağzı hafiften aralanınca çiğnediği lokma göründü. "İyi," deyip yutkundu. "Bana neden nazik davranıyorsun? Ne istiyorsun?

"Hiçbir şey." Pip güldü. "Sadece futbolun nasıl gittiğini soruyorum."

"Hayır," diye lafa karıştı Zach, "bu senin için bile aşırı dostça. Bir şey var."

"Bir şey olduğu yok." Pip omuz silkti. "Olan tek şey devlet borçlarının ve deniz seviyelerinin artması."

"Muhtemelen hormonlar," dedi Ant.

Pip orta parmağını kaldırıp çocuklara doğru salladı.

Ondan şüphelenmişlerdi. Bu yüzden izledikleri zombi dizisinin son bölümü hakkında beş dakika konuşmalarına katlandı, ses etmedi. Connor henüz izlemediği için kulaklarını tıkamış, gürültülü bir uğultu sesi çıkarıyordu.

"Peki Ant," Pip bir kez daha denedi, "futboldan arkadaşın George'u biliyor musun?"

"Evet, sanırım futboldan arkadaşım George'u biliyorum," diye karşılık veren Ant'ın kendi esprisinden eğlendiği belliydi.

"Hâlâ felaket partileri verenlerle takılıyor, değil mi?"

Ant başıyla onayladı. "Evet. Aslında gelecek parti onun evinde. Ailesi yıldönümü kutlaması falan gibi bir şey için yurt dışında olacakmış."

"Bu hafta sonu mu?"

"Evet."

"Acaba sen..." Pip öne eğilip dirseklerini masaya dayadı. "Acaba sen bizi davet ettirebilir misin?"

Arkadaşlarının hepsi ona baktı.

"Sen kimsin ve arkadaşımız Pippa Fitz-Amobi'ye ne yaptın?" dedi Cara.

"Ne?" Pip savunma pozisyonu aldı. Dört işe yaramaz gerçeği su yüzüne çıkartarak ateşe hazırlandılar. "Bu okuldaki son yılımız. Birlikte gitmenin eğlenceli olacağını düşündüm. Ödev teslim zamanı ve deneme sınavları başlamadan önceki en uygun zaman."

"Bence hâlâ Pip gibi konuşuyor," dedi Connor gülerek.

"Ev partisine mi gitmek istiyorsun?" diye sordu Ant.

"Evet," dedi Pip.

"Herkes sarhoş olacak, kusacaklar, kendilerinden geçecekler. Her yer darmadağın olacak," dedi Ant. "Pek senin tarzın değil Pip."

"Kulağa... kültürel geliyor," dedi. "Gitmek istiyorum."

"Tamam, peki." Ant ellerini çırptı. "Gidiyoruz."

Pip eve dönerken Ravi'ye uğradı. Ravi önüne bir fincan siyah çay koyarken soğuması için bir salise bile beklemesine gerek olmadığını çünkü düşünceli davranıp soğuk su eklediğini söyledi.

Sarışın güzel Andie Bell'i uyuşturucu satıcısı olarak düşünürken kafasını hem onaylıyor hem de aklı almıyor gibi sallayarak,

"Tamam," dedi Ravi. "Peki sen torbacısının şüpheli olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet," dedi Pip. "Çocuklara uyuşturucu satma ahlaksızlığına sahip birinin kesinlikle cinayete meyilli olabileceğini düşünüyorum."

"Evet, mantıklı," diyerek başını salladı Ravi. "Peki bu uyuşturucu satıcısını nasıl bulacağız?"

Pip kupayı bırakıp gözlerini Ravi'ye dikerek, "Gizli göreve gidiyorum," dedi.

On sekiz

"Bu bir ev partisi, pantomim gösterisi değil," dedi Pip, yüzünü Cara'nın elinden kurtarmaya çalışırken. Ama Cara sıkı tutuyordu onu: bu bir yüz kaçırmaydı.

"Evet ama şanslısın, far sürebileceğim güzellikte gözlerin var. Kıpırdanmayı bırak, bitti sayılır."

Pip iç çekip gevşeyerek maruz bırakıldığı makyaj işine teslim oldu. Arkadaşları tulumunu çıkarttırıp Lauren'ın tişörtle karıştırılabilecek kısalıkta elbisesini giydirdikleri için hâlâ somurtuyordu. Bu benzetmeyi yaptığında kızlar çok gülmüştü.

"Kızlar," Pip'in annesi merdivenlerden yukarı seslendi, "acele etseniz iyi olur. Victor, Lauren'a dans hareketlerini göstermeye başladı."

"Ah tanrım," dedi Pip. "Bitti mi? Gidip onu kurtarmalıyız."

Cara öne eğilip yüzüne üfledi. "Evet."

"Süper," dedi Pip; çantasını aldı ve telefonunun şarjının tam olup olmadığını bir kez daha kontrol etti. "Hadi gidelim."

"Selam turşu!" dedi babası Pip ve Cara merdivenlerde görününce. "Lauren ve ben feraset partisine benim de gelmem gerektiğine karar verdik."

"Feraset değil felaket baba. Ve cesedimi çiğnemen gerek."

Victor kızının yanına gidip elini omzuna attı, sıkıca sarıldı. "Minik Pipsy ev partisine gidiyor."

"Biliyorum," dedi Pip'in annesi yüzünde ışıl ışıl bir gülümsemeyle. "Hem de alkol ve oğlanlar olan bir partiye."

"Evet." Yüzünde ciddi bir ifadeyle Pip'e bakıp parmağını kaldırdı. "Pip, senden en azından biraz sorumsuz davranmanı istiyorum."

"Pekâlâ," dedi Pip arabasının anahtarını alıp ön kapıya doğru yürürken. "Artık gidiyoruz. Hoşça kal ters ve anormal ailem."

Victor tırabzanlara tutunup evden çıkan kızlara doğru uzanırken sanki ev batan bir gemi kendisi de onunla birlikte sulara gömülen kahraman kaptanmış gibi abartılı bir tavırla "Hoşça kal," dedi.

Kaldırım bile müzik sesiyle titriyordu. Pip kapıyı çalmak için elini kaldırdı. Tam o anda kapı metalik müziğin ağır bas ritimleri ve ağızda yuvarlanan kelimelerin uyumsuz gürültüsüyle dolu loş bir hole doğru açıldı. Pip içeri doğru tereddütlü bir adım attı, daha ilk nefeste votka kokusuyla altta yatan ter ve kusmuk kokuları burnunu yaktı. Evin sahibi ve aynı zamanda Ant'ın da arkadaşı olan George'u gördü, yüzünü alt sınıftan bir kızınkine yapıştırmıştı ama gözleri açıktı. Onlara doğru bakıp öpüşmeyi kesmeden el salladı.

Pip böyle bir selamlaşmanın suç ortağı olmak istemiyordu, o yüzden görmezden gelip koridorda ilerledi. Cara ve Lauren yanında yürürken Lauren duvarın dibine çökmüş hafiften horlayan politika sınıfından Paul'ün üstünden geçmek zorunda kaldı.

"Bazı insanların… eğlence anlayışı bu," diye mırıldandı Pip hareketli ergenlerin karmaşasına ev sahipliği yapan salona girerlerken. Bedenler müziğin ritmiyle sallanıyordu, bira şişlerinden tehlikeli bir kule yapılmıştı, odanın dört bir yanından hayatın anlamına dair sarhoş monologları yükseliyordu, halıda yer yer ıslaklıklar vardı ve çiftler birbirlerini buğuyla nemlenmiş duvarlara doğru çekiştiriyordu.

"Buraya gelmeyi isteyen sendin," dedi Lauren okul sonrası drama dersine birlikte girdiği birkaç kıza el sallarken.

Pip yutkundu. "Evet. Ve şimdiki Pip geçmişteki Pip'in kararlarından memnun."

Ant, Connor ve Zach kızları görünce kalabalığın içinde yön değiştirip yanlarına geldiler.

"Her şey yolunda mı?" dedi Connor, Pip ve diğerlerine sarılmaya çalışırken. "Geciktiniz."

"Biliyorum," dedi Lauren. "Pip'i yeniden giydirmek zorunda kaldık."

Pip, partide tulum giymek utanç verici bulunurken Lauren'in drama dersinden arkadaşlarının robot dansı yapmasının tamamen kabul edilebilir olmasını anlamıyordu.

"Bardak var mı?" diye sordu Cara elindeki votka limonata şişesini havaya kaldırarak.

"Evet, gel göstereyim," diyen Ant onu mutfağa doğru götürdü.

Pip sohbet sırasında başını sallayıp kahkaha atarken Cara'nın getirdiği içkisinden hayali yudumlar aldı. Fırsat bulduğu anda gidip içkiyi mutfak lavabosuna döktü ve bardağı suyla doldurdu.

Zach bardağını yeniden doldurmayı teklif edince yine içiyormuş gibi yapmaya başladı ve o sırada İngilizce dersinde arkasında oturan Joe King tarafından köşeye çekildi. Çocuğun espri anlayışı saçma bir açıklama yaptıktan sonra kurbanının şaşkın bir ifade takınmasını bekleyip: "Ben sadece *Joe*-King'im," demekten ibaretti.

Şakanın üçüncü tekrarının ardından Pip izin isteyip tek başına bir köşeye çekildi. Gölgelerin arasında rahatsız edilmeden odayı incelemeye başladı. Dans edenleri, tutkuyla öpüşenleri izleyip gizlice yapılan takaslara, haplara ya da ağzı yüzü kayanlara dair bir işaret aradı. Göz bebekleri aşırı büyüyen birileri var mı diye baktı. Andie'nin muhtemel torbacısının izini sürecek herhangi bir şey bulmaya çalışıyordu.

On dakika geçti ama Pip, Stephen adlı çocuğun uzaktan kumandayı ezdikten sonra kanıtı vazoya saklaması dışında şüpheli bir şey görmedi. Gözleriyle takip ettiği çocuk geniş malzeme odasından geçip arka kapıya giderken arka cebinden bir paket sigara çıkardı.

Elbette.

Gözlem yapacağı yerler listesinde sigara içenlerin takıldığı

bahçe ilk sırada olmalıydı. Pip kalabalığın arasından geçerken sendeleyip yalpalayanlardan korunmak için dirseğini kullandı.

Dışarıda bir avuç insan vardı. Bir çift karanlık gölge bahçenin dibindeki trambolinde yuvarlanıyordu. Gözyaşları içindeki Stella Chapman bahçedeki çöp kovasının yanında durmuş, telefonda birine bağırıyordu. Aynı dönemden iki kız salıncağa oturmuş elleriyle ağızlarını kapamış ciddi gibi görünen bir sohbet yapıyorlardı. Ve bir de matematik dersinde arkasında oturan Stephen Thompson ya da Timpson vardı. Bahçe duvarına oturmuştu, dudakları arasında bir sigara vardı ve iki eliyle ceplerini yokluyordu.

Pip yanına gitti. "Selam," deyip yanına oturdu.

"Selam Pippa," dedi Stephen, rahat konuşmak için sigarayı dudakları arasından aldı. "N'aber?"

"İyidir," dedi Pip. "Mary Jane bulmak için dışarı çıktım."

"O kim bilmiyorum, üzgünüm," diyen Stephen sonunda neon yeşili çakmağını bulmuştu.

"Kim değil." Pip ona manalı bir bakış attı. "Bilirsin işte, deli gonca arıyorum."

"Anlamadım?"

Pip o sabah bir saat boyunca Urban Dictionary'de uyuşturucuların sokak isimlerini bulmak için arama yapmıştı.

Sesini fısıltı haline getirip bir kez daha denedi. "Ot, kuru, hippi marulu, kıkırdatan duman, kokarca, tütün. Ne demek istediğimi anladın. Ganja."

Stephen kahkahayı patlattı. "Aman tanrım," dedi, "fena uçmuşsun."

"Kesinlikle." Sarhoş kahkahası atmaya çalıştı ama çıkardığı ses daha çok kötü adam gülüşüne benzedi. "Peki sende var mı? Kuru ot mesela?"

Stephen ıslıklı gülüşünü kesince bir süre kızı baştan ayağa süzdü. Gözleri, Pip'in göğüslerinde ve soluk bacaklarında takıl-

dı. Pip rahatsız oldu, içinde tiksinti ve utanç karışımı bir kasırga kopuyordu. Zihninden Stephen'ı ayıplarken ağzından tek kelime çıkmamalıydı. Ne de olsa gizli görevdeydi.

"Evet," dedi Stephen alt dudağını ısırıp. "Bize bir tane sarabilirim." Yeniden ceplerini karıştırdı, küçük bir torba ot ve bir paket sigara kâğıdı çıkardı.

"Evet, lütfen." Pip başını sallarken kendini hem gergin, hem heyecanlı, hem de kusacak gibi hissetti. "Kâğıdı ne güzel yuvarladın, şey gibi... zar yuvarlayan bir krupiye gibi."

Stephen yeniden güldü, göz temasını kesmeden kısa pembe dilini çıkarıp kâğıdın bir ucunu yaladı. Pip gözlerini kaçırdı. Bir proje ödevi için fazla ileri gitmiş olabileceğini düşünüyordu. Ama bu artık sadece bir proje ödevi değildi. Bunu Sal için, Ravi için yapıyordu. Gerçekleri öğrenmek için. Onlar için bunu yapabilirdi.

Stephen esrarlı sigarayı yaktı, iki derin nefes çekip Pip'e uzattı. Pip sigarayı işaret ve orta parmakları arasında beceriksizce tutup dudaklarına götürdü. Saçları yüzünü kapasın diye başını sertçe çevirip birkaç nefes çeker gibi yaptı.

"Mmmm, ne güzelmiş," deyip geri verdi. "Esrarengiz diyebiliriz."

"Bu gece çok hoş görünüyorsun," dedi Stephen, bir nefes çekip sigarayı Pip'e uzattı.

Pip parmaklarını çocuğunkilere değdirmeden almaya çalıştı. Sahte bir nefes çekti ama koku o kadar pisti ki, konuşurken öksürmesine engel olamadı.

"Pekâlâ," dedi sigarayı uzatırken, "bundan biraz daha nasıl bulabilirim?"

"Benimkini paylaşabiliriz."

"Hayır, demek istediğim şey, sen kimden aldın? Anlarsın ya, ben de ondan alabilirim."

"Kasabadaki şu adamdan." Stephen duvarın üstünde kayıp Pip'e sokuldu. "Adı Howie."

"Peki, Howie nerede yaşıyor?" dedi Pip, sarma sigarayı uzatmasını bahane olarak kullanıp biraz uzaklaştı.

"Bilmem," dedi Stephen. "Satışı evden yapmıyor. Onunla istasyonun otoparkında, kameraların olmadığı kısımda buluşuyorum."

"Akşamları mı?" diye sordu Pip.

"Genellikle evet. Ne zaman mesaj atarsa."

"Sende numarası var mı?" Pip telefonunu almak için çantasına uzandı. "Alabilir miyim?"

Stephen başını iki yana salladı. "Sana verirsem kızabilir. Ona ihtiyacın yok, istersen parayı bana verirsin, ben senin için alırım. İndirim de yaptırırım." Göz kırptı.

"Kendim almayı tercih ederim," diyen Pip öfkesinin tırmandığını hissediyordu.

"Olmaz." Gözlerini kızın dudaklarından ayırmadan başını iki yana salladı.

Pip başını çevirdi, koyu renkli uzun saçları aralarında perde oluşturuyordu. Öfkesi o kadar güçlüydü ki, diğer tüm düşüncelerini gölgeliyordu. Belli ki kararını değiştiremeyecekti.

Tam o anda aklına bir fikir geldi.

"İyi de senden nasıl alacağım?" dedi esrarlı sigarayı çocuğun elinden alırken. "Numaram sende yok ki?"

"Ah, bu ne büyük bir ayıp," dedi Stephen, sesi o kadar kaygandı ki kelimeler resmen ağzından akıyordu. Arka cebine uzanıp telefonunu çıkardı. Ekrana dokunup şifresini girip kilidi açık telefonu Pip'e uzattı. "Numaranı kaydet," dedi.

"Tamam," dedi Pip.

Telefon rehberini açtı, Stephen ekranı göremesin diye omzunu hafifçe kaldırdı. Kişiler arama çubuğuna *how* yazdı ve tek bir isim ekranda göründü. *Howie Bowers* ve telefon numarası.

Numaraları ezberlemeye çalıştı. Lanet olsun ezberinde tutması mümkün değildi. Aklına bir fikir daha geldi. Belki de ekranın fotoğrafını çekebilirdi, kendi telefonu hemen yanında, çan-

tasındaydı. Ama Stephen da dibindeydi, bir yandan tırnaklarını yerken bir yandan ona bakıyordu. Bir şekilde onun dikkatini dağıtmalıydı.

Aniden silkelenir gibi yapıp sigarayı çimlerin üstüne fırlattı. "Özür dilerim!" dedi. "Üstümde böcek yürüyor gibi geldi bir an."

"Sıkıntı yok, ben alırım." Stephen duvardan atladı.

Pip'in sadece birkaç saniyesi vardı. Telefonunu aldı, kamerayı açıp Stephen'in ekranının üstüne getirdi.

Kalbi deli gibi atıyor, göğsü sıkışıyordu.

Kamera odaklanmaya çalışarak çok kıymetli zamanı boşa harcıyordu.

Pip'in parmağı düğmenin üstündeydi.

Net bir resim çekip telefonunu tam Stephen geldiği anda kucağına bıraktı.

"Sönmemiş," dedi Stephen, yeniden duvara çıkıp Pip'in yakınına otururken.

Pip telefonu Stephen'a uzattı. "Ya kusura bakma, aslında sana numaramı vermek istediğimi sanmıyorum," dedi. "Uyuşturucunun bana göre olmadığına karar verdim."

"Dalga geçme," diyen Stephen parmaklarını Pip'in telefonu tutan eline doladı. Ona doğru eğildi.

"Hayır, teşekkürler," dedi Pip geri çekilip. "Sanırım içeri gireceğim."

Stephen, Pip'in başını arkasından tuttu; onu kendine çekip yüzüne doğru eğildi. Pip başını geri çekip onu itti. O kadar sert itmişti ki, dengesini kaybeden Stephen bir metrelik bahçe duvarından ıslak çimlerin üstüne düştü.

"Seni aptal sürtük!" dedi ayağa kalkıp pantolonunu silkelerken.

"Seni yozlaşmış, sapkın, ahlaksız maymun!" diye bağırdı Pip. "Sana hayır dedim."

Pip durumu o anda fark etti. Bu nasıl ve ne zaman olmuştu

bilmiyordu ama bahçede yalnız kalmışlardı. Pip bir an etrafına bakınınca anladı bunu.

İçini korku kapladı o anda, tüyleri diken diken oldu.

Stephen duvara tırmandı, Pip aceleyle kapıya yöneldi.

"Hey, sorun yok, biraz daha konuşabiliriz," dedi kızı bileğinden tutup geri çekerek.

"Bırak beni Stephen." Pip öfkeliydi.

"Ama..."

Pip diğer eliyle çocuğun elini tutup sıktı, tırnaklarını etine geçirdi. Stephen öfkeyle hırlayıp bıraktığı anda Pip tereddüt etmeden arkasını döndü. Eve doğru koştu, kapıyı kapatıp kilitledi.

İran halısından yapılma geçici dans pisti üstünde toplanan kalabalığın arasında sağa sola yalpalayarak ilerledi. Sallanan bedenler ve gülen terli yüzler arasında Cara'yı aradı.

Kalabalık içeriyi ısıtmıştı ama Pip titriyordu. İçinde kopan sarsıntının artçı şokları çıplak dizlerine vuruyordu.

Pippa Fitz-Amobi
PÖ 03/10/2017

Hazırlık Günlüğü 22. Kayıt

Güncelleme: Bu akşam dört saat arabamın içinde bekledim. İstasyon otoparkının en ucunda. Kontrol ettim, hiç kamera yoktu. Londra Marylebone'dan gelen üç ayrı yolcu kafilesi oldu, babam da yolcuların arasındaydı. Neyse ki arabamı görmedi.

Etrafta takılan kimseyi görmedim. Uyuşturucu almak ya da satmak için oradaymış gibi görünen kimse yoktu. Gerçi neye benzediklerini bilmiyorum, Andie Bell'in de onlardan biri olduğunu asla tahmin edemezdim sonuçta.

Evet, Howie Bowers'ın telefonunu sürüngen Stephen'dan almayı başardığımı biliyorum. Howie'yi arayıp Andie ile ilgili birkaç soruyu cevaplamak ister mi, diye sorabilirim. Ravi de böyle yapmamız gerektiğini düşünüyor. Ama gerçekçi olalım, bana bir şey anlatmaz. O bir uyuşturucu satıcısı. Telefondaki bir yabancıya hava durumundan ya da piyasalardaki dalgalanmalardan bahseder gibi itirafta bulunmayacaktır.

Hayır. Bizimle konuşmasını sağlamanın tek yolu ona karşı kozumuzun olması.

Yarın akşam yine istasyona gideceğim. Ravi yine çalışıyor olacak ama bunu tek başıma yapabilirim. Bizimkilere Cara'da İngilizce ödevimi yaptığımı söyleyeceğim. Mecbur kaldıkça yalan söylemek kolaylaşıyor.

Howie'yi bulmam gerek.

Koz bulmam gerek.

Ve biraz da uyumam gerek.

Şüpheliler

Jason Bell

Naomi Ward

Gizli yaşlı adam

Nat da Silva

Daniel da Silva

Max Hastings

Uyuşturucu satıcısı- Howie Bowers?

On dokuz

Pip telefonundaki fenerin gümüş renkli sert ışığında kitabın on üçüncü bölümünü okurken birinin sokak lambasının altından geçtiğini fark etti. İstasyon otoparkının ucuna park ettiği arabasının içindeydi, raylar üzerinde tiz sesle ilerleyen Londra ya da Aylesbury bağlantılı trenler yarım saatin daha geçtiğini haber veriyordu.

Sokak lambaları bir saat önce, güneş batıp gökyüzü Little Kilton'u koyu maviye boyadığında yanmıştı. Cızırdayan turuncu-sarı ışıklar etrafı rahatsız edici endüstriyel bir ışıltıyla aydınlatıyordu.

Pip gözlerini kısıp dışarı baktı. Işığın altından geçenin kürklü kapüşonlu, parlak turuncu astarlı koyu yeşil ceket giymiş bir adam olduğunu gördü. Kapüşonu başındaydı, gölgelerin maskelediği yüzünde sadece ışığın vurduğu burnu görünüyordu.

Telefonun fenerini hemen kapatıp *Büyük Umutlar* kitabını yolcu koltuğunun altına koydu. Kendi koltuğunu geri çekti, böylece kapının yanına çömelip gizlenebilecekti, başını kaldırıp gözlerini cama dayadı.

Adam otoparkın ucuna kadar yürüyüp iki turuncu ışığın arasındaki loş alanda bulunan parmaklıklara yaslandı. Pip cam buğu yapıp görüşünü engellemesin diye nefesini tutmuş izliyordu.

Adam cebinden telefon çıkardı. Kilidi açınca ekran aydınlandı ve Pip adamın yüzünü görebildi: keskin hatları olan kemikli bir yüzü, düzgünce kesilmiş kirli sakalı vardı. Yaş tahmin etme konusunda iyi olmasa da adamın yirmili yaşların sonunda ya da otuzlarının başında olduğunu düşündü.

Bu gece Howie Bowers'ı bulduğunu ilk kez düşünmüyordu. İki adamı daha gizlenip izlemişti. İlki haşatı çıkmış bir araba-

ya atlayıp gitmişti. İkincisi Pip'in kalbini hızlandırmaya yetecek kadar uzun bir süre durup sigara içmişti. Ardından sigarasını söndürüp o da bir arabaya binip uzaklaşmıştı.

Bu iki adamın görünüşleri doğru kişiler olmadıklarını hissettirmişti: ikisi de takım elbiseliydi, şık paltoları vardı, belli ki şehirden gelen trenden inmişlerdi. Ama bu adam farklıydı. Kot ve kısa kaban giymişti, şüphesiz beklediği bir şey vardı; bir şey ya da biri...

Başparmağı telefon ekranında geziniyordu. Muhtemelen bir müşterisine beklediğini haber veriyordu. Pip yine her zamanki gibi aceleci davranıp hemen hüküm veriyordu. Ancak pusuda bekleyen kaban giymiş adamın Howie olduğunu doğrulamanın kesin bir yolu olduğunu da biliyordu. Telefonunu çıkardı, aşağıda tutup bacağına doğru çevirerek ışığını gizlemeye çalıştı. Kişilere giriş yapıp Howie Bowers'a gelene kadar ekranı aşağı kaydırdı ve ara tuşuna bastı.

Bakışlarını camdan dışarı çevirdi, başparmağı kırmızı kapama tuşunun üstünde bekledi. Her geçen saniye sinirleri biraz daha geriliyordu.

Derken duydu.

Kendi telefonundan gelen arama sesinden daha yüksekti.

Mekanik bir ördek vakvaklamaya başladı, ses adamın elindeki telefondan geliyordu. Pip adamın ekranda bir şeye basıp telefonu kulağına götürmesini izledi.

"Alo?" Camın dışından boğuk bir ses geldi. Daha sonra aynı ses telefon hoparlöründen duyuldu. Howie'nin sesiydi, doğrulanmıştı.

Pip kapama tuşuna bastı ve Howie Bowers'ın telefonu indirip ekrana bakmasını izledi, kalın düz kaşlarının aşağı inmesiyle gözleri gölgelendi. Başparmağıyla dokunduğu telefonu yeniden kulağına götürdü.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Pip telefonu çevirip sessize alırken. Bir saniye geçmeden Howie Bowers'tan gelen aramayı gös-

teren ekran aydınlandı. Pip kilit tuşuna basıp aramanın sessizce çalmaya devam etmesine izin verirken hızla çarpan kalbi kaburgalarını acıtıyordu. Az kalsın yakalanacaktı. Numarasını gizlemeden araması çok aptalcaydı.

Howie telefonu cebine soktu, sonra başı önde elleri cebinde beklemeye başladı. Bu adamın Howie Bowers olduğunu bilse de Andie'nin torbacısının o olduğuna dair bir kanıtı yoktu.

Tam o sırada Howie elini kaldırıp başını salladı. Pip beton zeminde giderek yükselen sert ayak sesleri duydu. Kimin yaklaştığını görmek için bakmaya cesaret edemedi, her adımda biraz daha ürperiyordu. Derken kişi görüş alanına girdi. Uzun boylu bir adamdı, üstünde uzun bej bir palto, ayağında cilalı siyah ayakkabılar vardı, parıltısı ve zeminde çıkardığı sert ses ayakkabıların yeni olduğunu gösteriyordu. Koyu renk saçları kısaydı. Howie'nin yanına gelince dönüp korkuluklara yaslandı. Pip'in bakışlarını odaklayabilmesi için geçen birkaç dakikanın ardından soluğu kesildi.

Bu adamı tanıyordu. Onun yüzünü *Kilton Mail* web sitesindeki personel resimlerinde görmüştü. Adam Stanley Forbes'tu.

Stanley Forbes, Pip'in araştırmasında ikinci kez ortaya çıkıyordu. Önce Becca Bell onunla görüşüyoruz sayılır demişti ve şimdi de Becca'nın ablasının muhtemel torbacısıyla buluşmuştu.

İkisi de henüz konuşmamıştı. Stanley burnunu kaşıdı, ardından cebinden kalın bir zarf çıkardı. Paketi Howie'nin göğsüne doğru itti, Pip o sırada adamın yüzünün kızardığını ve ellerinin titrediğini gördü.

Pip telefonunu kaldırıp flaşı kapadıktan sonra birkaç resim çekti.

"Bu son, beni duydun mu?" dedi Stanley öfkeyle, sesini alçaltmak için çaba sarf etmeden. Pip araba camına rağmen adamın söylediklerini duyabiliyordu. "Benden daha fazlasını isteyemezsin, yok."

Howie daha sessiz konuşuyordu, Pip cümlenin mırıldanarak söylediği baş ve son kısmını duyabildi: "Ama... söylerim."

Stanley ona döndü. "Buna cesaret edeceğini sanmıyorum."

Bir süre gergince bakıştılar ardından Stanley topukları üstünde döndü, hızla uzaklaşırken paltosunun etekleri arkasında uçuşuyordu.

Stanley gidince Howie elinde tuttuğu zarfı kabanının cebine sokmadan önce içine baktı. Pip zarf elindeyken birkaç resim daha çekti. Howie gidecekmiş gibi görünmüyordu. Korkuluklara yaslanıp yeniden telefonuna dokunmaya başladı. Sanki başka birini bekliyordu.

Birkaç dakika sonra Pip birinin yaklaştığını gördü. Saklandığı yerden çocuğun elini sallayarak Howie'ye doğru yürümesini izledi. Onu da tanıyordu: alt sınıftan bir çocuktu ve Ant ile futbol oynuyordu. Adı Robin bir şeydi.

Onların buluşmaları kısa sürdü. Robin biraz nakit çıkarıp adama verdi. Howie parayı saydı, ardından kabanının cebinden katlanmış kâğıt torba çıkardı. Howie torbayı Robin'e verip nakdi cebine atarken Pip hızlıca beş fotoğraf daha çekti.

Pip dudaklarının kıpırdadığını görebiliyor ama konuştukları gizli kelimeleri duyamıyordu. Howie gülümseyip çocuğun sırtına vurdu. Robin kâğıt torbayı sırt çantasına sokup otoparktan uzaklaşmaya başladı. Arabanın yanından geçerken alçak sesle "Sonra görüşürüz," diye seslendi, ses o kadar yakından gelmişti ki Pip sıçradı.

Pip direksiyonun altına doğru eğilerek çektiği fotoğraflara baktı. Howie'nin yüzü en azından üçünde net ve görünür çıkmıştı. Pip onu satış yaparken yakaladığı çocuğun adını biliyordu. Bir uyuşturucu satıcısına nasıl şantaj yapılacağını anlatan bir ders kitabı olsa, koz kısmında böyle bir şey anlatılırdı kesin.

Derken Pip donakaldı. Birisi arabanın yanından geçiyordu, ayaklarını sürüyerek yürürken bir yandan da ıslık çalıyordu.

Yirmi saniye bekleyip doğruldu ve dışarı baktı. Howie gidiyordu.

Karar verme zamanı gelmişti. Howie gidiyordu ve yaya olduğu için Pip onu arabayla takip edemezdi. Diğer yandan küçük arabasının güvenli ortamını bırakmak da istemiyordu.

Midesini bulandıran korku, aklına gelen tek bir düşünceyle beynini sardı: Andie Bell gece karanlığında tek başına çıkmış ve bir daha geri dönmemişti. Pip bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı, korkusunu bastırdı, arabadan indi ve kapıyı elinden geldiğince dikkatli bir şekilde kapadı. Bu adam hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmeliydi. Andie'ye uyuşturucu tedarik eden ve onu öldüren kişi bu adam olabilirdi.

Howie kırk adım kadar önündeydi. Başına kapattığı kapüşonun turuncu astarı karanlıkta rahatça görünüyordu. Pip aralarındaki mesafeyi koruyor, iki adım arasında kalbi dört kez çarpıyordu.

İstasyonun dışındaki iyi aydınlatılmış kavşaktan geçerken yavaşlayıp aradaki mesafeyi arttırdı. Tepeden aşağı inip kasabanın mini süper marketini geçen Howie'yi takip etti. Adam karşıya geçti, diğer ucunda okul ve Ravi'nin evi olan High Street Caddesi'ne doğru sola döndü.

Howie, Wyvil Yolu boyunca yürüyüp rayların üstündeki köprüyü geçerken de Pip onun peşinden yürümeye devam etti. Köprünün ilerisinde yoldan çıkıp sararmış çitlerin arasından geçerek yeşil çimlerin ezilmesiyle oluşmuş küçük bir patikaya girdi.

Pip patikaya girmeden önce Howie'nin biraz ilerlemesi için bekleyip yürümeye başladı, bir süre sonra küçük ve karanlık bir sokağa çıktı. Yürümeye devam ederken bakışlarını on beş metre önündeki turuncu astarlı, kürklü kapüşondan ayırmıyordu. Karanlık saklanmak için en elverişli yerdi, tanıdık olanı bile bilinmez ve tuhaf gösteriyordu. Pip bir sokak tabelasının yanından geçerken hangi yolda olduklarını anladı.

Romer Close.

Kalbi artık çırpınıyor, adımları arasında en az altı kez atıyordu. Romer Close, Andie Bell'in kayboluşundan kısa süre sonra arabasının terk edilmiş halde bulunduğu yerdi.

Pip, Howie'nin yoldan çıktığını görünce bir ağacın arkasına gizlendi. Adamın küçük bir kulübeye doğru gidip anahtarlarını çıkarmasını ve eve girmesini izledi. Kapı kapandığı anda Pip saklandığı yerden çıkıp Howie'nin evine doğru yaklaştı. Romer Close numara yirmi dokuz.

Taba rengi tuğlaları ve yosun tutmuş arduvaz rengi çatısı olan tek katlı, müstakil bir evdi. Ön taraftaki iki pencerede de kalın perdeler vardı. Howie içeri girip ışıkları açınca soldakinde sarı çizgiler göründü. Kapının hemen önündeki çakıl taşlı küçük alanda soluk kestane rengi bir araba park edilmişti.

Pip baktı. Bu kez hemen tanıdı. Midesi kalktı, arabada yediği sandviçin acı tadı açık kalan ağzına geldi.

"Aman tanrım," diye fısıldadı.

Geri çekilip telefonunu çıkardı. Son aramalar arasından Ravi'yi bulup aradı.

"Lütfen işinin bittiğini söyle," dedi Pip, Ravi telefonu açar açmaz.

"Şimdi eve geldim. Neden?"

"Hemen Romer Close'a gelmen gerek."

Yirmi

Pip çizdiği cinayet haritasından Ravi'nin evden Romer Close'a yürüyerek gelmesinin on sekiz dakika süreceğini biliyordu. Dört dakika erken gelen Ravi, Pip'i görünce koşmaya başladı.

"Ne oldu?" dedi nefes nefese ve saçlarını yüzünün önünden çekti.

"Çok şey oldu," dedi Pip usulca. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum, o yüzden sadece anlatacağım."

"Beni korkutuyorsun." Neler olduğunu anlamak için kızın yüzüne baktı.

"Kendimi de korkutuyorum." Durup derin bir nefes aldı, neyse ki midesinin ekşimesi geçmişti. "Tamam, felaket partisinde bahsi geçen uyuşturucu satıcısını aradığımı biliyorsun. Bu gece geldi, otoparkta satış yaptı ve ben de sonrasında onu evine kadar takip ettim. O burada yaşıyor Ravi. Andie'nin arabasının bulunduğu yerde."

Ravi'nin bakışları karanlık sokakta gezindi. "İyi de o adamın Andie'nin torbacısı olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Başta emin değildim," dedi. "Artık biliyorum. Ama bekle, önce sana söylemem gereken bir şey var ama bana kızmanı istemiyorum."

"Neden kızayım?" Ona bakarken yumuşak ifadesi giderek sertleşiyordu.

"Çünkü sana yalan söyledim," deyip bakışlarını yere indirdi. "Sal'ın polisle yaptığı konuşmanın kayıtları henüz gelmedi dedim. Ama iki hafta önce geldi."

"Ne?" dedi Ravi kısık sesle. Yüzü, incinmiş bakışlarıyla bulutlandı, burnunu ve alnını kırıştırdı.

"Üzgünüm," dedi Pip. "Ama okuyunca onu görmemenin daha iyi olacağını düşündüm."

"Niçin?"

Pip yutkundu. "Çünkü durum Sal için kötü görünüyordu. Polisin sorularına kaçamak yanıtlar vermişti, onlara perşembe ve cuma günü Andie ile yaptığı kavganın nedenini açıklamak istemediğini düpedüz söylüyordu. Öldürme sebebini saklıyor gibi görünüyordu. Ben de gerçek katilin o olabileceğini düşündüm ve seni üzmek istemedim." Ravi'nin gözlerine bakınca bitkin ve üzgün olduğunu gördü.

"Tüm bunlardan sonra Sal'ın suçlu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, düşünmüyorum. Sadece bir an için şüphe ettim ve bu ihtimalin sana ne yapacağından korktum. Hata yaptım, üzgünüm. Buna hakkım yoktu. Sal'dan şüphe etmem yanlıştı."

Ravi durup başının arkasını kaşıyarak ona baktı. "Tamam," dedi. "Sorun yok, neden yaptığını anlıyorum. Peki neler oluyor?"

"Sal'ın neden bu kadar tuhaf davranıp polise kaçamak cevaplar verdiğini ve Andie ile neden tartıştığını buldum. Gel."

Takip etmesi için işaret edip Howie'nin evine doğru yürüdü. Evi işaret etti.

"Bu uyuşturucu satıcısının evi," dedi. "Arabasına bak Ravi."

Ravi arabaya bakarken Pip de onu izliyordu. Gözleri ön camdan kaputa, bir fardan diğerine gitti. Plakaya inen bakışları orada takılı kaldı. Numaralara tekrar tekrar baktı.

"Vay be," dedi.

Pip başını salladı. "Kesinlikle vay be."

"Aslında bu tam bir 'ulu tanrım' durumu."

İkisinin de gözleri plakadaydı: R009 KKJ.

"Sal bu plakayı telefonuna not etmişti," dedi Pip. "8 Nisan Çarşamba günü saat on dokuz kırk beşte. Şüphelenmiş olmalı, okulda falan bir söylenti duymuş olabilir. O akşam Andie'yi takip etti, Howie ve arabasını gördü. Ve tabii ne yaptığını anladı."

"Kaybolmadan önce okulda bu yüzden kavga ediyorlardı," diye ekledi Ravi. "Sal uyuşturucudan nefret ederdi. Nefret ederdi."

"Polis ona neden kavga ettiklerini sorduğunda," diye devam etti Pip, "kaçamak cevaplar vermesinin nedeni kendi gerekçelerini saklamak istemesi değildi. Andie'yi koruyordu. Onun öldüğünü düşünmüyordu. Yaşadığını ve geri geleceğini düşünüyor, uyuşturucu sattığını söyleyerek başının polisle belaya girmesini istemiyordu. Cuma gecesi ona attığı son mesaja ne demeli?"

"*Sen durana kadar seninle konuşmayacağım,*" dedi Ravi.

"Ne var biliyor musun?" dedi Pip gülümseyerek. "Ağabeyin hiç şimdiki kadar masum görünmemişti."

"Teşekkürler." Ravi de gülümsedi. "Daha önce bir kıza asla böyle bir şey söylemedim ama... ansızın kapımı çaldığına memnunum."

"Bana gitmemi söylediğini gayet net hatırlıyorum," dedi Pip.

"Görünüşe göre senden kurtulmak zormuş."

"Öyledir." Başını eğdi. "Benimle gelmeye hazır mısın?"

"Bekle. Hayır. Ne?" Dehşete kapılmış gibi baktı.

"Ah, hadi ama," dedi Pip, Howie'nin ön kapısına doğru yürürken, "nihayet biraz aksiyon yaşayacaksın."

"Peh, bunca dokundurmayı göz ardı etmek çok zor. Bekle," dedi Ravi, Pip'in peşinden koşarken. "Ne yapıyorsun? Bizimle konuşmaz."

"Konuşacak," dedi Pip telefonunu sallayarak. "Elimde koz var."

"Ne kozu?" Ravi kapıya varmadan Pip'e yetişti.

Pip ona bakıp imalı bir şekilde gülümsedi. Ardından çocuğun elini tuttu ve Ravi'nin onu geri çekmesine fırsat kalmadan kapıyı üç kez tıklattı.

Ravi gözlerini kocaman açıp parmağını kaldırarak sessizce kızdı ona.

İçeriden gelen öksürük ve ayak seslerini duydular. Birkaç saniye sonra kapı sertçe açıldı.

Howie karşılarında durup gözlerini kırpıştırdı. Kabanını çı-

karınıştı, üzerinde lekeli mavi bir tişört vardı ve ayakları çıplaktı. Üstü başı pisti, duman ve rutubet kokuyordu.

"Merhaba Howie Bowers," dedi Pip. "Biraz uyuşturucu alabilir miyiz, lütfen?"

"Siz de kimsiniz?" diye çıkıştı Howie.

"Ben bu akşam senin birkaç hoş fotoğrafını çeken kişiyim," dedi Pip ve Howie'nin resimlerini açıp telefonu ona çevirdi. Tüm resimleri görmesi için parmağını ekranın üstünde kaydırdı. "İşin ilginci, uyuşturucu sattığın çocuğu da tanıyorum. Adı Robin. Annesiyle babasını arayıp onlara oğullarının sırt çantasını aramalarını söylersem ne olur merak ediyorum. Küçük bir kese kâğıdı bulabilirler mi? Peki ya arayıp onlara adresini verirsem, polisin buraya gelmesi ne kadar sürer merak ediyorum."

Howie'nin tüm bunları sindirmesi için bir süre bekledi. Adamın gözleri telefon, Pip ve Ravi arasında gidip geliyordu.

Homurdandı. "Ne istiyorsun?"

"Bizi içeri davet etmeni ve birkaç soruya cevap vermeni," dedi Pip. "Hepsi bu, o zaman polise gitmeyiz."

"Ne hakkında?" dedi dişleri arasındaki bir şeyi tırnağıyla çıkarırken.

"Andie Bell hakkında."

Howie anlamamış gibi görünmeye çalıştı.

"Bilirsin işte, uyuşturucu tedarik ettiğin ve öğrencilere sattırdığın kız. Beş yıl önce öldürülen kız. Hatırladın mı?" dedi Pip. "Sen hatırlamadıysan da polislerin hatırlayacağından eminim."

"İyi," dedi Howie, arkasında duran plastik poşetlerin üstünden atlayıp kapıyı biraz daha araladı. "İçeri girebilirsiniz."

"Mükemmel," diyen Pip omzunun üstünden Ravi'ye baktı. Dudaklarını oynatarak 'koz' deyince Ravi gözlerini devirdi. Tam içeri adım atacağı sırada Ravi onu geri çekip eşikten önce kendisi geçti. Kapıdan uzaklaşıp küçük koridorda geri çekilene kadar adama baktı.

Pip, Ravi'nin peşinden içeri girip kapıyı kapadı.

"Bu taraftan," diye aksilenen Howie oturma odasına girdi.

Kolçağında açık bira kutusu duran yırtık pırtık bir koltuğa oturdu. Ravi kanepeye doğru yürüdü, üstündeki giysi yığınını eliyle kenara itip Howie'nin tam karşısına geçti. Sırtı dik bir şekilde minderin mümkün olduğunca en ucuna oturdu. Pip yanına geçip kollarını göğsünde kavuşturdu.

Howie bira kutusunu Ravi'ye çevirip "Sen onu öldüren çocuğun kardeşisin," dedi.

"İddiaya göre," dediler Pip ve Ravi aynı anda.

Odayı dolduran gerginlik tıpkı görünmez bir sarmaşık gibi bakıştıkça tırmanıyor, dört bir yanlarını sarıyordu.

"Andie ile ilgili sorularımıza cevap vermezsen bu fotoğraflarla polise gideceğimizi anladın değil mi?" diyen Pip, Howie'nin elindeki bira kutusuna bakarken bunun eve geldiğinden beri içtiği ilk birası olmadığını tahmin ediyordu.

"Evet tatlım," dedi Howie ıslıklı bir gülüşle. "Bunu açıkça belirttin."

"İyi," dedi Pip. "Sorularımı açık soracağım. Andie seninle çalışmaya ne zaman ve nasıl başladı?"

"Hatırlamıyorum." Birasından kocaman bir yudum aldı. "Galiba 2011 başıydı. Bana o geldi. Tek bildiğim, cesur bir genç kızın otoparkta yanıma gelip ona pay verirsem bana daha çok iş getirebileceğini söylediği. Para kazanmak istediğini söyledi, ben de ona ilgi alanımız aynı dedim. Nerede iş yaptığımı nasıl öğrendi bilmiyorum."

"Yani satış yapmana yardım etmeyi teklif etti ve sen de kabul mü ettin?"

"Evet, kesinlikle. Benim bir türlü ulaşamadığım genç kalabalığın içine girmeyi vadediyordu. Kazan kazan durumuydu."

"Peki sonra ne oldu?" dedi Ravi.

Howie soğuk bakışlarını Ravi'ye çevirdi. Pip, Ravi'nin gittikçe gerildiğini hissedebiliyordu.

"Buluştuk, ona zulayı ve parayı gizli tutması ve gerçek isimler yerine kod isimler kullanmasıyla ilgili birkaç temel kuralı anlattım. Okuldaki çocukların ne türden şeyler isteyebileceğini sordum. Ona işte kullanması için bir telefon verdim. Hepsi bu kadar. Sonra da onu kendi dünyasına geri gönderdim." Güldü, yüzü ve sakalları sinir bozucu biçimde simetrikti.

"Andie'nin iki telefonu mu vardı?" diye sordu Pip.

"Evet, tabii. Faturasını ailenin ödediği bir telefonla satış yapamazsın, öyle değil mi? Ona nakit parayla ön ödemeli kullan at telefon aldım. Aslında iki tane. İlkinin kontörü bitince bir tane daha aldım. Öldürülmeden birkaç ay önce ona vermiştim."

"Andie bu uyuşturucuları nerede tutuyordu?" diye sordu Ravi.

"Bu da temel kuralların bir parçasıydı." Howie arkasına yaslanıp birayı ağzına götürürken anlatmaya devam etti. "Zulayı ve ikinci telefonunu ailesinden saklayabileceği bir yeri yoksa bu küçük iş girişiminin bir yere varamayacağını ona söyledim. O da kimsenin bilmediği bir yeri olduğunu söyledi."

"Neresiydi?" diye bastırdı Ravi.

Howie çenesini kaşıdı. "Hımm... Sanırım gardırobunun içindeki gevşek döşeme tahtasının altıydı. Ailesinin oranın varlığından haberdar olmadığını ve orada sürekli bir şeyler sakladığını söyledi."

"O halde telefon hâlâ Andie'nin yatak odasında saklı olabilir mi?" diye sordu Pip.

"Bilmiyorum. Yani eğer o zaman yanında değilse, bilirsin..." Howie parmaklarıyla gırtlağını keser gibi yapıp inilti sesi çıkardı.

Pip sıradaki soruya geçmeden önce Ravi'ye baktı. Ravi dişlerini sıkmış, çenesindeki bir kas gerilmişti, gözlerini Howie'den ayırmamaya çabalıyordu. Sanki bakışlarıyla onu oturduğu yerde tutabileceğini düşünüyor gibiydi.

"Tamam," dedi Pip. "Andie ev partilerinde hangi uyuşturucuları satıyordu?"

Howie boş bira kutusunu elinde buruşturup yere attı. "Başta otla başladı," dedi. "Sona doğru bir sürü farklı çeşit satıyordu."

"Sana Andie'nin *hangi* uyuşturucuları sattığını sordu," dedi Ravi. "Söyle."

"Peki, tamam." Howie sinirli görünüyordu, doğruldu, tişörtüne işlemiş kahverengi lekeyi çekiştirdi. "Ot, bazen MDMA, mefedron, ketamin satıyordu. Birkaç düzenli Rohypnol alıcısı vardı."

"Rohypnol mü?" Pip şaşkınlığını saklayamadan tekrarladı. "Yani tecavüz hapı mı? Andie okul partilerinde tecavüz hapı mı satıyordu?"

"Evet. Onlar, bilirsin, çoğu insanın düşündüğünün aksine sakinleştiricidir aynı zamanda."

"Andie'den Rohypnol'ü kimin aldığını biliyor musun?"

"Ee, şu havalı çocuk, sanırım öyle demişti. Bilmiyorum." Howie başını salladı.

"Havalı çocuk mu?" Pip zihninde resmi çizdi hemen: keskin hatlı yüzü, alaycı gülümsemesi, kabarık sarı saçları. "Bu havalı çocuk sarışın mıydı?"

Howie boş gözlerle bakıp omuz silkti.

"Cevap ver yoksa polise gideriz," dedi Ravi.

"Evet, o sarışın çocuk olabilir."

Pip boğazını temizleyerek düşünmek için zaman kazanmaya çalıştı.

"Tamam," dedi. "Sen ve Andie ne sıklıkta buluşuyordunuz?"

"Gerektiğinde yani benden alması gereken siparişleri ya da bana vermesi gereken para olduğunda buluşuyorduk. Haftada bir diyebilirim, bazen daha çok bazen daha az."

"Nerede buluşuyordunuz?" diye sordu Ravi.

"Bazen istasyonda, bazen de buraya geliyordu."

"Siz..." Pip duraksadı. "Sen ve Andie romantik anlamda birlikte miydiniz?"

Howie homurdandı. Aniden ayağa kalktı, kulağının yanında bir yeri ovuşturdu. "Lanet olsun hayır," dedi, kahkahası boynundan yukarı kırmızı lekeler halinde çıkan huzursuzluğunu gizleyememişti.

"Bundan emin misin?"

"Evet, eminim." Eğleniyormuş gibi yapmayı bir kenara bıraktı.

"O halde neden savunmaya geçtin?" dedi Pip.

"Elbette savunmaya geçerim, evimde yıllar önce olan şeylerle ilgili beni azarlayıp polisle tehdit eden iki çocuk var." Yerdeki buruşuk bira kutusunu tekmeledi, kutu Pip'in arkasındaki jaluzilere çarptı.

Ravi ayağa fırlayıp Pip'in önüne geçti.

"Ne yapacaksın?" Howie sendelerken ona pis pis baktı. "Sen lanet bir şaka gibisin dostum."

"Pekâlâ, herkes sakinleşsin," dedi Pip ayağa kalkıp. "Neredeyse bitti, tek yapman gereken dürüstçe cevap vermek. Aranızda cinsel..."

"Hayır, demin de söyledim, değil mi?" Sakal çizgisinin üstünden yüzünün de kızardığı görülebiliyordu.

"Onunla cinsel ilişkiye girmek istedin mi?"

"Hayır." Artık bağırıyordu. "Sadece iş ilişkimiz vardı, tamam mı? O kadar karmaşık bir şey değildi."

"Öldürüldüğü gece neredeydin?" diye sordu Ravi.

"Şu koltukta sızmıştım."

"Andie'yi kimin öldürdüğünü biliyor musun?" dedi Pip.

"Evet, ağabeyi." Howie öfkeyle Ravi'yi işaret etti. "Sorun bu mu, katil ağabeyinin masum olduğunu mu kanıtlamak istiyorsun?"

Pip, Ravi'nin kaskatı kesildiğini ve sıkılı yumruğunun üs-

tündeki sivri eklemlerine baktığını gördü. Ama sonra Pip'le göz göze geldi ve yüzündeki sert ifadeyi silip ellerini cebine soktu.

"Tamam, işimiz bitti," diyen Pip, elini Ravi'nin koluna koydu. "Hadi gidelim."

"Hayır hayır, hiç sanmıyorum." Howie iki koca adımla kapıya doğru gidip önlerini kesti.

"Müsaadenle Howard," dedi Pip, gerginliği yerini korkuya bırakmıştı.

"Hayır, hayır, hayır," dedi Howie gülerek, başını iki yana salladı. "Gitmenize izin veremem."

Ravi ona doğru yürüdü. "Çekil."

"Ben istediğinizi yaptım," dedi Howie, Pip'e bakarak. "Şimdi o fotoğrafları sileceksin."

Pip bir parça rahatladı. "Tamam," dedi. "Bu oldukça adil."

Telefonu kaldırıp Barney ve Josh'un köpek yatağında uyuduğu resme gelene kadar ekranı kaydırıp otoparkta çektiği resimleri Howie'ye göstererek sildi. "Bitti."

Howie kenara çekilip geçmelerine izin verdi.

Pip kapıyı açıp Ravi ile birlikte serin geceye doğru adım atarken Howie son kez konuştu.

"Etrafta gezinip tehlikeli sorular sorarsan bazı tehlikeli cevaplar alabilirsin."

Ravi kapıyı çekip kapattı. Bir şey söylemeden önce evden en az yirmi adım uzaklaşmayı bekledi. "Bu eğlenceliydi, ilk şantajıma ön ayak olduğun için teşekkürler."

"Rica ederim," dedi Pip. "Benim için de ilkti. Ama verimliydi, Andie'nin bir telefonu daha olduğunu, Howie'nin ona karşı karmaşık duygular beslediğini ve Max Hastings'in Rohypnol'dan keyif aldığını öğrendik." Telefonunu kaldırıp fotoğraflara tıkladı. "Bu fotoğrafları ileride Howie'ye karşı koza ihtiyacımız olur diye sakladım."

"Ah harika," dedi Ravi. "Sabırsızlanıyorum. Belki o zaman CV'de yeteneklerime şantajı da eklerim."

"Sinirlendiğinde espriyi savunma mekanizması olarak kullandığını biliyorsun değil mi?" Pip gülümseyip çitlerin arasından geçmesi için yol verdi.

"Evet, sen de sert ve havalı oluyorsun."

Dönüp uzunca bir süre Pip'e baktı, gözlerini ilk kaçıran Pip oldu. Gülmeye başladılar, duramıyorlardı. Adrenalin histeriye dönüşmüştü. Pip onun koluna girdi, gözlerinden akan yaşları siliyor, kahkahalar arasında kesik kesik nefes almaya çalışıyordu. Ravi sendeledi, yüzünü buruşturdu, o kadar çok gülüyordu ki iki büklüm halde kasıklarını tuttu.

Pip'in yanaklarına ve midesine ağrı girene kadar güldüler.

Kahkahaların ardından gelen iç çekişler onları harekete geçirdi.

Pippa Fitz-Amobi
PÖ 06/10/2017

Hazırlık Günlüğü 23. Kayıt

Gerçekten üniversite başvurularıma odaklanmam gerek, teslim tarihinden önce Cambridge'e göndereceğim niyet mektubunu tamamlamak için bir haftam var. Şimdi kabul ofisine becerilerimi gösterip kendimi beğendirmeden önce küçük bir mola.

Howie Bowers'ın Andie'nin kaybolduğu geceye ait bir tanığı yok. Kendi ifadesine göre o gece evinde 'sızıp kalmış.' Teyit edilmediği sürece söyledikleri tamamen uydurma da olabilir. Onun yaşı bizden büyük ve Andie onu uyuşturucu satıcılığından ihbar ederek hayatını *mahvedebilirdi*. Andie ile suç ortaklığına dayalı bir ilişkileri vardı ve savunma tepkisine bakılırsa muhtemelen cinsel bir birliktelik de söz konusu olabilir. Ve Andie'nin arabası -polisin bagajında cesedin taşındığına inandığı araba- onun sokağında bulunmuştu.

Max'ın, Andie'nin kaybolduğu gece için mazereti olduğunu biliyorum, Sal'ın arkadaşlarından onun için söylemesini istediği mazeret. Ama şimdi yüksek sesle düşünelim. Andie 22:40 ile 00:45 arası kayboldu. Max bu zaman dilimini iyi kullanmış olabilir. Ailesi şehir dışındaydı, Jake ve Sal gitmişti, Millie ve Naomi 'gece yarısından biraz önce' uyumak için başka bir odaya çekilmişti. Max o sırada kimseye görünmeden evden çıkmış olabilir. Naomi de çıkmış olabilir. Peki ya birlikte çıkmış olabilirler mi?

Max'ta romantik bir ilişkide bulunmadığını iddia ettiği cinayet kurbanının çıplak fotoğrafı var. Andie'den büyük olduğu için teknik açıdan yaşlı biri. Andie'nin uyuşturucu sattığını biliyordu ve ondan düzenli olarak hap alıyordu. Havalı Max Hastings artık o kadar harika görünmüyor. Belki de şüphelenmeye başladığım şeyle ilgili başka kanıt olup olmadığını görmek için şu Rohypnol hattını takip etmeliyim. (Nasıl şüphelenmem? Tanrı aşkına, çocuk <u>tecavüz hapı</u> satın alıyormuş.)

İkisi de aynı derecede şüpheli görünse de, Max/Howie birlik-

teliği kanıtlayan bir şey yok. Max, Kilton'da Andie'den uyuşturucu alıyordu ve Howie, Max'ı ve satınalma alışkanlıklarını Andie aracılığıyla belli belirsiz biliyordu.

Ancak bence Howie'den öğrendiğimiz en önemli ipucu, Andie'nin ikinci bir telefonu olduğuydu. Bu birinci önceliğim. İkinci telefonda büyük ihtimalle uyuşturucu sattığı kişilerin tüm detayları vardır. Hatta belki Howie ile ilişkisinin doğası da ortaya çıkar. Gizli yaşlı adam Howie değilse bile Andie, kullan at telefonu bu adamla iletişim kurmak için kullanmış olabilir. Polisin elinde Andie'nin Sal'ın cesedi üzerinde bulunan gerçek telefonu var. Orada gizli ilişkiye dair bir ipucu olsa polis onu takip ederdi.

O telefonu bulursak gizli yaşlı adamı da bulabiliriz, belki katili de buluruz ve her şey biter. Şu anda elimizde gizli yaşlı adam olmaya aday üç kişi var: Max, Howie ya da Daniel da Silva (bunları şüpheler listesinde italik yazacağım.) Kullan at telefonda bulunan bilgiler içlerinden birinin o olduğunu doğrularsa, bu polise gitmemize yeter diye düşünüyorum.

Bu kişi henüz bulamadığımız biri de olabilir, bu projede başrolü almak için hazırda bekleyen biri. Mesela Stanley Forbes gibi biri? O ve Andie arasında bir bağlantı olmadığını biliyorum, bu yüzden Stanler şüpheliler listesine girmedi. Ancak Andie'nin 'katil erkek arkadaşı' hakkında sert makaleler yazmış olması ve şimdi de onun kız kardeşiyle çıkıyor olması *ayrıca* da onu Andie'ye mal tedarik eden uyuşturucu satıcısına para verirken görmüş olmam biraz fazla tesadüfi görünmüyor mu? Gerçekten tüm bunlar tesadüf olabilir mi? Ben tesadüflere inanmam.

<u>Şüpheliler</u>
Jason Bell
Naomi Ward
Gizli yaşlı adam
Nat da Silva
Daniel da Silva
Max Hastings
Howie Bowers

Yirmi bir

"Barney, Barney, Barney… hoop…" Pip, Barney'nin ön iki patisini tutmuş, yemek masasının etrafında şarkı söyleyerek dans ediyordu. Tam o sırada annesinin eski CD'si üstündeki çizik yüzünden takıldı: *hit the road Ja-Ja-Ja-Ja-Ja…*

"Korkunç bir ses." Pip'in annesi Leanne, içeri girip fırınlanmış patates püresi tabağını masadaki nihalenin üstüne koydu. "Sıradakine geç Pip," dedi odadan çıkarken.

Pip, Barney'yi bıraktı ve CD çaların üstündeki düğmeyi çevirdi; annesi dokunmatik ekran ya da Bluetooth hoparlöre geçmeye hazır olmadığından yirminci yüzyılın son kalıntısı olan bu aleti kullanmaya devam ediyorlardı. Gerçi en iyisi buydu çünkü annesini TV kumandasını kullanırken bile izlemek acı vericiydi.

"Tavuğu dilimledin mi Vic?" diye seslenen Leanne, üzerinde eriyen bir parça tereyağıyla dumanı tüten brokoli ve bezelye dolu kâseyle geri döndü.

"Tavuk hazır, sevgilim," diye cevapladı Victor.

"Josh, yemek hazır," diye seslendi Leanne.

Pip babasının tabakları ve kızarmış tavuğu taşımasına yardım etmeye gitti, Josh hemen arkalarından içeri girdi.

"Ödevini bitirdin mi, tatlım?" diye sordu annesi Josh'a, herkes masadaki yerini alırken. Barney'nin yeri Pip'in ayaklarının dibiydi, o ve Pip anne babası bakmazken Pip'in yere düşürdüğü küçük et parçalarını Barney'nin yemesi konusunda işbirliği yapıyorlardı.

Pip uzanıp babasından önce patates tabağını aldı. Babası da tıpkı Pip gibi patatesi çok seviyordu.

"Jashua, sosu babana verebilir misin?"

Herkesin tabağını doldurup yemeğe koyulduğu sırada Leanne, Pip'e dönüp çatalını ona doğru uzattı. "Üniversite başvurularının son tarihi ne zaman?"

"On beşi," dedi Pip. "Birkaç gün içinde niyet mektubumu göndermeye çalışacağım. Biraz erken olacak."

"Niyet mektubu için yeterince çalıştın mı? Bu aralar sadece proje ödevinle ilgileniyor gibisin."

"Ne zaman işler kontrolümden çıktı?" dedi Pip brokoli dünyasının *dev sekoya ağacı* olan aşırı büyümüş bir brokolinin sapına çatal batırırken. "Teslim tarihini kaçırmam için kıyametin kopması gerek."

"Tamam, iyi, istersen yemekten sonra babanla okuyabiliriz."

"Tabii, hemen çıktısını alırım."

Pip'in telefonu tren düdüğü sesiyle ötünce Barney yerinden sıçradı. Annesinin ise kaşları çatıldı.

"Yemek masasında telefon yok," dedi Leanne.

"Özür dilerim," dedi Pip. "Hemen sessize alıyorum."

Bu ses Cara'nın satır satır gönderdiği uzun monologlarından birinin başlangıcı olabilirdi, bir süre sonra Pip'in telefonu tüm trenlerin deli gibi düdük çaldığı bir tren istasyonundan farksız kılabilirdi ortalığı. Belki de mesaj Ravi'den gelmişti. Ses düğmesine basıp sesini kapamak için kucağındaki telefona baktı.

Bir anda yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

Sırtı buz keserken midesine kramp girdi, yedikleri bir anda ağzına geldi. Aniden tüm vücudunu saran korkuyla nefesinin kesildiğini hissetti.

"Pip?"

"Ah... ben... acilen tuvalete gitmem gerek," deyip elinde telefonla sandalyesinden kalktı. Az kalsın köpeğe takılıyordu.

Odadan çıkıp koridora koştu. Kalın yün çorapları cilalı meşe zeminde kayınca dirseğinin üzerine düştü.

"Pippa?" diye seslendi Victor.

"İyiyim," dedi ayağa kalkarken. "Sadece kaydım."

Banyonun kapısını kapatıp kilitledi. Klozet kapağını indirip titreyerek üzerine oturdu. Telefonu ellerinin arasındaydı, açıp mesajın üstüne tıkladı.

Seni aptal sürtük. Fırsatın varken bu işin peşini bırak.

Bilinmeyen numara.

Pippa Fitz-Amobi
PÖ 08/10/2017

Hazırlık Günlüğü 24. Kayıt

Uyuyamıyoum.

Beş saat sonra okula gitmem gerek ama ben uyuyamıyorum.

Artık bunun şaka olabileceğini düşünmem imkânsız. Uyku tulumumdaki not, bu mesaj. Bunlar gerçek. Kamp gezimizden sonra araştırmamla ilgili sızıntıya sebep olabilecek her şeyi kestim. Kimden ne öğrendiğimi sadece Ravi ve görüşme yaptığım kişiler biliyor.

Yine de biri benim yaklaştığımın fakında ve paniklemeye başladı. Ormanda beni takip eden biri. Telefon numaramı bilen biri.

Mesaj atmayı denedim ama faydası olmadı. Hata verdi. Gönderilemedi. İnternetten araştırdım, mesajları isimsizleştirmek için kullanabileceğiniz bazı uygulamalar var. Mesaj böyle bir uygulama aracılığıyla gönderilmiş olmalı. Bu yüzden ne cevaplayabiliyorum ne de gönderenin kim olduğunu bulabiliyorum.

Uygun bir isim verilmiş. Bilinmeyen.

Bu bilinmeyen kişi Andie Bell'in gerçek katili mi? Beni de öldürebileceğini mi düşünmemi istiyor?

Polise gidemem. Yeterli kanıtım yok. Elimde sadece Andie'nin gizli hayatının farklı bölümlerini bilen kişilerin yeminsiz ifadeleri var. Şüpheliler listemde yedi kişi var ama henüz hiçbiri baş şüpheli değil. Little Kilton'da Andie'yi öldürmek için gerekçesi olan bir sürü insan var.

Somut bir kanıta ihtiyacım var.

O kullan at telefona ihtiyacım var.

Ancak o zaman bu işin peşini bırakabilirim Bilinmeyen. Ancak gerçekler açığa çıkıp da sen devre dışı kalınca bunu yapabilirim.

Yirmi iki

"Neden buradayız?" dedi Ravi kızın yüzünü görünce.

"Şişşt," dedi Pip, paltosunun kolunu tutup onu ağacın arkasına çekerken. Başını uzatıp sokağın karşısındaki eve baktı.

"Senin okulda olman gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Hasta numarası yaptım, tamam mı?" dedi Pip. "Kendimi daha kötü hissettirme."

"Daha önce hasta numarası yaptın mı hiç?

"Sadece dört gün devamsızlığım var benim. Tüm hayatım boyunca. O da su çiçeği yüzündendi," dedi Pip usulca, gözlerini büyük müstakil evden hiç ayırmadan. Rengi soluk sarıdan koyu kahveye dönen eski tuğlalar üç uzun bacanın bulunduğu eğimli çatıya tırmanan sarmaşıklarla kaplanmıştı. Boş araba yolunun gerisindeki geniş beyaz garaj kapısı sonbahar sabah güneşini onlara yansıtıyordu. Bu ev, kiliseye tırmanan yoldaki son evdi.

"Burada ne işimiz var?" dedi Ravi, Pip'in yüzünü görmek için başını ağacın diğer tarafından çıkarırken.

"Sekizden beri buradayım," dedi Pip nefes bile almadan. "Becca yirmi dakika önce çıktı, *Kilton Mail* ofisinde staj yapıyor. Dawn ben gelirken çıkıyordu. Annem Wycombe'daki bir hayır kurumunun ana ofisinde yarı zamanlı çalıştığını söyledi. Şu anda saat dokuzu çeyrek geçiyor, yani bir süre daha dışarıda olacak. Ve evin önünde alarm yok."

Son kelimesi esneyerek söyledi. Dün gece doğru düzgün uyumamıştı, gece boyunca zihnine ince ince kazınana dek baktığı Bilinmeyen'den gelen mesaj gözlerini her kapadığında onu rahatsız etmişti.

"Pip," dedi Ravi onun dikkatini çekmeye çalışarak. "Yine soruyorum, neden buradayız?" Gözleri şimdiden onu azarlar gibi bakıyordu. "Sakın düşündüğüm şeyi söyleme."

"İçeri gireceğiz," dedi Pip. "O kullan at telefonu bulmamız gerek."

Ravi homurdandı. "Bunu söyleyeceğini biliyordum!"

"O gerçek kanıt Ravi. Gerçek, somut bir kanıt. Howie ile uyuşturucu işinde olduğunun kanıtı. Belki Andie'nin görüştüğü gizli yaşlı adamı da bulabiliriz. Eğer bulursak polise isimsiz ihbarda bulunabiliriz ve belki onlar da soruşturmaya yeniden başlayıp gerçek katili bulurlar."

"Tamam ama hızlı bir gözlem yapalım," dedi Ravi parmağını kaldırıp. "Sen benden, yani herkesin katil olduğuna inandığı kişinin kardeşinden Andie'nin evine girmesini mi istiyorsun? Beyaz bir ailenin evine izinsiz giren koyu tenli olarak başımın ne kadar derde gireceğiyle ilgili bir fikrin var mı?"

"Kahretsin Ravi," dedi Pip ağacın arkasına geri çekilirken. Nefesi boğazında düğümlenmişti. "Çok üzgünüm. Bunu düşünemedim."

Gerçekten düşünememişti, gerçeğin onları bu evin içinde beklediğine o kadar ikna olmuştu ki, Ravi'yi içine sokacağı durumu hiç düşünmemişti. Elbette ondan eve girmesini isteyemezdi, bu kasaba zaten ona suçlu muamelesi yapıyordu, yakalanırlarsa durum daha da kötüleşirdi.

Küçüklüğünden beri babası ona farklı mekânlarda yaşadığı bazı tecrübeleri ve bu tecrübelerle ilgili düşündüklerini anlatarak büyütmüştü onu: örneğin bir mağazada gezerken görevliler sürekli onu izlediğinde, yanında bir beyaz çocuk varsa onunla tek başına ne yaptığı sorulduğunda, birileri onun çalıştığı firmanın ortağı olabileceğine inanmayıp ofisin güvenlik görevlisi olduğunu sandığında... Pip bu tür durumları göz ardı etmemesi gerektiğini bilerek ve asla savaşmak zorunda olmadığı bu tür konularda görünmez adımlar atmasının en iyisi olacağı bilinciyle büyümüştü.

Ama bu sabah kör olmuştu sanki. Kendine o kadar kızıyordu ki, midesinde fırtınalar kopuyordu.

"Çok özür dilerim," dedi bir kez daha. "Aptallık ettim. Benim aldığım riskleri alamayacağını biliyorum. Oraya yalnız gireceğim. Belki sen de burada kalıp gözcülük yaparsın?"

"Hayır," dedi Ravi düşünceli bir tavırla, parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı. "Sal'ın ismini böyle temize çıkaracaksak ben de gelmeliyim, bu riske değer. Bu çok önemli. Hâlâ bunun pervasızlık olduğunu düşünüyorum, saçmaladığımı biliyorum ama..." Bir an durdu, ardından gülümseyerek devam etti, "biz suç ortağıyız. Yani ne olursa olsun, ortağız."

"Emin misin?" Pip kımıldanınca sırt çantasının askısı dirseğine düştü.

"Eminim," dedi Ravi, uzanıp Pip'in çanta askısını düzeltti.

"Tamam." Pip boş evi incelemek için başını çevirdi. "Bir teselli olacaksa, yakalanacağımızı sanmıyorum."

"Peki plan nedir?" dedi Ravi. "Camı mı kıracağız?"

Pip, Ravi'ye baktı. "Hayır. Anahtar kullanmayı planlıyorum. Kilton'da yaşıyoruz; herkesin dışarıda bir yerde yedek anahtarı olur."

"Ah... doğru. Hadi gidip hedefe göz atalım komiserim." Ravi ona dikkatle bakıp asker selamına benzeyen bir dizi karmaşık el hareketi yaptı. Pip onu durdurmak için hafifçe vurdu.

Önce Pip hızla karşıya geçip çimlerin üstüne vardı. Neyse ki Bell ailesi sessiz bir sokağın sonunda yaşıyordu, etrafta kimsecikler yoktu. Ön kapıya vardıklarında Pip, ona katılmak için karşıya geçen Ravi'yi izledi.

Önce paspasın altına baktılar, Pip'in ailesi yedek anahtarı orada saklıyordu. Orada yoktu. Ravi uzanıp kapı çerçevesinin üstünü yokladı. Parmakları tozla kaplanan eli boştu.

"Tamam, sen şu taraftaki çalıların arasına bak ben de bu taraftaki."

Ne çalıların arasında, ne asılı fenerlerin kenarında, ne de sarmaşıkların arkasına gizlenmiş çivilerde anahtar vardı.

"Ah, yok canım," dedi Ravi ön kapının yanına asılı krom rüz-

gâr çanına bakarak. Elini metal boruların arasına soktu, borular birbirine çarpıp ses çıkarınca dişlerini gıcırdattı.

"Ravi," diye fısıldadı Pip panikle, "ne yapıyor..."

Çanların ortasında asılı duran ahşap kısımdan bir şey alıp ona uzattı. Üzerinde kurumuş bir parça yapıştırıcıyla, anahtar karşılarındaydı işte.

"A-ha," dedi Ravi, "boynuz kulağı geçiyor. Sen komiser olabilirsin ama ben baş dedektifim."

"Kes sesini Singh."

Pip çantasını omzundan indirip yere bıraktı. İçini karıştırmaya başladı. Aradığı şeyi hemen buldu. Parmakları pürüzsüz sentetik kumaşa değdi. Tutup çıkardı.

"Ne... sormak bile istemiyorum," dedi Ravi gülerek. Pip parlak sarı plastik eldivenleri takarken başını iki yana salladı.

"Bir suç işlemek üzereyim," dedi Pip. "Parmak izi bırakmak istemiyorum. Senin için de bir çift var."

Ravi'nin uzattığı anahtarı almak için parlak sarı avcunu açtı. Çantasını karıştırmak için eğildi ve yeniden kalktığında elinde bir çift çiçek desenli mor eldiven vardı.

"Bunlar nedir?" diye sordu Ravi.

"Annemin bahçe eldivenleri. Bak, bu soygunu planlamak için yeterli zamanım yoktu, tamam mı?"

"Belli oluyor," diye mırıldandı Ravi.

"Bunlar büyük. Tak gitsin."

"*Gerçek* erkekler haneye tecavüz ederken çiçek desenli eldiven takar," dedi Ravi, eldivenleri takıp ellerini çırptı.

Hazır olduğunu göstermek için başını salladı.

Pip çantayı omzuna takıp kapıya gitti. Aldığı derin nefesi bir süre tuttu. Titremesini engellemek için diğer elinden güç alarak anahtarı kilide sokup çevirdi.

Yirmi üç

Onları takip eden günışığı, karo döşeli koridora uzun, parlak bir şerit halinde yansıdı. Eşikten geçerlerken birbirine dolanan kol ve bacaklarıyla iki başlı tek bir siluet gibi uzayan gölgeleri ışık demetini kırdı.

Ravi kapıyı kapadıktan sonra koridorda yavaşça ilerdiler. Pip evde kimse olmadığını bilmesine rağmen parmak uçlarında yürüyordu. Bu evi daha önce defalarca görmüştü, değişik açılardan çekilmiş fotoğraflarda evin önü siyah üniformalı polislerle doluydu. Ancak tüm resimler dışarıdan çekilmişti. Evin içine dair gördükleri basın fotoğrafçısının kapı açıkken çektiği fotoğraflara yansıyan küçük karelerden ibaretti.

Dışarısı ve içerisi arasındaki fark dikkat çekiciydi.

Nefesini tutuşundan Ravi'nin de aynı şekilde hissettiğini anlayabiliyordu. İçerideki hava ağırdı. Sessizlikte hapsolan sırlar görünmez toz zerreleri gibi etrafta uçuşuyordu. Pip rahatsız eder diye yüksek sesle düşünmeye bile cesaret edemiyordu. Bu sessiz yer Andie Bell'i Pip'ten sadece birkaç ay büyükken son kez canlı göründüğü yerdi. Ev, Kilton tarihinin bir parçası haline gelen gizemin ta kendisiydi.

Sağ taraftaki gösterişli salona ve sol taraftaki cam göbeği dolaplarla geniş ahşap adası bulunan vintage tarzı mutfağa bakarak merdivenlere doğru yürüdüler.

O sırada bir ses duydular. Üst kattan hafif bir tıkırtı geliyordu.

Pip donup kaldı, Ravi eldivenli eliyle Pip'in elini tuttu.

Bir tıkırtı daha geldi, bu kez daha yakından, tam başlarının üstünden gelmişti.

Pip kapıya baktı, zamanında çıkabilirler miydi?

Tıkırtı şiddetli bir şıngırtıya dönüştü ve birkaç saniye sonra basamakların üstünde siyah bir kedi göründü.

"Lanet olsun..." dedi Ravi, gevşeyen omuzlarını düşürürken rahatlayarak verdiği nefes, sessizlik içinde havayı dalgalandıran bir patlama gibiydi.

Pip gergin bir kahkaha attı, eldiven içindeki elleri terlemeye başlamıştı. Kedi merdivenlerden inmeye başladı, yarı yolda durup onlara doğru miyavladı. Tam bir köpek insanı olan Pip nasıl tepki vereceğinden emin değildi.

"Selam kedicik," diye fısıldadı Pip basamaklardan inip yanına doğru gelen kediye. Kedi yüzünü sürterek Pip'in bacaklarının arasında dolandı.

"Pip, kedilerden hoşlanmam," dedi Ravi huzursuzca kedinin tüyle kaplı kafasını bileklerine sürmesini izlerken. Pip eğilip eldivenli eliyle başını okşayınca kedi mırlayarak ona sokuldu.

"Hadi," dedi Pip, Ravi'ye.

Kediyi bırakıp basamaklara yöneldi. Peşinde Ravi'yle basamakları tırmanmaya başladığı sırada kedi miyavlayıp arkalarından koşarak Ravi'nin bacaklarına dolandı.

"Pip..." Kedinin üstüne basmamaya çalışan Ravi'nin sesi titredi. Pip kovalayınca kedi merdivenlerden inip mutfağa gitti. "Korktuğumdan değil," diye ekledi Ravi inandırıcı olmayan bir ses tonuyla.

Pip kalan basamakları eldivenli eliyle tırabzanı tutarak çıktı, az kalsın tırabzanın en üstüne konmuş defter ve USB'yi yere düşürecekti. Tuhaf bir yere bırakılmışlardı.

Üst kata vardıklarında Pip sahanlığa açılan farklı kapıları inceledi. Sağdaki oda Andie'nin olamazdı, çiçekli yatak örtüsü kırışıktı ve köşedeki sandalyenin üstünde bir çift çorap vardı. Yerdeki sabahlık ve başucu sehpasındaki yarım bardak suya bakılırsa karşıdaki oda da olamazdı.

İlk fark eden Ravi oldu. Usulca Pip'in koluna dokunup ona da gösterdi. Bu katta kapısı kapalı olan tek bir oda vardı. O tarafa yürüdüler. Pip altın rengi kapı kolunu tutup kapıyı açtı.

Onun odası olduğunu hemen anladılar.

Her şey dekor gibiydi. Bir genç kızın odasında yer alabilecek her şey –Andie'nin Emma ve Chloe'nun arasındayken zafer işareti yaparak poz verdiği fotoğraflar, Sal ile pamuk şeker yerken çektirdikleri resim, yatağın üstündeki kahverengi ayıcık ve tüylü sıcak su torbası, masanın üstündeki tıka basa dolu makyaj çantası– bulunmasına rağmen oda gerçek gibi görünmüyordu. Beş yıllık yasın gömüldüğü bir yerdi burası.

Tüylü krem rengi halıya ilk basan Pip oldu.

Bakışlarını leylak rengi duvarlar ve beyaz ahşap mobilyalar üzerinde gezdirdi, her şey temiz ve cilalıydı, halı yeni süpürülmüştü. Dawn ölü kızının odasını hâlâ temizliyor, odayı Andie'nin bıraktığı haliyle koruyor olmalıydı. Kızı artık yoktu ama kızının uyuyup uyandığı, giyindiği, bağırıp çığlık attığı, kapısını çarptığı, annesinin iyi geceler diye fısıldayıp ışığını kapattığı odası hâlâ duruyordu. En azından Pip boş odayı burada yaşanmış olabileceklerle böyle hayal etmişti. Bu oda asla gelmeyecek birini beklerken, kapalı kapısının ardında dünya dönmeye devam ediyordu.

Ravi'ye baktı, yüzündeki ifadeden Singhlerin evinde de tıpkı böyle bir oda olduğunu anladı.

Pip her ne kadar onca sırrın altına gömülü Andie'yi tanıyormuş gibi hissetmeye başlamış olsa da, bu oda ilk kez Andie'yi onun için gerçek bir insan yapmıştı. Ravi'yle birlikte gardıroba doğru yürürken Pip gerçeği bulacağına dair odaya sessizce söz verdi. Bunu sadece Sal için değil, Andie için de yapacaktı.

Gerçek tam burada gizlenmiş olabilirdi.

"Hazır mısın?" diye fısıldadı Ravi.

Pip başını salladı.

Ravi ahşap askıları elbise ve kazaklarla dolu dolabı açtı, bir uçta Andie'nin eski Kilton Gramer üniforması asılıydı, etek ve gömlek duvara yapışmıştı, elbiseler arasında bir santim bile boşluk yoktu.

Kauçuk eldivenlerle zorlanan Pip kotunun cebinden telefo-

nunu çıkarıp fenerini açmak için ekranı yukarı kaydırdı. Dizlerinin üzerine çöktü, Ravi de onun yanına çömeldi, elbiselerin altına girerlerken fenerin ışığı eski döşeme tahtalarını aydınlatıyordu. Tahtaları dürtmeye başladılar, parmaklarını döşemelerin kenarlarında gezdirip köşelerinden kaldırmayı denediler.

Oynayan döşemeyi Ravi buldu. Solda, duvarın dibindeydi. Bir köşeden basınca diğer köşe kalktı. Pip tahtayı çekmek için eğildi. Telefonunun fener ışığını kaldırdı, birlikte eğilip aşağıdaki karanlık alanın içinde ne olduğuna baktılar.

"Boş."

İyice emin olmak için feneri içeride gezdirip her köşeye ışık tuttu. Aydınlanan tek şey nefesleriyle birlikte havalanan toz katmanıydı.

Boştu. Telefon yoktu. Nakit yoktu. Uyuşturucu zulası yoktu. Hiçbir şey yoktu.

"Burada değil," dedi Ravi.

Hayal kırıklığı, korkunun dolacağı alanı boş bırakarak Pip'in yüreğine sızdı.

"Gerçekten burada olacağını sanmıştım," dedi Ravi.

Pip de öyle sanmıştı. İkinci telefon sayesinde katilin ismini bulabileceklerini, gerisini de polisin halledeceğini düşünmüştü. Bilinmeyenden kurtulacağını düşünmüştü. Güya her şey bitecekti... Boğazı, ağlamak üzere olduğu zamanlardaki gibi düğümlendi.

Döşeme tahtasını yerine koydu, Ravi'nin ardından geri çekilip dolaptan çıkarken saçı bir an uzun bir elbisenin fermuarına takıldı. Ayağa kalkıp Ravi'ye döndü.

"Kullan at telefon nerede olabilir?" diye sordu Ravi.

"Belki de öldüğünde Andie'nin üstündeydi," dedi Pip, "ve onunla birlikte gömüldü ya da katil aldı."

"Ya da," dedi Ravi, Andie'nin masasındaki eşyalara bakarak. "Ya da biri nerede saklı olduğunu ve bulunması durumunda po-

lisi ona götüreceğini biliyordu. Bu yüzden Andie kaybolduktan sonra telefonu aldı."

"Bu da olabilir," dedi Pip. "Ama bunun bize faydası yok."

Masanın yanında duran Ravi'ye katıldı. Makyaj kutusunun üstünde Andie'nin uzun sarı saçlarının dolandığı saç fırçası vardı. Pip kutunun yanında 2011/2012 yılına ait okul ajandasını gördü, bu yıl kendisine verilenle hemen hemen aynıydı. Andie şeffaf plastik altındaki sayfayı kalpler, yıldızlar ve yazıcıdan çıkardığı küçük süper model resimleriyle süslemişti.

Sayfaları karıştırdı. Ödevler ve sınav tarihleri not alınmıştı. Kasım ve aralık ayında çeşitli üniversite tanıtım günleri listelenmişti. Noel öncesi haftada kendine *Sal'a Noel hediyesi al* diye not yazmıştı. Felaket partilerinin tarih ve yerleri, ödev teslim tarihleri, doğum günleri vardı. Ve tuhaf bir şekilde yanlarında zamanların yazıldığı rastgele harfler bulunuyordu.

"Hey." Kaldırıp Ravi'ye gösterdi. "Şu tuhaf harflere bak. Sence ne anlama geliyor bunlar?"

Ravi bahçe eldivenli elini çenesine dayayıp bir süre harflere baktı. Ardından kaşları gerilirken bakışları bulandı. "Howie Bowers'ın bize söylediği şeyi hatırlıyor musun? Andie'ye gerçek isimler yerine kodlar kullanması gerektiğiyle ilgili anlattıkları," dedi.

"Belki bunlar onun kodlarıdır," diye tamamladı cümleyi Pip, eldivenin içindeki parmak uçlarını harflerin üstünde gezdirdi. "Bunları belgelemeliyiz." Ajandayı masanın üstüne koyup telefonunu çıkardı. Ravi eldivenlerden birini çıkarmasına yardım etti, Pip telefonunun kamerasını açtı. Ravi, Şubat 2012'ye geri döndü ve Pip karşılıklı sayfaların fotoğrafını çekmeye başladı. Nisan ayındaki Paskalya tatilinin olduğu haftaya kadar geldiler, Andie'nin cuma günü aldığı son not şuydu: *Fransızca notlarını düzenlemeye başla.* Toplam on bir fotoğraf çekmişlerdi.

"Tamam," dedi Pip telefonu cebine sokup eldivenini geri takarken. "Biz..."

Alt kattaki ön kapı kapandı.

Ravi hızla başını çevirdi, korku gözbebeklerinin büyümesine neden olmuştu.

Pip ajandayı aldığı yere koydu. Başını gardıroba doğru salladı. "İçeri girelim," diye fısıldadı.

Gardırobun kapısını açıp emekleyerek içeri girdi ve Ravi'ye baktı. Gardırobun önünde diz çökmüş duruyordu. Pip ona yer açmak için kenara kaydı. Ama Ravi kımıldamıyordu. Neden kımıldamıyordu?

Pip uzanıp onu tuttu ve içeri çekti. Ravi o anda kendine geldi. Dolabın kapısını tutup kendilerine doğru çekerek yavaşça kapadılar.

Koridorda ilerleyen sivri topukların sesini duydular. Dawn Bell işten bu kadar erken mi dönmüştü?

"Selam Monty." Kelimeler evin içinde yankılandı. Gelen Dawn Bell değil Becca'ydı.

Pip yanında oturan Ravi'nin titrediğini hissetti. Elini tuttu, kauçuk eldivenler birbirine deyince gıcırdadı.

Becca'nın merdivenlerden çıktığını duydular, her adımda ses yükseliyor, arkasından gelen kedinin tasmasındaki zil şıngırdıyordu.

"Ah, burada bırakmışım," dedi, ayak sesleri sahanlıkta durdu.

Pip, Ravi'nin elini sıkarken ne kadar üzgün olduğunu anlamasını umuyordu. Yakalanırlarsa suçu üzerine almaya çalışacağını bildiğini umuyordu.

"Monty, buraya mı girdin?" Becca'nın sesi giderek yaklaştı.

Ravi gözlerini kapattı.

"Bu odaya girmemen gerektiğini biliyorsun."

Pip yüzünü Ravi'nin omzuna gömdü.

Becca odadaydı. Nefes alıp verişini, ağzının içinde kıpırdattığı dilinin sesini bile duyabiliyorlardı. Tüylü halıda boğulan ayak seslerini duyabiliyorlardı. Ardından Andie'nin yatak odasının kapısının kapandığını duydular.

"Hoşça kal Monty," diye seslenen Becca'nın boğuk sesi evde son kez yankılandı.

Ravi yavaşça gözlerini açıp Pip'in elini sıktı, panikle hızlanan nefesi kızın saçlarını uçuruyordu.

Ön kapı bir kez daha kapandı.

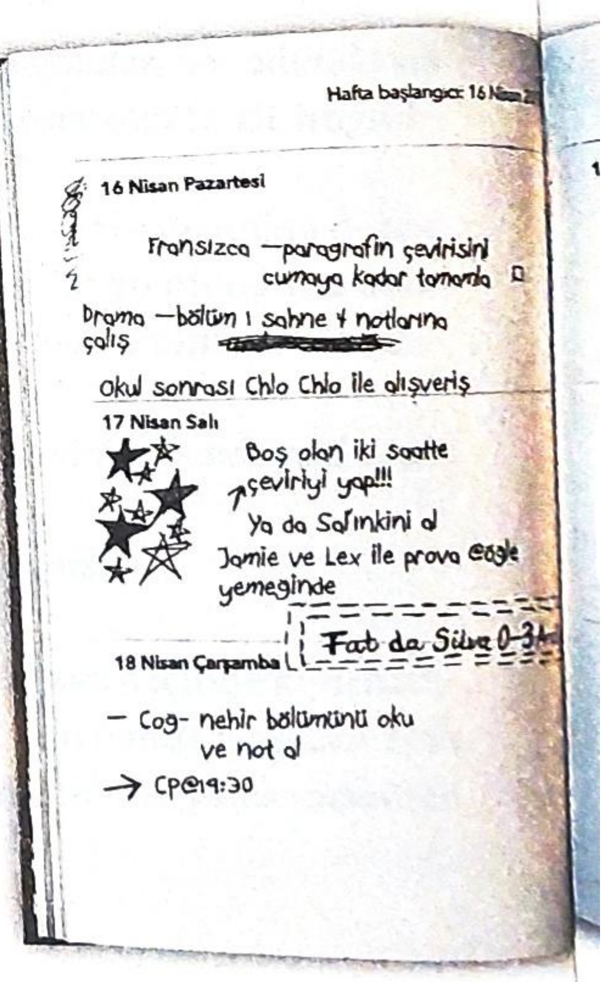
Pippa Fitz-Amobi
PÖ 09/10/2017

Hazırlık Günlüğü 25. Kayıt

Günün geri kalanında uyanık kalabilmek için altı kahveye ihtiyaç duyacağımı sandım. Becca'ya yakalanmaktan kıl payı kurtulmuş olmak büyük olaydı. Ravi işe gitme vakti geldiğinde hâlâ kendine gelememişti. Yakalanmanın eşiğine geldiğimize inanamıyorum. Üstelik kullan at telefonu da bulamadık... ama tüm bu yaşananlar boşuna olmayabilir.

Andie'nin ajandasının fotoğraflarını kendime e-postayla gönderdim, böylece bilgisayar ekranında daha büyük görebiliyorum her şeyi. Her birine onlarca kez baktım ve buradan bazı şeyler öğrenebileceğimi düşünüyorum.

Bu, Paskalya tatilinden sonra Andie'nin kaybolduğu hafta. Sırf bu sayfada bile dikkatimi çeken bir sürü şey var.

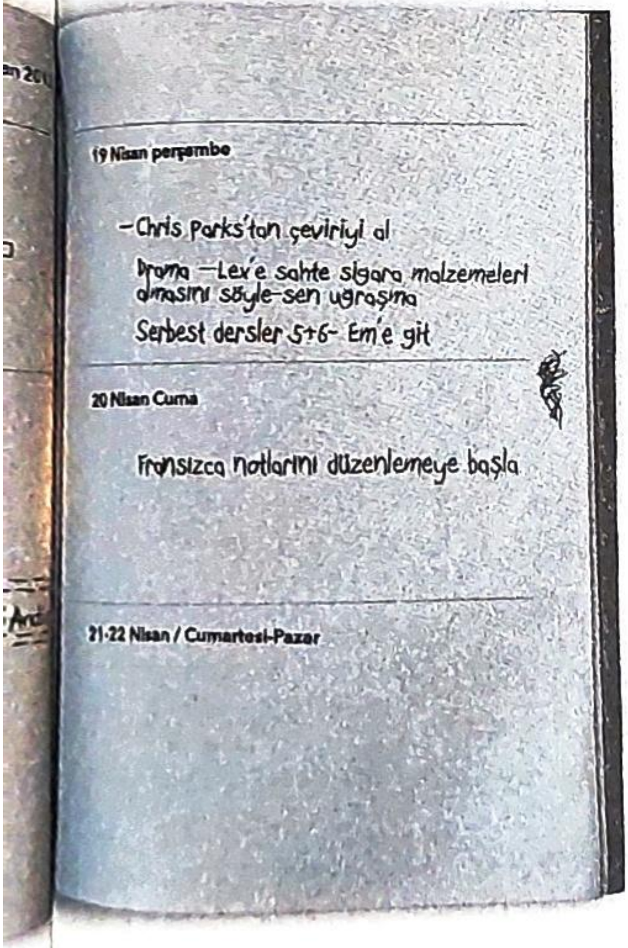

Şu *Fat da Silva 0-3 Andie* skor yorumunu görmezden gelemem. Bu Andie'nin, Nat'in üstsüz videosunu internette paylaşmasından sonra yazılmış. Nat'in okula 18 Nisan Çarşamba günü döndüğünü, Andie'nin onu koridorda sıkıştırıp sürtük dediğini ve tüm bunların Andie'nin dolabına ölüm tehdidinin sıkıştırılmasını tetiklediğini biliyorum.

Ama bu yorumu skor tablosundaki değerlere göre ele alırsak Andie'nin lise oyunlarında Nat'e karşı kazandığı üç zaferle övündüğü anlaşılıyor. Diyelim bu zaferlerden birini üstsüz video ve diğerini de Andie'nin *Cadı Kazanı*'ndan ayrılması için Nat'e yaptığı şantaj olarak saydık. Peki, Andie'nin Nat da Silva'ya karşı kazandığı üçüncü zafer neydi? Nat'in kendini kaybedip bir katile dönmesine neden olan şey bu olabilir mi?

18 Nisan Çarşamba günü Andie'nin not aldığı diğer dikkat çekici şey ise şu: *OP@19:30*

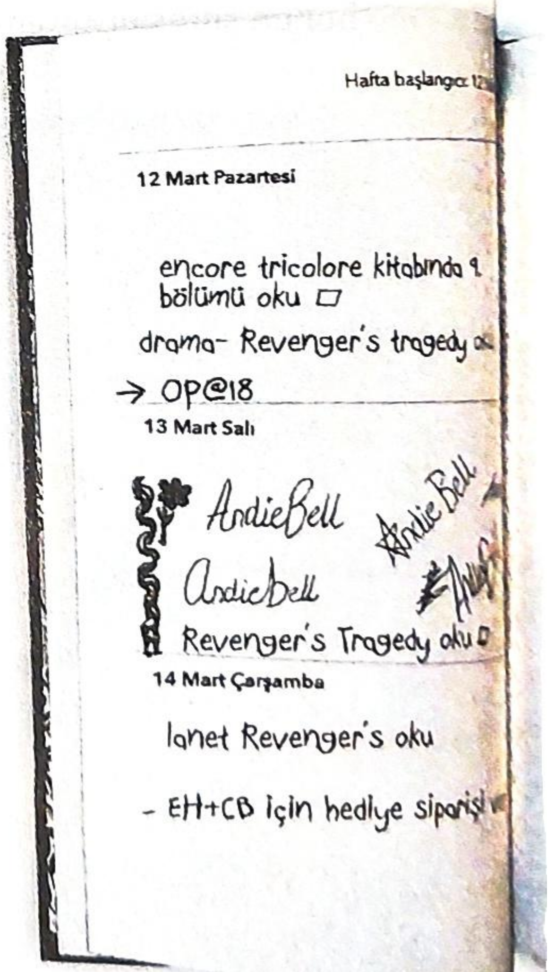
Eğer Ravi haklıysa ve Andie bazı şeyleri şifreli yazıyorsa, sanırım bunun şifresini kırdım. Çok basit.

OP= otopark. Tren istasyonundaki otopark. Bence Andie o akşam Howie ile otoparkta buluşacağını kendine hatırlatıyordu. O akşam Howie ile buluştuklarını biliyorum çünkü Sal o çarşamba saat 19:42'de telefonuna Howie'nin plaka numarasını yazmış.

Çektiğimiz fotoğraflarda saatle birlikte not alınmış bir sürü OP var. Sanırım bunların Andie'nin Howie ile yaptığı uyuşturucu ticaretini gösterdiğini ve faaliyetlerini meraklı gözlerden saklamak için Howie'nin şifre kullanması talimatına uyduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Ancak tüm yaşıtları gibi o da bazı şeyleri unutabiliyordu (özellikle de programlarını) bu yüzden de buluşmalarını en azından her ders bir kere bakabileceği bir yere not alıyordu. Mükemmel hafıza sistemi.

Şimdi Andie'nin kod sistemini kırdığımı düşündüğüme göre, ajandada çözülmesi gereken diğer baş harflere bakmam gerek.

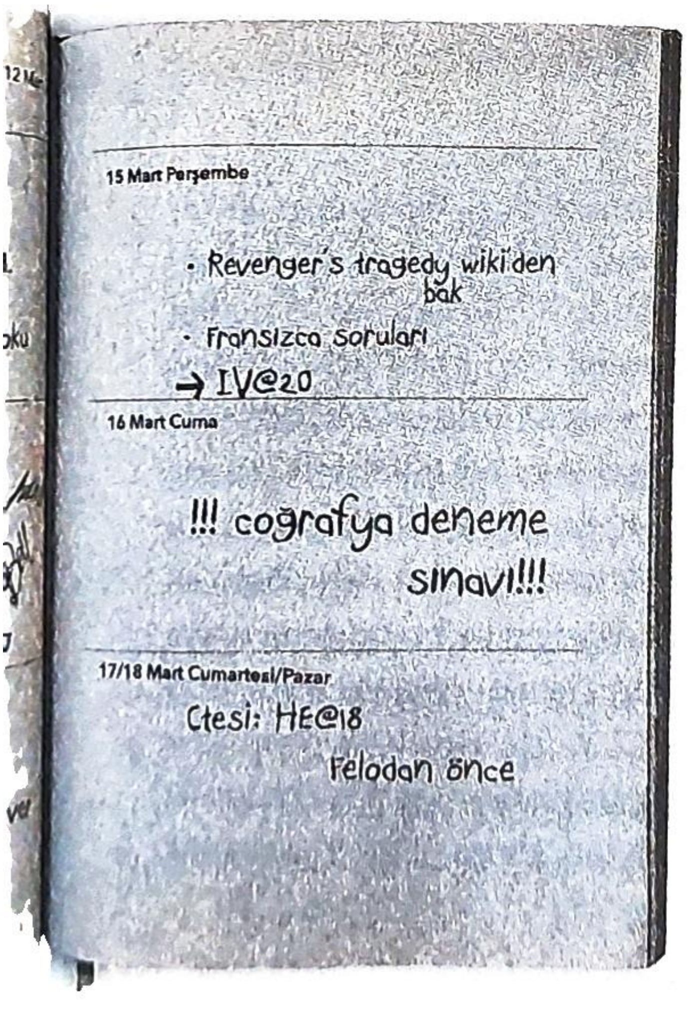

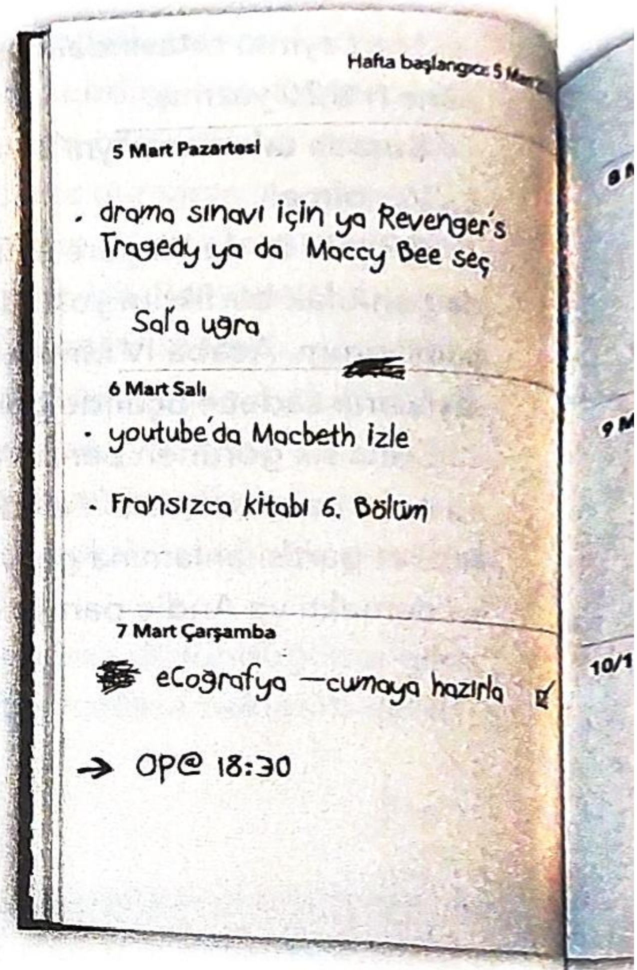
Mart ayının ortasındaki bu hafta, Andie 15 Mart Perşembe gününe *IV@20* yazmış.

Burada takıldım. Aynı kod örgüsünü kullanıyorsa o zaman *IV= .. V...* olmalı.

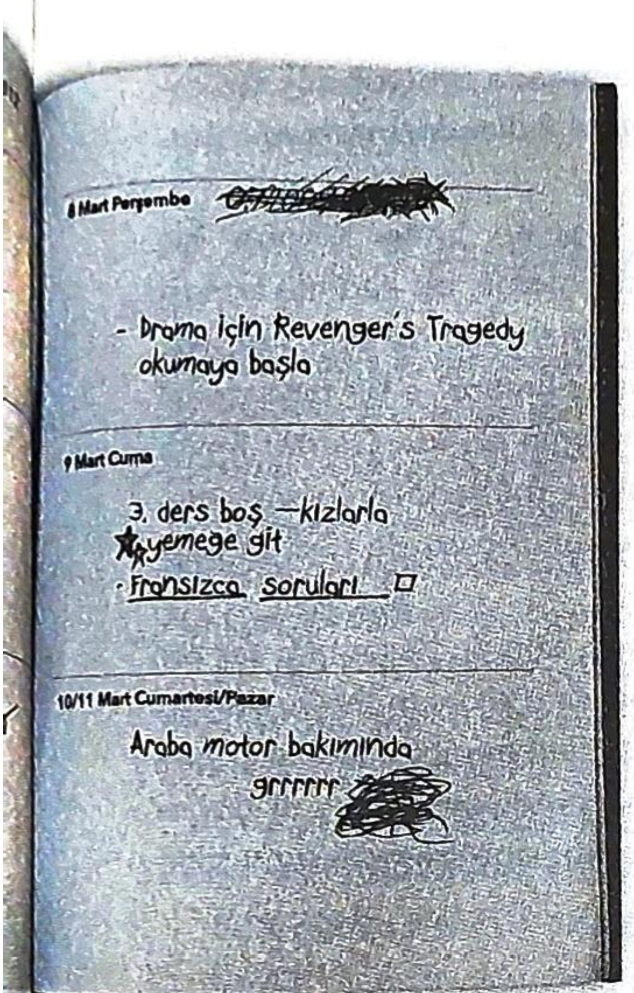
OP gibi IV de bir yere atıfta bulunuyorsa bile neresi olduğuna dair en ufak bir fikrim yok. Kilton'da bu harflerle başlayan bir yer bilmiyorum. Acaba IV birinin ismi olabilir mi? Fotoğraf çektiğimiz sayfaların sadece üçünde görünüyor.

Daha sık görünen benzer notlar var: HE@18. Ama 17 Mart'taki bu notun altına Andie 'Felodan önce' yazmış. Felo muhtemelen Felaket partisi anlamına geliyor. O zaman belki de HE Howie'nin evi demekti ve Andie partiye götürmek için uyuşturucu alacaktı.

Mart ayında erken bir tarih dikkatimi çekti. 8 Mart'ta yazılıp karalanan rakamlar bir telefon numarası. 11 basamaklı ve 07 ile başlıyor olmalı. Fikir yürüteyim: Andie bir telefon numarasını neden ajandasına yazmış olabilir? Nasıl ben bir demirbaş gibi çantamda taşıyorsam onun ajandası da elbette okulda ve okul dışında çoğu zaman yanındaydı. İyi de madem yeni bir telefon numarası yazacaktı, neden doğrudan telefonuna yazmadı? Belki de bu numarayı *gerçek* telefonuna kaydetmek istemiyordu. Belki de o sırada kullan at telefonu yanında olmadığı için ve bu numara oraya kaydetmesi gereken bir numara olduğu için buraya yazmıştı. Gizli yaşlı adamın numarası olabilir miydi? Ya da Howie için yeni bir numara? Ya da ondan uyuşturucu almak isteyen yeni bir müşteri? Numarayı ikinci telefonuna kaydettikten sonra izlerini gizlemek için üstünü karaladı.

Yaklaşık yarım saattir karalamaya bakıyorum. İlk sekiz basamak bence şöyle 07700900. Son iki basamak 88 de olabilir ama bana sanki karalandığı için öyle gözüküyor gibi geldi. Sonrasındaki üç basamağı okumak biraz zor. Sondan üçüncü basamak alttaki bacak ve üstteki çengelli çizgiden 7 ya da 9 gibi görünüyor. Sonrasındaki sayısının düz çizgiye bakarak 7 ya da 1 olduğundan eminim. En son basamakta eğrilik olduğundan ya 6 ya 0 ya da 8 olmalı.

Bu durumda şu on iki kombinasyon oluşuyor:

07700900776 07700900976 07700900716 07700900916
07700900770 07700900970 07700900710 07700900910
07700900778 07700900978 07700900718 07700900918

İlk sütunu aramayı denedim. Her aramada aynı robotik ses cevap verdi: *Üzgünüm aradığınız numara kullanılmamaktadır. Lütfen tekrar deneyiniz.*

İkinci sütunda Manchester'da yaşayan Little Kilton'a hiç gelmemiş, hatta buranın adını bile duymamış bir kadınla konuştum. Sonrakilerin biri *kullanılmayan numara* biri de *servis dışıydı.* Üçüncü sütunda iki tane kullanılmayan numara ve bir tane genel sesli mesaj servisi çıktı. Son üç numaranın ilkinde Garrett Smith adında belirgin Geordie aksanlı makine mühendisinin sesli mesajına ulaştım, diğeri *servis dışıydı* ve sonuncusu da sesli mesaja düştü.

Bu numaranın izini sürmek faydasız. Son üç basamağı zar zor okudum, ayrıca numara beş sene öncesine ait ve muhtemelen artık kullanılmıyordur. Sesli mesaja düşenleri her ihtimale karşı yine arayacağım, belki bir şey çıkar. Ama şimdi gerçekten a) doğru düzgün bir gece uykusuna ve b) Cambridge başvurusunu bitirmeye ihtiyacım var.

Şüpheliler
Jason Bell
Naomi Ward
Gizli yaşlı adam
Nat da Silva
Daniel da Silva
Max Hastings
Howie Bowers

Pippa Fitz-Amobi
PÖ 11/10/2017

Hazırlık Günlüğü 26. Kayıt

Cambridge başvurusu gönderildi. Okul beni 2 Kasım'da Cambridge İngilizce adayları için yapılacak mülakat öncesi ELAT sınavına kaydetti. Bugün boş derste kabul için göndereceğim edebiyat kompozisyonlarıma göz attım. Toni Morrison ile ilgili olan hoşuma gitti, onu göndereceğim. Diğerleri yeterince iyi değil. Sanırım Margaret Atwood hakkında yeni bir tane yazmam gerek.

Şu anda gerçekten buna odaklanmam gerekir ama ben kendimi Andie Bell dünyasına çekilirken buluyorum. Yazmam gerekenler için boş bir sayfa açmam lazımken proje belgesine tıklıyorum. Andie'nin ajandasını o kadar çok okudum ki, şubattan nisana kadar olan programını ezbere söyleyebilirim.

Açık olan bir şey var: Andie Bell tam bir ödev erteleyiciymiş.

Büyük ölçüde varsayıma dayalı olsa da açık olan iki şey daha var: OP, Andie'nin Howie ile istasyondaki otoparkta; HE ise Howie'nin evinde uyuşturucu pazarlığı için buluşmalarını simgeliyor.

Hâlâ IV'nin anlamını çözemedim. Sadece üç kez yazılmış: 15 Mart Perşembe saat 20, 23 Mart Cuma saat 21 ve 29 Mart Perşembe saat 21.

OP ve HE'nin farklı saatlerde olmasının aksine IV bir kez saat sekiz, iki kez de saat dokuz olarak eklenmiş.

Ravi de bununla uğraşıyor. Az önce IV'nin atıfta bulunuyor olabileceği muhtemel yerlerin/kişilerin listesini içeren bir e-posta gönderdi. Araştırmalarını Kilton dışına yayıp yakın kasaba ve belediyelere de bakmış. Bunu ben de düşünmeliydim.

Listesi şöyle:

Amersham'daki Imperial Vault Gece Kulübü
Little Chalfont'daki Ivy House Hotel
Chesham'da yaşayan doksan yaşındaki Ida Vaughan
Wendover'deki Four Cafe (IV= Roma rakamıyla dört)

Tamam Google'a bakacağım.

Imperial Vault'un web sitesine göre kulüp 2010 yılında açılmış. Haritadaki konumuna bakılırsa betonarme bina ve yeşil çim piksellerin arasındaki otoparkı hiçliğin ortasında gibi görünüyor. Her çarşamba ve cuma öğrenci gecesi varmış ve 'Kadınlar Gecesi' gibi düzenli etkinlikler yapılıyormuş. Kulübün sahibi Rob Hewitt adında bir adam. Andie uyuşturucu satmak için oraya gitmiş olabilir. Gidip bir bakabilir, sahibiyle konuşmak isteyebiliriz.

Ivy House Hotel'in kendine ait bir internet sitesi yok ama TripAdvisor'da sayfası var. Sadece iki buçuk yıldız almış. Chalfont istasyonunun hemen yanında, dört odalı küçük bir aile pansiyonu. Sitedeki birkaç fotoğrafa bakılırsa hoş ve sıcak bir yere benziyor ancak Carmel1672'ye göre işlek bir cadde üstünde olduğundan gürültü nedeniyle uyumak zor. Trevor59 da şikayetçi, oda iki ayrı kişiye rezerve edilmiş ve bu yüzden kalacak başka bir yer aramak zorunda kalmış. T9Jones 'ailenin sevimli' ancak banyonun 'eski ve pis olduğunu, küvetin her yerini pislik kapladığını' söylemiş. Sözlerini desteklemek için bazı resimler eklemiş.

KAHRETSİN.

Aman tanrım, aman tanrım, aman tanrım! Yaklaşık otuz saniyedir yüksek sesle aman tanrım diyorum ama yine de yetmedi, yazmam da gerekti. Aman tanrım.

Ve Ravi de lanet telefonunu açmıyor!

Parmaklarım beynime yetişemiyor. T9Jones küvetin farklı açılardan iki yakın çekim fotoğrafını paylaşmış. Ve sonra tüm banyoyu uzaktan çekmiş. Küvetin yanında duvara asılı kocaman bir boy aynası var, T9Jones'un ve telefonun flaşının yansıması görülüyor. Banyonun kalanı da krem rengi tavandaki spot ışıklardan karo döşeli zemine kadar görülüyor. *Kırmızı beyaz karolu zemin*.

Eğer yanılıyorsam tilki kafası şeklindeki tüylü şapkamı yerim. AMA bunun Max Hastings'in odasındaki *Rezervuar Köpekleri* posterinin arkasına iğnelenmiş fotoğraftaki karo zeminle aynı olduğuna neredeyse eminim. Üstünde küçük siyah külot dışında hiçbir şey olmayan Andie aralanmış dudaklarıyla aynaya poz veriyordu, bu aynaya... Little Chalfont'daki Ivy House Hotel'in aynasına.

Haklıysam o zaman Andie üç hafta içinde en az üç kere o otele gitmiş olmalıydı. Orada kiminle buluşuyordu? Max'la mı? Gizli yaşlı adamla mı?

Anlaşılan yarın okul çıkışı Little Chalfont'a gideceğim.

Yirmi dört

Trenin harekete geçip hız kazanmaya başlamasıyla birlikte, birkaç saniye süren o boğuk çınlama sesi duyuldu. Pip'in elindeki kalem titredi. Kompozisyonun giriş kısmını yazmaya başladığı sayfa lekelenmiş oldu. Pip iç çekip sayfayı kopardıktan sonra buruşturdu. Zaten pek iyi olmamıştı. Kâğıdı çantasına atıp kalemi eline aldı yine.

Little Chalfont'a giden trendeydi. Ravi'yle orada buluşacaktı, o işten çıkıp doğruca oraya gelecekti. Pip on bir dakikalık yolculuk süresini verimli kullanıp Margaret Atwood'la ilgili kompozisyon taslağının ilk kısmını yazabileceğini düşünmüştü. Ama yazdıklarını okuduğunda beğenmedi. Ne söylemek istediğini biliyordu, fikir zihninde mükemmel biçimini almıştı ama kelimeler zihninden parmaklarına ulaşıncaya kadar dağılıp kayboluyordu. Aklı Andie Bell'e saplanıp kalmıştı.

Hoparlörden gelen anons, gelecek istasyonun Chalfot olduğunu duyurdu. Pip bakışlarını defterinden minnetle uzaklaştırıp onu çantasına soktu. Yavaşlayan tren mekanik bir tıslamayla durdu. Pip platforma indi, biletini turnikeye sokup geçti.

Ravi onu dışarıda bekliyordu.

"Komiserim," dedi koyu renk saçını gözünün önünden çekerken. "Suçla mücadele dizimizin müziği eşliğinde henüz geldim. Şimdiye kadar keman ve pan flütü sesi vardı ve sonra da Dart Vader tarzı güçlü trompetlerle sen görüntüye girdin."

"Bende neden trompet sesi var?" diye sordu Pip.

"Çünkü yürürken ayaklarını yere vuruyorsun, bunu söyleyen ben olduğum için üzgünüm."

Pip telefonunu çıkarıp harita uygulamasına Ivy House Hotel'in adresini girdi. Rotayı gösteren çizgi ekranda belirdi, üç

dakikalık yürüyüş yönünü takip etmeye başladılar, Pip'in mavi yuvarlak avatarı rota boyunca ilerliyordu.

Mavi yuvarlak, kırmızı varış noktasına ulaşınca başını kaldırdı. Araba yolunun hemen önünde *Ivy House Hotel* yazılı küçük, ahşap bir tabela vardı. Çakıl taşlı, eğimli araba yolu neredeyse tamamı sarmaşıklarla kaplı kırmızı tuğlalı bir eve uzanıyordu. Yeşil yapraklı sarmaşıklar o kadar yoğundu ki, hafif rüzgârda evin kendisi titriyormuş gibi görünüyordu.

Kapıya doğru yürürlerken ayaklarının altındaki çakıl taşları eziliyordu. Pip park halinde bir araba gördü, demek ki içeride birileri vardı. Arabanın bir misafire değil, otelin sahiplerine ait olmasını umdu.

Soğuk metal kapı ziline basıp tek bir notanın çalmasını dinledi.

İçeriden birinin ayağını sürüyerek yavaşça yaklaştığını duydular, kapının açılmasıyla çerçeveyi saran sarmaşıklar titredi. Kabarık gri saçlı, kalın gözlüklü ve henüz erken olsa da Noel desenli kazak giymiş yaşlı bir kadın kapı eşiğinde durup gülümsedi.

"Merhaba canlarım," dedi. "Birini beklediğimizi hatırlamıyordum. Hangi isimle rezervasyon yaptırmıştınız?" Pip ve Ravi'yi içeri alıp kapıyı kapattı.

Sol tarafta bir kanepeyle kahve sehpası, karşı duvarda ise beyaz basamakların bulunduğu loş bir koridora girdiler.

"Ah, üzgünüm," dedi Pip kadına bakıp, "aslında rezervasyonumuz yok."

"Anlıyorum, siz ikiniz şanlısınız, boş odamız var..."

"...Üzgünüm," Pip kadının sözünü kesip şaşkın şaşkın Ravi'ye baktı, "kalacak yer aramıyoruz. Biz... otelin sahibine sormak istediğimiz sorular var. Acaba siz..."

"Evet, hotelin sahibi benim," dedi kadın gülümseyerek. Pip'in yüzünün tam solundaki bir noktaya gözlerini dikmişti. "Yirmi

yıl David'imle işlettik gerçi, çoğu işle o ilgilenirdi. David birkaç yıl önce ölünce işler zorlaştı. Ama torunlarım hep burada, bana yardım ediyorlar, sağa sola götürüyorlar. Torunum Henry hemen yukarıda odaları temizliyor."

"Beş yıl önce de oteli siz ve kocanız mı işletiyordunuz?" diye sordu Ravi.

Kadın başıyla onaylarken bakışlarını Ravi'ye çevirdi. "Çok yakışıklı," dedi usulca, sonra Pip'e dönüp, "şanslı kız," diye ekledi.

"Hayır, biz..." dedi Pip, Ravi'ye bakarak. Ama baktığına pişman oldu. Yaşlı kadının bakmadığı bir anda Ravi omuzlarını sallayıp kendi yüzünü işaret ederek Pip'e baktı ve sessizce 'çok yakışıklı' dedi.

"Oturmak ister misiniz?" diye sordu kadın pencerenin önündeki yeşil kadife kanepeyi işaret ederek. "Ben isterim." Kanepeye bakan deri koltuğa yürüdü.

Pip kanepeye doğru yürürken bilerek Ravi'nin ayağına bastı. Kadına doğru dönüp oturdu, Ravi yanına gelirken yüzünde hâlâ aptal bir gülümseme vardı.

"Nerede bu..." dedi kadın, kazağını ve pantolonunun ceplerini yoklarken bakışları ifadesizleşti.

"Şey... yani," dedi Pip kadının dikkatini çekmeye çalışarak. "Burada kalanların kayıtlarını tutuyor musunuz?"

"Onların hepsi ee... şu... hımm... bilgisayarda yapılıyor, değil mi?" dedi kadın. "Bazen telefondan. Tüm rezervasyonları David yapardı, şimdi Henry yapıyor."

"Peki rezervasyonları nasıl takip ediyorsunuz?" diye soran Pip, cevap alamayacağını tahmin ediyordu.

"David ilgileniyordu. Haftalık tabloların çıktısını alırdı." Kadın omuz silkip camdan dışarı baktı.

"Beş yıl öncesinin çıktıları duruyor mu?" diye sordu Ravi.

"Hayır hayır. Öyle olsa bütün her yer kâğıt dolardı."

"Ama belgeler bilgisayarda kayıtlı, değil mi?" dedi Pip.

"Ah hayır. Öldükten sonra David'in bilgisayarını attık. O küçük şey de tıpkı benim gibi çok yavaştı," dedi. "Artık tüm rezervasyonları Henry'ciğim hallediyor."

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi Pip ve çantasının fermuarını açıp ikiye katlanmış bir kâğıt çıkardı. Kâğıdı açıp kadına uzattı. "Bu kızı hatırlıyor musunuz? Burada kaldı mı?"

Kadın, Andie'nin gazetelerde sıkça kullanılan fotoğrafına baktı. Kâğıdı yüzüne yaklaştırdı, sonra öteye itti ve yeniden yaklaştırdı.

"Evet," deyip başını sallarken bakışlarını Pip'ten Ravi'ye, oradan yine Andie'nin fotoğrafına çevirdi. "Onu tanıyorum. Buradaydı."

Pip heyecanla cildinin karıncalandığını hissetti.

"Bu kızın beş yıl önce burada kaldığını hatırlıyor musunuz?" dedi. "Yanındaki adamı hatırlıyor musunuz peki? Nasıl biriydi?"

Kadının yüz ifadesi bulanıklaştı bir an. Pip'e baktı, bir sağa bir sola hareket eden gözlerini kırpıştırdı.

"Hayır," dedi titrek bir sesle. "Hayır, beş yıl önce değil. Bu kızı gördüm. Buradaydı."

"2012'de mi?" dedi Pip.

"Hayır hayır." Kadın bakışlarını Pip'in arkasında bir noktaya dikti. "Birkaç hafta önceydi. Hatırlıyorum, buradaydı."

Pip üstüne bir bina çökmüş de, ümitleri de yerin dibine batmış gibi hissetti.

"Bu mümkün değil," dedi. "Bu kız beş yıl önce öldü."

"Ama ben..." kadın başını salladı, gözlerinin etrafındaki kırışık deri üst üste bindi, "ama ben hatırlıyorum. O buradaydı. Buradaydı."

"Beş yıl önce mi?" diyerek kadını yönlendirmeyi denedi Ravi.

"Hayır," dedi kadın, öfkesi sesine yansımıştı, "hatırlıyorum diyorum. Ben..."

"Büyükanne?" Üst kattan bir erkek sesi geldi.

Basamaklarda yankılanan ağır bot sesleriyle birlikte sarışın bir adam göründü.

"Merhaba?" dedi Pip ve Ravi'ye bakarak. Yanlarına gelip elini uzattı. "Ben Henry Hill," dedi.

Ravi ayağa kalkıp adamın elini sıktı. "Ben Ravi ve o da Pip."

"Yardımcı olabilir miyiz?" diye sordu endişeli bakışlarını büyükannesine çevirip.

"Büyükannenize beş yıl önce burada kalan biriyle ilgili birkaç soru soruyorduk," dedi Ravi.

Pip yaşlı kadının ağladığını fark etti. Kâğıt gibi ince cildinden sicim gibi dökülen yaşlar çenesinden süzülüp Andie'nin fotoğrafına damlıyordu.

Torunu da fark etmişti. Yanına gidip büyükannesinin omzunu sıktı, titreyen elindeki fotoğrafı aldı.

"Büyükanne," dedi, "neden gidip ısıtıcının düğmesine basıp bize çay yapmıyorsun? Bu insanlara ben yardım ederim, sen endişelenme."

Kadının kalkıp koridorun solundaki kapıya doğru yürümesine yardım etti, yanından geçerken fotoğrafı Pip'e verdi. Ravi ve Pip sorgulayan gözlerle birbirlerine baktılar, Henry birkaç saniye sonra kaynayan su ısıtıcısının sesi gelmesin diye mutfağın kapısını kapatıp geri döndü.

"Üzgünüm," dedi kederli bir gülümsemeyle. "Kafası karışınca üzülüyor. Alzheimer... gittikçe kötüleşiyor. Burayı satışa çıkarmak için temizliyorum. Unutup duruyor."

"Üzgünüm," dedi Pip. "Fark etmemiz gerekirdi. Onu üzmek istemedik."

"Hayır, elbette istemediniz, biliyorum," dedi adam. "Ben yardımcı olabilir miyim?"

"Bu kızı soruyorduk." Pip kâğıdı kaldırdı. "Beş yıl önce burada kalıp kalmadığını sorduk."

"Büyükannem ne dedi?"

"Geçenlerde, birkaç hafta önce gördüğünü düşünüyor," dedi yutkunarak. "Ama bu kız 2012'de öldü."

"Bu aralar bunu sık yapıyor," dedi Henry ikisinin arasındaki boşluğa bakarak. "Saatleri, olayların olduğu zamanları karıştırıp duruyor. Bazen büyükbabamın hâlâ yaşadığını düşünüyor. Madem beş yıl önce burada olduğunu düşünüyorsunuz, o zaman bu kızı muhtemelen beş yıl öncesinden hatırlıyor."

"Evet," dedi Pip. "Galiba."

"Üzgünüm, daha fazla yardım edemeyeceğim. Beş yıl önce burada kimin kaldığını söyleyemeyeceğim, eski kayıtlar mevcut değil. Ama onu tanıdıysa, o zaman sanırım cevabı aldınız."

Pip başını salladı. "Evet. Onu üzdüğümüz için özür dileriz."

"İyi olacak mı?" diye sordu Ravi.

"Olacak," dedi Henry nazikçe. "Bir fincan çay her şeyi halledecektir."

Kilton istasyonundan çıkarlarken saat altıya yaklaşmış, güneş batmaya, kasaba kararmaya başlamıştı.

Pip'in aklı karmakarışıktı. "Düşününce," dedi, "sanırım Andie'nin Ivy House Hotel'de kaldığından emin olabiliriz." Banyo karoları ve kadının zamanı şaşırarak da olsa onu tanıması bunun için yeterli bir kanıttı. Ancak bu doğrulama bazı parçaların yerini değiştirebilirdi.

Sağa dönüp otoparka girdiler, Pip'in karşı uçta duran arabasına doğru yürürlerken *eğerli öyleyseli* sohbetlerine devam ediyorlardı.

"Eğer Andie o otele gittiyse," dedi Ravi, "gizli yaşlı adamla orada buluştuğu ve ikisi de gözlerden uzak kalmaya çalıştığı için olmalı."

Pip başını sallayarak aynı fikirde olduğunu gösterdi. "Öyleyse," dedi, "bu demek oluyor ki, gizli yaşlı adam her kimse, Andie'yi kendi evine götüremiyordu. Ve bunun en olası nedeni, ailesi ya da karısıyla birlikte yaşıyor olması olabilir."

Bu durumu değiştirirdi.

Pip devam etti. "Daniel da Silva, 2012'de yeni evlenmişti ve Max Hasting de Sal'ı gayet iyi tanıyan ailesiyle birlikte yaşıyordu. İkisinin de Andie ile gizli ilişkisini yürütmek için evden uzak olmaları gerekirdi. Ayrıca şunu da unutmayalım, Max'ta Andie'nin Ivy House Hotel'de çekilmiş çıplak bir resmi var, güya 'okulda bulduğu' bir fotoğraf," dedi parmaklarıyla tırnak işareti yaparak.

"Evet," dedi Ravi, "ama diğer yandan Howie Bowers tek başına yaşıyordu. Andie ile gizlice görüşen oysa, o zaman otelde kalmalarına gerek yoktu."

"Ben de bunu düşünüyorum," dedi Pip. "Bu da demek oluyor ki, Howie'yi gizli yaşlı adam adaylığından çıkarabiliriz. Yine de bu onun katil olmayacağı anlamına gelmez."

"Doğru," dedi Ravi, "yine de bu, resmi az da olsa netleştiriyor. Mart ayında Sal'ın arkasından Andie'nin görüştüğü ve hayatını mahvetmekten bahsettiği kişi Howie değilmiş."

Arabaya varmışlardı. Pip cebini karıştırıp anahtarı çıkardı. Sürücü kapısını açıp çantasını içeri attı, yolcu tarafına geçen Ravi çantayı kucağına aldı. Pip arabaya binerken yaklaşık yirmi metre ilerideki parmaklılara yaslanmış parlak turuncu astarlı yeşil kaban giymiş bir adam gördü. Kürklü şapkasıyla yüzü gölgelenen Howie Bowers, yanındaki adama başını sallıyordu.

Öfkeli bir şeyler söylüyormuş gibi görünen, ellerini çılgın gibi sallayan bir adam. Şık, yün palto giymiş, kabarık sarı saçlı bir adam.

Max Hastings.

Pip kanının çekildiğini hissetti. Arabaya bindi.

"Ne oldu komiser?"

Camdan iki adamın durduğu parmaklıkları işaret etti. "Bak."

Max Hastings ona bir kez daha yalan söylemiş, Andie kaybolduktan sonra Kilton'da asla uyuşturucu almadığını, bu yüz-

den de torbacısının kim olduğunu bilmediğini söylemişti. Ve işte orada, aynı torbacıya bağırıyordu! Aralarındaki mesafe sözcükleri yutuyordu ne yazık ki.

"Ah," dedi Ravi.

Pip motoru çalıştırdı, Max ya da Howie onları fark etmeden, elleri arabayı kullanamayacak kadar çok titremeye başlamadan önce oradan uzaklaştı.

Max ve Howie birbirini tanıyordu.

Andie Bell'in dünyasında bir tektonik değişiklik daha olmuştu.

Pippa Fitz-Amobi
PÖ 12/10/2017

Hazırlık Günlüğü 27. Kayıt

Max Hastings. Şüpheliler listesine biri kalın harflerle yazılacaksa bu o olmalı. Jason Bell bir numaralı şüpheli olmaktan çıktı ve Max bir adım ileri giderek bu unvanı devraldı. Max, Andie'yle ilgili konularda iki kez yalan söyledi. Saklayacak bir şeyin yoksa yalan söylemezsin.

Kısaca özetleyeyim: O, yaşça Andie'den büyük biri. Mart 2012'de buluşmuş olmaları oldukça muhtemel olan otelde çekilmiş Andie'ye ait çıplak fotoğraf elinde. Hem Sal hem de Andie ile yakındı. Andie'den düzenli olarak uyuşturucu alıyordu ve görünüşe bakılırsa Howie Bowers'ı oldukça iyi tanıyor.

Bu durum aynı zamanda Andie cinayetinde işbirliği yapmış olabilecek bir çift daha ortaya çıkarıyor: Max ve Howie.

Bence artık Rohypnol haplarının izini sürüp onunla ilgilenmenin zamanı geldi. Sonuç olarak on dokuz yaşında birinin okul partileri için tecavüz hapı alması normal sayılmaz, öyle değil mi? Max/Howie/Andie üçgenini bir araya getiren şey de bu.

2012 Kilton Gramer mezunlarından bazılarına mesaj atıp felaket partilerinde neler döndüğüne dair bir şey bulabilecek miyim bakacağım. Eğer şüphelerimin doğru olduğunu anlarsam Max ve tecavüz hapları o gece Andie'nin başına gelenlerin kilit oyuncuları olabilir. Tıpkı Katil Kim oyunundaki kayıp kartlar gibi.

Şüpheliler
Jason Bell
Naomi Ward
Gizli yaşlı adam
Nat da Silva
Daniel da Silve
Max Hastings
Howie Bowers

Pippa Fitz-Amobi
PÖ 13/10/2017

Hazırlık Günlüğü 28. Kayıt

Emma Hutton mesajıma ben okuldayken cevap verdi. Şöyle yazmış:

Evet, olabilir. Kızların içeceklerine ilaç katıldığını düşündüklerini hatırlıyorum. Ama doğruyu söylemek gerekirse, o partilerde herkes o kadar sarhoş oluyordu ki, muhtemelen sadece nerede durmaları gerektiğini bilmedikleri ya da ilgi çekmek istedikleri için böyle söylüyorlardı. Benim başıma böyle bir şey gelmedi.

Chloe Burch'un cevabı kırk dakika önce, Josh ile *Yüzüklerin Efendisi: Yüzük Kardeşliği*'ni izlerken geldi:

Hayır, sanmıyorum. Böyle bir söylenti hiç duymadım. Ama kızlar çok içtikleri zaman böyle söyler, değil mi?

Dün gece 2012'deki felaket partilerinde Naomi'nin fotoğraflarında etiketlenmiş ve şükürler olsun ki profillerinde e-posta adreslerini paylaşmış birkaç kişiye mesaj attım. Onları konuşmaya teşvik edeceğini düşündüğüm için BBC'de çalışan Poppy isimli bir muhabir olduğuma dair yalan söyledim. Tabii söyleyecek bir şeyleri varsa… İçlerinden biri az önce cevapladı.

Kimden: pfa20@gmail.com
Kime: handslauraj116@yahoo.com
12 Ekim (1 gün önce)

Sevgili Laura Hands,

BBC için reşit olmayan çocukların ev partileri ve uyuşturucu kullanımıyla ilgili bağımsız bir haber üzerinde çalışan bir muhabirim. Araştırmalarım sırasında 2012'de Kilton bölgesinde 'Felaketler' adı verilen bazı partilere katıldığınızı gördüm. Bu etkinliklerde kızların içkilerine ilaç atıldığını görüp görmediğiniz ya da bu tür bir söylenti duyup duymadığınız hakkında bir yorum yapabilir misiniz?

Bu konuyla ilgili herhangi bir bilgi verebilirseniz çok sevinirim ve şunu bilin ki, yapacağınız yorumlar isimsiz olarak kullanılacak ve son derece dikkatli davranılacak.

Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.

Saygılarımla

Kimden: handslauraj116@yahoo.com
Kime: pfa20@gmail.com
21:22 (2 dakika önce)

Selam Poppy,

Sorun değil, seve seve yardımcı olurum.

Aslında içkilere ilaç konduğuna dair konuşulduğunu hatırlıyorum. Elbette bu partilerde herkes aşırı alkol tüketiyordu, bu yüzden durum biraz kafa karıştırıcıydı.

Ama bu partilerden birinde içkisine ilaç atıldığını düşünen Natalie da Silva diye bir arkadaşım vardı. O geceye ait hiçbir şey hatırlamadığını ve sadece bir kadeh içtiğini söylemişti. Yanlış hatırlamıyorsam, 2012 yılının başındaydı.

Onunla iletişime geçmek istersen telefonu bende var.

Haberinde iyi şanslar. Yayınlanacağı zamanı haber verir misin? Okumak isterim.

Sevgiler,

Laura

Pippa Fitz-Amobi
PÖ 14/10/2017

Hazırlık Günlüğü 29. Kayıt

Bu sabah Josh'ın futbol maçı için dışarıda olduğum sırada iki e-posta daha geldi. İlki bu konuyla ilgili hiçbir şey bilmediğini, herhangi bir yorumda bulunmak istemediği yazmıştı. İkincisi ise şuydu:

BBC bağımsız haberi için bilgi isteği

12 Ekim (2 gün önce)

pfa20@gmail.com

Sevgili Joanna Riddell, BBC için reşit olmayan çocukların ev partileri ve uyuşturucu kullanımıyla...

12:44 (57 dakika önce)

Joanna95Riddell@aol.com
Kime: pfa20@gmail.com

Sevgili Poppy Firth-Adams,

E-posta için teşekkür ederim. Bunun ana akım medyanın daha fazla ilgi göstermesi gereken önemli bir başlık olduğu konusunda aynı fikirdeyim.

Aslında bu ev partilerinde içkilere ilaç atıldığını biliyorum. Başta bunların içkiyi fazla kaçıran ve suçu başkasının üzerine atmak isteyen kişilerin çıkardığı söylentiler olduğunu düşünmüştüm. Ama sonra, 2012 yılının Şubat ayındaki bir partide bir arkadaşım (ismini vermeyeceğim) tamamen dağıldı. Konuşamıyor, doğru düzgün hareket edemiyordu. Birkaç çocuk onu babasının arabasına taşımama yardım etti. Ertesi gün partiye gittiğini bile hatırlamıyordu.

Birkaç gün sonra benden onunla birlikte Kilton polisine gidip olayı rapor etmemizi istedi. Gidip ismini hatırlamadığım şu genç memurla konuştuk. Ama bir şey çıkmadı. Sonrasında içkilerime hep dikkat ettim.

Yani evet, o partilerde kızların içkilerine ilaç atıldığına inanıyorum (bununla birlikte net bir bilgim olmasa da). Umarım makalene yardımım dokunmuştur, başka soruların olursa sormaktan çekinme.

Sevgiler
Jo Riddell

İşler iyice sarpa sarıyor.

Partiye katılanlar tarafından yaygın şekilde bilinmiyor olsa da, sanırım 2012'deki felaket partilerinde içkilere ilaç atıldığını varsayabilirim. Max, Andie'den Rohypnol alıyordu ve kendi başlattığı partilerde kızların içkilerine ilaç atıyordu. İkiyle ikiyi toplamak için dahi olmaya gerek yok.

Üstelik Nat da Silva da içkisine ilaç attığı kızlardan biri olabilir.

Bu Andie'nin cinayetiyle ilgili olabilir mi? Nat'in içkisine ilaç konduğunu düşündüğü o gece bir şey oldu mu? Ona soramam: o *son derece düşman tanık* diyebileceğim biri.

Ve son olarak bu da yetmezmiş gibi, Joanna Riddell bir arkadaşının içkisine ilaç katıldığını düşündüğünü ve Kilton polisine rapor ettiklerini yazmış. 'Genç' bir memura. Elbette araştırmamı yaptım ve 2012'de tek genç erkek memurun kim olduğunu öğrendim (evet, DİNG DİNG DİNG) Daniel da Silva. Ondan sonraki en genç memur 2012 yılında kırk bir yaşındaymış. Joanna şikâyetten bir sonuç çıkmadığını yazmış. Bunun nedeni isimsiz kızın şikâyetini uyuşturucu vücudundan atıldıktan sonra yapmış olması mı? Yoksa Daniel olaya dahil oldu ve... bir şeylerin üstünü örtmeye mi çalıştı? Eğer öyleyse, bunu neden yapmış olabilir?

Sanırım şüpheliler listesindeki Max Hastings ve da Silvalar arasında başka bir bağlantı buldum. Daha sonra Ravi'yi ararım ve bu olası üçgenin ne anlama gelebileceği konusunda beyin fırtınası yaparız. Ama şimdi dikkatimi Max'a vermem gerek. Yeterince yalan söyledi, partilerde kızların içkilerine ilaç attığına ve Sal'ın arkasından Ivy House Hotel'de gizlice Andie ile görüştüğüne inanmak için geçerli nedenlerim var.

Projemi şimdi durdurup birini işaret edecek olsam, bu kişi Max olurdu. O, bir numaralı şüpheli.

Ama bu konuları gidip onunla da konuşamam, çünkü o da bir diğer düşman tanık ve muhtemelen saldırı geçmişi de var. Elimde koz olmadan benimle konuşmayacaktır. Bu kozu bulmak için bildiğim tek yolu kullanmalıyım: ciddi bir siber takip.

Facebook profiline girmenin bir yolunu bulmalı, onu Andie, Ivy House Hotel ya da kızlara ilaç vermeye bağlayan herhangi bir şey bulmak için tüm paylaşım ve fotoğraflarına bakmalıyım. Onu konuşturacak, daha da iyisi, doğrudan polise gidecek bir şey bulmalıyım.

Nancy Tangotits'in (nam-ı diğer Max'ın) gizlilik ayarlarını gözden geçirmem gerek.

Yirmi beş

Pip çatal ve bıçağını abartılı bir nezaketle tabağının yanına bıraktı.

"Artık masadan kalkabilir miyim?" Kaşlarını çatan annesine baktı.

"Acelenin nedenini anlamıyorum," dedi annesi.

"Proje ödevimin ortasındayım ve yatmadan önce hedeflediğim bölümü bitirmek istiyorum."

"Evet, kalkabilirsin minik turşum," diye gülümsedi babası. Pip'ten kalanları kendi tabağına aktarmak için uzandı.

"Vic!" Pip ayağa kalkıp sandalyesini yerine iterken annesi öfkeli bakışlarını eşine çevirdi.

"Ah sevgilim, bazı insanlar çocukları yemekten aceleyle kalktığında acaba alkolün dibine vurmaya mı gidiyor, diye endişelenmek zorunda kalıyor. Bizimki hiç değilse ödev başına gidiyor."

"Alkolün dibine vurmak ne demek?" diye sordu Josh usulca, Pip odadan çıkarken.

Pip, peşinden ayrılmayan Barney'yi basamakların dibinde bırakıp merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve onun şaşkın bakışları arasında köpeklere yasak bölgeye girdi.

Yemek sırasında Nancy Tangotits olayını düşünme fırsatı bulmuştu ve şimdi aklında bir fikir vardı.

Odanın kapısını kapatıp telefonunu çıkardı, numarayı tuşladı.

"Selam *muchacha*," diye cıvıldadı Cara hattın diğer ucunda.

"Hey," dedi Pip, "*Downtown* izlemekle mi meşgulsün yoksa sinsilik yapmama yardım etmek için birkaç dakikan var mı?"

"Sinsilik etmek için her zaman müsaidim. Neye ihtiyacın var?"

"Naomi evde mi?"

"Hayır, Londra'da. Neden sordun?" Cara'nın sesine şüphe sızmıştı.

"Tamam, kimseye söylemeyeceğine söz ver."

"Elbette. Ne oldu?"

"Eski felaket partileriyle ilgili proje ödevime yön verebilecek söylentiler duydum. Ama kanıt bulmam gerek, ki sinsilik de tam olarak burada devreye giriyor."

Max'tan bahsetmeyerek ve Cara'yı ablası için endişelendirmeyecek kadar önemsiz göstererek diğer yandan da onun merakını uyandırmaya yetecek boşluklar bırakarak doğru bir iş çıkardığını umdu.

"Ooooh, ne söylentileri?" diye sordu Cara.

Pip onu yeterince iyi tanıyordu.

"Henüz önemli bir şey yok. Ama eski felaket partileri fotoğraflarına bakmam gerek. Bunun için de yardımın lazım."

"Tamam, anlat."

"Max Hastings'in Facebook profili sahte, bilirsin, üniversiteler ve işyerleri için hazırlanmış bir profil. Gerçek hesabını sahte isimle açmış ve gizlilik ayarları çok sıkı. Sadece Naomi'nin etiketlendiği fotoğrafları görebiliyorum."

"Ve sen de Max'in eski fotoğraflarına bakabilmek için Naomi'nin hesabına girmek istiyorsun."

"Aynen öyle," dedi Pip, yatağına oturup bilgisayarını kucağına aldı.

"Yapabilirim," dedi Cara heyecanla. "Teknik açıdan bakarsak Benedict Cumberbatch'a benzeyen kızıl çocukla sevgili olup olmadığını öğrenmem *gerektiği* zamanki gibi Naomi'yi gizlice gözetlemeyeceğiz. Yani teknik açıdan hiçbir kuralı bozmuyorum, *baba*. Ayrıca Nai şifresini değiştirmeyi öğrenmeli artık, her şeye aynı şifreyi koyuyor."

"Bilgisayarını alabilir misin?" dedi Pip.

"Şimdi açıyorum."

Kısa bekleyişi tuş sesleri ve fare tıklamaları doldurdu. Pip, Cara'yı pijamalarını giyer giymez yaptığı komik derecede büyük topuzuyla hayal edebiliyordu. Gerçi söz konusu Cara olunca bu haliyle mümkün olduğunca sık karşılaşılabilirdi.

"Tamam, zaten giriş yapmış. İçerdeyim."

"Güvenlik ayarlarına tıklayabilir misin?" diye sordu Pip.

"Evet."

"Giriş uyarıları kutucuğundaki işareti kaldır. Böylece yeni bir bilgisayardan giriş yaptığımı göremeyecek."

"Kaldırdım."

"Tamam," dedi Pip, "senden yapmanı istediğim işlem bu kadar."

"Lanet olsun," dedi Cara, "bu benim proje ödevimden daha heyecan verici."

"Gübre konusunu seçmemeliydin," dedi Pip.

Cara, Naomi'nin e-posta adresini okudu. Pip adresi Facebook giriş sayfasına yazdı.

"Şifresi Isobel0610 olmalı," dedi Cara.

"Harika." Pip şifreyi yazdı. "Teşekkürler asker. İşin bitti."

"Anlaşıldı. Naomi anlarsa sana hemen haber veririm."

"Tamamdır," dedi Pip.

"Pekâlâ, kahretsin, babam sesleniyor. İlginç bir şey öğrenirsen haber ver."

"Tamam," dedi Pip vermeyeceğini bildiği halde.

Telefonu bırakıp bilgisayarına eğildi ve Facebook'ta giriş tuşuna tıkladı.

Naomi'nin sayfasına bakarken tıpkı kendisininki gibi onun içerik akışının da komik kedi videoları, hızlı yemek tarifleri ve günbatımı fotoğrafları üzerine dilbilgisi kurallarına uyulmadan yazılmış motivasyon cümleleriyle dolu olduğunu fark etti.

Pip arama çubuğuna *Nancy Tangotits* yazıp Max'ın profiline tıkladı. Sekmedeki dönen yükleme çemberinin kaybolmasıyla birlikte parlak renkler ve gülen yüzlerle dolu sayfa açıldı.

Max'ın neden iki profili olduğunu anlamak Pip'in fazla vaktini almadı. Annesiyle babasının, onlar evde olmadığı zamanlarda neler yaptığını görmesini istemesi mümkün değildi. Kulüplerde ve barlarda çekilmiş bir sürü fotoğrafı vardı, sarı saçlarının terli alnına yapıştığı, çenesinin gerildiği, gözlerinin boş baktığı fotoğraflar. Kollarını kızlara doladığı, dilini sarkıtarak kameraya baktığı, içkisinden dökülen damlaların tişörtünü ıslattığı fotoğraflar. Üstelik bunlar zaman tünelindeki en yeni fotoğraflardı.

Pip, Max'ın fotoğraflarına teker teker tıklayıp 2012'ye doğru gitmeye başladı. Seksen fotoğrafta bir Nancy Tangotits'in geçmişine dönebilmek için yükleme çubuğunun dolmasını beklemesi gerekiyordu. Resimlerin hemen hepsi aynıydı: kulüpler, barlar, bayık gözler. Max'ın gece hayatıyla ilgili fotoğrafları, bir kayak gezisinde kar üstünde mankiniyle çekilmiş bir dizi fotoğrafla kesilmişti.

Albümde ilerleme işi o kadar uzun sürüyordu ki, Pip telefonunu alıp yarısını izlediği gerçek suç programını açtı. Nihayet 2012'ye varınca fotoğrafları incelemeye başlamadan önce doğruca ocak ayına gitti.

Max fotoğraflarının çoğunda başkalarıyla birlikteydi; fotoğraflarda ya ön planda durup gülümsüyordu ya da o aptalca bir şey yaparken etrafındaki kalabalık gülüyordu. Naomi, Jake, Millie ve Sal başrolü paylaşan ana oyunculardı. Pip, Max yanağını yalarken parlak gülümsemesiyle kameraya bakan Sal'ın fotoğrafını uzun süre inceledi. Sarhoş ve neşeli oğlanları birer birer inceleyerek aralarında var olan olası trajik sırların pikselli izlerini aradı.

Pip kalabalık insanların bulunduğu fotoğrafları özellikle dikkatle inceleyip arka planda Andie'nin yüzü, Max'in elinde şüpheli bir şey, içkisine ilaç atmak için fazla yakın durduğu bir kız var mı diye baktı. Felaket partilerinde çekilmiş fotoğraflara o kadar çok ileri geri tıkladı ki, dizüstü bilgisayarının beyaz ışığıyla

yorulan gözleri onları hareketli resimler gibi görmeye başladı. Sonunda *o* geceki fotoğraflara gelince her şey yeniden durağan hale gelip netleşti.

Pip öne eğildi.

Max, Andie'nin kaybolduğu geceden on fotoğraf paylaşmıştı. Pip fotoğraftakilerin giysilerini ve Max'in evindeki kanepeyi hemen tanıdı. Naomi'nin üç ve Millie'nin de altı fotoğrafı eklendiğinde Andie Bell'in hayatının son saatlerine ait toplam on dokuz anlık görüntü ortaya çıkıyordu.

Pip ürperince yorganı bacaklarına çekti. Fotoğraflar Millie ve Naomi'nin çektikleriyle benzerdi: Max ve Jake ellerinde kontrol kumandaları başka yöne bakıyor, Millie ve Max komik yüz filtreleriyle kameraya poz veriyor, arka plandaki Naomi çekilen fotoğraftan habersiz telefonuyla oynuyordu. Dört yakın arkadaş bir parçaları eksik takılıyorlardı. İddiaya göre Sal onlarla eğlenmek yerine başkasını öldürmekle meşguldü.

O sırada Pip bir şey fark etti. Millie ve Naomi'de gördüğünde bunun sadece bir tesadüf olduğunu düşünmüştü ama şimdi Max'ın fotoğraflarında da aynı örüntüyü görüyordu. Üçü de *o* geceye ait fotoğraflarını 23 Nisan Pazartesi saat 21:30 ile 22:00 arası yüklemişlerdi. Andie'nin kaybolmasının yarattığı karmaşa sırasında üçünün de fotoğraflarını tam olarak aynı saatte yüklemeye karar vermesi biraz olsun tuhaf değil miydi? Bu fotoğrafları neden yüklemişlerdi ki? Naomi, o ve diğerlerinin polise Sal'ın mazereti hakkındaki gerçekleri anlatmaya pazartesi gecesi karar verdiklerini söylemişlerdi. Bu fotoğrafları yüklemek bu kararın ilk adımı mıydı? Sal'ın yokluğunu gizlemeyi kesmek için miydi?

Pip bu yükleme tesadüfüyle ilgili birkaç not aldı, ardından notunu kaydedip bilgisayarı kapadı. Yatmaya hazırlanacaktı. Banyoya gitti. Bir süre sonra ağzında diş fırçasıyla odasına geri gelip mırıldanarak yapılacaklar listesine bir şeyler yazdı. *Margaret Atwood kompozisyonunu bitir* notunun altını üç kez çizdi.

Yatağa girdi, yorgunluktan kelimeler birbirine karışmaya

başlayana kadar kitabından üç paragraf okudu. Dalmadan önce ışığını kapadı.

Bir bacağının atmasıyla burnunu çekerek yatakta doğruldu. Yatak başına yaslanıp iyice açılmak için gözlerini ovuşturdu. Telefonun ana ekran tuşuna bastı, ekran ışığı gözlerini kamaştırdı. Saat sabah 04:47'ydi.

Onu ne uyandırmıştı? Dışarıdan gelen tilki sesi mi? Rüya mı?

Zihninin derinliklerinde, dilinin ucunda kıpırdanan bir şey vardı. Belli belirsiz bir düşünce: onu uyandıran ama kelimelere dökemeyeceği sivri, inatçı bir düşünce. Ama bu düşüncenin onu nereye çektiğini biliyordu.

Pip yataktan çıktı. Bir anda odanın soğuğuna maruz kalan cildi sızladı, nefesinden buhar çıktı. Masanın üstünden bilgisayarını kaptığı gibi yatağa dönüp sıcak yorganın altına girdi. Bilgisayarı açmasıyla ışık gözlerini bir kez daha kamaştırdı. Gözlerini kısıp Naomi olarak giriş yaptığı Facebook sayfasını açtı, Nancy Tangotits'in profilinde *o* geceki fotoğraflara geri döndü.

Hepsine birden bir kez daha baktı, sonra yavaşça tekrar göz gezdirdi. Sondan ikinci fotoğrafta durdu. Dört arkadaşın hepsi görünüyordu. Naomi kameraya arkası dönük oturuyordu. Arka planda olmasına rağmen elinde tuttuğu telefonun küçük beyaz rakamlarla kilit ekranında olduğu görülebiliyordu. Kamera Max, Millie ve Jake'e odaklanmıştı, kanepenin yanında durmuşlardı, Millie kollarını iki çocuğun omzuna atmıştı, üçü de gülüyordu. Max'ın dış taraftaki elinde oyun kumandası duruyor, Jake'in dışta kalan eli görünmüyordu.

Pip ürperdi ama bu sefer nedeni soğuk değildi.

Kamera hepsini kadraja sığdırabilmek için gülümseyen arkadaşların en az beş adım uzağında duruyor olmalıydı.

Pip gecenin derin sessizliği içinde fısıldadı. "Bu fotoğrafı kim çekti?"

Yirmi altı

Sal'dı.

O olmalıydı.

Soğuğa rağmen deli gibi çarpan kalbinin vücuduna hızla pompaladığı kan sıcacıktı.

Düşünmeden kımıldadı, zihninde avaz avaz bağıran düşünceler akıntıya kapılmış gibi sürükleniyordu. Ancak elleri ne yapacağını biliyordu. Birkaç dakika sonra Photoshop programının deneme sürümünü bilgisayarına indirdi. Max'ın fotoğrafını kaydedip programda açtı. İpeksi İrlanda aksanıyla konuşan adamın çevrimiçi talimatlarını izleyerek fotoğrafı büyütüp netleştirdi.

Soğuk vücudunu ateş bastı. Arkasına yaslanıp yutkundu.

Şüphe yoktu. Naomi'nin telefon ekranındaki saat 00:09'u gösteriyordu.

Sal'ın saat on buçuk gibi gittiğini söylemişlerdi ama işte dört arkadaş saat gece yarısını dokuz geçe aynı karedeydi ve bu fotoğrafı içlerinden biri çekmiş olamazdı.

Başından beri Max'in annesiyle babasının dışarıda olduğunu, evde başka kimsenin olmadığını söylemişlerdi. Sal kız arkadaşını öldürmek için saat on buçukta ayrılana kadar sadece beşi vardı.

Ancak bunun bir yalan olduğunun kanıtı Pip'in gözlerinin önünde duruyordu işte. Gece yarısından sonra beşinci biri daha vardı aralarında. Peki bu Sal dışında kim olabilirdi?

Pip büyütülmüş resmin en tepesine baktı. Kanepenin arkasındaki duvarda bir pencere vardı. Camın tam ortasında telefon kamerasının flaşı görünüyordu. Dışarısı karanlık olduğu için telefonu kimin tuttuğunu anlamak mümkün değildi. Ancak parlak beyaz çizgilerin ötesinde, etrafı saran karanlığın arasından

soluk mavi ışık halkası görünüyordu. Sal'ın o gece giydiği; Ravi'nin ise zaman zaman giydiği fitilli gömlekle aynı maviydi bu. Ravi'yi düşündü, bu fotoğrafı gördüğünde gözlerinde oluşacak ifadeyi hayal edince midesi düğümlendi.

Büyütülmüş resimden Naomi'nin saatinin göründüğü kısmı kesip bir sayfaya, camdaki yansımayı da başka bir sayfaya kopyaladı. Orijinal resimle birlikte tüm sayfaları masasındaki kabiosuz yazıcıya gönderdi. Yattığı yerden yazıcının buharlı tren gibi yumuşakça titreyip sayfaları çıkarışını izledi. Yumuşak sesi dinlemek için bir anlığına gözlerini kapadı.

"Pips, odanı süpürebilir miyim?"

Pip gözlerini açtı. İki büklüm yatmaktan sağ tarafı kalçasından ensesine kadar ağrıyordu.

"Hâlâ yatıyor musun?" dedi annesi kapıyı açıp. "Saat bir buçuk, seni tembel. Çoktan kalktığını düşünüyordum."

"Hayır... ben," dedi Pip, boğazı kurumuştu, "sadece yorgunum, iyi hissetmiyorum. Önce Josh'ın odasını süpürebilir misin?"

Annesi durup kızına baktı, sıcak bakışları endişeyle gölgelendi.

"Kendine çok yüklenmiyorsun, değil mi Pip?" dedi. "Bunu konuşmuştuk."

"Hayır, merak etme."

Annesi kapıyı kapadı, Pip yataktan kalkarken az kalsın bilgisayarı düşürecekti. Koyu yeşil kazağının üstüne tulum giydi, saçlarını tarayıp hazırlandı. Yazıcıdaki üç çıktıyı alıp plastik dosyaya koydu, dosyayı çantasına soktu. Son aramaları kaydırıp ara tuşuna bastı.

"Ravi!"

"Ne oldu komiserim?"

"Benimle on dakika sonra sizin evin önünde buluş. Arabada olacağım."

"Tamam. Bugün menüde ne var, yine şantaj mı? Yanında izinsiz eve gir..."

"Durum ciddi. On dakika sonra."

Yolcu koltuğunda otururken başı tavana değen Ravi, elindeki resimlere şaşkınlıkla baktı.

Uzun süre boyunca hiçbir şey söylemedi. Sessizce oturdukları sırada Pip, Ravi'nin parmaklarını camdaki bulanık mavi yansıma üzerinde gezdirmesini izledi.

"Sal polise yalan söylemedi," dedi Ravi sonunda.

"Hayır, söylemedi," dedi Pip. "Bence Max'tan tıpkı söylediği gibi on ikiyi çeyrek geçe çıktı. Yalan söyleyen arkadaşlarıydı. Neden bilmiyorum ama salı günü yalan söyleyip Sal'ın mazeretini boşa düşürdüler."

"Pip, bu onun masum olduğu anlamına geliyor." İri, yuvarlak gözleriyle kızınkilere baktı.

"Bizde test etmek için buradayız, hadi."

Kapıyı açıp arabadan indi. Ravi'yi alıp doğruca buraya getirmişti, Wyvil Yolu'nun yeşil çimenli yol kenarına park etmişti, arabanın dörtlüleri yanıyordu. Pip yürümeye başlarken Ravi arabanın kapısını kapatıp peşinden gitti.

"Nasıl test edeceğiz?"

"Bunun doğru olduğunu kabul etmeden önce emin olmalıyız Ravi," dedi adımlarını onunkiyle uyumlu hale getirirken. "Bunun tek yolu da Andie Bell cinayetini canlandırmak. Sal'ın Max'tan yeni çıkış saatiyle yine de onu öldürecek zamanı olup olmadığını görmek için bunu yapmalıyız."

Tudor Lane'den sola döndüler, beş yıl önce her şeyin başladığı Max Hastings'in büyük evine kadar olan yolu yürüdüler.

Pip telefonunu çıkardı. "İddia makamının onun suçsuz olduğunu kabul etmesini sağlamalıyız," dedi. "Diyelim ki Sal, Max'tan fotoğrafı çektikten hemen sonra, gece yarısını on geçe çıktı. Baban Sal'ın eve kaçta geldiğini söylüyor?"

"On iki kırk beş gibi," dedi Ravi.

"Tamam. Doğru hatırlamadığını ve saatin on iki elli beş olduğunu varsayalım. Bu demek oluyor ki, Sal'ın kırk beş dakikası vardı. Hızlı hareket etmeliyiz Ravi, onu öldürüp cesetten kurtulmak için gerekli en kısa süreyi kullanmalıyız."

"Normal gençler pazar günü evde oturup televizyon izler," dedi Ravi.

"Doğru, kronometreyi çalıştırıyorum... şimdi!"

Pip topukları üzerinde dönüp hızla geldikleri yöne doğru yürümeye başladı, Ravi de yanındaydı. Adımları hızlı yürümekle yavaş koşmak arasında bir yerdeydi. Sekiz dakika kırk saniye sonra arabaya ulaştıklarında kalbi gümbür gümbür çarpıyordu. Burası kesişme noktasıydı.

"Tamam." Kontağı çalıştırdı ve yola koyuldular. "Bu, Andie'nin arabası ve burada Sal ile karşılaştı. Diyelim ki arabayı hızlı sürüyordu. Şimdi öncelikle cinayetin teorik olarak gerçekleşeceği sessiz bir yere gideceğiz."

Çok geçmeden Ravi işaret etti.

"Burası," dedi, "burası sessiz ve tenha. Burada dur."

Pip uzun çalılarla dolu toprak yola girdi. Tabelada tek şeritli dolambaçlı yolun bir çiftliğe gittiği yazıyordu. Pip çalıların arasındaki bir cepte arabayı durdurup "Şimdi arabadan iniyoruz. Arabanın ön tarafında kan bulamadılar, sadece bagajda vardı," dedi.

Ravi kaputun önünden geçip yanına gelirken Pip kronometreye baktı: 15:29, 15:30...

"Tamam," dedi. "Diyelim ki hemen kavga etmeye başladılar. Şiddetlenmeye başladı. Tartışma Andie'nin uyuşturucu satması ya da gizli yaşlı adamla ilgili olabilir. Sal üzgündü, Andie bağırıyordu." Pip hayali sahnenin zamanını doldurmak için mırıldanıp elini kolunu salladı. "Tam o sırada Sal yoldan bir taş ya da Andie'nin arabasından sert bir cisim aldı. Belki de silah hiç yoktu. Onu öldürmesi için en azından kırk saniye verelim."

Beklediler.

"Evet, Andie artık ölü." Pip çakıl taşlı yolu gösterdi. "Sal bagajı açtı..." Pip kendi arabasının bagajını açtı, "...ve onu kucağına aldı." Eğilip kollarını uzattı, görünmez vücudu kaldırmaya yetecek kadar zaman harcadı. "Onu, kan izinin tespit edildiği bagaja soktu." Pip kollarını halı kaplı bagaj zeminine koyduktan sonra bagajı kapatmak için geri çekildi.

"Şimdi arabaya," dedi Ravi.

Pip kronometreyi kontrol etti: 20:02, 20:03... arabayı döndürüp ana yola çıktı.

"Artık Sal sürüyor," dedi Pip. "Direksiyonda ve gösterge paneline parmak izlerini bırakıyor. Cesetten nasıl kurtulacağını düşünüyor. En yakın olası ormanlık alan Lodge Wood. O yüzden belki de burada Wyvil Yolu'ndan çıkıyor," deyip döndü, sol tarafta orman göründü.

"Ama arabayla ormanın yakınına kadar girebileceği bir yer bulmuş olmalı," dedi Ravi.

Böyle bir yer bulmak için birkaç dakika ormanın etrafında ilerlediler ve sonunda ağaçlardan oluşan tünelin altında yol kararmaya başladı.

"Orada." Aynı anda gördüler. Pip eliyle gösterip ormanı çevreleyen çimenlik sınıra arabayı park etti.

"Burası Max'ın evine en yakın orman olduğundan polisin burayı yüzlerce kez aradığına eminim," dedi Pip. "Ama diyelim ki Sal cesedi buraya saklamayı başardı."

Pip ve Ravi arabadan indiler.

26:18.

"Bagajı açıp onu dışarı çıkarıyor." Pip, olayı canlandırırken Ravi'nin çenesinin kasıldığını fark etti. Muhtemelen iyi kalpli ağabeyinin kanlı bir cesedi ağaçlar arasında sürüklediğine dair bu sahneyi kâbuslarında görmüştü... ama belki bugünden sonra bir daha böyle bir şey düşünmesine gerek kalmayacaktı.

"Sal cesedi yoldan uzağa, içeri taşımış olmalı," dedi Pip.

Pip sırtını eğip yavaşça geri geri giderek cesedi sürüklüyormuş gibi yaptı.

"Burası yoldan epey uzak," dedi Ravi, Pip cesedi ağaçların arasında altmış metre kadar taşıdıktan sonra.

"Evet." Andie'yi bıraktı.

29:48.

"Tamam," dedi Pip, "çukur açmak hep sorundu, derin bir çukur açacak zamanı nasıl olabilirdi ki? Ama şimdi buradayız," güneş vuran ağaçlara baktı, "bu ormanda fazlasıyla yıkılmış ağaç var. Belki de çok fazla kazmasına gerek kalmadı. Belki hazırda sığ bir hendek buldu. Oradaki gibi." Zemindeki yosunlu geniş çukuru gösterdi, içerideki ağaç kökleri hâlâ uzun zaman önce devrilmiş bir ağaca bağlıydı.

"Derinleştirmiş olması gerek," dedi Ravi. "Ceset asla bulunamadı. Kazmak için üç dört dakika verelim."

"Anlaştık."

Zaman gelince Andie'nin cesedini çukura attılar. "Sonra çukuru toprak ve çalı çırpıyla doldurmuş olmalı."

"Yapalım o zaman," dedi Ravi, ifadesi kararlıydı. Botunun ucunu sapladığı toprağı çukura gönderdi.

Pip de tıpkı Ravi gibi, küçük çukuru doldurmak için çamurlu toprağı, yaprakları, dalları içeri itti. Ravi dizlerinin üstüne çöküp kucak dolusu toprağı Andie'nin üzerine attı.

"Tamam," dedi Pip işleri bitince. Orman zemininde görünmeyen çukura baktı. "Ceset gömüldüğüne göre Sal geri dönmeli."

37:59.

Pip'in arabasına koşup arabaya binerlerken her yere çamur sıçrattılar. Pip arabayı döndürürken kendisini geçmeye çalışan sabırsız dört çarpı dördün deli gibi kornaya basmasına küfürler etti, kulakları yol boyunca çınladı.

Wyvil Yolu'na döndüklerinde, "Pekâlâ, şimdi Sal, Howie Bowers'ın yaşadığı Romer Close'a gidiyor. Andie'nin arabasını oraya bırakacak," dedi.

Birkaç dakika içinde oraya vardılar, Pip arabayı Howie'nin evinin görüş alanının dışına park ettikten sonra kapıları kilitledi.

"Şimdi bizim eve gitmeliyiz," dedi Ravi neredeyse koşar adım ilerleyen Pip'e yetişmeye çalışırken. İkisi de konuşamayacak kadar odaklanmıştı, gözleri asfaltı döven ayaklarında, yıllar önceki *Sal'ın sözde* ayak izlerini takip ediyorlardı.

Nefes nefese Singhlerin evinin önüne vardılar. Pip'in dudağının üstü terden parlıyordu. Kazağının koluyla kurulayıp telefonunu çıkardı.

Kronometrenin durdurma tuşuna bastı. Hızla göz gezdirdiği rakamlar midesinin heyecanla burkulmasına neden oldu. Ravi'ye baktı.

"Ne?" Ravi'nin kocaman açtığı gözleri merakla bakıyordu.

"Sal'a konumlar arası kırk beş dakikalık zaman aralığı verdik. Canlandırmayı olası en yakın yerler ve neredeyse akıl dışı bir hızla tamamladık."

"Evet, gelmiş geçmiş en hızlı cinayetti. Ve?"

Pip telefonu kaldırıp kronometreyi gösterdi.

"Elli sekiz dakika on dokuz saniye!" Ravi yüksek sesle okudu.

"Ravi." İsmi dudaklarından dökülürken gülümsedi Pip. "Sal'ın bunu yapmış olması mümkün değil. O masum, fotoğraf da bunu kanıtlıyor."

"Lanet olsun." Bir adım geri çekildi, elleriyle ağzını kapatıp başını salladı. "O yapmadı. Sal masum."

Ardından boğazından hırıltılı, tuhaf bir ses çıkardı. Derken şaşkınlıkla kesilen nefesiyle gölgelenen kısa bir kahkaha attı. Gülümsemesi yavaşça tüm yüzüne yayıldı, sanki kasları teker teker gevşiyordu. Ravi'nin yeniden attığı kahkahanın saf sıcaklığıyla Pip'in yanakları kızardı.

Ravi gülerek başını göğe kaldırdı, güneş yüzüne yansıyordu, kahkahası çığlığa dönüştü. Boynunu uzatıp gözlerini sımsıkı kapatarak göğe doğru bağırdı.

Sokağın karşısındaki evlerde kıpırdanan perdeler arasından insanlar bakıyordu. Ancak Pip onun umursamadığını biliyordu. Saf mutluluk ve keder karışımı o ânı izlerken kimin ne düşündüğü onun da umrunda değildi.

Ravi ona baktı, çığlığı bir kez daha kahkahaya dönüşmüştü. Pip'i kucaklayıp döndürmeye başladığı sırada Pip de gözünde yaşlarla gülüyordu.

"Başardık!" dedi. Pip'i beceriksizce yere bırakırken az kalsın düşürüyordu. Geri çekildi, gözlerini kurularken utanmış görünüyordu. "Gerçekten başardık. Bu yeterli mi? Fotoğrafı polise götürebilir miyiz?"

"Bilmiyorum," dedi Pip. Mutluluğunu elinden almak istemiyordu ama gerçekten bilmiyordu. "Onları soruşturmayı yeniden açmaya ikna etmek için belki yeterlidir belki de değildir. Ama önce cevaplara ihtiyacımız var. Sal'ın arkadaşlarının neden yalan söylediğini öğrenmeliyiz. Neden mazeretini elinden aldıklarını bilmeliyiz. Hadi."

Ravi bir adım attı, sonra tereddütle durdu. "Naomi'ye sormaktan mı bahsediyorsun?"

Pip başını sallayınca Ravi geri çekildi.

"Bunu yalnız yapmalısın," dedi. "Orada olursam Naomi konuşmaz. Fiziksel olarak konuşamaz. Geçen sene onunla karşılaştım, sadece bana bakmak bile gözyaşlarına boğulmasına yetti."

"Emin misin?" dedi Pip. "Nedenini öğrenmek herkesten çok senin hakkın."

"Böyle olması gerek, inan bana. Dikkatli ol komiserim."

"Tamam. Seni hemen ararım."

Pip onu nasıl bırakacağını bilmiyordu. Koluna dokundu, ardından Ravi'nin ifadesi zihnine kazılı olarak yanından ayrıldı.

Yirmi yedi

Pip arabasını park ettiği Romer Close'a kadar yürüdü. Geri dönüş yolunda adımları hafiflemişti. Hafiflemişti çünkü artık kesin olarak biliyordu. İçinden söyleyebilirdi. Sal Singh, Andie Bell'i öldürmemişti. Bunu adımlarıyla aynı ritimde bir mantra gibi tekrarlıyordu.

Cara'nın numarasını tuşladı.

"Evet, selam şeker," dedi Cara.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Pip.

"Naomi ve Max ile çalışma grubu kurduk. Onlar iş başvurularıyla uğraşırken ben de proje ödevim üzerinde çalışıyorum. Yalnızken odaklanamadığımı biliyorsun."

Pip'in göğsü sıkıştı. "Max ve Naomi şu an orada mı?"

"Evet."

"Baban evde mi?"

"Yok, öğleden sonraya kadar Lila teyzemlerde olacak."

"Tamam, geliyorum," dedi Pip. "On dakikaya oradayım."

"Harika. Sayende biraz odaklanırız."

Pip hoşça kal deyip telefonu kapadı. Cara da orada olduğu ve yaşanacaklara şahit olacağı için kendini kötü hissediyordu. Pip oraya çalışma grubu dikkatini toplayabilsin diye gitmiyordu. Pusuya hazırlanıyordu.

Cara, penguenli pijamaları ve ayı pençesi terlikleriyle kapıyı açtı.

"*Chica*," dedi Pip'in dağınık saçlarını karıştırarak. "Mutlu Pazarlar. *Mi club de homeworko es su club de homeworko.*"

Pip kapıyı kapatıp Cara'nın peşinden mutfağa gitti.

"Konuşmayı yasakladık," dedi kapıyı açarken. "Ve Max'ın yaptığı gibi tuşlara gürültülü basmak yok."

Pip mutfağa girdi. Max ve Naomi masada yan yana oturmuştu, önlerinde dizüstü bilgisayar ve kâğıtlar vardı. Ellerindeki fincanlarda yeni yapılmış çayın dumanı tütüyordu. Cara diğer tarafta oturuyordu: klavyenin etrafına kâğıtlar, defter ve kalemler saçılmıştı.

"Hey Pip," dedi Naomi gülümseyerek. "Nasıl gidiyor?"

"İyidir, sağ ol," dedi Pip, sesi bir anda hırçın çıkmıştı.

Max'a bakınca çocuk hemen gözlerini kaçırıp başını fincanına eğdi.

"*Selam* Max," diye imalı bir ses tonuyla selam vererek onu kendine bakmaya zorladı Pip.

Kapalı ağzıyla gülümsemesini Cara ve Naomi selamlama olarak yorumlasa da, Pip aslında suratını ekşittiğini biliyordu.

Masaya doğru yürüdü, çantasını Max'ın karşısına bıraktı. O kadar sert bıraktı ki, masadaki üç dizüstü bilgisayar da sallandı.

"Pip ödevleri çok seviyor," diye açıkladı Cara, Max'a. "Hırçın bir sevgi bu."

Cara sandalyesine oturup bilgisayarı açmak için klavyenin tuşlarına dokundu. Ayağıyla masanın altındaki sandalyeyi itip, "Otur, hadi," dedi Pip'e. Sandalyenin yere sürtünen ayakları zeminde gıcırtılı bir ses çıkardı.

"N'aber Pip?" dedi Naomi. "Çay ister misin?"

"Sen neye bakıyorsun?" diye araya girdi Max.

"Max!" Naomi elindeki kâğıt destesiyle çocuğun koluna sertçe vurdu.

Pip göz ucuyla Cara'nın şaşkın ifadesini görebiliyordu. Yine de gözlerini Naomi ve Max'tan ayırmadı. Öfkenin içinde dalga dalga kabardığını, burun deliklerinin genişlediğini hissedebiliyordu. Yüzlerini görene kadar böyle hissedeceğini tahmin etmemişti. Rahatlayacağını düşünmüştü. Her şey bittiği, Ravi'yle birlikte yapmak istedikleri şeyi başardıkları için rahatlayacaklarını sanıyordu. Ama yüzlerini görmek öfkesini kabartmıştı. Söz konusu olan şey küçük yanılgılar, hafızadaki masum boşluklar

değildi. Bu hesaplanmış, yaşam değiştiren bir yalandı. Fotoğraflarda gizli kalmış gölgelerin ortaya çıkardığı ciddi bir ihanetti. Ve Pip, tüm bunların nedenini öğrenene kadar orada oturup onlara bakmaya devam edecekti.

"Buraya gelme nedenim sadece nezaket," dedi sesi titreyerek. "Çünkü Naomi, sen hemen hemen hayatım boyunca ablam gibiydin. Sana gelince Max, sana hiçbir borcum yok."

"Pip, sen neden bahsediyorsun?" diye soran Cara'nın sesinden endişelenmeye başladığı anlaşılıyordu.

Pip, çantasının fermuarını açıp plastik dosyayı çıkardı. Masaya eğilip dosyadan çıkardığı basılı üç sayfayı Max ve Naomi'nin arasına koydu.

"Polise gitmeden önce açıklama yapma şansı veriyorum size. Ne diyeceksin Nancy Tangotits?" Max'a baktı.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye çıkıştı Max.

"Bu senin fotoğrafın Nancy. Andie Bell'in kaybolduğu geceden, öyle değil mi?"

"Evet," dedi Naomi usulca. "Ama neden..."

"Sal'ın, Max'ın evinden on buçukta çıkıp Andie'yi öldürdüğü gece mi?"

"Evet, öyle," dedi Max. "Sen ne demeye çalışıyorsun?"

"Bağırıp çağırmayı kesip fotoğrafa bakarsan ne demek istediğimi anlayacaksın," dedi Pip. "Belli ki detaylara özen göstermemişsin, yoksa bu fotoğrafı hiç paylaşmazdın. Bu yüzden ben açıklayayım. Bu fotoğrafta sen, Naomi, Millie ve Jake varsınız."

"Evet, ne olmuş?" dedi Max.

"Olan şu Nancy, dördünüzün fotoğrafını kim çekti?"

Pip fotoğrafa bakan Naomi'nin gözlerinin irice açıldığını, ağzının hafifçe aralandığını fark etti.

"Evet, tamam," dedi Max. "Belki de fotoğrafı Sal çekti. Biz zaten o gece hiç gelmedi demedik ki. Bunu erken bir saatte çekmiş olmalı."

"İyi deneme," dedi Pip, "ama..."

"Telefonum..." Naomi'nin yüzü düştü. Uzanıp kâğıdı eline aldı. "Telefonumdaki saat."

Max sessizce resme bakarken çenesi gerildi.

"Pekâlâ, o numaralar zar zor okunuyor. Fotoğrafla oynamış olmalısın," dedi Max.

"Hayır Max. Facebook'tan bu şekilde aldım. Bu arada endişelenme, araştırmamı da yaptım: bunu şimdi silsen bile polis erişebiliyor. Görmek isteyeceklerinden eminim."

Naomi Max'a döndü, yanakları kıpkırmızıydı. "Neden doğru düzgün kontrol etmedin?"

"Kapa çeneni," dedi Max kısık ama sert bir sesle.

"Ona söylememiz gerek," dedi Naomi, sandalyesini itip Pip'e bakarak.

"Kes sesini Naomi," dedi Max yeniden.

"Aman tanrım." Naomi ayağa kalktı, masanın etrafında yürüdü. "Ona söylememiz..."

"Konuşmayı kes!" diye bağıran Max ayağa kalkıp Naomi'yi omzundan yakaladı. "Tek kelime daha etme."

"Polise gidecek Max. Anlamıyor musun?" dedi Naomi gözünden yaşlar dökülürken. "Ona söylememiz gerek."

Max derin, titreşen bir soluk aldı, bakışları Pip'le Naomi arasında gidip geldi.

"Kahretsin!" diye bağırdı bir anda ve Naomi'yi bırakıp masanın ayağına tekme attı.

"Neler oluyor?" dedi Cara, Pip'in kolunu çekiştirerek.

"Anlat bana Naomi," dedi Pip.

Max sandalyesine oturdu, sarı saçları yüzüne dökülmüştü. "Bunu neden yaptın?" Pip'e baktı. "Neden her şeyi olduğu gibi bırakamadın?"

Pip onu duymazdan geldi. "Naomi, anlat bana," dedi. "Sal o gece Max'tan on buçukta çıkmadı, değil mi? Tıpkı polise söy-

lediği gibi saat on iki çeyrekte çıktı. Sizden mazereti hakkında yalan söylemenizi asla istemedi, zaten bir mazereti vardı. Sizinleydi. Sal polise hiç yalan söylemedi, salı günü yalan söyleyen sizdiniz. Yalan söyleyip onun mazeretini boşa düşürdünüz."

Naomi yaşlarla dolan gözlerini kıstı. Önce Cara'ya, ardından Pip'e baktı. Başını sallayarak onayladı.

Pip gözlerini kırpıştırdı. "Neden?"

Yirmi sekiz

Naomi tek kelime etmeden uzunca bir süre yere bakınca Pip bir kez daha sordu: "Neden?"

"Biri bizi mecbur etti," dedi Naomi burnunu çekerek. "Bize biri yaptırdı bunu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Biz –ben, Max, Jake ve Millie– hepimize o pazartesi gecesi bir mesaj geldi. Bilinmeyen bir numaradan. Andie'nin kaybolduğu gece çekilen, içinde Sal'ın da olduğu tüm fotoğrafları silmemiz, geri kalanları yüklememiz isteniyordu. Salı günü okulda ifade vermek için müdürden polisi aramasını istememiz de yazıyordu. Onlara Sal'ın bizden yalan söylememizi istediğini, aslında Max'tan saat on buçukta çıktığını söylememiz gerekiyordu."

"İyi de bunu neden yaptınız?" diye sordu Pip.

"Çünkü..." Naomi hıçkırıklarını tutmaya çalışıyordu, "... çünkü yaptığımız bir şeyi biliyordu. Yaptığımız kötü bir şeyi."

Kendini daha fazla tutamadı. Ellerini yüzüne kapatıp hıçkıra hıçkıra ağlarken bağırışları parmaklarının arasında boğuluyordu. Cara oturduğu yerden fırlayıp kollarını ablasına doladı. Titreyen Naomi'yi tutarak Pip'e baktı, yüzü korkuyla solmuştu.

"Max?" dedi Pip.

Max boğazını temizledi, gözleri kıpırdanan ellerindeydi. "Biz, şey... 2011'de yılbaşı gecesi bir şey oldu. Kötü bir şey, bizim yaptığımız bir şey."

"Biz mi?" diye çıkıştı Naomi. "Biz mi Max? Her şey senin yüzünden oldu. Bizi sen bulaştırdın, onu orada bıraktıran sendin."

"Yalan söyleme. O zaman hepimiz aynı fikirdeydik," dedi Max.

"Şoktaydım. Korkmuştum."

"Naomi?" dedi Pip.

"Biz... Amersham'daki şu boktan gece kulübüne gitmiştik," dedi Naomi.

"Imperial Vault mu?"

"Evet. Ve hepimiz çok içmiştik. Kulüp kapandıktan sonra taksi bulmak çok zor oldu; dondurucu soğukta taksi sırasında önümüzde yetmiş kişi falan vardı. Bu yüzden, bizi oraya götüren Max aslında o kadar da çok içmediğini, araba kullanabileceğini söyledi. Beni, Millie'yi ve Jake'i arabaya binmeye ikna etti. Çok aptalcaydı. Aman tanrım, geri gidip hayatımda tek bir şeyi değiştirme şansım olsa o ânı değiştirirdim..." Sustu.

"Sal yok muydu?" diye sordu Pip.

"Hayır," dedi Naomi. "Keşke olsaydı, böyle aptalca bir şey yapmamıza izin vermezdi. O gece kardeşiyleydi. En az bizim kadar sarhoş olan Max aşırı hızlı gidiyordu. Saat sabaha karşı dörttü ve yolda başka araba yoktu. Ve sonra..." yeniden hıçkırmaya başladı, "ve sonra..."

"Adam bir anda çıktı," dedi Max.

"Hayır, öyle olmadı. Adam emniyet şeridinde duruyordu Max. Arabanın kontrolünü kaybettiğini hatırlıyorum."

"Pekâlâ, o zaman olayları oldukça farklı hatırlıyoruz," diye Naomi'yi tersledi Max kendini savunurcasına. "Ona çarptık ve araba dönmeye başladı. Durunca kenara çektim. Adama ne olduğuna bakmaya gittik."

"Ah tanrım, çok fazla kan vardı!" diye bağırdı Naomi. "Ve bacakları garip duruyordu."

"Ölmüş gibi görünüyordu tamam mı?" dedi Max. "Nefes alıyor mu diye kontrol ettik ve almadığını düşündük. Ambulans çağırmanın faydasız olduğunu düşündük. Üstelik hepimiz sarhoş olduğumuz için başımızın ne kadar büyük bir belaya gireceğini biliyorduk. Suçlamalar, hapis. Bu yüzden hep birlikte onu bırakıp gitmeye karar verdik."

"Max yaptırdı," dedi Naomi. "Kafamızın içine girdin ve ka-

bul etmemiz için bizi korkuttun; çünkü esas başı dertte olanın kendin olduğunu biliyordun."

"*Hepimiz* kabul ettik Naomi, dördümüz de!" diye bağırdı Max, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Bizimkiler Dubai'de olduğu için bize gittik. Arabayı temizledik sonra da evin önündeki ağaca vurduk. Annemler hiçbir şeyden şüphelenmedi ve birkaç hafta sonra bana yeni bir araba aldılar."

Cara da ağlamaya başlamıştı, Naomi görmeden gözyaşlarını kuruladı.

"Adam öldü mü?" dedi Pip.

Naomi başını iki yana salladı. "Birkaç hafta komada kaldı ama atlattı. Ama... ama..." Naomi'nin yüzü acı doluydu. "Felçli kaldı. Tekerlekli sandalyeye mahkûm oldu. Bunu ona biz yaptık. Onu orada bırakmamalıydık."

Naomi'nin ağlamasını, hıçkırıklar arasında nefes almaya çalışmasını dinlediler.

"Bir şekilde," dedi Max sonunda, "biri ne yaptığımızı öğrenmiş. İstediklerini yapmazsak o adama ne yaptığımızı polise anlatacağını söyledi. Biz de ne diyorsa onu yaptık. Sal'ın olduğu fotoğrafları silip polise yalan söyledik."

"Vurup kaçtığını nasıl öğrenmiş olabilirler?" diye sordu Pip.

"Bilmiyoruz," dedi Naomi. "Kimseye asla bir şey söylemeyeceğimize yemin ettik. Ve ben kimseye söylemedim."

"Ben de," dedi Max.

Naomi ona alay edercesine baktı.

"Ne?" dedi Max.

"Ben, Jake ve Millie ağzından kaçıranın hep sen olduğunu düşündük."

"Ah, gerçekten mi?" dedi Max öfkeyle.

"Evet, ne de olsa hemen her gece kafası bir dünya olan sensin."

"Ben kimseye söylemedim," dedi Pip'e dönerek. "Kim nasıl öğrendi bir fikrim yok."

"Ağzından kaçırdığın başka şeyler de var," dedi Pip. "Naomi, Max ağzından kaçırarak, Andie'nin kaybolduğu gece senin bir ara ortadan kaybolduğunu söyledi. Neredeydin? Gerçeği bilmek istiyorum."

"Sal'la birlikteydim," dedi Naomi. "Üst katta benimle yalnız konuşmak istedi. Andie hakkında. Yaptığı bir şey yüzünden ona kızgındı; ne olduğunu söylemedi. Sadece ikisi birlikteyken başka biri olduğunu ama başka insanlara davranış şeklini daha fazla görmezden gelemeyeceğini söyledi. O gece ilişkisini bitirmeye karar verdi. Ve o... bu kararından dolayı rahatlamış görünüyordu."

"Durumu netleştirelim," dedi Pip. "Andie'nin kaybolduğu gece Sal saat on ikiyi çeyrek geçeye kadar Max'ın evinde sizinle birlikteydi. Pazartesi biri size mesaj attı ve polise gidip Sal'ın saat on buçukta sizden ayrıldığını söylemeniz ve ona ait o geceki tüm izleri silmeniz için tehdit etti. Ertesi gün Sal kayboldu ve cesedi ormanda bulundu. Bunun ne demek olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Max, bakışlarını öne eğdi, parmağının kenarını yolmaya başladı. Naomi elleriyle yüzünü kapadı.

"Sal masumdu."

"Bunu bilemeyiz," dedi Max.

"Sal masumdu. Andie'yi başka biri öldürdü. Ardından da makul şüphe yaratıp suçlu görünmesini sağlayarak Sal'ı öldürdü. En yakın arkadaşınız masumdu ve beş yıldır hepiniz bunu biliyordunuz."

"Üzgünüm," diye ağladı Naomi. "Çok, çok üzgünüm. Başka ne yapacağımızı bilemedik. Batmıştık. Sal'ın öleceğini düşünmedik. Eğer dediğini yaparsak polis Andie'ye zarar veren gerçek suçluyu bulur, Sal temize çıkar ve her şey düzelir diye düşündük. Kendimize bunun küçük bir yalan olduğunu söyledik. Ama şimdi ne yaptığımızı anlıyoruz."

"Sal, sizin *küçük yalanınız* yüzünden öldü." Pip'in midesi öfke ve kederle yandı.

"Bunu bilmiyoruz," dedi Max. "Sal, Andie'nin başına gelenlere karışmış olabilir."

"Öyle bir zamanı yoktu," dedi Pip.

"O resimle ne yapacaksın?" diye sordu Max usulca.

Pip, Naomi'ye baktı, kızarıp şişen gözleri acıyla doluydu. Yanaklarından yaşlar süzülen Cara ablasının elini tutmuş Pip'e bakıyordu.

"Max," dedi Pip. "Andie'yi sen mi öldürdün?"

"Ne?" Ayağa kalktı, yüzüne dökülen saçlarını geri itti. "Hayır, tüm gece evdeydim."

"Naomi ve Millie yattıktan sonra çıkmış olabilirsin."

"Ama çıkmadım, tamam mı?"

"Andie'ye ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Pip," konuşan Cara'ydı. "Lütfen o fotoğrafı polise verme. Annem gibi ablamı da kaybedemem." Alt dudağı titriyordu, yüzü kasılmıştı, hıçkırıklarını tutmaya çalışıyordu. Naomi kollarını kardeşine doladı.

Pip iki kardeşi acıyla izlerken çaresizliğin bir yumru gibi boğazına oturduğunu hissetti. Ne yapması gerekiyordu? Ne yapacaktı? Polisin bu fotoğrafı ciddiye alıp almayacağını bile bilmiyordu. Ama eğer alırsa Cara yalnız kalacaktı ve bu Pip'in suçu olacaktı. Bunu ona yapamazdı. Peki ya Ravi'ye ne olacaktı? Sal masumdu ve onu yüzüstü bırakması söz konusu bile olamazdı. Buradan çıkmanın tek bir yolu olduğunu anladı.

"Polise gitmeyeceğim," dedi.

Max iç çekti, ağzının kenarına yerleşen gülümsemesini saklamaya çalışırken Pip tiksintiyle ona baktı.

"Senin için değil Max," dedi. "Naomi için. Hatalarının ona yaptığı her şey için. İçinde suçluluk duygusu olduğundan kuşkuluyum ama dilerim bir şekilde bunun bedelini ödersin."

"Ben de hatalıyım," dedi Naomi usulca. "Ben de suçluyum."

Cara, Pip'in yanına gidip ona sarıldı, omzuna koyduğu başı akan gözyaşlarının kazağını ıslatmasına neden oluyordu.

Max tek kelime etmeden gitti. Bilgisayarını, notlarını topladı, çantasını omzuna atıp kapıya yürüdü.

Cara mutfak lavabosunda yüzünü yıkayıp ablasına bir bardak su doldururken mutfak sessizdi. Sessizliği ilk bozan Naomi oldu.

"Üzgünüm," dedi.

"Biliyorum," diye karşılık verdi Pip. "Üzgün olduğunu biliyorum. Fotoğrafı polise götürmeyeceğim. Böylesi çok daha kolay olurdu ama Sal'ın masumiyetini kanıtlamak için mazerete ihtiyacım yok. Başka bir yol bulacağım."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Naomi burnunu çekerek.

"Yaptıklarının ortaya çıkmamasını istedin. Çıkarmayacağım. Ama Sal hakkındaki gerçeğin üstünü de örtmeyeceğim." Yutkunmasıyla birlikte kuruyan boğazı acıdı. "Bunu gerçekte kimin yaptığını, Andie ve Sal'ı kimin öldürdüğünü bulacağım. Sal'in ismini temize çıkarıp aynı anda seni korumanın tek yolu bu."

Naomi ona sarılıp gözyaşlarıyla ıslanan yüzünü Pip'in omzuna gömdü. "Lütfen yap," dedi usulca. "O masum ve bu gerçek beni öldürüyor."

Naomi'nin saçlarını okşadı, en yakın arkadaşı, kardeşi Cara'ya baktı. Üstüne aldığı yükün ağırlığıyla Pip'in omuzları çökmüş, dünya daha önce hiç olmadığı kadar ağırlaşmıştı.

Pippa Fitz-Amobi
PÖ 16/10/29017

Hazırlık Günlüğü 31. Kayıt

O masum.

Okulda bütün gün bu iki kelime kafamın içinde dönüp durdu. Bu proje artık başladığım zamanki gibi umut dolu bir varsayım değil. Artık incindiğimde Sal bana nazik davrandı diye içimden gelen sesi tatmin etmeye çalışmıyorum. Artık Ravi sevdiği ağabeyi hakkındaki gerçekleri öğrenmeyi ummuyor. Bu gerçek, *belki/muhtemelen/iddiaya göre* değil. Andie Bell'i Sal Singh öldürmedi. Dahası, o intihar da etmedi.

Masum bir hayat alındı ve bu kasabadaki herkes onu sözleriyle kötüleştirip bir caniye dönüştürdü. Ama birinin adı bu şekilde kirletilebiliyorsa, o zaman temize çıkarmak da mümkündür. Beş buçuk yıl önce Little Kilton'da iki genç öldürüldü. Katili bulacak ipuçlarını elimizde tutuyoruz: ben, Ravi ve uzayıp giden bu Word belgesi.

Okuldan sonra Ravi'yle buluştum, eve yeni döndüm. Birlikte parka gittik ve üç saatten fazla, karanlık çökene kadar konuştuk. Sal'ın mazeretinin neden elinden alındığını anlatınca öfkelendi. Sessiz bir öfkeydi bu. Sal kimseyi incitmediği halde katil yaftası yiyip öldürülmüşken Naomi ve Max Hastings'in hiçbir ceza almadan elini kolunu sallaya sallaya dolaşmasının adil olmadığını söyledi. Elbette adil değil, bu olanların hiçbiri adil değil. Ama Naomi, Sal'ı incitmek istememişti; bu, yüzünde açıkça görülüyordu, o zamandan beri hayatı öylesine yaşıyor olmasından belliydi. Korkuyla hareket etmişti. Bunu anlayabiliyordum. Ravi de anlıyordu, yine de onu bağışlayabileceğinden emin değildi.

Fotoğrafın polisin soruşturmayı yeniden açmasına yetip yetmeyeceğini bilmediğimi söyleyince yüzü düştü; Max ve Naomi'yi konuşturmak için blöf yapmıştım. Polis fotoğraf üzerinde oynama yaptığımı düşünüp Max'ın profilinin incelenmesi emrini çıkarmayı

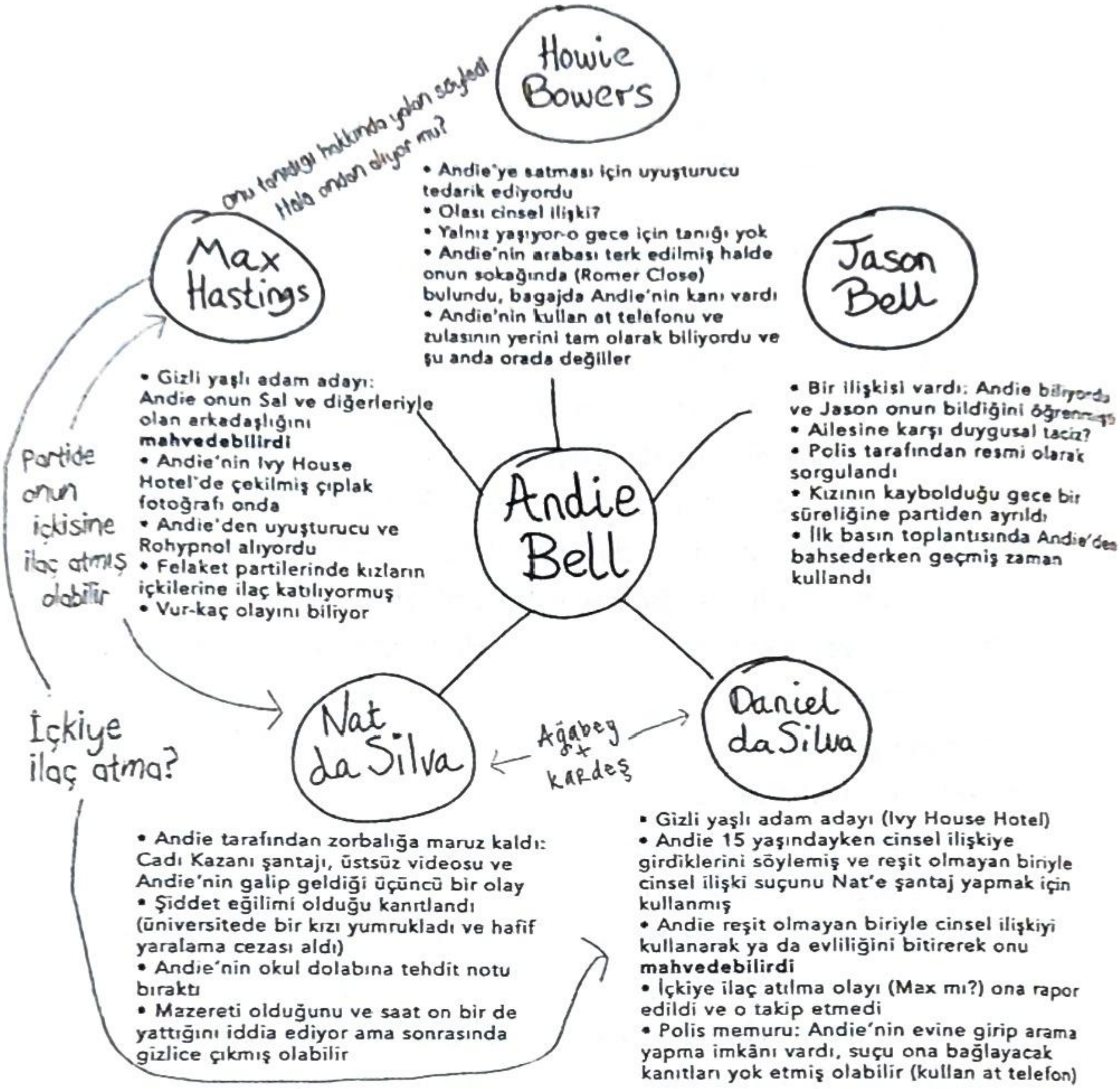
reddedebilirdi. Elbette Max fotoğrafı çoktan silmiştir. Ravi polis karşısında benim ona göre daha inanılır olacağımı düşünüyor ama ben bundan o kadar emin değilim; Sal'ın aleyhine olan kanıtlar bu kadar sağlamken fotoğraf açıları ve telefon ekranındaki minik beyaz rakamlar hakkında konuşan bir genç kız... Daniel da Silva'nın yetkilerini kullanıp beni susturmasından bahsetmiyorum bile.

Bir de şu var: Ravi'nin Naomi'yi neden korumak istediğimi anlaması uzun zaman aldı. Onların ailem, Cara ve Naomi'nin kardeşlerim olduğunu, Naomi'nin olanlarda rolü olsa da Cara'nın masum olduğunu söyledim. Annesinden sonra ablasını da kaybetmesi ve bunda benim de payım olması beni öldürür. Ravi'ye pes etmeyeceğimize, Sal'ın masumiyetini kanıtlamak için mazerete ihtiyacımız olmayacağına dair söz verdim; tek yapmamız gereken gerçek katili bulmak. Böylece bir anlaşma yaptık: kendimize üç hafta daha verdik. Gerçek katili ya da şüphelilere dair sağlam kanıtları bulmak için üç hafta. Üç haftanın sonunda bir şey bulamazsak Ravi'yle birlikte fotoğrafı polise götürüp ciddiye alıp almayacaklarına bakacağız.

İşte durum bu. Katili bulmak için üç haftam var; aksi halde Naomi ve Cara'nın hayatları mahvolacak. Ravi'den böyle bir şey istemem, zaten bu kadar beklemişken biraz daha sabretmesini istemem yanlış mı? Wardlar, Singhler ve neyin doğru olduğu arasında parçalara ayrıldım. Artık neyin doğru olduğunu bile bilmiyorum -her şey bulanıklaştı. Eskiden olduğumu sandığım iyi kız mıyım hâlâ, emin değilim. Bu süre içinde onu kaybettim.

Fakat artık bunu düşünüp kaybedecek zamanım yok. Şüpheliler listesinde artık beş şüpheli var. Naomi'yi listeden çıkarıyorum. Ondan şüphelenme nedenim olan ortadan kaybolma meselesi ve Sal hakkında sorular sorduğumda tuhaflaşma nedeni artık açıklığa kavuştu.

Örümcek şemasıyla tüm şüphelilerin özeti:

Aldığım not ve mesajın yanı sıra katilin izini sürmek için bir ipucum daha var: vur-kaç olayını biliyor olması. İlk olarak elbette Max biliyor çünkü zaten yapan o. Andie'nin cinayetini Sal'a yıkmak için arkadaşlarının yanı sıra kendine de tehdit mesajı atmış olabilir.

Diğer yandan Naomi'nin söylediği gibi Max sürekli partilerdeydi. İçki içip uyuşturucu kullanıyordu. Bu durumdayken vurkaç olayını ağzından kaçırmış olabilir. Nat da Silva ya da Howie Bowers gibi tanıdığı birine mesela Belki de Andie Bell'e söyledi,

o da bu isimlerden birine anlattı. Daniel da Silva trafik kazalarına bakan polis memuru olarak çalışıyordu, ikiyle ikiyi bir araya getirmiş olabilir mi? Ya da içlerinden biri o gece aynı yolda olup kazaya bizzat şahit olmuş olabilir mi? Bu durumda beş kişiden biri durumu öğrenip kendi lehine kullanmış olabilir. Yine de Max en güçlü aday olmaya devam ediyor.

Max'ın Andie'nin kaybolduğu zaman aralığının büyük bölümü için tanıkları olduğunu biliyorum ama ona güvenmiyorum. Naomi ve Millie yattıktan sonra evden çıkmış olabilir. Ailesini alması gereken saatten önce, yani 00:45'ten önce karşılaştılarsa mümkün. Yoksa Howie'nin başladığı işi mi bitirmeye gitti? Evden çıkmadığını söylüyor ama verdiği cevaplara inanmıyorum. Bence blöfümü gördü. Naomi'yi polise vermemin olası olmadığını biliyordu, bu yüzden dürüst olmasına gerek yoktu. Tam bir ikilem içindeyim: Max'ı korumadan Naomi'yi koruyamam.

Bu ipucunun bana verdiği diğer bilgiyse, katilin bir şekilde Max, Naomi, Millie ve Jake'in (ve tabii ki benim) telefon numaralarımızı biliyor olması. Ancak bu da olasılıkları daraltmama yetmiyor. Numaralar Max'ta da vardı, Howie de bu şekilde öğrenmiş olabilir. Nat da Silva'da da muhtemelen tüm numaralar vardı, ne de olsa Naomi'yle iyi arkadaştı; Daniel numaraları bu şekilde eline geçirmiş olabilir. Jason Bell ailenin yüz karası AMA Andie'yi o öldürdü ve telefonu ele geçirdiyse numaraların hepsine ulaşabilirdi.

Off. Hiçbir şeyi daraltamıyorum ve zamanım tükeniyor. Tüm ipuçlarının izini sürmeliyim, çekildiğinde karmaşık yumağı açacak o gevşek ipi bulmalıyım. VE lanet olası Margaret Atwood kompozisyonumu bitirmeliyim!!!

Yirmi dokuz

Pip ön kapıyı açıp içeri girdi. Tanıdık seslere doğru ilerlerken Barney peşi sıra zıplayarak ona eşlik ediyordu.

"Selam kuzu," dedi Victor, Pip başını oturma odasına doğru uzatınca. "Biz de seni bekliyorduk. Annenle bana yemek hazırlayacağım, Joshua Sam'in evindeyken yemiş. Sen Cara'da bir şey yedin mi?"

"Evet, yedim," dedi Pip. Beraber yemek yemişlerdi ama fazla konuşmamışlardı. Cara okulda hafta boyunca hep sessizdi. Pip onu anlıyordu, bu proje ailesinin temellerini sarsmıştı ve hayatı Pip'in gerçeği bulmasına bağlıydı. O ve Naomi pazar günü Max gittikten sonra Pip'e kimden şüphelendiğini sormuştu. Pip bir şey söylememiş, sadece Naomi'yi Max'tan uzak durması için uyarmıştı. Katilin onları da tehdit etme ihtimaline karşı onlarla Andie'nin sırlarını paylaşma riskini alamazdı. Bu, dayanması gereken bir yüktü.

"Veli toplantısı nasıldı?" diye sordu Pip.

"İyi," dedi Leanne, Josh'un başını okşayarak. "Fen ve matematikte gittikçe daha iyi oluyor, değil mi Josh?"

Josh sehpanın üstünde Lego parçalarını üst üste koyarken başını salladı.

"Ayrıca Bayan Speller sınıf palyaçosu olma yolunda da ilerlediğini söyledi." Victor sahte bir ciddiyetle Josh'a doğru baktı.

"Bu huyu kimden almış acaba?" dedi Pip, aynı ifadeyle babasına bakarak.

Victor dizlerine vurup bağırdı. "Beni kızdırma kızım."

"Bunun için vaktim yok," diye cevap verdi Pip. "Yatmadan önce yapmam gereken birkaç şey var." Koridora dönüp merdivenlere yöneldi.

"Ah tatlım," diye iç çekti annesi, "çok çalışıyorsun."

"Öyle bir şey yok anne," diye seslendi Pip merdivenlerden.

Üst koridora çıkınca kendi odasının önünde durup baktı. Kapısının aralık olduğunu görünce sabah okula gitmeden önce yaşananları hatırladı. Joshua başında kovboy şapkası, elinde Victor'ın iki şişe tıraş losyonuyla üst kattaki koridorda koşarak "Ben oncu-buncu-parfüm vurguncusuyum ve bu ev ikimize yetecek kadar büyük değil Pippo," diye bağırıp her yere parfüm sıkıyordu. Pip odasının Brave ve Pour Homme karışımı kokmasını engellemek için kapıyı arkasından kapayarak kaçmıştı. Yoksa bu dün müydü? Bu hafta iyi bir uyku çekmediği için günler birbirine girmişti.

"Odama giren oldu mu?" diye seslendi aşağıya.

"Hayır, biz de yeni geldik," diye yanıt verdi annesi.

Pip içeri girdi, çantasını yatağa attı. Masasına doğru yürürken şöyle bir bakınca bir terslik olduğunu anladı. Dizüstü bilgisayarı açıktı, ekran geriye yaslanmıştı. Pip her zaman, her zaman dışarı çıkarken kapağı kapatırdı. Açma düğmesine bastı. Ekran aydınlanırken bilgisayarın yanındaki düzenli kâğıt yığınının dağıldığını fark etti. İçlerinden biri alınıp yığının en tepesine konulmuştu.

Bu *o* fotoğraftı. Sal'ın mazeretinin kanıtı. Ve bıraktığı yerde değildi.

Bilgisayarın açılış sesi duyuldu ve ana ekran yüklendi. Tıpkı bıraktığı gibiydi, hazırlık günlüğünü yazdığı word belgesi görev çubuğunda simge durumuna küçültülmüş Chrome'un yanındaydı. Belgeye tıkladı. Örümcek şeması olan sayfa açıldı.

Pip'in nefesi kesildi.

Son kelimelerinin altına biri şunları yazmıştı: *BUNA BİR SON VERMELİSİN PIPPA.*

Tekrar tekrar. Yüzlerce kez. Dört tam A4 sayfasını dolduracak kadar.

Pip'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu, tüm vücudu karınca-

lanmaya başladı. Ellerini klavyeden çekip baktı. Katil buradaydı, odasında. Eşyalarına dokunmuştu. Araştırmalarına bakmıştı. Klavyenin tuşlarına basmıştı.

Evin içindeydi.

Masanın başından ayrılıp aşağı koştu.

"Anne," dedi sesindeki dehşeti bastırıp normal konuşmaya çalışarak, "bugün eve gelen oldu mu?"

"Bilmem, tüm gün işteydim, iş çıkışı da doğruca Josh'ın toplantısına gittim. Neden?"

"Yok, bir şey yok," dedi Pip baştan savma bir şey uydurup. "Bir kitap siparişi vermiştim de, geldi sandım. Hımm... aslında bir şey daha var. Okulda bir söylenti duydum. Birkaç eve hırsız girmiş, yedek anahtarların kullanıldığını düşünüyorlar. Acaba hırsızlar yakalanana kadar dışarıda anahtar bırakmasak mı?"

"Gerçekten mi?" dedi Leanne, Pip'e bakarak. "Yok, o zaman bırakmayalım."

"Ben alırım," diyen Pip dışarı koşarken kaymamaya çalıştı.

Kapıyı açmasıyla ekim gecesinin soğuğu alev alan yüzüne iğne gibi battı. Dizlerinin üzerine çöküp kapı paspasının ucunu kaldırdı. Koridorun ışığında anahtarı gördü. Tozda bıraktığı eski izinin üstünde değil hemen yanında duruyordu. Pip anahtarı aldı, metalin soğuğu parmaklarını sızlattı.

Yorganın altında ok gibi yattı, titriyordu. Gözlerini kapatıp kulaklarını iyice açtı. Evin içinden bir ses geliyordu. Biri içeri mi girmeye çalışıyordu? Yoksa ara sıra annesiyle babasının yattığı odanın penceresine sürünen söğüdün sesi miydi?

Ön tarafta bir gümleme oldu. Komşulardan birinin araba kapısı mı kapanmıştı yoksa biri eve mi girmeye çalışıyordu?

Altmışıncı kez yataktan çıkıp pencereye gitti. Perdenin ucunu kaldırdı ve dışarı baktı. Gümüş rengi soluk ay ışığında ön taraftaki arabalar görünüyordu ama gecenin lacivert rengi geri kalan her şeyi saklıyordu. Dışarıda, karanlıkta biri mi vardı?

Onu mu izliyordu? Bir kıpırtı, karanlıkta bir dalgalanma belirtisi görmek için bekledi.

Perdeyi bırakıp yatağa döndü. Yorganı ona ihanet etmiş vücut sıcaklığıyla oluşturduğu tüm ısıyı kaybetmişti. Örtünün altında titrerken telefon ekranında sabah 03:00'ı gösteren saate bakıyordu.

Rüzgâr uğultusuyla pencereleri sallanmaya başlayınca Pip'in yüreği ağzına geldi, yorganı açıp yataktan kalktı. Bu kez parmak uçlarında koridorda ilerleyip Josh'ın odasının kapısını açtı. Derin uykudaki çocuğun huzurlu yüzü mavi yıldızlı gece lambasının ışığıyla aydınlanıyordu.

Pip yatağın ayak ucuna doğru süzüldü. Yatağa çıkıp yavaşça yastığın ucuna doğru ilerlerken kardeşini uyandırmamaya özen gösterdi. Pip yorganı üstüne doğru çekince uyanmadı ama mırıldandı. Burası sıcacıktı. O burada olup ona baktığı sürece Josh güvende olacaktı.

Orada yatıp derin nefeslerini dinleyerek kardeşinin huzurlu uykusunun onu rahatlatmasına izin verdi. Gözleri tepesinde dönen yıldızların yumuşak mavi ışığına takılıp kaldı.

Otuz

"Naomi şeyden beri biraz ürkek... bilirsin," dedi Cara, Pip'le birlikte koridorda dolabına doğru yürürken. Aralarındaki o tuhaf gerginlik hâlâ devam ediyor olmasına rağmen ikisi de yokmuş gibi davranıyordu.

Pip ne diyeceğini bilemedi.

"Evet, hep biraz ürkekti ama şimdi biraz daha fazla," diye devam etti Cara. "Dün babam diğer odadan seslenince öyle fena sıçradı ki, telefonu yere düşürdü. Ekran paramparça oldu. Bu sabah tamire göndermek zorunda kaldık."

"Ah," dedi Pip dolabını açıp kitaplarını içeri sokuştururken. "Yedek telefona ihtiyacı var mı? Annem telefonunu yeniledi de, eskisi hâlâ evde."

"Yok, hallettik. Eski telefonunu buldu. SIM kartı uymadı ama içinde kontör olan eski bir hazır kart bulduk. Şimdilik işini görür."

"O iyi mi?" diye sordu Pip.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Cara. "Uzun süredir iyi olduğunu sanmıyorum. Annem öldüğünden beri hiç iyi olmadı. Ve ben hep onu zorlayan başka şeyler olduğunu düşündüm."

Pip dolabını kapadı, birlikte yürümeye başladılar. Gözlerinin altında makyajla kapadığı koyu halkaları ve halkaların içindeki incecik kanlı damarları Cara'nın görmemesini umdu. Uyku artık bir seçenek değildi. Pip, Cambridge kabul kompozisyonunu göndermiş, ELAT giriş sınavına hazırlanmaya başlamıştı. Ancak Naomi ve Cara'yı her şeyin dışında tutmak için ihtiyacı olan zaman her saniye azalıyordu.

"İyi olacak," dedi Pip. "Söz veriyorum."

Cara, Pip'in elini sıktıktan sonra farklı koridorlara dönüp ayrıldılar.

İngilizce sınıfına yaklaşırken bir anda duran Pip'in ayakkabıları zeminde gıcırdadı. Açık renk saçları kısa kesilmiş, gözlerine siyah kalem çekilmiş biri koridorda ona doğru yürüyordu.

"Nat?" diyen Pip hafifçe el salladı.

Nat da Silva yavaşladı, tam önünde durdu. Ne gülümsedi ne de el salladı. Sadece yüzüne baktı.

"Okulda ne işin var?" diye soran Pip, Nat'in elektronik kelepçesinin spor ayakkabılarının üstünde çorapla kapadığı bir çıkıntı oluşturduğunu fark etti.

"Hayatıma dair tüm ayrıntıların bir anda seni de ilgilendirdiğini unutmuşum Penny."

"Pippa."

"Umrumda değil," derken üst dudağı alay eder gibi kıvrıldı. "Sapkın projen için illa bilmen gerekiyorsa, resmen dibe battım. Ailem para vermiyor ve kimse beni işe almıyor. Aptal müdüre ağabeyimin eski hademelik işi için yalvardım. Anlaşılan şiddet suçlularını işe alamıyorlarmış. Analiz edebileceğin 'Andie sonrası' bir etki daha. Benimle gerçekten iyi oynadı."

"Üzgünüm," dedi Pip.

"Hayır." Nat sert ve hızlı adımlarla uzaklaşırken ani hareketinin yarattığı esinti Pip'in saçlarını dalgalandırdı. "Değilsin."

Öğle yemeğinden sonra Pip blok tarih dersi için Rusya kitabını almaya dolabına gitti. Kapağı açar açmaz da kitapların üstünde duran kâğıdı gördü. Üst aralıktan atılmış, katlanmış bir dosya kağıdıydı.

Soğuk bir ürperti içini kapladı. Omzunun üstünden etrafta kimse var mı diye kontrol ettikten sonra kâğıdı aldı.

Bu son uyarı Pippa. Uzak dur.

Büyük siyah harfle basılı notu sadece bir kez okudu ve katlayıp tarih kitabının kapağının altına koydu. Kitabı alıp dolaptan uzaklaştı.

Artık her şey açıktı. Birisi evde ve okulda ona ulaşabileceğini bilmesini istiyordu. Onu korkutmak istiyordu. Ve korkmuştu da; korku uykularını kaçırıyor, son iki gecedir karanlık pencereden dışarıyı izlemesine neden oluyordu. Ancak gündüzleri Pip, gecelerden daha mantıklıydı. Eğer bu kişi gerçekten onu ya da ailesini incitecek olsa şimdiye kadar yapmış olmaz mıydı? Uzak duramazdı. Sal'ı, Ravi'yi, Cara'yı, Naomi'yi yüzüstü bırakamazdı.

Little Kilton'da saklanan bir katil vardı. Hazırlık günlüğündeki son girişi okumuştu ve şimdi de tepki veriyordu. Demek ki doğru iz üzerindeydi. Bu sadece bir uyarıydı, buna inanmak zorundaydı, geceleri uykusuz yatarken bunu kendine söylemek zorundaydı. Ve Bilinmeyen ona yaklaşıyor olsa da, Pip de ona yaklaşıyordu.

Elindeki kitapla sınıfın kapısını itti, kapı beklediğinden daha sert açıldı.

"Of," dedi Elliot kapının dirseğine çarpmasıyla.

Kapı geri sekip Pip'e çarpınca sendeledi, kitap gürültüyle yere düştü.

"Özür dilerim Bay Ward," dedi. "Orada olduğunuzu bilmiyordum."

"Sorun değil," dedi öğretmeni gülümseyerek. "Bu durumu suikast girişimi olarak değil öğrenme hevesi olarak yorumlayacağım."

"Lütfen, 1930'ların Rusya'sını öğreniyoruz."

"Ah, anlıyorum," dedi eğilip kitabı alırken, "yani bir tür canlandırma mıydı bu?"

Not kapağın altından kayıp yere düştü. Kat yerinden havalanmış, kısmen açık duruyordu. Pip hamle yapıp kâğıdı kırıştırdı.

"Pip?"

Elliot'ın göz teması kurmaya çalıştığını görebiliyordu. Ama o önüne baktı.

"Pip, sen iyi misin?" diye sordu Elliot.

"Evet," deyip başını salladı, biri iyi olup olmadığınızı sorduğunda tam aksini hissettiğiniz zamanlarda yapacağınız gibi yalandan gülümsedi. "İyiyim."

"Dinle," dedi nazikçe, "zorbalık görüyorsan bunu saklamak yapacağın en kötü şey olur."

"Yok öyle bir şey," dedi adama dönüp. "Ben iyiyim, gerçekten."

"Pip?"

"Ben iyiyim Bay Ward," dedi ilk grup öğrenci kapının arkasına toplanmaya başladığı sırada.

Kitabı Elliot'ın elinden alıp yerine yürürken adamın gözleriyle onu takip ettiğini biliyordu.

"Pips," dedi Connor, çantasını kızın yanına bırakırken. "Yemekten sonra seni göremedim." Ardından fısıldayarak ekledi. "Cara'yla neden soğuksunuz? Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi Pip, "biz iyiyiz. Her şey yolunda."

Pippa Fitz-Amobi
PÖ 21/10/2017

Hazırlık Günlüğü 33. Kayıt

Nat da Silva'yı dolabımdaki notu bulmadan birkaç saat önce gördüğüm gerçeğini göz ardı etmiyorum. Özellikle de dolaba bırakılan tehdit notunu düşününce. Her ne kadar ismi şüpheliler listesinde en tepeye tırmanmış olsa da, kesin o demek mümkün değil. Kilton gibi küçük bir kasabada birbiriyle ilgili gibi görünen bazı şeyler tamamen tesadüf olabilir, tabii bunun tersi de geçerlidir. Yine de kasabadaki tek lisede biriyle karşılaşmak onu katil yapmaz.

Şüpheli listemdeki hemen herkes bu okulla bağlantılı. Max Hastings ve Nat da Silva burada okudu, Daniel da Silva burada hademe olarak çalıştı, Jason Bell'in iki kızı da buraya geliyordu. Howie Bowers'ın Kilton Gramer'e gidip gitmediğini bilmiyorum; internette onunla ilgili bilgi bulamadım. Ancak bu şüphelilerin hepsi benim burada okuduğumu biliyor, beni takip etmiş olabilirler, cuma sabahı Cara ile dolabın önünde konuşurken beni izlemiş olabilirler. Okulun güvenliği yok; herhangi biri sıkıntı yaşamadan içeri girebilir.

Bu yüzden notu dolabıma koyan Nat de olabilir diğerleri de. Başa dönüp kendime aynı soruyu soruyorum. Katil kim? Zaman tükeniyor ve ben hâlâ birini işaret etmeye yakın bile değilim.

Ravi ile öğrendiğimiz şeylerden sonra Andie'nin kullan at telefonunu hâlâ en önemli ipucu olarak görüyorum. Kayıp olduğunu biliyorum ama onu ya da telefonu alan kişiyi bulursak işimiz biter. Telefon somut ve sağlam bir kanıt. Polisi bu işe çekmek için tam olarak ihtiyacımız olan şey. Bulanık ayrıntılar barındıran yazıcıdan çıkmış bir fotoğrafa gülebilirler ama kimse kurbana ait gizli ikinci bir telefonu göz ardı edemez.

Evet, daha önce kullan at telefonun öldüğü zaman üstünde

olduğunu ve cesediyle birlikte sonsuza dek kaybolduğunu düşünmüştüm. Ama öyle olmadığını farz edelim. Diyelim ki Andie evden ayrıldıktan sonra yolu kesildi. Öldürüldü, cesedi saklandı. Ama sonra katil kendi kendine şöyle düşündü: Ah hayır, polis aramalar sonucu cesedi bulursa kullan at telefon beni ele verebilir.

Bu yüzden gidip telefonu aldı. Listemde telefonu bilen iki kişi var: Max ve Howie. Daniel da Silva gizli yaşlı adamsa o zaman muhakkak o da biliyordur. Howie tam olarak nerede saklı olduğunu biliyordu.

Ya içlerinden biri Andie'yi öldürdükten sonra bulunmasın diye Bell konutuna girip telefonu aldıysa? Becca Bell'e sormam gereken sorular var. Cevap verecek mi bilmiyorum ama denemem gerek.

Otuz bir

Binaya doğru yürürken midesine kramp girdiğini hissetti. Camla kaplı küçük ofis binasında ana kapının yanında *Kilton Mail* yazan küçük metal bir tabela vardı. Pazartesi sabahı olmasına rağmen etraf terkedilmiş gibi görünüyordu. Alt kattaki pencerelerde hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Pip duvardaki düğmeye bastı. Kulak tırmalayan cızırtılı, tiz bir ses çıktı. Saniyeler sonra hoparlörden boğuk, robotik bir ses duyuldu.

"Merhaba?"

"Ee, selam," dedi Pip. "Becca Bell'i görmek için gelmiştim."

"Tamam," dedi ses. "Otomatiğe basıyorum. Kapıyı sertçe itin çünkü zor açılıyor."

Keskin bir cızırtı duyuldu. Pip kalçasını da kullanarak kapıyı itti, kapı tıkırdayarak içeri doğru açıldı. İçeri girdikten sonra kapıyı kapatıp etrafına baktı. Küçük, soğuk bir odada duruyordu. Üç tane koltuk ve birkaç sehpa bulunan odada hiç kimse yoktu.

"Merhaba?" diye seslendi.

Bir kapı açıldı, bej rengi uzun paltosunun yakasını düzelten bir adam dışarı çıktı. Adamın koyu renk saçları yana ayrılmıştı, cildi kül rengiydi. O, Stanley Forbes'tu.

"Oh." Pip'i görünce durdu. "Ben de dışarı çıkıyordum. Ben... kimsiniz?"

Gözlerini kısıp baktı, çenesini ileri uzatmıştı, Pip tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. İçerisi soğuktu.

"Becca'yı görmek için gelmiştim," dedi.

"Ah, tamam." Adam dişlerini göstermeden gülümsedi. "Bugün herkes arka odada çalışıyor. Ön taraftaki ısıtıcı bozulmuş. Bu taraftan." Geldiği kapıyı gösterdi.

"Teşekkür ederim," dedi Pip ama Stanley çoktan kapıdan çıkmıştı. Arkasından kapanan kapı teşekkürün 'iiiim' kısmını boğdu.

Pip iç kapıya doğru yürüyüp diğer tarafa geçti. Kısa koridor dört duvara dayanmış kâğıt dolu dört masanın bulunduğu genişçe bir odaya açılıyordu. İçeride üç kadın vardı, üçü de masasındaki bilgisayarlarda bir şeyler yazarken hep birlikte odayı dolduran pıtır pıtır bir melodi oluşturuyorlardı.

Pip, kısa sarı saçlarını atkuyruğu yapmış Becca Bell'e doğru yürürken boğazını temizledi.

"Selam Becca," dedi.

Becca sandalyesinde dönerken diğer iki kadın da başını kaldırdı. "Oh," dedi Becca, "beni görmeye gelen sen misin? Okulda olman gerekmiyor mu?"

"Evet, üzgünüm. Öğle arası," dedi Pip. Becca'nın bakışları arasında huzursuzca kıpırdanırken Ravi'yle birlikte kızın evindeyken ona yakalanmalarına ramak kaldığını düşündü. Pip, Becca'nın omzunun üstünden yazı dolu bilgisayar ekranına baktı.

Kızın bakışlarını takip eden Becca belgeyi simge durumuna küçülttü.

"Özür dilerim," dedi, "gazete için yazdığım ilk yazı ve taslak kesinlikle korkunç, sadece ben okuyabilirim," diyerek gülümsedi.

"Ne hakkında?" diye sordu Pip.

"Kilton'ın hemen dışında Sycamore Yolu'ndaki on bir yıldır ıssız olan şu eski çiftlik evi hakkında. Satılacak gibi görünüyor." Pip'e baktı. "Birkaç komşu almak için adım attı, kullanım değişikliği yapıp bar açmak için başvuruda bulundular. Ben de bunun neden berbat bir fikir olduğuna dair bir yazı yazıyorum."

Kadınlardan biri lafa karıştı: "Erkek kardeşim oraya yakın yaşıyor ve bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüyor. Hemen yolun aşağısında bir bar. Oldukça heyecanlı." Diğer meslektaşının da ona katılacağını düşünerek güldü.

Becca omuzlarını silkip çekiştirdiği kazağının kollarına baktı. "Ben sadece orasının bir gün yine bir aileye ev olmayı hak ettiğini düşünüyorum," dedi. "Babam yıllar önce, tüm bunlar olmadan önce az kalsın orayı alıp restore edecekti. Son anda fikrini değiştirdi ve ben hep eğer fikrini değiştirmese ne olurdu merak ettim."

Diğer iki klavyede sesler kesildi.

"Ah Becca, hayatım," dedi kadın. "Nedenini bilmiyordum. Kendimi kötü hissettim." Alnına vurdu. "Günün geri kalanında çayları ben yapacağım."

"Hayır, sorun yok." Becca gülümsedi.

Diğer iki kadın işlerinin başına döndü.

"Pippa'ydı, değil mi?" Becca kısık sesle konuşuyordu. "Sana nasıl yardımcı olabilirim? Eğer daha önce konuştuğumuz şeyle ilgiliyse dahil olmak istemediğimi söylemiştim."

"Güven bana Becca," dedi Pip, sesi fısıltı halinde çıkıyordu. "Bu çok önemli. Gerçekten önemli. Lütfen."

Becca iri, mavi gözlerini uzunca bir süre Pip'ten ayırmadı. "Tamam." Ayağa kalktı. "Ön tarafa geçelim."

Ön taraf hâlâ soğuktu. Becca en yakındaki koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı. Pip diğer koltuğa oturup ona döndü.

"Şey..." Durdu, nasıl ifade edeceğini ya da ona ne kadarını söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Becca'nın Andie'ye benzeyen yüzüne bakarak oyalandı.

"Ne oldu?" dedi Becca.

Pip cesaretini topladı. "Araştırma yaparken Andie'nin uyuşturucu işine karıştığını, felaket partilerinde bunları satmış olabileceğini öğrendim."

Pip'e kuşkuyla bakan Becca'nın düzgün kaşları çatıldı. "Hayır," dedi, "mümkün değil."

"Üzgünüm, birkaç kaynaktan onayladım," dedi Pip.

"Bunu yapamaz."

"Torbacısı ona ikinci bir telefon vermiş, satış için kullanacağı bir kullan at telefon," diye devam etti Pip, Becca'nın itirazları arasında. "Andie'nin telefonu ve zulasını gardırobunda sakladığını söyledi."

"Üzgünüm ama bence biri seni kandırmış," dedi Becca başını sallayarak. "Ablamın uyuşturucu satması mümkün değil."

"Bunları duymanın zor olduğunu biliyorum," dedi Pip, "ama Andie'nin bir sürü sırrı olduğunu öğrendim. Bu onlardan sadece biri. Polis, Andie'nin odasında kullan at telefonu bulamadı. Ben de kaybolduktan sonra odasına kimin girmiş olabileceğini bulmaya çalışıyorum."

"Ne... ama..." Ne diyeceğini bilemeyen Becca başını sallamaya devam etti. "Kimse girmedi, ev kordon altına alınmıştı."

"Polisten önce demek istiyorum. Andie evden çıktıktan sonra ve ailen onun kaybolduğunu anlamadan önce. Siz farkında olmadan eve biri girmiş olabilir mi? Sen uyurken mesela?"

"Ben... ben..." sesi çatallaşmıştı, "hayır, bilmiyorum. Ben uyumuyordum, alt katta televizyon izliyordum. Ama sen..."

"Max Hastings'i tanıyor musun?" dedi Pip, Becca'nın bir kez daha itiraz etmesine fırsat vermeden.

Becca ona baktı, şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu. "Şey," dedi, "evet, Sal'ın arkadaşı değil mi? Sarışın çocuk."

"Andie kaybolduktan sonra sizin evin etrafında dolaşırken gördün mü onu?"

"Hayır," dedi hemen. "Hayır, ama neden..."

"Peki ya Daniel da Silva? Onu tanıyor musun?" dedi Pip, soru yağmuruna tutmanın işe yaramasını, Becca'nın cevap vermemeyi düşünmeden sorularını yanıtlamasını umuyordu.

"Daniel," dedi, "evet, onu tanıyorum. Babamla yakındı."

Pip gözlerini kıstı. "Daniel da Silva babanla yakın mıydı?"

"Evet." Becca burnunu çekti. "Okuldaki hademelik işini bıraktıktan sonra bir süre babamla çalıştı. Babamın temizlik şir-

keti var. Daniel'a kanı kaynadı ve ona ofiste iş teklif etti. Daniel'ı polis olması için başvuru yapmaya ikna eden oydu, eğitimi süresince onu destekledi. Evet. Hâlâ yakınlar mı bilmiyorum, babamla konuşmuyorum."

"Yani Daniel'ı sık mı görürdün?" diye sordu Pip.

"Oldukça. Sık sık uğrar, bazen yemeğe kalırdı. Bunun ablamla ne alakası var?"

"Ablan kaybolduğunda Daniel polisti. Soruşturmaya dahil miydi?"

"Şey... evet," diye yanıtladı Becca, "babamın olayı polise bildirmesinin ardından ilk müdahale edenlerden biriydi."

Pip, Becca'nın sözleriyle ellerini koltuk minderine yaslayıp öne doğru eğildi. "Evde arama yaptı mı?"

"Evet," dedi Becca. "O ve kadın polis ifadelerimizi aldı ve ilk aramayı onlar yaptı."

"Andie'nin odasını arayan Daniel olabilir mi?"

"Evet, belki." Becca omuz silkti. "Tüm bunlarla nereye varmak istediğini anlayamıyorum. Gerçekten de birilerinin seni yanlış yönlendirdiğini düşünüyorum. Andie'nin uyuşturucuyla işi olmazdı."

"Daniel da Silva, Andie'nin odasına ilk giren kişiydi," dedi Pip. Becca'dan ziyade kendi kendiyle konuşuyor gibi.

"Bunun ne önemi var?" dedi Becca. Sesinden canının sıkılmaya başladığı anlaşılıyordu. "O gece ne olduğunu biliyoruz. Andie ne yapmış olursa olsun Sal'ın onu öldürdüğünü biliyoruz."

"Ben onun yaptığından emin değilim," dedi Pip, gözlerini manidar bir şekilde olduğunu umarak açtı. "Sal'ın yaptığından o kadar emin değilim. Ve sanırım bunu kanıtlamaya çok yakınım."

Pippa Fitz-Amobi
PÖ 23/10/2017

Hazırlık Günlüğü 34. Kayıt

Becca Bell, Sal'ın masum olabileceği yorumuma pek hoş tepki vermedi. Benden gitmemi istemesi bunu anlamam için yeterli bir kanıttı. Şaşırtıcı değil. Beş buçuk yılını Sal'ın Andie'yi öldürdüğünü düşünerek geçirdi ve beş buçuk yıl boyunca ablasının yasını gömmeye çalıştı. Şimdiyse ben çıkmış toprağı eşeliyor ve ona yanıldığını söylüyorum.

Ama yakında, Ravi'yle birlikte Andie ve Sal'ı gerçekte kimin öldürdüğünü ortaya çıkardığımızda, Kilton'ın geri kalanı gibi o da inanmak zorunda kalacak.

Becca ile yaptığım konuşmanın ardından sanırım birincilik yine el değiştirdi. Şüpheli listemdeki iki isim arasında güçlü bir bağlantı olduğunu ortaya çıkarmakla kalmadım (olası başka bir cinayet ekibi: Daniel da Silva ve Jason Bell?), Daniel hakkındaki şüphelerimi de doğruladım. Kaybolmasının ardından Andie'nin odasına ilk giren kişi olmasının yanı sıra muhtemelen ilk arama yapan da o! Kullan at telefonu alıp saklayacak ve Andie'nin hayatında kendine ait tüm izleri silecek mükemmel fırsata sahipti.

İnternette Daniel ile ilgili işe yarar bir şey bulamadım. Ama Thames Valley Polisi Kilton Bölgesi sayfasında şunu gördüm:

Söz Sahibi Olun Buluşmaları

Yerel mahalle polis memurlarınızla buluşun ve bölgenizdeki polis faaliyetleri öncelikleri konusunda söz sahibi olun.

Yaklaşan etkinlik:

Tür: Söz Sahibi Olun Buluşmaları
Tarih: 24 Ekim 2017 Salı
Saat: 12:00-13:00
Yer: Little Kilton Kütüphanesi

Kilton'da sadece beş atanmış polis memuru ve iki toplum destek görevlisi var. Daniel'in orada olma ihtimali yüksek. Bana bir şey anlatma ihtimali ise düşük.

Otuz iki

"Ve hâlâ akşamları ortak alanlarda dolaşan bir sürü genç var," dedi yaşlı bir kadın kollarını savurarak.

"Bu konuyu geçen toplantıda da konuştuk Bayan Faversham," dedi bukleli saçları olan bir kadın polis memuru. "Anti-sosyal davranışlarda bulunmuyorlar. Sadece okuldan sonra futbol oynuyorlar."

Pip on iki kişilik izleyici topluluğu arasında parlak sarı plastik sandalyede oturuyordu. Kütüphane karanlık ve havasızdı, eski kitapların harika kozmik kokusuyla yaşlı insanların naftalin kokusu burun deliklerini dolduruyordu.

Toplantı ağır ve iç karartıcı geçiyordu ama Pip keskin gözlerle tetikte bekliyordu. Daniel da Silva buluşmadaki üç polis memurundan biriydi. Siyah üniforması içindeki adam beklediğinden uzun boyluydu. Açık kahverengi dalgalı saçları geriye doğru taranmıştı. İncecik burnu ve geniş dudaklı yüzünü yeni tıraş ettiği belliydi. Pip dikkatini çekmemek için ona uzun süre bakmamaya çalışıyordu.

Katılımcılar arasında tanıdık bir yüz daha vardı ve Pip'in üç sıra önünde oturuyordu. Adam birden elini kaldırıp ayağa kalktı.

"Stanley Forbes, *Kilton Mail*'den," dedi. "Okurlarımdan bazıları ana caddede insanların arabalarını hızlı kullanmalarından şikâyetçi. Bu konu hakkında ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

Daniel bir adım öne çıkıp başını sallayarak Stanley'e oturmasını işaret etti. "Teşekkürler Stan," dedi. "Caddede zaten trafiği yavaşlatacak birkaç önlem var. Daha fazla hız kontrolü yapmayı düşünmüştük ama endişeler devam ediyorsa bu konuyu seve seve üstlerime tekrar açarım."

Bayan Faversham uzata uzata iki şikâyet daha sıraladıktan sonra toplantı bitti.

"Başka sorunlarınız varsa," dedi üçüncü polis memuru, Bayan Faversham'la göz teması kurmaktan kaçınarak, "lütfen arkanızdaki formları doldurun. Eğer özel olarak konuşmak istediğiniz bir şey varsa on dakika daha buralarda olacağız."

Pip çok hevesli görünmemek için bir süre geride durdu. Daniel'ın kütüphane gönüllülerinden biriyle konuşmasını bitirmesini bekledi, sonra sandalyesinden kalkıp onun yanına gitti.

"Selam," dedi.

"Merhaba," dedi Daniel gülümseyerek, "bu tür toplantılar için yirmi yaş genç görünüyorsun."

Pip omuz silkti. "Hukuk ve suçla ilgileniyorum."

"Kilton'da ilginç bir şey yok," dedi Daniel, "sadece aylaklık eden çocuklar ve biraz hızlı giden arabalar."

Ah keşke...

"Yani kimseyi şüpheli somon avlamaktan tutuklamadınız mı?" dedi gergin bir gülümsemeyle.

Daniel boş gözlerle baktı.

"Ah, bu... bu eski bir Britanya kanunu." Yanaklarının kızardığını hissetti. Neden o da gerildiğinde normal insanlar gibi saçlarıyla oynamıyor ya da kıpırdanıp durmuyordu? "1986 Somon Yasası somon avlamayı... ah, boş verin." Başını salladı. "Size sormak istediğim birkaç soru var."

"Sor," dedi, "somonlar hakkında değilse cevaplarım."

"Değil." Hafifçe öksürüp başını kaldırdı. "Beş altı yıl önce Kilton Gramer öğrencilerinin verdiği ev partilerinde uyuşturucu kullanımı ya da içkilere ilaç atılmasıyla ilgili bir şikâyet hatırlıyor musunuz?"

Daniel'in çenesini gerildi, düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarken dudaklarını büktü.

"Hayır," dedi, "hatırlamıyorum. Bir suç duyurusunda bulunmak mı istiyorsun?"

Pip başını iki yana salladı. "Hayır. Max Hastings'i tanıyor musunuz?"

Daniel omuz silkti. "Hasting ailesini biraz tanıyorum. Eğitimimi bitirdikten sonra bakmak için tek başıma gittiğim ilk ihbar onlardan gelmişti."

"Ne ihbarı?"

"Ah, büyük bir şey değil. Oğulları arabasını evin önündeki bir ağaca çarpmıştı. Sigorta için polis raporu doldurulması gerekiyordu. Niçin sordun?"

"Nedeni yok," dedi sahte bir ilgisizlikle. Daniel'ın gitmek üzere olduğunu görebiliyordu. "Bilmek istediğim bir şey daha var."

"Evet?"

"Andie Bell'in kayıp bildirimine ilk yanıt veren memurlardan biri olduğunuzu biliyorum. Bell konutunda ilk aramayı siz yapmışsınız."

Daniel başıyla onayladı, gözlerinin etrafındaki çizgiler gerilmişti.

"Babasıyla yakın olmanız dolayısıyla bu bir çeşit çıkar çatışması oluşturmuyor mu?"

"Hayır," dedi, "oluşturmuyor. Üniformamı giydiğim andan itibaren profesyonel olurum. Ve bu soruların gidişatından hiç hoşlanmadığımı da söylemeliyim. Müsaadenle." Birkaç santim uzaklaştı.

Tam o sırada Daniel'ın arkasında bir kadın belirdi ve Daniel ile Pip'in yanına geldi. Uzun sarı saçları, çilli burnu ve elbisesinin altından belli olan kocaman bir karnı vardı. En az yedi aylık hamile olmalıydı.

"Hey, selam," dedi Pip'e zoraki tatlı bir sesle. "Ben Dan'ın karısıyım. Onu genç bir kızla konuşurken yakalamak ne sıradışı. Her zamanki tiplerinden biri olmadığını söylemeliyim."

"Kim," dedi Daniel elini karısının koluna koyup, "hadi gel."

"O kim?"

"Toplantıya gelen bir çocuk. Tanımıyorum." Karısını odanın diğer tarafına götürdü.

Kütüphane çıkışında Pip omzunun üstünden bir kez daha

baktı. Daniel karısının yanında durmuş, kasıtlı olarak ona bakmadan Bayan Faversham ile konuşuyordu. Pip kapıyı itip dışarı çıktı, soğuğun çarpmasıyla haki renkli paltosuna sarındı. Ravi onu yolun yukarısındaki kafenin karşısında bekliyordu.

"Gelmemekte haklıydın," dedi Pip, Ravi'nin yanına gidince. "Bana karşı tavrı oldukça düşmancaydı. Stanley Forbes da oradaydı."

"Şeker çocuk," dedi Ravi alaycı bir tavırla ve keskin soğuktan korumak için ellerini ceplerine soktu. "Yani bir şey öğrenemedin mi?"

"Ah, öyle bir şey demedim," dedi Pip rüzgârdan korunmak için çocuğa sokulurken. "Ağzından bir şey kaçırdı, farkında bile olduğunu sanmıyorum."

"Lafı dolandırmasan mı?"

"Özür dilerim," dedi Pip. "Hastingsleri tanıdığını, Max'ın evlerinin önündeki ağaca çarptığında, raporu dolduran polisin kendisi olduğunu söyledi."

"Ya," Ravi'nin dudaklarından sadece bu ses döküldü. "Yani o... acaba vur-kaç olayını biliyor olabilir mi?"

"Olabilir."

Pip'in elleri o kadar üşümüştü ki büzüşmeye başladı. Tam eve dönmeyi teklif edeceği sırada Ravi'nin gerilip bakışlarını kızın arkasında bir yere odakladığını fark etti.

Arkasını döndü.

Daniel da Silva ve Stanley Forbes kütüphaneden yeni çıkmıştı, kapı arkalarından kapanıyordu. Sessizce sürdürdükleri hararetli bir konuşma yapıyorlardı, Daniel ellerini sallayarak bir şeyler anlatıyordu. Stanley başını baykuş misali çevirip etrafı kolaçan ederken Pip ve Ravi'yi gördü.

Stanley'nin soğuk bakışları rüzgârın sert darbeleri gibi ikisi arasında gidip geldi. Daniel dönüp baktı, Pip'e diktiği gözlerinde hiddet ve öfke vardı.

Ravi kızın elini tuttu. "Hadi gidelim," dedi.

Otuz üç

Pip eğilip ekose desenli tasmasını açtığı Barney'ye "Pekâlâ köpekçik," dedi. "Hadi git."

Barney gülümseyen gözlerle ona baktı. Kız doğrulduğu anda önündeki çamurlu yolda koşmaya başladı. Ağaçların arasına daldı, sanki sonsuza dek yavru köpek kalacakmış gibi koşturuyordu.

Annesi haklıydı, yürüyüşe çıkmak için saat biraz geçti. Orman kararmaya başlamıştı, sonbaharın sararttığı ağaçların arasından griye dönen gökyüzü görünüyordu. Saat altıya çeyrek vardı ve hava durumu uygulaması iki dakikaya güneşin batacağını söylüyordu. Fazla kalmayacaktı zaten, çalışma istasyonundan uzaklaşmak için kısa bir gezintiye ihtiyacı vardı. Hava almaya ihtiyacı vardı. Alana ihtiyacı vardı.

Tüm gün gelecek haftaki sınava çalışmak ve şüpheli listesindeki isimleri araştırmak arasında gidip gelmişti. Ekrana o kadar uzun süre bakmıştı ki, gözleri şaşı olmuş, bir ismin harf uçlarında tomurcuklanan hayali dikenli çizgiler diğerlerinin etrafına dolanarak listeyi karmaşık isimler ve çizgilerden oluşan kaotik bir hale dönüştürmüştü.

Ne yapacağını bilmiyordu. Belki de Daniel da Silva'nın karısıyla konuşmayı denemeliydi; çiftin arasında bir sürtüşme olduğu kesindi. Hangi olası sırlar buna neden olmuştu? Yoksa yeniden kullan at telefona odaklanmalı, telefonun varlığından haberdar olan şüphelilerin evine girip telefonu aramayı mı düşünmeliydi?

Hayır.

Yürüyüşe Andie Bell'i unutmak ve kafasını toplamak için çıkmıştı. Cebinden kulaklıklarını çıkardı. Kulağına takıp oynat düğmesine bastı ve yarıda kalan gerçek suç hikayesini dinleme-

ye başladı. Yola serilmiş yaprakların çıtırtısı arasında duymakta zorlanınca sesi sonuna kadar açmak zorunda kaldı.

Cinayete kurban giden bir başka kızın hikâyesini dinleyen Pip, kendi hikâyesini unutmaya çalıştı.

Başının üstündeki cılız dalların gölgelerine bakarak ormanın içindeki kestirmeden yürüdü, dünya koyulaşırken gölgeler yumuşuyordu. Alacakaranlık yerini zifiri karanlığa bırakınca Pip patikadan çıkıp yola çabuk ulaşmak için ağaçların arasına girdi. On metre ilerideki yol görününce Barney'ye seslendi.

Yola varınca dinlediği podcast'i duraklattı ve kulaklıkları telefonun etrafına sardı.

"Barney, hadi," diye seslendi telefonu cebine sokarken.

Bir araba yoldan hızla geçti, far Pip'in gözlerini kamaştırdı.

"Köpüş!" diye seslendi bu kez daha yüksek sesle. "Barney, buraya gel!"

Ağaçlar karanlık ve hareketsizdi.

Pip dudaklarını ıslatıp ıslık çaldı.

"Barney! Buraya gel, Barney!"

Dökülen yaprakların üstünde koşan pati sesi yoktu. Ağaçlar arasında sarı tüylerin pırıltısı yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Soğuk, el ve ayak parmaklarını yakmaya başlamıştı.

"Bar-ney!" diye bağırdı çatallaşan sesiyle.

Geldiği yöne, karanlığın yuttuğu ağaçların arasına doğru koştu.

"Barney!" Çığlık çığlığa bağırarak koşarken tasma elinde sallanıyordu.

Otuz dört

"Anne, baba!" Kapıyı itip açtığı anda paspasa takılıp dizlerinin üzerine düştü. Gözlerinden dökülen yaşlar aralanmış dudakları arasında birikiyordu. "Baba!"

Victor mutfak kapısından çıktı.

"Pip?" dedi. Kızını gördü. "Pippa, neyin var? Ne oldu?"

Koşup kızını yerden kaldırdı.

"Barney gitti," dedi. "Seslendim ama gelmedi. Adını bağırarak tüm ormanı aradım. Gitti! Ne yapacağımı bilmiyorum. Onu kaybettim baba!"

Annesi ve Josh koridora çıkmış, sessizce izliyorlardı.

Victor kızının kolunu sıktı. "Sorun yok tatlım," dedi sıcacık sesiyle. "Onu bulacağız, endişelenme."

Babası merdiven altı dolabından kalın paltosunu çıkardı, iki de fener aldı. Fenerlerden birini ona vermeden önce Pip'e eldiven giydirdi.

Ormana döndüklerinde hava kararmış ve sertleşmişti. Pip babasının yanında yürüyordu. Karanlığı iki beyaz fener ışığı kesiyordu.

"Barney!" diye seslenen babasının gür sesi ağaçlar arasında yankılandı.

Victor, eve dönme vakti geldi dediğinden bu yana iki saat geçmiş, hava daha da soğumuştu.

"Onu bulana kadar eve dönemeyiz!" dedi Pip burnunu çekerek.

"Dinle." Victor, Pip'e baktı, fenerin ışığı yüzlerini aydınlatıyordu. "Şimdi çok karanlık. Onu sabah bulacağız. Bir yerlerde dolaşır, bir gecede bir şey olmaz."

Eve döndüler. Sessizce yenen geç akşam yemeğinin ardından Pip hemen yatmaya gitti. Hem annesi hem de babası odasına

gelip yatağın ucuna oturdu. Annesi ağlamamaya çalışan kızının başını okşadı.

"Özür dilerim," dedi Pip. "Çok özür dilerim."

"Bu senin hatan değil tatlım," dedi Leanne. "Üzülme. Evin yolunu bulacaktır. Şimdi biraz uyumayı dene."

Uyuyamadı. En azından pek uyuyamadı. Aklını kurcalayan bir soru vardı: ya gerçekten onun hatasıysa? Ya bunun nedeni son uyarıyı göz ardı etmesiyse? Ya Barney kaybolmadı da kaçırıldıysa? Neden daha dikkatli olmamıştı?

Sabah erkenden kalktılar. Mutfakta oturup iştahsızca kahvaltılarını ettiler. Pek uyuyamadığı belli olan Victor işi arayıp izin kullanacağını söylemişti. Kahvaltılık gevreğini yerken eylem planını açıkladı: o ve Pip ormana döneceklerdi. Arama alanını genişletecek, komşulara uğrayıp Barney'yi görüp görmediklerini soracaklardı. Annesi ve Josh evde kalıp kayıp ilanı hazırlayacaklardı. İlanları ana caddeye asıp yoldan geçenlere dağıtacaklardı. İşleri bitince de buluşup kasaba yakınındaki diğer ormanlık alanları arayacaklardı.

Ormanda havlama sesi duyduklarında Pip'in kalbi hızlandı ama sonra bu seslerin köpeklerini gezdiren başka bir aileye ait olduğunu gördü. Yalnız gezen Golden Retriever görmediklerini ama şimdiden sonra dikkat edeceklerini söylediler.

Ormanı ikinci kez dolaşmayı bitirdiklerinde Pip'in sesi kısılmıştı. Martinsend Yolu'ndaki komşu evlerin kapısını çaldılar ama kimse kayıp köpek görmemişti.

Öğle vakti Pip'in tren düdüğü mesaj sesi ormanı çınlattı.

"Annen mi?" diye sordu babası.

"Hayır," dedi Pip mesajı okurken. Ravi'dendi. *Hey,* yazmıştı, *kasabada Barney'nin kayıp ilanını gördüm. Sen iyi misin? Yardıma ihtiyacın var mı?*

Soğuk hava parmaklarını mesaj yazamayacak kadar uyuşturmuştu.

Sandviç yemek için verdikleri kısa molanın ardından annesi ve Josh da onlara katıldı.

Ağaçların arasından ve özel tarım arazilerinden geçerken koro halinde attıkları 'Barney' çığlıklarını rüzgâr uzaklara taşıyordu.

Karanlık bir kez daha çöktü.

Bitkin ve sessiz eve döndüklerinde Pip, Victor'ın kasabadan aldığı Tayland yemeğini önüne çekti. Annesi ortamı yumuşatmak için bir Disney filmi açtı ama Pip çatalına solucan gibi dolanmış noodle'lara bakmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Telefonundan genel tren düdüğü sesiyle birlikte elindeki çatalı düşürdü.

Tabağını sehpaya koyup telefonunu çıkardı. Ekrana baktı.

Pip gözlerindeki dehşeti uzaklaştırmak ve ağzını kapalı tutmak için elinden geleni yaptı. Telefonu yüzüstü kanepeye bırakırken yüzüne boş bir ifade yerleştirmeye çalıştı.

"Kim?" diye sordu annesi.

"Cara."

Değildi. Bilinmeyen'di: *Köpeğini görmek istiyor musun?*

Otuz beş

Ertesi sabah on bire kadar yeni mesaj gelmedi.

Victor evden çalışıyordu. Sabah sekiz civarı Pip'in odasına gelip aramaya çıkacaklarını, öğle yemeğinde döneceklerini söyledi.

"Sen evde kalıp çalış," dedi kızına. "Bu sınav çok önemli. Barney'yi bize bırak."

Pip başını salladı. Bir bakıma rahatlamıştı. Ailesiyle birlikte dolaşıp bulamayacaklarını bile bile ismini bağırabileceğini sanmıyordu. Çünkü Barney kayıp değildi, o kaçırılmıştı. Andie Bell'in katili tarafından kaçırılmıştı.

Ama kendinden nefret edip neden tehditlere kulak asmadığını sorarak kaybedecek zamanı yoktu. Nasıl kendini yenilmez sanacak kadar aptal olabilmişti? Barney'yi geri almalıydı. Önemli olan buydu.

Ailesinin çıkışından birkaç saat sonra gelen mesaj sesi irkilip kahveyi yatak örtüsüne dökmesine neden oldu. Telefonu alıp mesajı birkaç kez okudu.

Bilgisayarını ve projeni kaydettiğin USB ya da harici belleklerin hepsini al. Tenis kulübü araba parkına gel, sağ taraftaki ağaçlara doğru yüz adım yürü. Kimseye bir şey söyleme, yalnız gel. Talimatlara uyarsan köpeğini geri alacaksın.

Pip ayağa fırlarken yatağa biraz daha kahve döktü.

Korku onu ele geçirip felç etmeden hızla hareket etti. Pijamalarını çıkarıp kazağıyla kotunu giydi. Sırt çantasını aldı, fermuarı açıp çantayı ters çevirdi, okul kitapları ve akademik ajandası yere döküldü. Dizüstü bilgisayarını şarjdan çıkardı, hem bilgisayarı hem de şarj kablosunu çantasına soktu. Projesini kaydettiği iki hafıza kartı masanın orta çekmecesindeydi. Onları da alıp bilgisayarın üstüne attı.

Merdivenlerden koşarken sırtına astığı ağır çantası sallanınca az kalsın düşecekti. Botlarını ve paltosunu giydi, koridordaki sehpadan arabasının anahtarlarını aldı. Düşünecek zamanı yoktu. Durup düşünürse tereddüt eder ve Barney'yi sonsuza dek kaybederdi.

Dışarı çıkınca soğuk rüzgârı ensesinde ve parmaklarında hissetti. Koşup arabaya bindi. Arabayı vitese takarken direksiyonu tutan eli titriyordu.

Oraya varması beş dakika sürdü. Bir an önce yolu açsın diye selektör yaptığı yavaş sürücünün arkasında takılıp kalmasaydı daha erken de gelebilirdi.

Tenis kortunun önündeki araba parkına girip en yakına park etti. Yolcu koltuğundaki çantasını kaptığı gibi arabadan inip otoparkı çevreleyen ağaçlara doğru yürüdü.

Beton zeminden toprak yola adım atmadan önce omzunun üstünden bakmak için bir saniye durdu. Tenis kortundaki birkaç çocuk topu ağa atarken bağırıyordu. İki anne ciyaklayan çocuklarıyla bir arabanın yanında durmuş sohbet ediyordu. Etrafta ona bakan kimse yoktu. Tanıdığı bir araba. Bir insan. İzleniyorsa bile bunu kanıtlayamazdı.

Ağaçlara doğru dönüp yürümeye başladı. Attığı her adımı içinden sayıyor, adımlarının çok uzun ya da gereğinden kısa olmasından, istediği yere varamamaktan korkuyordu.

Otuzuncu adımda kalp atışı o kadar hızlanmıştı ki, nefesi kesilmeye başladı.

Altmış yedide vücudundan akan ter kol altlarında ve göğsünde karıncalanmaya neden oldu.

Doksan dörtte mırıldanmaya başladı. "Lütfen, lütfen, lütfen," diyordu kısık sesle.

Ve yüzüncü adımda ağaçların arasında durdu. Bekledi.

Etrafında yarı çıplak ağaçların benekli gölgeleri ve çamurlu toprağı dolduran kırmızı sarı yapraklardan başka bir şey yok-

tu. Yüksekten gelen tiz bir ıslıkla dört kanat çırpma sesi duydu. Başını kaldırınca üstünde uçan kızıl çaylağı gördü, gri güneş ışıkları arasında geniş kanatlarının hatları görünüyordu. Kuşun gözden kaybolmasıyla tekrar yalnız kaldı.

Tam bir dakika sonra cebindeki telefon çaldı. Titreyerek çıkardığı telefondaki mesajı okudu.

Her şeyi imha et ve orada bırak. Bildiklerini kimseye anlatma. Andie hakkında soru sormayı kes. Bu iş artık bitti.

Pip'in bakışları kelimeler üstünde gezindi. Ağzından derin bir nefes alıp telefonu cebine soktu. Saklandığı yerden onu izleyen katilin bakışları altında yüzü kıpkırmızı kesildi.

Dizlerinin üstüne çöküp çantasını yere koydu, bilgisayarı, şarjı ve iki hafıza kartını çıkardı. Hepsini güz yaprakları üzerine yayıp bilgisayarın kapağını açtı.

Ayağa kalktı, gözlerine dolan yaşla dünya bulanıklaşırken botunun topuğuyla ilk hafıza kartına vurdu. Plastik kasanın bir tarafı çatlayıp savruldu. Metal bağlantı kısmı ezildi. Bir kez daha vurduktan sonra botunu diğer karta çevirdi ve iki kartın üstünde parçaları çatlayıp parçalanana kadar zıpladı.

Sıra bilgisayara gelmişti, ekranda güneşin loş ışığı görülüyordu. Ayağını kaldırıp tekme savururken camdaki karanlık siluetinin yansımasını izledi. Üzerinde büyük çatlak oluşan ekran menteşelerin kırılmasıyla klavye ile birlikte yaprakların üstüne devrildi.

Bir tekme de klavyeye savururken ilk damla yanağından süzülmeye başladı. Harflerden birkaçı yerinden çıkıp toprağın üstüne saçıldı. Botu, üzerine bastığı ekran camından girip metal kasaya çarptı.

Bilgisayar üstünde tekrar tekrar zıplarken yaşlar yanaklarından sicim gibi akıyordu.

Klavyenin etrafındaki metal de çatlamıştı, alttaki ana kart ve soğutucu fan görünüyordu. Devrelerin bulunduğu yeşil kart

topuğunun altında parçalara ayrıldı, minik fan koparak fırlayıp gitti. Tekrar zıplamasıyla ezilmiş makine üzerinde dengesini kaybedip çıtırdayan yumuşak yaprakların arasına sırtüstü düştü.

Kısa bir süre orada yatıp ağladı. Ardından doğruldu, kırık ekranı bir menteşenin üstünde gevşekçe sallanan bilgisayarı alıp en yakındaki ağacın gövdesine fırlattı. Tok bir sesle parçalar halinde ölü ağacın kökleri arasına döküldü.

Pip oraya oturup öksürerek ciğerlerine hava dolmasını bekledi. Tuz yüzünü sızlatıyordu.

Bekledi.

Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. İstenilen her şeyi yapmıştı, Barney'yi burada mı serbest bırakacaklardı? Bekleyip görecekti. Yeni bir mesaj gelmesini bekledi. Adını haykırıp bekledi.

Yarım saatten fazla geçti. Hiçbir şey yoktu. Mesaj yoktu. Barney yoktu. Tenis kortundaki çocukların zayıf çığlıklarından başka ses yoktu.

Pip ayağa kalktı, ayak tabanları botun içinde şişmişti ve ağrıyordu. Boş çantasını aldı, kırık bilgisayarına son kez bakıp uzaklaştı.

"Neredeydin?" dedi babası Pip eve girince.

Pip tenis kulübü otoparkında bir süre arabasının içinde oturmuş, eve dönmeden önce kızarık şiş gözlerinin düzelmesini beklemişti.

"Burada odaklanamadım," dedi usulca, "bu yüzden çalışmak için kafeye gittim."

"Anlıyorum," dedi babası şefkatle gülümseyerek. "Bazen ortamı değiştirmek odaklanmaya yardımcı olur."

"Ama baba..." Ağzından dökülmek üzere olan yalandan nefret ediyordu. "Bir şey oldu. Nasıl bilmiyorum. Sadece bir dakika tuvalete gitmiştim ama geri döndüğümde bilgisayarım yoktu. Kimse bir şey görmemiş. Sanırım çalındı." Hırpalanmış botla-

rına baktı. "Üzgünüm, bilgisayarımı bırakıp tuvalete gitmemeliydim."

Victor onu susturup sarıldı. Pip'in gerçekten buna ihtiyacı vardı. "Saçmalama," dedi, "eşyaların önemi yok. Yenisi alınabilir. Benim için sadece sen önemlisin."

"Ben iyiyim," dedi. "Haber var mı?"

"Henüz yok ama annenle Josh öğleden sonra yine çıkacaklar, ben de barınaklara bakacağım. Onu bulacağız tatlım."

Başını sallayıp geri çekildi. Barney'yi geri alacaklardı, söylenen her şeyi yapmıştı. Anlaşma buydu. Ailesine anlatabilmeyi, endişelerini azaltabilmeyi istiyordu. Ama mümkün değildi. Pip başka bir Andie Bell sırrında kapana kısılmıştı.

Andie'nin peşini bırakmaya gelince, gerçekten yapabilecek miydi? Sal Singh'in suçlu olmadığını bilerek arkasını dönüp gidebilecek miydi? Kilton sokaklarında onunla aynı kaldırımda bir katilin yürüdüğünü bilerek devam edebilecek miydi? Buna mecburdu, öyle değil mi? On yıldır sevdiği ve sevgisinin karşılığını fazlasıyla veren köpeği için yapmalıydı. Ailesinin güvenliği için. Ravi için. Onu nasıl ikna edecekti? Bu işin peşini bırakmalıydı, aksi halde ormanda bulunan bir sonraki ceset o olacaktı. Devam edemezdi, artık güvenli değildi. Başka seçenek yoktu. Bu karar, paramparça olan bilgisayarının bir parçası göğsüne saplanmış gibi hissettiriyordu ona. Her nefes aldığında daha da batıyordu o parça.

Pip üst katta masasına oturmuş ELAT sınavı için çalışma kâğıtlarına bakıyordu. Hava karardığı için mantar şeklindeki masa lambası yanıyordu. Telefondan *Gladyatör* film müziğini açmış, kalemini dizine vurarak ritim tutuyordu. Odasının kapısı çalınca müziği kapadı.

"Evet," dedi sandalyesinde dönerek.

Victor içeri girip kapıyı kapadı. "Çok çalışıyorsun tatlım."

Pip başını salladı.

Victor yanına gelip masaya dayandı.

"Dinle Pip," dedi nazikçe "Biri Barney'yi bulmuş."

Pip'in nefesi boğazına takıldı. "Ni-niçin mutlu görünmüyorsun?"

"Bir şekilde düşmüş olmalı. Onu nehirde bulmuşlar." Babası uzanıp Pip'in elini tuttu. "Üzgünüm hayatım. Boğulmuş."

Pip başını sallayarak babasından uzaklaştı.

"Hayır," dedi. "Olamaz. Böyle bir şey... hayır, olmaz..."

"Üzgünüm tatlım," diyen babasının alt dudağı titriyordu. "Barney öldü. Yarın onu bahçeye gömeceğiz."

"Hayır, olamaz!" Pip ayağa kalkıp kendisine sarılmak isteyen Victor'ı itti. "Hayır, o ölmedi. Bu haksızlık," diye bağırdı sıcacık gözyaşları yanağından hızla dökülürken. "O ölemez. Bu hiç adil değil. Bu hiç... bu hiç..."

Dizlerinin üzerine düştü, yere oturup bacaklarını göğsüne çekti. İçinde kelimelerle açıklayamayacağı karanlık bir acı çukuru açıldı.

"Hepsi benim hatam!" Yüzünü dizlerine gömerek ağzından çıkan kelimeleri boğdu. "Özür dilerim. Çok, çok özür dilerim."

Babası yanına oturup kolunu onun omzuna attı. "Pip... Bir an bile kendini suçlama. Bu senin suçun değildi, senin yanından ayrılan o."

"Bu haksızlık baba!" diye bağırdı Pip, babasının göğsüne yaslanıp. "Neden oldu? Onu geri istiyorum baba. Barney'yi geri istiyorum."

"Ben de," diye fısıldadı babası.

Bir süre öyle oturup birlikte ağladılar. Pip, Josh ve annesinin odaya geldiklerini duymadı bile. Yanlarına gelen Josh ablasının kucağına oturup başını omzuna yaslayana kadar orada olduklarını fark etmedi.

"Bu hiç adil değil..."

Otuz altı

Barney'yi öğleden sonra gömdüler. Pip ve Josh ilkbahar geldiğinde mezarın üstüne tıpkı onun gibi altın renkli ve güzel görünen ayçiçekleri ekmeye karar verdiler.

Cara ve Lauren bir süreliğine uğradı, Cara kurabiye yapmıştı. Pip fazla konuşmadı, her kelimesi hıçkırıklara ya da öfkeli çığlıklara dönüşüyordu. Her kelimesi içinde kızgın olamayacak kadar üzgün ama üzgün olamayacak kadar kızgın olduğu o imkânsız hissi uyandırıyordu. Kızlar fazla kalmadı.

Akşam olduğunda kulaklarında yüksek bir çınlama vardı. Gün acısını katılaştırmıştı, Pip kendini uyuşmuş, içi boşalmış gibi hissediyordu. Barney geri gelmeyecekti ve nedenini kimseye söyleyemiyordu. Bu sır ve ardından gelen suçluluk duygusu her şeyden ağır geliyordu.

Biri yatak odasının kapısını hafifçe tıklattı. Pip elindeki kalemi boş kâğıdın üstüne bıraktı.

"Evet," derken sesi kısık ve çatlaktı.

Kapı açıldı, Ravi içeri girdi.

"Selam," dedi koyu renk saçlarını geriye doğru savurarak. "Nasılsın?"

"İyi değilim," dedi Pip. "Burada ne işin var?"

"Mesajlarıma cevap vermeyince endişelendim. Bu sabah da posterlerin kaldırıldığını gördüm. Babam az önce olanları anlattı."

Kapattığı kapıya yaslandı. "Çok üzgünüm Pip. İnsanların bunu söylemesinin bir yararı olmadığını biliyorum ama söyleniyor işte. Çok üzgünüm."

"Üzgün olması gereken tek bir kişi var," dedi Pip önünde duran boş kâğıda bakarak.

Ravi iç çekti. "Sevdiğimiz biri öldüğünde böyle yapıyoruz, kendimizi suçluyoruz. Ben de yaptım Pip. Ve olanların benim

hatam olmadığını anlamam çok vakit aldı, bazen kötü şeyler oluyor. Bunu anladıktan sonra işler kolaylaşıyor. Umarım o noktaya çabuk ulaşırsın."

Pip omuzlarını silkti.

"Ayrıca söylemek istediğim bir şey daha var..." Boğazını temizledi. "Sal işi için endişelenme. Fotoğrafı polise götürmek için kendimize tanıdığımız süre önemli değil. Naomi ve Cara'yı korumanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Kendine zaman tanı. Zaten kendine çok yüklendin, bence biraz ara vermeye ihtiyacın var. Bilirsin işte, tüm bu olanlardan sonra... Üstelik Cambridge sınavı yaklaşıyor." Başının arkasını kaşıdı, alnına dökülen uzun saçları gözüne giriyordu. "Başka kimse bilmiyor olsa da ben ağabeyimin masum olduğunu artık biliyorum. Beş yıl bekledim, biraz daha bekleyebilirim. Bu arada ipuçlarını kovalamaya devam edeceğim."

Pip'in kalbi düğüm düğüm oldu. Onu incitmesi gerekiyordu. Tek yol buydu. Onu vazgeçirmek ve güvende tutmak için tek yol buydu. Andie ve Sal'ı kim öldürdüyse başkalarını da öldürmeye hazır olduğunu göstermişti ve Pip bu kişinin Ravi olmasına izin veremezdi.

Yüzüne bakamazdı. Samimi, nazik olan yüzüne, ağabeyininkine benzeyen mükemmel gülümsemesine, kendini kaptırabileceği kahverengi gözlerine bakamazdı. Bakmadı da.

"Projeme devam etmeyeceğim," dedi. "Bıraktım."

Ravi doğruldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Projeyi bıraktım diyorum. Danışmanıma konuyu değiştireceğimi ya da yapmayacağımı söyleyen e-posta gönderdim. Bitti."

"Ama... anlamıyorum," diyen Ravi'nin açılan ilk yarası sesine yansımıştı. "Bu sadece bir proje değil Pip. Bu ağabeyim hakkında, gerçekten olanlar hakkında. Bırakamazsın. Sal'a ne olacak?"

Onun düşündüğü de Sal'dı. Küçük kardeşinin kendisi gibi ormanda öldürülmemesini her şeyden çok o isterdi.

"Üzgünüm ama bıraktım."

"Ben... ne... bana bak," dedi.

Pip bakmadı.

Ravi masanın başına gelip Pip'in önünde diz çökerek gözlerine baktı.

"Sorun ne?" dedi. "Bir sorun var. Eğer öyle olmasa sen..."

"Bıraktım Ravi," dedi. Ona baktığı anda yapmaması gerektiğini anladı. Böylesi daha zordu. "Yapamam. Onları kimin öldürdüğünü bilmiyorum. Bunu çözemem. Bitti."

"Çözeriz," dedi Ravi çaresizliğin yansıdığı sesiyle. "Birlikte çözeceğiz."

"Yapamam. Unutma, ben sadece bir çocuğum."

"Bunu bir aptal söyledi," dedi. "Sen *herhangi* bir çocuk değilsin. Sen Pippa korkutucu Fitz-Amobi'sin." Gülümsemesi Pip'in şimdiye dek gördüğü en üzücü şeydi. "Yeryüzünde senin gibi birinin daha olduğunu sanmıyorum. Demek istediğim, şakalarıma gülüyorsun, demek sende de bir sorun var. Gerçeğe çok yakınız Pip. Sal'ın masum olduğunu biliyoruz, birinin onu Andie'nin katili gibi gösterip öldürdüğünü biliyoruz. Şimdi bırakamazsın. Bana söz verdin. Bunu çözmeyi sen de benim kadar istiyordun."

"Fikrimi değiştirdim," dedi duygusuzca, "ve sen beni geri döndüremezsin. Andie Bell ile işim bitti. Sal ile işim bitti."

"Ama o masum."

"Bunu kanıtlamak benim işim değil."

"Kendi işin haline getiren sensin." Ayağa kalkıp başında dikildi, sesi yükselmişti. "Hayatımın ortasına dalıp daha önce sahip olamadığım fırsatı bana veren sensin. Bunu şimdi elimden alamazsın; sana ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Pes edemezsin. Bu sen değilsin."

"Üzgünüm."

Aralarına giren on iki kalp atımlık sessizlik boyunca Pip bakışlarını yerden kaldırmadı.

"Pekala," dedi Ravi buz gibi bir sesle. "Nedenini bilmiyorum ama tamam. Sal'ın mazeretini kanıtlayan fotoğrafla polise ben gideceğim. Fotoğrafı bana gönder."

"Gönderemem," dedi Pip. "Bilgisayarım çalındı."

Ravi masanın üstüne baktı. Gidip kâğıt yığınları ve sınav notları arasında hayal kırıklığıyla resmi aradı.

"Fotoğrafın çıktısı nerede?" derken avuçladığı kâğıtlarla Pip'e döndü.

Sıradaki yalanla kalbini kıracaktı.

"Yok ettim. Gitti," dedi Pip.

Ravi'nin gözlerindeki bakış Pip'i alev alev yakıp parçalara ayırdı.

"Bunu neden yaptın? Bunu neden yapıyorsun?" Elinden bıraktığı kâğıtlar kesik kanatlar gibi süzülüp Pip'in ayaklarının dibine saçıldı.

"Çünkü artık bu işin bir parçası olmak istemiyorum. Hiç başlamamalıydım."

"Bu haksızlık!" boynundaki kaslar gerilmişti. "Ağabeyim masumdu ve sen bunu gösteren minicik kanıt parçasını yok ettin. Pip, şimdi geri çekilirsen sen de Kilton'daki herkes kadar kötü olursun. Evimizin duvarına pislik yazanlar, pencerelerimizi kıranlar kadar kötü; okulda bana işkence edenler kadar kötü... Hayır, sen daha beter olursun hatta. Onlar en azından Sal'ı suçlu sanıyordu."

"Üzgünüm," dedi Pip usulca.

"Hayır, ben üzgünüm," dedi Ravi çatallaşan sesiyle. Kazağının koluyla gözünden dökülen öfke yaşlarını kurulayıp kapıya yürüdü. "Seni olmadığın biri gibi düşündüğüm için üzgünüm. Sen sadece bir çocuksun. Hem de Andie Bell gibi zalim bir çocuk."

Odadan çıkıp merdivenlere yürürken eliyle gözlerini kuruluyordu.

Pip son kez arkasından baktı.

Kapının kapandığını duyunca yumruğunu sıkıp masaya vurdu. Kalem kutusu sallanıp düştü, içindeki kalemler yere saçıldı.

Elleriyle ağzını kapattı. Attığı çığlık parmaklarının arasında kapana kısılmıştı.

Ravi ondan nefret ediyordu ama en azından güvendeydi.

Otuz yedi

Ertesi gün Pip salonda Josh'a satranç oynamayı öğretiyordu. İlk antrenman maçını bitirmişlerdi, kazanması için elinden geleni yapmasına rağmen Josh'ın sadece şahı ve iki piyonu kalmıştı. Ya da onun deyimiyle, minyonu.

Kapının çalınmasıyla Barney'nin kendini hissettiren yokluğu bir anda içini yaktı. Cilalı zeminde kayarak kapıya koşan pati sesleri yoktu artık.

Annesi koridorda yürüyüp kapıyı açtı.

Leanne'nin sesi salondan duyuluyordu. "Ah, merhaba Ravi."

Pip midesine yumruk yemiş gibi hissetti.

Kafası karışmış halde veziri elinden bırakıp odadan çıkarken huzursuzluğu paniğe dönüşüyordu. Dünden sonra neden geri gelmişti? Bir daha yüzüne nasıl bakacaktı? Belki de Pip'i polise gitmeye zorlamak için ailesine bildiği her şeyi anlatacak kadar çaresizdi. Ama Pip gidemezdi, giderse başka biri daha ölmez miydi?

Kapıya yaklaşınca Ravi'nin büyük spor çantasının fermuarını açıp elini içine soktuğunu gördü.

"Annem üzüntüsünü iletti," dedi iki büyük saklama kutusunu uzatırken. "Yemek yapamayacak durumda olma ihtimalinize karşı size körili tavuk pişirdi."

"Ah," dedi Leanne, kutuları Ravi'nin elinden alırken. "Ne kadar düşünceli. Teşekkür ederim. İçeri gel, hadi. Bana numarasını ver ki arayıp teşekkür edebileyim."

"Ravi?" dedi Pip.

"Selam baş belası," dedi Ravi yumuşak bir sesle. "Seninle konuşabilir miyim?"

Odaya girince Ravi kapıyı kapatıp çantasını halıya bıraktı.

"Şey... ben," diye geveledi Pip, Ravi'nin yüz ifadesinden bir

anlam çıkarmaya çalışarak. "Neden geldiğini anlayamadım."

Ravi ona doğru bir adım attı. "Dün gece her şeyi düşündüm, tam anlamıyla tüm gece... Uyuduğumda hava aydınlanmıştı. Ve tüm bunları mantıklı kılacak tek bir şey aklıma geldi. Çünkü seni tanıyorum, senin hakkında yanılmadım."

"Ravi ben..."

"Biri Barney'yi aldı, değil mi?" dedi. "Biri seni tehdit etti, köpeğini aldı ve Sal ile Andie hakkında sessiz kalman için onu öldürdü."

Odayı saran sessizlik ağır ve rahatsız ediciydi.

Pip gözyaşlarına boğulurken başını salladı.

Hızlı bir adımla aralarındaki mesafeyi kapatan Ravi, "Ağlama," dedi. Onu kendine çekip sarıldı. "Ben buradayım," dedi. "Buradayım."

Pip ona iyice sokuldu ve her şey –içine hapsolan tüm acılar, tüm sırlar– serbest kalıp alev topu gibi içine aldı onları. Pip, tırnaklarını avcuna batırıp gözyaşlarını tutmaya çalıştı.

"Bana neler olduğunu anlat," dedi Ravi, Pip'i bıraktıktan sonra.

Ancak kelimeler Pip'in diline dolanıyordu. Konuşmak yerine telefonunu çıkarıp Bilinmeyen'den gelen mesajlara tıkladı ve telefonu ona verdi. Mesajları okuyan Ravi'yi izledi.

"Ah Pip," dedi Ravi, kocaman açılan gözlerini ona çevirip. "Bu hastalıklı bir durum."

"Yalan söyledi," dedi burnu çekerek. "Onu geri vereceğini söyledi ama onu öldürdü."

"Bu seninle ilk temasları değil," dedi Ravi ekranı kaydırırken. "Buradaki ilk mesaj 8 Ekim'de gelmiş."

"O da ilk değil," deyip masanın en üst çekmecesini açtı Pip. Ravi'ye iki dosya kâğıdını verip soldakini işaret etti. "Bu, 1 Eylül'de arkadaşlarımla ormanda kamp yaparken uyku tulumuma bırakılmıştı. Birinin bizi izlediğini görmüştüm. Bu da," dedi di-

ğerini gösterip, "geçen cuma okul dolabımdaydı. Görmezden gelip devam ettim. Barney bu yüzden öldü. Kibirim yüzünden. Yenilmez olduğumu düşündüm ama değilmişim. Durmamız gerek. Dün... üzgünüm, benden ve tehlikeden uzak durman için benden nefret etmeni sağlamak dışında seni nasıl durduracağımı bilmiyordum."

"Kurtulması zor biriyim," dedi Ravi elindeki notlara bakarak. "Ve bu iş bitmedi."

"Evet, bitti." Kâğıtları geri alıp masaya koydu Pip. "Barney öldü Ravi. Sıradaki kim? Sen misin? Ben miyim? Katil burada, evimde, odamdaydı. Araştırmamı okumuş ve proje günlüğüme uyarı notu yazmış. Burada Ravi, dokuz yaşındaki kardeşimle aynı evde. Devam edersek çok fazla kişiyi tehlikeye atmış olacağız. Ailen kalan tek oğullarını da kaybedebilir." Ravi'nin cesedinin sararmış yapraklar arasında yattığı görüntü gözünde canlandı, Josh da hemen yanındaydı. "Katil bildiğimiz her şeyi biliyor. Bizi yendi, kaybedecek çok şeyimiz var. Sal'ı yüzüstü bırakmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Çok üzgünüm."

"Neden bana tehditlerden söz etmedin?" diye sordu Ravi.

"Başta eşek şakası olabileceğini düşündüm," dedi omuz silkerek. "Beni durdurursun diye bilmeni istemedim. Sonra sır olarak saklayarak sıkışıp kaldım. Sadece tehdit olduklarını düşündüm. Onları yenebileceğimi sandım. Aptallık ettim ve hatalarımın bedelini ödedim."

"Sen aptal değilsin, başından beri Sal hakkında haklıydın," dedi. "O masum. Biz bunu biliyoruz ama yetmez. Herkesin onun son âna kadar iyi ve nazik biri olduğunu bilmesini hak ediyor. Annem ve babam bunu hak ediyor. Ve şimdi bunu kanıtlayacak fotoğrafımız bile yok."

"Fotoğraf hâlâ bende," dedi Pip usulca ve çekmecenin dibinden çıktıyı alıp ona uzattı. "Elbette onu yok etmedim. Ama artık işimize yaramaz."

"Neden?"

"Katil beni izliyor Ravi. Bizi izliyor. Bu fotoğrafı polise götürürsek ve bize inanmazlarsa, fotoğrafla oynandığını falan düşünürlerse çok geç olur. Son kozumuzu oynamış oluruz ve bu yeterince güçlü bir koz bile değil. Sonra ne olacak? Josh mı kaçırılacak? Sen mi kaçırılacaksın? İnsanlar ölebilir." Yatağına oturup çoraplarının üstündeki topakları kopardı. "Elimizde kesin delil yok. Fotoğraf yeterli kanıt değil, varsayımlara dayanıyor. Üstelik internetten de silindi. Bize neden inansınlar? Sal'ın kardeşi ve on yedi yaşında bir öğrenci. *Ben* bile bize zor inanıyorum. Elimizde sadece öldürülen bir kızla ilgili inanılması güç bir hikâye var ve polisin de Kilton'ın geri kalanı gibi Sal'ın suçlu olduğuna inandığını biliyorsun. Sırf bu fotoğrafa dayanarak hayatlarımızı tehlikeye atamayız."

"Hayır," dedi Ravi fotoğrafı masaya bırakıp başını sallayarak. "Haklısın. Üstelik baş şüphelilerimizden biri bir polis. Bu doğru hamle olmaz. Polis bize inanıp araştırmayı yeniden açsa bile bu şekilde gerçek katili bulmaları uzun zaman alabilir. Bizimse zamanımız yok." Çalışma sandalyesini yatağa doğru çevirip oturdu. "Bu yüzden tek seçeneğimiz, katili bizim bulmamız."

"Bulamayız..." diye başladı Pip.

"Gerçekten en iyisinin çekip gitmek olduğunu mu düşünüyorsun? Andie'yi, Sal'ı, köpeğini öldüren kişinin dışarıda olduğunu bilerek Kiton'da nasıl güvende olacağını sanıyorsun? Seni izlediğini bilerek? Bu şekilde nasıl yaşayacaksın?"

"Mecburum."

"Senin gibi akıllı bir insana göre şu an aptallık ediyorsun." Kollarını dizine koyup çenesini ellerine dayadı.

"Köpeğimi öldürdüler," dedi Pip.

"Ağabeyimi öldürdüler. Bu konuda ne yapacağız?" Ravi doğruldu, koyu renk gözlerinde cüretkâr bir ışıltı vardı. "Her şeyi unutup bir köşeye kıvrılıp saklanacak mıyız? Dışarıda bizi iz-

leyen bir katil olduğunu bilerek yaşamaya devam mı edeceğiz? Yoksa savaşacak mıyız? Onu bulup bize yaptıkları yüzünden cezalandıracak mıyız? Bir daha kimseye zarar veremesin diye parmaklıkların arkasına atılmasını mı sağlayacağız?"

"Durmadığımızı bilecek," dedi Pip.

"Hayır, dikkatli olursak bilmeyecek. Bundan böyle listedekilerle ya da başkasıyla bu konu hakkında konuşmayacağız. Cevap, bulduklarımızın içinde bir yerde olmalı. Sen projeden vazgeçtiğini söyleyeceksin. Sadece sen ve ben bileceğiz."

Pip bir şey söylemedi.

"Biraz daha teşvike ihtiyacın varsa," dedi Ravi çantasına doğru giderken, "bilgisayarımı sana getirdim. Bu iş bitene kadar senindir." Çıkarıp salladı.

"Ama..."

"Senin," dedi. "Sınav çalışmalarını, günlüğünden ve görüşmelerinden aklında kalanları yazmak için kullanabilirsin. Ben de birkaç not aldım. Tüm araştırmanı kaybettiğini biliyorum ama..."

"Araştırmamı kaybetmedim," dedi Pip.

"Ha?"

"Her ihtimale karşı her şeyi kendime e-posta atarım," dedi Ravi'nin şaşkınlığının gülümsemeye dönmesini izleyerek. "Kim olduğumu sanıyorsun, Tedbirsiz Ruth mu?"

"Ah, hayır komiserim. Senin Temkinli Carol olduğunu biliyorum. Yani evet mi diyorsun yoksa rüşvet keki de getirmem mi gerekecek?"

Pip bilgisayara uzandı.

"Gel o zaman," dedi. "Çözmemiz gereken çifte cinayet var."

Her şeyi yazdırdılar: hazırlık günlüğündeki her girdiyi, Andie'nin akademik ajandasındaki her sayfayı, her şüphelinin resmini, otoparkta çekilen Howie ile Stanley Forbes'un fotoğrafını,

Jason Bell ve yeni karısının resmini, Ivy House Hotel'in, Max'ın evinin resmini, gazetelerin en çok kullandığı Andie resmini, Bell ailesinin şık giysili, Sal'ın kameraya göz kırpıp el sallarken çekilmiş fotoğraflarını, Pip'in Emma Hutton'ı oltaya düşürdüğü yazışmaları, içkilere atılan ilaçlar hakkında araştırma yapan BBC muhabiri olarak gönderdiği e-postaları, Rohypnol'un etkileriyle ilgili bir yazıyı, Kilton Gramer Okulu'nun resmini, Daniel da Silva ve Bell evini arayan diğer polisin resmini, kullan at telefonlarla ilgili bir makaleyi, Stanley Forbes'un Sal hakkında yazdığı makaleyi, Nat da Silva'nın yanına *basit yaralamaya neden olan saldırı* bilgisi eklenmiş resmini, Romer Close haritasını ve Howie'nin evinin yanında bir siyah Peugeot 206 resmini, 2011 yılbaşı gecesi gerçekleşen vur-kaç olayıyla ilgili bir gazete haberini, Bilinmeyen'den gelen mesajların ekran görüntüsünü, tarih ve yerleriyle birlikte yolladığı tehdit notlarının taramalarını…

Birlikte halının üstündeki kâğıt tomarlarına baktılar.

"Hiç çevre dostu değil," dedi Ravi, "ama hep bir cinayet panosu yapmak istemiştim."

"Ben de," dedi Pip. "Üstelik çok hazırlıklıyım, kırtasiye anlamında."

Masa çekmecesinden renkli raptiyeler ve bir kırmızı iplik yumağı çıkardı.

"Ne yani, kırmızı ipin de mi hazır?" diye sordu Ravi.

"Her renk ipim var."

"Elbette var."

Pip masanın üstünde asılı mantar panoyu aldı. Üstü o ve arkadaşlarının, Josh ve Barney'nin fotoğrafları, ders programı ve Maya Angelou'dan alıntılarla doluydu. Hepsini çıkardı ve birlikte yeni düzeni oluşturmaya başladılar.

Yerde oturup basılı sayfaları gümüş renkli raptiyelerle tahtaya sabitlediler; her sayfayı ilgili kişilerin etrafında büyük bir çember şeklinde düzenlediler. Andie ve Sal'ın resmini ortaya iğ-

nelediler. İpler ve renkli iğnelerle bağlantıları oluşturmaya başladıkları sırada Pip'in telefonu çaldı. Kayıtlı olmayan bir numara arıyordu.

Pip yeşil düğmeye bastı. "Alo?"

"Selam Pip, ben Naomi."

"Selam. Tuhaf, numaran telefonumda çıkmadı."

"Ah, benimkini kırdım," dedi Naomi. "Tamir olana kadar bunu kullanıyorum."

"Ya evet, Cara söylemişti. N'aber?"

"Bu hafta sonu arkadaşımdaydım. Cara olanları şimdi söyledi. Gerçekten üzgünüm Pip. Umarım iyisindir."

"Henüz değilim," dedi Pip. "Ama olacağım."

"Şimdi bunu düşünmek istemeyeceğini biliyorum," dedi, "ama arkadaşımın kuzeninin Cambridge'te İngilizce okuduğunu öğrendim. Çocuğun sana sınavlar ve görüşmeler hakkında bir e-posta atmasını istersin belki dedim."

"Aslında evet, evet isterim," dedi Pip. "Çok iyi olur. Ben de ders çalışıyordum." Mantar panoya eğilmiş Ravi'ye anlamlı bir bakış attı.

"Tamam, harika, seninle temasa geçmesini isteyeceğim. Sınav perşembe günü, değil mi?"

"Evet."

"Peki, daha önce görüşemezsek iyi şanslar. Başarılar."

"Pekâlâ," dedi Ravi, Pip telefonu kapadıktan sonra, "şu an açık uçlarımız Ivy House Hotel, Andie'nin ajandasındaki telefon numarası..." sayfayı gösterdi, "ve kullan at telefon. Vur-kaç olayının yanı sıra Sal'ın arkadaşlarının ve senin telefon numaranı da biliyor. Pip, belki de bu işi fazla karmaşık hale getiriyoruz." Ona baktı. "Benim gördüğüm kadarıyla tüm bunlar tek bir kişiyi gösteriyor."

"Max mı?"

"Sadece kesin olanlara odaklanalım," dedi. "Belkiler ya da eğerler yok. Vur-kaç olayını bilen tek kişi o."

"Doğru."

"Naomi, Millie ve Jake'in numaralarını kesin bilen o. Ve tabii kendinininkini de."

"Nat ve Howie de biliyor olabilir."

"Evet, 'olabilir' ama biz burada kesin olanlara bakıyoruz." Panoda Max'ın tarafındaki kâğıtları karıştırdı. "Bulduğunu söylese de Andie'nin Ivy House Hotel'de çekilmiş çıplak fotoğrafı elinde. Muhtemelen onunla orada buluşuyordu. Andie'den Rohypnol alıyordu ve felaket partilerinden kızların içkilerine atıyordu, muhtemelen onlara saldırıyordu. Açıkça berbat durumda Pip."

Ravi, Pip'in de düşündüğü şeylerin üzerinden geçiyordu ve Pip, Ravi'nin bir duvara toslamak üzere olduğunu biliyordu.

"Ayrıca," diye devam etti Ravi, "burada senin numaranı bilen tek kişinin o olduğunu biliyoruz."

"Aslında hayır," dedi Pip. "Nat onunla telefonda görüşme yapmaya çalıştığımda telefonumu öğrendi. Howie'de de var numaram, kim olduğunu teşhis etmeye çalışırken onu aradım ve numaramı gizlemeyi unuttum. Bilinmeyen'den ilk mesajı da hemen sonrasında aldım."

"Ah."

"Sal kaybolduğunda Max'ın polise ifade vermek için okulda olduğunu biliyoruz."

Ravi arkaya yaslandı. "Bir şeyi gözden kaçırıyor olmalıyız."

"Bağlantılara geri dönelim." Pip iğne dolu kutuyu ona doğru salladı. Ravi kutuyu aldı ve bir parça kırmızı ip kesti.

"Tamam," dedi Ravi. "Da Silvalar arasında bağlantı olduğu kesin. Daniel da Silva ile Andie'nin babası arasında da bağlantı var. Daniel, Max ile de bağlantılı, ne de olsa Max'ın kaza raporunu dolduran polis o ve vur-kaç olayını biliyor olabilir."

"Evet," dedi Pip, raptiyenin etrafına ip dolayıp panoya batırdı. Ravi iğneyi yanlışlıkla parmağına batırınca iç çekti, minik bir kan damlası çıktı.

"Cinayet panomun üstüne kanamayı keser misin lütfen?" dedi Pip.

Ravi ona iğne atacakmış gibi yaptıktan sonra devam etti. "Ayrıca Max, Howie'yi tanıyor ve ikisi de Andie'nin uyuşturucu işiyle ilgili," dedi parmağıyla üç yüzün etrafına çember çizerek.

"Evet. Max, Nat'i okuldan tanıyordu," dedi Pip, "ve onun da içkisine ilaç atıldığına dair söylenti var."

Kırmızı ipler birbirini üstünden geçerek panoyu örümcek ağı gibi kaplamıştı.

"Yani özet olarak," dedi Ravi, Pip'e bakıp, "bir uçta Howie ve diğerinde Jason Bell olan herkes dolaylı olarak birbiriyle bağlantılı. Belki de beşi birlikte yapmıştır."

"Birazdan birinin şeytani ikizi olduğunu da söylersin sen."

Otuz sekiz

Arkadaşları okulda gün boyu ona dağılacakmış gibi davrandı, Barney'den hiç söz etmediler, havadan sudan konuştular. Lauren kantindeki son keki Pip'e bıraktı. Connor, Pip'in uçta oturup yalnız hissetmesine engel olmak için kafeterya masasında ortadaki yerinden vazgeçti. Ne zaman konuşup ne zaman susacağını bilen Cara yanından hiç ayrılmadı. Hiçbiri abartılı kahkahalar atmadı, gülerken de hep onu kontrol ettiler.

Pip günün çoğunu aklındaki her şeyi uzaklaştırıp ELAT sınavı çalışma kâğıtlarını sessizce tekrar ederek geçirdi. Tarih dersinde Bay Ward'ı, siyaset dersinde Bayan Welsh'i dinliyor gibi yaparak aklından kompozisyonlar yazdı. Bayan Morgan onu koridorda kenara çekip tombul yüzündeki sert ifadeyle proje konusunu bu tarihten sonra değiştirmesinin niçin mümkün olmadığına dair sebepleri sıraladı. Pip sadece "Tamam," deyip uzaklaşırken Bayan Morgan'ın 'Ergenler' diye söylendiğini duydu.

Okuldan eve döner dönmez doğruca çalışma istasyonuna gidip Ravi'nin bilgisayarını açtı. Göz çevresini koyu renkli halkalar sarmış olmasına rağmen ders çalışmaya yemekten sonra ve gece devam edecekti. Annesi Barney yüzünden uyuyamadığını sanıyordu ama Pip vakit olmadığından uyumuyordu.

Pip internette Ivy House Hotel'in sayfasına girmek için TripAdvisor'ı açtı. Bu onun takip edeceği ipucuydu; Ravi ise ajandadaki karalanmış telefon numarası üzerinde çalışıyordu. Pip, Mart ve Nisan 2012 tarihlerinde Ivy House'a yorum yapanlardan bazılarına otelde sarışın bir kız gördüklerini hatırlayıp hatırlamadıklarını soran bir mesaj göndermişti. Ama henüz yanıt alamamıştı.

Rezervasyonları otele yönlendiren başka bir siteye girdi. İletişime geçin sayfasında otelin telefonunun yanında yeni bir

not vardı: *Her zaman arayabilirsiniz!* Belki de otelin sahibi olan yaşlı kadının bir akrabası gibi davranıp eski rezervasyon bilgilerine ulaşıp ulaşamayacağını görebilirdi. Muhtemelen ulaşamazdı ama denemesi gerekiyordu. Gizli yaşlı adamın kimliği bu hattın ucunda olabilirdi.

Cep telefonunun kilidini açıp rehbere girdi. Son aramalar açıldı. Şirketin numarasını tuşlamaya başladı. Bir anda parmakları havada kaldı. Aklı geriye gidip de gördüğünü şeyin ne olduğunu anlayınca başı dönmeye başladı.

"Dur!" dedi yüksek sesle ve son aramalara geri döndü.

Dün Naomi'den gelen ve en üstte duran aramaya baktı. Naomi'nin geçici numarası. Pip, gözleri rakamlar üzerinde gidip gelirken göğsünde korkutucu bir sıkışma hissetti.

O kadar hızlı kalktı ki yerinden, sandalye dönüp masaya çarptı. Elinde telefonuyla yere diz çöküp yatağının altına sakladığı cinayet panosunu çekti. Bakışlarını Andie bölümünde, kızın gülümseyen yüzünün çevresine sabitlenmiş kâğıtlara çevirdi.

Buldu. Andie'nin okul ajandasındaki sayfa. Üstü karalanmış telefon numarası ve hazırlık günlüğündeki giriş yan yanaydı. Telefonuna bakıp Naomi'nin geçici numarasıyla karalanmış numarayı karşılaştırdı.

O7700900476

Kendi yazdığı on iki kombinasyondan biri değildi ama onlara çok yakındı. Pip, sondan üçüncü basamağın 7 ya da 9 olduğunu düşünmüştü ama ya sadece karalamadan dolayı öyle düşündüyse? Ya gerçekte 4 ise?

Yere oturdu. Kesin emin olması mümkün değildi, sayının üstündeki karalamayı kaldırmanın ve kaç olduğunu görmenin yolu yoktu. Ancak Naomi'nin eski SIM numarasının Andie'nin ajandasındakiyle bu kadar benzer olması domuzların uçması ya da cehennemin donması kadar inanılmaz bir tesadüf olabilirdi. Aynı numara olmalıydı bu.

Peki bu ne anlama geliyordu? Bu ipucunun bir anlamı kalmamıştı, Andie sadece sevgilisinin en iyi arkadaşının telefon numarasını ajandasına yazmıştı. Numara konuyla alakasızdı ve göz ardı edilebilirdi.

O halde neden midesinde bu tuhaf his vardı?

Eğer Max hakkındaki şüpheler epey güçlü bir suçlu adayıysa, Naomi'nin hakkındaki şüpheler ondan da güçlüydü. Naomi de vur-kaçı biliyordu. Max, Millie ve Jake'in numaraları onda da vardı. Pip'in numarasını da biliyordu. Millie uyuduktan sonra Max'ın evinden çıkmış, 00:45 olmadan önce Andie'yi durdurmuş olabilirdi. Sal'a en yakın olan kişi Naomi'ydi. Pip ve Cara'nın ormanda nerede kamp yapacaklarını Naomi biliyordu. Naomi, Pip'in Barney'yi Sal'ın öldüğü ormanda gezdirdiğini biliyordu.

Pip'in ortaya çıkardığı gerçekler yüzünden Naomi şimdiden çok şey kaybedecek duruma gelmişti. Peki, bundan fazlası var mıydı? Andie ve Sal'ın ölümüyle ilgili miydi her şey?

Pip hızlı davranıyordu, yorgun zihni koşuyor ve hata yapmasına neden oluyordu. Bu, sadece Andie'nin yazdığı bir telefon numarasıydı; Naomi'yi herhangi bir şeye bağlamıyordu. Ancak düşünceleri sakinleştiğinde aklına bir şey geldi.

Naomi'yi şüpheliler listesinden çıkardıktan sonra katilden yazılı bir not daha almıştı, o notu çekmecesinde saklıyordu. Dönemin başında Pip, Cara'nın bilgisayarını evlerindeki yazıcıya giden her şeyi kaydetmesi için ayarlamıştı.

Naomi bu işe karıştıysa Pip'in bunu öğrenmesinin bir yolu vardı.

Otuz dokuz

Naomi'nin elinde bıçak vardı, Pip geri çekildi.

"Dikkatli ol," dedi.

"Ah, hayır!" Naomi başını iki yana salladı. "Gözler yamuk oldu."

Pip ve Cara yüzünü görebilsin diye balkabağını çevirdi.

"Biraz Trump'a benzedi," diyerek kıkırdadı Cara.

"Kötü bir kediye benzemesi gerekiyordu." Naomi bıçağı balkabağı çekirdeklerini boşalttığı kâseye koydu.

"Sen en iyisi kendi işini yap," dedi Cara, elindeki balkabağı artıklarını silip dolaba doğru yürürken.

"Benim işim yok."

"Ah tanrı aşkına," diye homurdandı Cara parmak uçlarında yükselip dolabın içine bakarak. "İki paket bisküvi nereye gitti? İki gün önce babamla birlikte aldık."

"Bilmiyorum. Ben yemedim." Naomi, Pip'in kabağına baktı. "Seninki ne Pip?"

"Sauron'un gözü," dedi Pip usulca.

"Ya da alev almış bir vajina," diyen Cara bisküvi yerine muz yiyordu.

"İşte bu korkunç," dedi Naomi kahkahalarla.

Hayır, bu korkunçtu.

Naomi, Cara ve Pip okuldayken balkabaklarını ve bıçakları hazırlamıştı. Pip henüz bilgisayarı kontrol etme fırsatı bulamamıştı.

"Naomi," dedi, "geçen gün beni aradığın için teşekkür ederim. Arkadaşının kuzeni Cambridge sınavıyla ilgili e-posta göndermiş. Çok faydası oldu."

"Ah, bu çok iyi," dedi Naomi gülümseyerek. "Sevindim."

"Senin telefon tamirden ne zaman gelecek?"

"Mağazadan yarın dediler. Yeterince uzun sürdü lanet olası."

Pip sempatik görünmeye çalışarak gülümsedi, başını salladı. "Neyse, en azından SIM kartı hâlâ çalışan eski telefonun var. İyi ki saklamışsın."

"Şey, iyi ki babamın yedek mikro SIM kartı varmış. Bonusu da var: içinde on sekiz pound vardı. Benimkinin sözleşme süresi dolmuştu."

Pip elindeki bıçağı az kalsın düşürecekti. Kulakları uğuldamaya başladı.

"Babanın SIM kartı mı?"

"Evet," dedi Naomi, dilini çıkarıp bıçakla balkabağını oymaya devam etti. "Cara çekmecesinde buldu. Ivır zıvır çekmecesinin dibinde. Bilirsin, şu her evde eski işe yaramaz şarjların, yabancı bozuk paraların falan konduğu çekmece."

Kulaklarındaki uğultu çınlamaya dönüştü ve giderek yükselip kafasının içini doldurdu. Boğazının gerisinde metalik bir tat vardı, kendini kötü hissediyordu.

Elliot'ın SIM kartı.

Elliot'ın eski telefon numarası Andie'nin ajandasında yazılıydı.

Andie kaybolduğu hafta arkadaşlarına Bay Ward'dan aşağılık diye bahsediyordu.

Elliot.

"İyi misin Pip?" diye sordu Cara, kendi balkabağının içine yanan mumu koyarken.

"Evet." Pip sertçe başını salladı. "Ben sadece, şey… sadece acıktım."

"Tamam, sana bisküvi ikram ederdim ama görünüşe bakılırsa her zamanki gibi yok olmuş bisküviler. Tost ister misin?"

"Eee… yok teşekkürler."

"Seni sevdiğim için doyurmam gerek," dedi Cara.

Pip'in ağzı yapış yapış mide bulandıran bir tatla doldu. Hayır, bu düşündüğü şey demek değildi. Belki Elliot Andie'ye özel ders

vermeyi teklif etmişti ve o da bu yüzden numarayı yazmıştı. Belki... O olamazdı. Sakinleşmesi, nefes almaya çalışması gerekliydi, bu hiçbir şeyi kanıtlamıyordu.

Fakat bunu kanıtlamasının bir yolu vardı.

"Bence bu işi yaparken ürkütücü Cadılar Bayramı şarkıları açmalıyız," dedi Pip. "Cara, bilgisayarını alabilir miyim?"

"Tabii, yatağımın üstünde."

Pip mutfak kapısını arkasından kapattı.

Merdivenlerden çıkıp Cara'nın odasına gitti. Bilgisayarı kolunun altına sokup sessizce aşağı indi, deli gibi çarpan kalbinin sesi kulaklarındaki çınlamayı bastırmaya çalışıyordu.

Elliot'ın odasına girdi ve yavaşça kapıyı kapatıp bir süre Elliot'ın masasında duran yazıcıya baktı. Isobel Ward'ın tablosundaki gökkuşağı renkli insanlar Cara'nın bilgisayarını koyu kırmızı deri koltuğa bırakıp kapağını açtıktan sonra önünde diz çökmesini izliyordu.

Bilgisayar açılınca kontrol panelindeki *Aygıtlar ve Yazıcılar* sekmesine tıkladı. Fareyi *Freddie Yazıcı Jr* üstüne getirdi, nefesini tutup önce sağa, ardından açılan menüde en üstteki öğeye tıkladı: *Ne yazıldığına bak*.

Mavi çerçeveli küçük bir kutu açıldı. İçinde altı kolonluk bir tablo vardı: Belge Adı, Durum, Kullanıcı, Sayfalar, Boyut ve Gönderim Tarihi.

Bir sürü girdi vardı. Birini dün Cara göndermişti *Niyet Mektubu ikinci taslak*. Biri birkaç gün öncesindendi *Elliot Bilg: Glutensiz kurabiye tarifi*. Birkaç tanesi arka arkaya Naomi'ye aitti: *CV 2017, Hayır Kurumu İş Başvurusu, Ön yazı, Ön yazı 2*.

Not Pip'in dolabına 20 Ekim Cuma günü bırakılmıştı. Bakışlarını Gönderim Tarihi sütununa çevirip ekranı aşağı kaydırdı.

Parmakları havada kaldı. 19 Ekim gece yarısına yirmi kala *Elliot Bilg.*'dan *Microsoft Belge 1* yazdırılmıştı.

İsimsiz, kaydedilmemiş bir belge.

Belgenin üstüne gelip sağ tıklarken parmakları farenin altlığında terli izler bıraktı. Başka bir menü açıldı ekranda. Yüreği ağzında, dilini ısırıp Yeniden Başlat seçeneğine tıkladı.

Arkasındaki yazıcının tıkırdamasıyla sıçradı.

Yazıcı tıslayarak en üstteki kâğıdı içine çekerken topukları üstünde döndü.

Yazıcının sayfa boyunca *trıt-trıt-trıt* diye mürekkep püskürtmeye başlamasıyla doğruldu.

Her *trıt* arasında bir adım atarak yazıcıya doğru yürüdü.

Kâğıdın ucu çıkmaya başlamıştı, baş aşağı duran kâğıdın üstünde taze siyah mürekkep görünüyordu.

Yazma işi bitti ve kâğıt dışarı çıktı.

Pip kâğıdı aldı.

Çevirdi.

Bu son uyarı Pippa. Uzak dur.

Kırk

Dili tutulmuştu.

Kâğıda bakıp başını salladı.

İçini saran duygu ilkel ve tarifsizdi. Öfkesi korkuyla gölgelendi. İhanet tüm benliğini kuşattı.

Sendeledi, pencereden dışarıdaki karanlığa baktı.

Elliot Ward, Bilinmeyen'di.

Elliot katildi. Andie'nin katiliydi. Sal'ın katiliydi. Barney'nin katiliydi.

Rüzgârla sallanan yarı ölü ağaçları izledi. Camdaki yansımasına bakarken olanları düşündü. Tarih sınıfında ona çarpmış, kâğıdı yere düşürmüştü. Bu notu, onun Pip'e bıraktığı notu... Elliot ise yüzünde sahte bir şefkatle ona zorbalığa maruz kalıp kalmadığını sormuştu. Cara, ölen köpekleri yüzünden onları teselli etmek için uğrayıp, babası Elliot'la birlikte yaptığı kurabiyeleri getirmişti.

Yalandı. Hepsi yalandı. Elliot, Pip'in baba figürü olarak gördüğü biriydi. Bahçede onlar için özenle hazine avı hazırlayan adamdı. Pip'e evlerinde giymesi için kızlarınkiyle uyumlu ayı pençesi terlikleri alan adamdı. Şakaları yapıp gülen adamdı. Ve o bir katildi. Kalın çerçeveli gözlükleri ve pastel rengi gömlekleriyle koyun postuna bürünmüş bir kurttu.

Cara'nın seslendiğini duydu.

Kâğıdı katlayıp ceketinin cebine soktu.

"Yıllar oldu," dedi Cara, Pip mutfak kapısını açarken.

"Tuvaletteydim," dedi bilgisayarı Cara'nın önüne bırakırken. "Dinle, kendimi pek iyi hissetmiyorum. Ve gerçekten de sınava çalışmam gerek; iki gün kaldı. Sanırım ben gideceğim."

"Ah," dedi Cara kaşlarını çatıp. "Lauren neredeyse gelir, hep birlikte *Blair Cadısı*'nı izlemek istiyordum. Babam da bize katılacak, hep beraber korku filmlerinde verdiği tepkilere gülerdik."

"Baban nerede?" dedi Pip. "Derste mi?"

"Ne zamandan beri buraya geliyorsun? Özel derslerin pazartesi, çarşamba ve perşembe olduğunu biliyorsun. Sanırım okulda işi uzadı."

"Ah evet, kusura bakma, günleri karıştırdım." Durup düşündü. "Baban neden özel ders veriyor hep merak ettim. Paraya ihtiyacı olmadığı kesin."

"Neden," dedi Cara "anne tarafım zengin diye mi?"

"Kesinlikle."

"Bence keyif alıyor," dedi Naomi kendi balkabağının ağzından içeri minik mumu sokarken. "Sırf tarih hakkında konuşabilmek için özel derslerin parasını kendisi bile ödeyebilir."

"Ne zaman başladığını hiç hatırlamıyorum," dedi Pip.

"Hımm." Naomi düşündü. "Ben üniversiteye başlamadan kısa süre önce sanırım."

"Yani beş yıl önce mi?"

"Sanırım," dedi Naomi. "Neden ona sormuyorsun? Arabasını az önce park etti."

Pip gerildi, tenine milyonlarca diken batmış gibiydi.

"Tamam, pekâlâ, ben yine de gidiyorum. Üzgünüm." Pencereden sönen farları izleyerek çantasını aldı.

"Saçmalama," dedi Cara. "Tamam. Belki müsait olduğunda ikimiz yeniden Cadılar Bayramı yaparız."

"Tabii."

Anahtar sesi duyuldu. Arka kapı açıldı. Çamaşır odasından ayak sesleri yankılandı.

Elliot kapı eşiğinde göründü. Soğuktan sıcağa geçmesiyle gözlük camları buğulandı. Kızlara bakıp gülümsedi, çantasını ve plastik torbayı tezgâha koydu.

"Herkese merhaba," dedi. "Tanrım, öğretmenler kendi seslerini çok seviyor olmalı. Hayatımın en uzun toplantısıydı."

Pip gülmek için kendini zorladı.

"Vay canına, şu balkabaklarına bakın," dedi, yüzüne yayılan

kocaman bir gülümsemeyle her birine tek tek baktı. "Pip, yemeğe kalıyor musun? Korkunç Cadılar Bayramı şekilli patates aldım."

Dondurulmuş paketi kaldırıp sallarken hayaletimsi uğultu sesi çıkardı.

Kırk bir

Anne ve babası Harry Potter kılığındaki Josh'ı şaka mı şeker mi turuna çıkarırken eve girdi.

Leanne, Hayalet Avcıları Marsmallow Adam kostümünün fermuarını çekerken Victor "Bizimle gelsene hayatım," dedi.

"Kalıp ders çalışmalıyım," diye cevap verdi Pip. "Ve şaka mı şeker mi çocuklarıyla ilgilenmeliyim."

"Kendine bir gece izin veremez misin?" diye sordu Leanne.

"Veremem. Üzgünüm."

"Tamam şekerim. Tüm şekerler kapının yanında." Annesi kendi yaptığı şakaya güldü.

"Anladım. Sonra görüşürüz."

Josh sihirli asasını sallayıp "*Accio* şekerleme," diye bağırarak dışarı çıktı.

Victor marşmelov başlığını alıp peşlerinden gitti. Leanne, Pip'in başını öpüp kapıyı çekti.

Pip kapının cam panelinden onları izledi. Yolun sonuna vardıklarında cep telefonunu çıkarıp Ravi'ye mesaj attı: *BİZE GEL HEMEN!*

Ravi parmaklarının arasındaki fincana bakıyordu.

"Bay Ward." Başını iki yana salladı. "Olamaz."

"Oldu ama," dedi Pip, masanın altında dizleri titriyordu. "Andie'nin kaybolduğu geceye ait tanığı yok. Olmadığını biliyorum. Kızlarından biri tüm gece Max'ın evindeydi ve diğeri bizde kalıyordu."

Ravi'nin verdiği nefes sütlü çayın yüzeyini dalgalandırdı. Onun çayı da şimdiye kadar soğumuş olmalıydı.

"Sal'ın öldüğü salı günü için de tanığı yok," dedi. "O gün işi arayıp hasta olduğunu söylemiş, bana kendisi anlattı."

"Ama Sal, Bay Ward'ı severdi," dedi Ravi, Pip'in şimdiye kadar duyduğu en kısık sesiyle.

"Biliyorum."

Aralarındaki masa bir anda çok daha geniş göründü.

"Yani Andie'nin görüştüğü gizli yaşlı adam o mu?" diye sordu Ravi bir süre sonra. "Ivy House'da görüştüğü?"

"Belki," dedi Pip. "Andie bu kişiyi mahvedebileceğini söylemiş, Elliot öğretmen olarak güven duyulan bir pozisyondaydı. Bu durumu birine anlatsa Elliot'ın başı belaya girerdi. Suçlanır, hapis yatardı." Bir yudum bile almadığı çayında titreyen yansımasına baktı. "Andie kaybolmadan önceki günlerde arkadaşlarına Elliot'ın aşağılık biri olduğunu söylemiş. Elliot bunu Andie'nin bir zorba olduğunu öğrenmesi ve üstsüz video hakkında babasıyla iletişime geçmiş olmasına bağladı. Belki de öyle değildi."

"Vur-kaç olayını nasıl öğrendi? Naomi mi anlattı?"

"Sanmıyorum. Kimseye söylemedim dedi. Nasıl öğrendiğini bilmiyorum."

"Hâlâ bazı boşluklar var," dedi Ravi.

"Biliyorum. Ama beni tehdit eden ve Barney'yi öldüren o. O, Ravi."

"Tamam." Ravi kocaman açtığı bitkin gözlerini ona çevirdi. "Peki nasıl kanıtlayacağız?"

Pip kupayı kenara itip masaya eğildi. "Elliot haftada üç gün özel ders veriyor," dedi. "Bu geceye kadar hiç tuhaf bulmamıştım. Wardların para için endişelenmesine gerek yok; karısının hayat sigortasından çok para aldılar ve Isobel'in ailesi hâlâ hayatta, üstelik süper zenginler. Ayrıca Elliot okulda bölüm müdürü; muhtemelen iyi maaş alıyordur. Ders vermeye beş yıl önce, 2012'de başlamış."

"Tamam."

"Ya haftanın üç günü ders *vermiyorsa*?" dedi. "Ya o... An-

die'yi gömdüğü yere gidiyorsa? Bir nevi kefaret gibi mezarını ziyaret ediyorsa?"

Ravi yüzünü ekşitti, alnında ve burnunda şüphe çizgileri oluştu. "Haftanın üç günü."

"Evet, tamam," diye kabullendi Pip. "Peki ya o... onu ziyarete gidiyorsa?" Bu bir anda aklına gelmişti. "Ya Andie hâlâ hayattaysa ve onu bir yerlerde tutuyorsa? Haftanın üç günü onu ziyarete gidiyordur o zaman."

Ravi yüzünü yine ekşitti.

Neredeyse unuttuğu bir avuç anının yüzeye çıkmasıyla "Kaybolan bisküviler," diye mırıldandı Pip.

"Efendim?"

Düşüncelerini toplamaya çalışırken gözlerini sağa sola kaydırdı.

"Kaybolan bisküviler," dedi bir kez daha yüksek sesle. "Cara evde sürekli yiyeceklerin kaybolduğunu söylüyor. Babasını alırken gördüğü yiyecekler. Aman tanrım. Andie elinde ve ona yemek götürüyor belki de."

"Biraz hızlı gidiyorsun komiser."

"Onun nereye gittiğini bulmalıyız," dedi Pip sanki omurgasına dikenler batıyor gibi doğrulurken. "Yarın çarşamba, özel ders günü."

"Peki ya gerçekten özel derse gidiyorsa?"

"Ya gitmiyorsa?"

"Peşine mi takılacağız?" dedi Ravi.

"Hayır," dedi Pip. Aklına bir fikir gelmişti. "Daha iyi bir fikrim var. Telefonunu ver."

Ravi bir şey demeden elini cebine sokup telefonunu çıkardı. Masanın üstünden Pip'e uzattı.

"Şifre?" dedi Pip.

"Bir bir iki iki. Ne yapıyorsun?"

"Telefonlarımızda Arkadaşını Bul uygulamasını aktifleştire-

ceğim." Uygulamaya tıklayıp kendi telefonuna davet gönderdi. Kilidi açıp daveti kabul etti. "Şimdi konumlarımızı anlık olarak paylaşıyoruz. Ve bu sayede," dedi telefonunu havada sallayarak, "takip cihazımız oldu."

"Beni korkutuyorsun," dedi Ravi.

"Yarın okul çıkışında telefonumu onun arabasında bırakmanın bir yolunu bulmam gerek."

"Nasıl?"

"Bir şey düşüneceğim."

"Onunla yalnız bir yere gitme Pip." Eğilip yüzüne baktı. "Ciddiyim."

Tam o sırada kapı çaldı.

Pip ayağa fırladı, Ravi de peşinden gitti. Şeker kâsesini alıp kapıyı açtı.

"Şaka mı şeker mi?" diye bağırdı kapıdaki çocuklar hep bir ağızdan.

"Ah, vay canına," diyen Pip iki vampirin üç ev ileride oturan Yardley çocukları olduğunu anlamıştı. "Çok korkunç görünmüyor musunuz?"

Kâseyi indirdi, altı çocuk ona doğru gelip şekerleri avuçlamaya başladı.

Çocuklar kiraz şekerlerini alırken Pip arkada duran yetişkinlere gülümsedi. Ve o anda ailelerin karanlık bakışlarını Pip'in arkasında duran Ravi'ye diktiklerini fark etti.

Kadınlardan ikisi birbirine sokulup Ravi'ye bakarak ellerini ağızlarına kapattılar, fısır fısır bir şeyler konuştular.

Kırk iki

"Ne yaptın sen?" dedi Cara.

"Bilmiyorum. Ders sonrası aşağı inerken basamaklarda sendeledim. Sanırım burkuldu."

Pip yalandan topallayarak ona doğru gitti.

"Bu sabah okula yürüyerek geldim, arabam yok," dedi. "Lanet olsun, annemin de geç saate kadar toplantısı var."

"Babamla ben seni bırakırız," dedi Cara, Pip'in koluna girip dolabına yürümesine yardım etti. Pip'in elinden kitabını alıp içeri koydu. "Araban varken yürümeyi tercih etmeni anlamıyorum. Naomi döndüğünden beri benimkini hiç kullanamıyorum."

"Yürüyüş yapmayı seviyorum," dedi Pip. "Yürümeye bahane edebileceğim Barney de artık yok."

Cara ona üzgün bir bakış atıp dolabını kapadı. "Hadi o zaman," dedi, "otoparka sendeleyelim. Şansına ben bir Muscles McGee'yim, dün tam dokuz şınav çektim."

"Dokuz mu?" diye gülümsedi Pip.

"Biliyorum. Kartlarını doğru oynarsan silah gösterisine bilet kazanabilirsin." Kasılıp hırladı.

Pip'in kalbi sızladı. İçinden sürekli *lütfen lütfen lütfen* deyip Cara'nın olacaklardan sonra neşeli ve mutlu halini kaybetmemesini umdu.

Soğuk rüzgârın yüzünü ısırmasıyla gözlerini kıstı. Yavaşça yürüyüp arkaya dönerek öğretmenler otoparkına ilerledikleri sırada Cara, Cadılar Bayramı film gecesiyle ilgili ayrıntıları anlatıyordu. O babasından her bahsettiğinde Pip gerildi.

Elliot gelmiş, arabanın yanında bekliyordu.

"Nihayet," dedi Cara'yı görünce. "Ne oldu?"

"Pip bileğini burkmuş," dedi Cara arka kapıyı açarken. "Leanne'in de işi uzayacakmış. Onu bırakabilir miyiz?"

"Evet, elbette." Elliot, Pip'in kolunu tutup arabaya binmesine yardım etti.

Teni tenine değdi.

Pip geri çekilmemek için tüm gücünü harcadı.

Elliot'ın çantayı yanına koyup kapıyı kapadıktan sonra sürücü koltuğuna geçmesini izledi. Cara ve Pip emniyet kemerlerini bağladıktan sonra Elliot motoru çalıştırdı.

"Ee, ne oldu Pip?" diye sordu otoparktan çıkmak için bir grup çocuğun karşıdan karşıya geçmesini beklerken.

"Bilmiyorum," dedi Pip. "Sanırım ters bastım."

"Acile götüreyim mi?"

"Hayır," dedi, "birkaç güne düzelir." Telefonunu çıkarıp sessizde olup olmadığını kontrol etti. Gün içinde çoğunlukla kapalı tuttuğundan şarjı neredeyse tamdı.

Cara radyo istasyonlarını değiştirmeye başlayınca Elliot eline hafifçe vurdu.

"Benim arabam, beni müzik zevkim," dedi. "Pip?"

Sıçramasıyla telefonu düşürdü.

"Bileğin şişti mi?" diye sordu Elliot.

"Şey..." Öne eğilip el yordamıyla bulduğu telefonu aldı. Bileğini ovalıyormuş gibi elini çevirerek telefonu arka koltuğun arkasına itti. "Azıcık," dedi doğrulurken. Yüzüne kan oturmuştu. "Çok kötü değil."

"İyi bari," dedi ana caddedeki trafiğin içinde ilerlerken. "Bu akşam ayağını yüksekte tut."

"Evet, tutacağım," derken dikiz aynasından göz göze geldiler. "Şimdi hatırladım, bugün derse gidecektin. Benim yüzümden geç kalmazsın, değil mi? Nereye gideceksin?"

"Ah, endişelenme," dedi Pip'in sokağına doğru döndükten sonra. "Eski Amersham'a gideceğim. Sorun yok."

"Tamam."

Elliot yavaşlayıp evin önüne park ederken Cara da akşam yemeğinde ne olduğunu soruyordu.

"Ah, annen *evde*," dedi Leanne'in arabasını işaret edip.

"Evde mi?" Kalbi hızlanan Pip, sesinin dışarıdan duyulmasından korktu. "Toplantısı iptal edilmiş olmalı. Önce onu aramalıydım, özür dilerim."

"Saçmalama." Elliot dönüp ona baktı. "Kapıya kadar yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır," deyip hemen çantasını aldı. "Hayır, teşekkürler, ben hallederim."

Kapıyı açıp çıkmaya hazırlandı.

"Bekle," dedi Cara birden.

Pip donup kaldı. *Lütfen telefonu görmemiş olsun. Lütfen.*

"Yarın seni sınavdan önce görecek miyim?"

"Ah," dedi Pip derin bir nefes alıp. "Hayır. Kayıt yaptırıp doğruca sınıfa gitmem gerek."

"Tamam o halde iyiiiiiiiiii şanslaaaaar," dedi şarkı söyler gibi. "Harika bir iş çıkaracağından eminim. Sonra seni bulurum."

"Evet, iyi şanslar Pip," dedi Elliot gülümseyerek. "Şeytanın bacağını kır derdim ama pek uygun olmaz."

Pip bu soğuk espriye güldü. İçi o kadar boştu ki, sesi neredeyse yankı yapacaktı. "Teşekkürler," dedi, "ve beni bıraktığınız için de teşekkür ederim." Arabadan inip kapıyı kapadı.

Eve doğru topallarken kulaklarını dikip Elliot'ın arabasının uzaklaşan sesini dinledi. Evin kapısını açıp topallamayı kesti.

"Selam," diye seslendi Leanne mutfaktan. "Isıtıcıyı çalıştırayım mı?"

"Aa, hayır teşekkürler," dedi Pip mutfak kapısına gidip. "Ravi sınava çalışmama yardım etmeye gelecek."

Annesi ona baktı.

"Ne?" diye sordu Pip.

"Kendi kızımı tanımadığımı sanma," dedi süzgeçteki mantarları yıkarken. "Benim kızım yalnız çalışır ve proje grubundaki diğer çocukları ağlatmakla ünlüdür. Kesin çalışacaksınız." Bir kez daha baktı. "Kapıyı açık bırakın."

"Tanrım, tamam."

Merdivenlere yöneldiği sırada ön kapıdan Ravi'nin bulanık gölgesi göründü.

Pip onu içeri aldı. Ravi, Leanne'e "Merhaba," deyip Pip'in peşinden merdivenlere yürüdü.

"Kapıyı kapama," dedi Ravi'nin kapıya yürüdüğünü görünce.

Pip yatakta bağdaş kurup oturdu, Ravi de çalışma sandalyesini çekip tam karşısına oturdu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet, arka koltuğun altında."

"Tamam."

Telefonun kilidini açıp Arkadaşımı Bul uygulamasına girdi. Pip öne eğildi, başları neredeyse birbirine değerek ekrandaki haritaya baktılar.

Pip'in minik turuncu avatarı Wardların Hogg Hill'deki evinin önünde park halindeydi. Ravi ekranı yeniledi ama avatar kımıldamadı.

"Henüz çıkmamış," dedi Pip.

Koridorda ayak sesleri duyuldu, Pip başını kaldırınca kapıda duran Josh'ı gördü.

"Pippo," dedi Josh, buklelerini çekiştirerek. "Ravi benimle aşağıda *FIFA* oynayabilir mi?"

Ravi ve Pip birbirlerine baktılar.

"Şimdi olmaz Josh," dedi Pip. "Biraz işimiz var."

"Sonra gelirim oynarız, ne dersin dostum?" dedi Ravi.

"Tamam." Josh yenilgiyle omuzlarını düşürüp gitti.

"Harekete geçti," dedi Ravi haritayı yenileyip.

"Nerede?"

"Şu anda Hogg Hill'in aşağısındaki kavşağa yaklaşıyor."

Avatar gerçek zamanlı hareket etmiyordu, sayfayı sürekli yenilemeli, turuncu dairenin bulunduğu noktaya geçmesini beklemeliydiler. Tam kavşakta durdu.

"Yenile," dedi Pip sabırsızca. "Eğer sola dönmezse Amersham'a gitmiyor demektir."

Yenileme düğmesi yavaşça döndü. Yükledi. Yükledi. Yenilenince turuncu avatar kayboldu.

"Nereye gitti?" diye sordu Pip.

Ravi, Elliot'ın nereye gittiğini görmek için haritayı kaydırdı.

"Dur," dedi Pip görünce. "Orada. Otoyoldan kuzeye gidiyor."

Bakıştılar.

"Amersham'a gitmiyor," dedi Ravi.

"Hayır, gitmiyor."

On bir dakika boyunca Ravi'nin başparmağıyla yenile okuna her bastığında düzenli olarak ilerleyen simgeye bakıp Elliot'ın ilerlemesini izlediler.

"Wendover yakınlarında," dedi Ravi ve Pip'in ifadesini fark etti. "Ne?"

"Wardlar Kilton'a taşınmadan önce Wendover'da yaşıyorlarmış. Biz tanışmadan önce."

"Döndü," dedi Ravi, Pip eğilip baktı. "Mill End Yolu diye bir yere döndü."

Pip beyaz pikselli yolda hareketsiz duran turuncu noktaya baktı. "Yenile," dedi.

"Yeniledim," dedi Ravi, "takıldı." Tekrar yeniledi, yükleme çemberi bir an için dönüp durdu ama turuncu nokta aynı yerdeydi. Bir kez daha yeniledi ama noktanın yeri değişmedi.

"Durdu," dedi Pip, Ravi'nin bileğini tutup haritayı daha iyi görebilmek için çevirdi. Ayağa kalktı, masanın üstünden Ravi'nin bilgisayarını alıp kucağına koydu. "Bakalım neredeymiş."

Tarayıcıdan Google Haritalar'a girdi. *Mill End Yolu Wendover'ı* aradı ve uydu moduna tıkladı.

"Sence yoldan ne kadar uzak? Burada mı?" Ekranı gösterdi.

"Sanırım biraz daha solda."

"Tamam." Pip küçük turuncu adamı yola bırakınca cadde göründü.

Güneşte parlayan ağaçlar ve uzun çalılarla çevirili dar kasaba yolunu tam ekran boyutunda görmek için tıkladı. Sadece bir tarafta evler vardı, yolun biraz gerisindeydiler.

"Sence bu evde mi?" Ağaçların ve telefon direğinin arkasında zar zor görünen beyaz garaj kapılı küçük tuğla evi gösterdi.

"Hımmm..." Ravi bakışlarını telefondan bilgisayar ekranına çevirdi. "Ya o ya da solundakinde."

Pip sokak numarasına baktı. "Yani ya kırk iki numarada ya da kırk dörtte."

"Eski evleri burası mı?" diye sordu Ravi. Pip bilmiyordu. Omuz silkti. "Cara'dan öğrenebilirsin, değil mi?"

"Evet," dedi Pip. "Yalan söylemek ve mış gibi yapmakta oldukça ustalaştım." Midesi kasıldı, boğazı düğümlendi. "O benim en iyi arkadaşım ve bu onu mahvedecek. Herkesi, her şeyi mahvedecek."

Ravi onun elini tuttu. "Bitmek üzere Pip," dedi.

"Şimdi bitmeli," dedi Pip. "Bu gece oraya gidip Elliot'ın ne sakladığını öğrenmeliyiz. Andie orada olabilir."

"Bu sadece bir tahmin."

"Tüm bunlar tahmin üzerine ortaya çıktı." Elini çekip başını ovdu. "Bunların bitmesi gerek."

"Tamam," dedi Ravi sakince. "Bunu bitireceğiz. Ama bu gece değil. Yarın. Cara'dan eğer eski evleriyse hangi numara olduğunu öğrenirsin. Ve yarın okul bittikten sonra gece, Elliot orada yokken gider ve neyin peşinde olduğuna bakarız. Ya da polisi arayıp isimsiz ihbarda bulunup bu adrese onları göndeririz tamam mı? Ama şimdi değil Pip. Bu gece tüm hayatını altüst edemezsin, buna izin vermem. Cambridge'i bir kenara atmana izin vermem. Şimdi sınavına çalışacak ve yatıp uyku uyuyacaksın. Tamam mı?"

"Ama..."

"Aması yok komiser." Ravi ona baktı, bakışları sertti. "Bay

Ward zaten yeterince hayatı mahvetti. Seninkini de mahvedemeyecek. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Pip sakince.

"İyi." Pip'in elini tutup yataktan kaldırdı ve sandalyeye oturttu. Sandalyeyi masaya doğru itip eline bir kalem verdi. "Önümüzdeki on sekiz saat boyunca Andie Bell'i ve Sal'ı unutacaksın. Ve saat on buçukta yatıp uyumanı istiyorum."

Ravi'ye, nazik gözlerine ve ciddi yüzüne bakarken ne diyeceğini, ne hissedeceğini bilemiyordu. Gülmek, ağlamak ve çığlık atmak arasında bir yerde, uçurumun eşiğinde duruyordu.

Kırk üç

Aşağıdaki şiir ve metinlerin tümü suçluluk duygusunu temsil etmektedir. Yayınlanma tarihine göre kronolojik olarak sıralanmıştır. Hepsini dikkatle okuyun, verilen görevleri tamamlayın.

Saatin tik takları trampet sesi gibi başında yankılanıyordu. Cevap kitapçığını açıp son kez başını kaldırdı. Sınav gözlemcisi masaya dayanmıştı, yüzünü kalın sırtlı karton kapaklı bir kitaba gömmüştü. Pip otuz kişilik boş bir sınıfın ortasındaki küçük, sallanan sırada oturuyordu. Üç dakika geçmişti bile.

Başını öne eğdi, beyni saat sesini engellemeye çalışırken kalemi sayfanın üstüne bastırdı.

Gözetmen dur dediğinde, Pip bitireli kırk dokuz saniye olmuştu, gözlerini ayırmadan, çemberini tamamlamaya yakın saniye ibresini takip ediyordu. Kitapçığı kapatıp yanına gelen adama verdi.

Bazı metinlerin karakterin suçlu tavırları sırasında pasif ifadeler kullanarak suçun yönünü nasıl değiştirdiği hakkında yazmıştı. Neredeyse yedi saatlik bir uykunun ardından iyi iş çıkardığını düşünüyordu.

Öğle yemeği vakti yaklaşmıştı, koridora çıktığı anda Cara'nın ona seslendiğini duydu.

"Pip!"

Son anda topallaması gerektiğini hatırladı.

"Nasıl geçti?" diye sordu yanına gelen Cara.

"Evet, iyiydi bence."

"Yaşasın, artık özgürsün," dedi kutlamak için Pip'in kolunu sallayarak. "Bileğin nasıl?"

"Fena değil. Yarın daha iyi olur."

"Ah ve," dedi Cara elini cebine sokup, "haklıymışsın." Pip'in telefonunu çıkardı. "Babamın arabasında bırakmışsın. Arka koltuğun altına girmiş."

Pip telefonu aldı. "Ah, bu nasıl oldu bilmiyorum."

"Özgürlüğünü kutlamalıyız," dedi Cara. "Yarın herkesi bize çağırıp oyun gecesi falan düzenleyebilirim."

"Evet, olabilir."

Pip bekledi ve nihayet sessizlik oluşunca konuşmaya başladı. "Hey, biliyor musun, annem bugün Mill End Yolu Wendover'da bir ev gösterecek. Eskiden orada yaşıyordunuz, değil mi?"

"Evet," dedi Cara. "Ne komik."

"Kırk dört numara."

"Ah, bizimki kırk ikiydi."

"Baban hâlâ oraya gidiyor mu?" diye sordu ilgisiz bir tonda.

"Hayır, orayı satalı çok oldu," dedi Cara. "Anneme büyükannesinden miras kaldığı için taşındığımızda hemen satmamışlardı. Annem tablolarını yaparken fazladan gelir olsun diye kiraya vermişlerdi. Ama annem öldükten birkaç yıl sonra babam sattı."

Pip başını salladı. Belli ki Elliot uzun zamandır yalanlar söylüyordu. Aslında beş yıldan fazladır.

Öğle yemeğinde uykuda gibiydi. Yemek arası bittikten sonra Cara kendi sınıfına gitmek üzereyken Pip topallayarak yanına gidip ona sarıldı.

"Pekâlâ sevgi böceği," dedi Cara kurtulmaya çalışarak. "Senin neyin var?"

"Hiçbir şey," dedi Pip. Cara için duyduğu üzüntü karanlık, buruktu. Bu nasıl bir adaletti böyle? Pip onu bırakmak istemiyor, bunu yapabileceğini sanmıyordu ama mecburdu.

Gerek olmadığını söylemesine rağmen Connor yanına gelip Pip'in tarih sınıfına çıkmasına yardım etti. Bay Ward sınıftaydı, üstünde pastel yeşil gömleğiyle masaya oturmuştu. Pip sendeleyerek her zamanki yerine değil arka sıraya giderken ona bakmadı.

Ders bitmek bilmiyordu. Oturmuş Elliot dışındaki her yere bakarken saat onunla alay ediyordu. Ona bakamazdı. Yapamazdı. Nefesi onu boğmaya çalışır gibi yapış yapıştı.

"İlginç bir şekilde," dedi Elliot, "yaklaşık altı yıl önce Stalin'in kişisel doktorlarından biri olan Alexander Myasnikov'un günlükleri yayınlandı. Myasnikov, Stalin'in karar verme becerilerini zayıflatabilecek ve paranoyasını tetikleyecek bir beyin hastalığından muzdarip olduğunu yazmıştı. Yani..."

Çalan zil sözünü kesti.

Pip ayağa fırladı. Ama nedeni zil değildi. Elliot'ın 'günlük' demesiyle bir şimşek çakmış, zihninde tekrarladığı kelime yavaşça yerine oturmuştu.

Defter kitaplarını toplayan öğrenciler kapıya doğru yürümeye başladı. Sendeleyerek ilerleyen Pip arkada kalmıştı.

"Bekle Pippa." Elliot'ın sesi onu durdurdu.

Gergin ve isteksiz bir şekilde arkasını döndü.

"Sınav nasıl geçti?" dedi Elliot.

"İyiydi."

"Oh, iyi," dedi öğretmeni gülümseyerek. "Artık rahatlayabilirsin."

Sözlerine cevap olarak verdiği boş gülümsemenin ardından topallayarak koridora çıktı. Elliot'ın görüş alanından çıktığı anda topallamayı bırakıp koşmaya başladı. Son bir ders daha olması umurunda değildi. Koştu ve koşarken aklında Elliot'ın sesinden tek bir kelime peşi sıra geliyordu. *Günlük*. Arabanın kapısına varana kadar durmadı.

Kırk dört

"Pip, burada ne işin var?" Naomi kapı eşiğinde duruyordu. "Okulda olman gerekmiyor mu?"

"Boş dersim vardı," dedi nefes almaya çalışarak. "Sana sormam gereken bir soru var."

"Pip, sen iyi misin?"

"Annen öldüğünden beri terapiye gidiyorsun, değil mi? Kaygı ve depresyon yüzünden," dedi Pip. Hassas davranacak zamanı yoktu.

Naomi'nin garip bir ifadeyle bakan gözleri parlıyordu. "Evet," dedi.

"Terapist sana günlük tutmanı söyledi mi?"

Naomi başını sallayarak onayladı. "Stresimle baş etme yöntemi. Yardımı oldu," dedi. "On altı yaşımdan beri tutuyorum."

"Peki vur-kaç olayını oraya yazdın mı?"

Pip'e bakan Naomi'nin göz çevresinde çizgiler oluştu. "Evet," dedi, "elbette yazdım. Yazmam gerekiyordu. Yıkılmıştım ve kimseye anlatamıyordum. Ama benden başka kimse okumadı."

Pip ellerini ağzına götürdü.

"Bu şekilde mi ortaya çıktığını düşünüyorsun?" Naomi başını iki yana salladı. "Hayır, mümkün değil. Günlüğümü hep kilit altında tutarım ve odamdan hiç çıkarmam."

"Gitmem gerek," dedi Pip. "Özür dilerim."

Arkasını dönüp arabaya koşarken Naomi'nin arkasından "Pip! Pippa!" diye bağırmasını duymazdan geldi.

Eve döndüğünde annesinin arabasının garaj yolunda park halinde olduğunu gördü. Ama ev sessizdi ve kapıyı açtığında Leanne seslenmemişti. Pip koridorda ilerlerken zonklayan nabzının dışında bir ses daha duydu: annesi ağlıyordu.

Oturma odasının girişinde durup başını kanepenin kenarına dayamış olan annesini izledi. İki eliyle tuttuğu telefonundan kaydedilmiş sesler geliyordu.

"Anne?"

"Ah tatlım, beni korkuttun," dedi, kaydı durdurup çabucak gözlerini kuruladı. "Erken geldin. Sınav iyi geçti mi?" Gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüne çekidüzen vermeye çalışıp yanındaki mindere hevesle vurdu. "Kompozisyon konusu neydi? Gel de anlat."

"Anne," dedi Pip, "neden üzgünsün?"

"Ah, bir şey yok, gerçekten." Ağlamaklı bir tebessümle Pip'e baktı. "Barney'nin eski resimlerine bakıyordum. Ve iki yıl önceki Noel'de çektiğimiz bu videoyu buldum, masanın etrafında dolanıp herkese pati veriyor. İzlemeyi bırakamıyorum."

Pip yanına gidip annesine sarıldı. "Üzülme," diye fısıldadı.

"Üzülmüyorum," dedi annesi burnunu çekip. "Özlem gözyaşı bunlar. O çok iyi bir köpekti."

Pip annesinin yanına oturdu, Barney'nin havaya zıpladığı, kar yemeye çalıştığı, süpürgeye havladığı, patileri havada yerde yattığı, Pip kulaklarını kaşırken minik Josh'ın göbeğini kaşıdığı eski resim ve videolara bakıp güldüler. Annesinin Josh'ı alma vakti gelene kadar devam ettiler.

"Tamam," dedi Pip. "Gidip biraz kestireceğim."

Bir başka yalan daha. Saate bakıp kapıyla yatağı arasında volta atmak için odasına çıkmıştı. Bekledi. Korkusu öfkeyle alevleniyordu ve eğer durursa çığlık atacaktı. Günlerden perşembeydi, özel ders günüydü ve Pip orada olmak istiyordu.

Saat beşi geçince Pip telefonunu şarjdan çıkardı, yeşil paltosunu giydi.

"Ben birkaç saatliğine Lauren'a gidiyorum," diye seslendi mutfakta Josh'ın matematik ödevine yardım eden annesine. "Sonra görüşürüz."

Dışarı çıkıp arabasının kilidini açtı, içeri girip koyu renk saçlarını başının üstünde topladı. Telefonuna baktı, Ravi'den bir sürü mesaj gelmişti. Cevap yazdı: *İyi geçti, teşekkürler. Yarın akşam yemeğinden sonra sana geleceğim polisi o zaman ararız.* Bir yalan daha, Pip artık ustalaşmıştı. Ravi öğrenirse onu durdururdu.

Harita uygulamasını açıp arama çubuğuna adresi yazdıktan sonra Git tuşuna bastı.

Sert mekanik ses duyuldu: *Mill End Yolu 42 numara Wendover'a doğru yola çıkılıyor.*

Kırk beş

Karanlık ağaçların oluşturduğu tünel Mill End Yolu'nu daraltıyordu. Pip kırk numarayı geçtikten sonra arabayı çim alana park edip farları söndürdü.

Kalbi panikle atıyordu, saçının her teli, tüm vücudu elektrik yüklü gibiydi.

Bardaklıkta duran telefonunu alıp 999'u tuşladı.

İki çalışın ardından açıldı: "İyi günler acil durum hattı, hangi birime bağlanmak istiyorsunuz?"

"Polis," dedi Pip.

"Hemen bağlıyorum."

"Alo?" Hattın ucundan başka bir ses duyuldu. "Polis acil durum hattı, nasıl yardım edebilirim?"

"Benim adım Pippa Fitz-Amobi," dedi titreyen sesiyle, "Little Kilton'da yaşıyorum. Lütfen dikkatle dinleyin. Mill End Yolu kırk iki numara Wendover'a polis göndermeniz gerek. İçeride Elliot Ward adında biri var. Elliot beş yıl önce Kilton'da Andie Bell adında bir kızı kaçırdı ve onu bu evde tutuyor. Sal Singh adında bir çocuğu öldürdü. Andie Bell davasıyla ilgilenen Dedektif Richard Hawkins'ı arayıp bilgilendirmelisiniz. Andie'nin hâlâ hayatta olduğuna ve bu evde tutulduğuna inanıyorum. Gidip Elliot Ward ile yüzleşeceğim, tehlikede olabilirim. Lütfen polisleri çabuk gönderin."

"Bekle Pippa," dedi ses. "Şu an nereden arıyorsun?"

"Evin dışındayım ve içeri girmek üzereyim."

"Tamam, dışarıda kal. Memurları konumuna gönderiyorum. Pippa acaba..."

"İçeri giriyorum," dedi Pip. "Lütfen acele edin."

"Pippa, evin içine girme."

"Üzgünüm, mecburum," dedi.

Pip telefonu kulağından uzaklaştırırken operatör hâlâ ona sesleniyordu. Pip telefonu kapadı.

Arabadan indi, çimlik alandan kırk iki numaranın garaj yoluna doğru yürürken kırmızı tuğlalı küçük evin önünde Elliot'ın arabasını gördü. Alt kattaki iki pencereden sızan ışık dışarıdaki koyu karanlığı deliyordu.

Eve doğru yürümesiyle birlikte hareket sensörlü ışık yandı. Göz kamaştıran parlak beyaz ışık garaj yolunu aydınlattı. Pip gözlerini eliyle kapatıp kapıya doğru yürürken arkasındaki dev ağacın gölgesi ayaklarına dolanıyordu.

Kapıya vurdu. Üç kez yumruğuyla gürültülü şekilde çaldı kapıyı.

İçerinden bir tıkırtı geldi. Ama kapı açılmadı.

Yeniden çaldı, yumruğunun yumuşak tarafıyla kapıya tekrar tekrar vurdu.

Kapının arkasında ışık yandı, sarı ışıkta buzlu camdan ona doğru yürüyen bulanık bir figür gördü.

Kapıya değen zincir sesini kilidin sürgüsünün çekilmesi takip etti, kapı hafif bir tıkırtıyla açıldı.

Elliot ona baktı. Üstünde okulda giydiği aynı pastel yeşil gömlek vardı, omzunun üstünde bir çift koyu renkli fırın eldiveni asılıydı.

"Pip?" dedi korku dolu, hırıltılı bir sesle. "Sen ne... burada ne yapıyorsun?

Pip, Elliot'un büyüyen gözbebeklerinin içine baktı.

"Ben sadece..." dedi Elliot. "Ben sadece..."

Pip başını salladı. "Polis on dakikaya burada olacak," dedi. "Her şeyi açıklamak için bu kadar vaktin var." Bir ayağını kapı eşiğine attı. "Bana anlat ki kızlarının atlatmasına yardım edebileyim. Anlat ki Singhler bunca zaman sonunda gerçeği öğrenebilsin."

Elliot'ın yüzündeki bütün kan çekildi. Birkaç adım geriye

sendeleyip duvara dayandı. Parmaklarını gözüne bastırıp nefes verdi. "Bitti," dedi usulca. "Nihayet bitti."

"Zaman tükeniyor Elliot." Sesi hissettiğinden daha cesur çıkmıştı.

"Tamam," dedi adam. "Tamam, içeri girmek ister misin?"

Tereddüt etti, büzüşen midesi sırtına yapışmıştı. Ama polis yoldaydı, bunu yapabilirdi. Yapmalıydı. "Kapıyı açık bırakacağız, polis için," dedi ve ardından içeri girip aralarında üç adım mesafe bırakarak koridorda peşinden gitti.

Elliot doğruca mutfağa girdi. İçeride hiç mobilya yoktu ancak tezgâhın üstü yiyecek paketleri, pişirme aletleri ve baharat kaplarıyla doluydu. Tezgâhtaki makarna paketinin altında küçük bir anahtar parlıyordu. Elliot eğilip ocağı kapatırken Pip aralarına mümkün olduğunca mesafe koymak için odanın karşı tarafına yürüdü.

"Bıçaklardan uzak dur," dedi.

"Pip, ben sana..."

"Onlardan uzak dur."

Elliot çekilip karşı duvarın önünde durdu.

"O burada, değil mi?" dedi Pip. "O burada, yaşıyor mu?"

"Evet."

Paltosunun içinde ürperdi.

"Sen ve Andie Bell Mart 2012'de görüşüyordunuz," dedi. "Baştan başla Elliot, fazla zamanımız yok."

"Durum hiç öy-öy..." kekeledi. "Bu..." inleyip başını tuttu.

"Elliot!"

Burnunu çekip doğruldu. "Tamam," dedi. "Şubat sonuydu. Andie... okulda bana ilgi göstermeye başladı. Onun öğretmeni değildim, tarih dersi almıyordu. Ama koridorda beni takip ediyor, günümün nasıl geçtiğini soruyordu. Ve ben bilmiyorum, sanırım bu ilgi... hoşuma gitti. Isobel öldüğünden beri çok yalnızdım. Ve sonra Andie telefon numaramı istemeye başladı. O

noktada hiçbir şey olmadı, öpüşme falan hiçbir şey... ama o numaramı istemeye devam ediyordu. Ona bunun uygunsuz olacağını söyledim. Yine de kısa süre sonra kendimi telefon dükkânında onunla konuşabileceğim ve kimsenin öğrenemeyeceği yeni bir SIM kart alırken buldum. Neden yaptım bilmiyorum, sanırım aklımı Isobel'in yokluğundan uzaklaştırır gibi hissettim. Sadece konuşacak birini istiyordum. Naomi hiçbir şey görmesin diye SIM'I sadece geceleri takıyordum, mesajlaşmaya başladık. Bana karşı çok nazikti, Isobel'den, Naomi ve Cara'yla ilgili endişelerimden konuşmama izin veriyordu."

"Zaman tükeniyor," dedi Pip, buz gibi bir sesle.

"Evet," dedi Elliot. "Sonra Andie okul dışında bir yerde buluşmayı teklif etmeye başladı. Otel gibi bir yer. Ona kesinlikle hayır dedim. Ama bir çılgınlık, bir zayıflık anımda kendimi rezervasyon yaptırırken buldum. Çok ısrarcı olabiliyordu. Tarih ve saat konusunda anlaştık ama Cara suçiçeği olunca son dakikada iptal etmem gerekti. O aralar aramızdaki her neyse bitirmeyi denedim ama o yine buluşmak istedi. Sonraki hafta için otele rezervasyon yaptırdım."

"Chalfont'taki Ivy House Hotel," dedi Pip.

Başıyla onayladı. "İlk kez o zaman oldu." Sesi utançla kısılmıştı. "Gece kalmadık, kızları tüm gece yalnız bırakamazdım. Sadece birkaç saat kaldık."

"Ve onunla yattın mı?"

Elliot bir şey demedi.

"On yedi yaşındaydı!" dedi Pip. "Kızınla aynı yaşta. Sen öğretmensin. Andie savunmasızdı ve ondan faydalandın. Sen bir yetişkinsin, yapman gerekeni bilmeliydin."

"Söyleyebileceğin hiçbir şey kendimden daha çok iğrenmemi sağlayamaz. Bunun tekrarlanamayacağını söyledim, bitirmeye çalıştım. Andie peşimi bırakmadı. Beni ele vermekle tehdit etmeye başladı. Bir gün dersin ortasında gelip kulağıma sınıfta

bir yere çıplak resmini sakladığını ve başkası bulmadan önce benim bulmam gerektiğini fısıldadı. Beni korkutmaya çalışıyordu. Sonraki hafta Ivy House Hotel'e gittim çünkü gitmezsem ne yapacağını bilmiyordum. Neyin peşindeyse yakında bırakacağını düşündüm."

Durup ensesini ovaladı.

"Bu sondu. İki kez oldu. Ardından Paskalya tatili geldi. Kızlarla bir haftayı Isobel'in ailesinin yanında geçirdik, Kilton'dan uzaktayken aklımı topladım. Andie'ye mesaj atıp bittiğini, beni ele vermesinin umurumda olmadığını söyledim. Cevap yazıp istediğini yapmazsam okul başlayınca beni mahvedeceğini söyledi. Ne istediğini bilmiyordum. Ve sonra tamamen şans eseri elime onu durdurma fırsatı geçti. Andie'nin şu kıza siber zorbalık yaptığını öğrendim. Sana da anlattığım gibi babasını arayıp davranışlarına dikkat etmezse onu rapor edeceğimi ve okuldan atılacağını söyledim. Elbette Andie aslında ne demek istediğimi anlayacaktı: kozlarımız karşılıklıydı. İlişkimiz nedeniyle beni tutuklatıp hapse attırabilirdi ama ben de onu okuldan attırarak geleceğini mahvedebilirdim. İkimiz de köşeye sıkışmıştık ve bittiğini düşündüm."

"Peki 20 Nisan Cuma günü onu neden kaçırdın?" diye sordu Pip.

"Alakası..." dedi. "Öyle olmadı. Evde yalnızdım, sanırım saat on gibi Andie geldi. Delirmişti, çok öfkeliydi. Bana bağırdı, zavallı ve iğrenç olduğumu, sadece Sal'a yardım ettiğim gibi ona da yardım etmem için, onun da Oxford'a girmesine yardım etmem için bana dokunduğunu söyledi. Sal'ın onu bırakıp gitmesini istemiyordu. Evden, Kilton'dan uzaklaşması gerektiğini çünkü buranın onu öldürdüğünü söyledi. Onu sakinleştirmeye çalıştım ama olmadı. Beni nasıl inciteceğini biliyordu."

Elliot yavaşça gözlerini kırptı.

"Çalışma odama koştu ve Isobel'in ölmek üzereyken yaptığı

resimleri yırtmaya başladı, gökkuşağı olan resimler. İkisini parçaladı, durması için bağırdım ama sonra en sevdiğime yöneldi. Ve ben... ben sadece durdurmak için onu ittim, onu incitmeye çalışmıyordum. Ama düştü ve başını masama çarptı. Sertçe. Ve," burnunu çekti, "yere yığıldı, başı kanıyordu. Bilinci yerindeydi ama aklı karışıktı. İlk yardım çantasını almaya gittim ama geri döndüğümde Andie gitmişti ve ön kapı açıktı. Eve arabayla gelmemişti, dışarıda araba ya da araba sesi yoktu. Yürüyerek kaybolmuştu. Telefonu çalışma odamda yerdeydi, itişme sırasında düşürmüş olmalıydı.

"Ertesi gün," diye devam etti, "Naomi'den Andie'nin kayıp olduğunu öğrendim. Andie'nin kanaması vardı, kafa travmasıyla evimden çıkmıştı ve şimdi de kayıptı. Hafta sonu biterken paniklemeye başladım: onu öldürdüğümü düşündüm. Evimden uzaklaştığını, aklı karışık ve yaralı halde kaybolduğunu, yarası yüzünden bir yerde öldüğünü düşündüm. Belki de bir kuyunun dibinde yatıyordu ve onu bulmaları an meselesiydi. Vücudunda polisi bana getirecek kanıtlar olabilirdi: iplikler, parmak izleri. Kendimi korumak için yapabileceğim tek şeyin onlara daha güçlü bir şüpheli vermek olduğunu biliyordum. Kızlarımı korumak için... Andie cinayetinden tutuklanırsam Naomi'nin bunu atlatamayacağını biliyordum. Ve Cara daha on iki yaşındaydı. Hayattaki tek ebeveynleri bendim."

"Bahaneler için zamanımız yok," dedi Pip. "Yani böylece Sal Singh'e komplo kurdun. Naomi'nin terapi günlüklerini okuduğun için vur-kaç olayını biliyordun."

"Elbette günlüklerini okuyordum," dedi. "Küçük kızlarımın yanlış bir şey yapmadıklarından emin olmalıydım."

"Ona ve arkadaşlarına Sal'ın mazeretini yalanlattın. Ve sonra salı günü?"

"Okulu arayıp hasta olduğumu söyledim, kızları okula bıraktım. Dışarıda bekledim, Sal'ı otoparkta yalnız görünce

konuşmak için yanına gittim. Andie'nin kaybolmasıyla başa çıkamıyordu. Ben de evine gidip sohbet etmeyi önerdim. Bu işi Singhlerin evindeki bir bıçakla yapmayı planlıyordum. Ama sonra banyoda uyku haplarını buldum ve onu ormana götürmeye karar verdim. Böylesinin daha şefkatli olacağını düşündüm. Onu ailesinin bulmasını istemiyordum. Çay içtik, ilk üç hapı o zaman verdim, baş ağrısı için olduğunu söyledim. Onu ormana gidip Andie'yi birlikte aramamız gerektiğine ikna ettim, bunun çaresizlik duygusuna iyi geleceğini söyledim. Bana inandı. Evin içinde bile neden deri eldivenler giydiğimi sormadı. Mutfaklarından bir poşet aldım ve ormana yürüdük. Yanımda çakı vardı, yeterince uzaklaşınca gırtlağına dayadım. Biraz daha ilaç yutturdum."

Elliot'ın sesi çatladı. Gözleri doldu, tek bir damla yaş yanağından süzüldü. "Ona yardım ettiğimi söyledim, kendisi de saldırıya uğramış gibi görünürse şüpheli olmayacaktı. Birkaç tane daha yuttu ve sonra mücadele etmeye başladı. Onu yere yatırdım ve daha fazla içmesi için zorladım. Uyuklamaya başlayınca onu tuttum ve Oxford'dan, olağanüstü kütüphanelerinden, resmi yemeklerden, şehrin baharda ne kadar güzel göründüğünden bahsettim. Bilincini kaybedince poşeti başına geçirdim ve ölene kadar elini tuttum."

Pip karşısındaki adama acımıyordu. Ona ait on bir yıllık hatıraları dağılarak odada yabancı bir adam bırakmıştı.

"Ardından Sal'ın telefonundan babasına itiraf mesajı gönderdin."

Elliot gözlerini ellerine dikerek başını salladı.

"Ya Andie'nin kanı?"

"Masamın altında kurumuş kan bulmuştum," dedi. "Temizlerken gözden kaçırmışım, onu alıp cımbızla tırnak altlarına yerleştirdim. Ve son olarak Andie'nin telefonunu cebine sokup onu orada bıraktım. Onu öldürmek istemedim. Kızlarımı koru-

maya çalışıyordum, zaten yeterince acı çekmişlerdi. Sal ölmeyi hak etmiyordu ama kızlarım da hak etmiyordu. Zor bir karardı."

Pip gözyaşlarını engellemek için başını yukarı kaldırdı. Ne kadar yanıldığını anlatacak vakit yoktu.

"Sonra günler geçti," dedi Elliot ağlayarak. "Ne büyük bir hata yaptığımı anladım. Andie kafa travması nedeniyle bir yerlerde ölmüş olsa şimdiye kadar bulunurdu. Derken arabası ortaya çıktı ve bagajda kan vardı, belli ki evimden çıktıktan sonra bir yerlere gidecek kadar iyiydi. Panikleyip öyle olmadığı halde yarasının ölümcül olduğunu düşünmüştüm. Ama artık çok geçti. Sal ölmüştü ve ben onu katil gibi göstermiştim. Dava kapanmış, her şey bitmişti."

"O noktadan buraya, Andie'yi bu evde hapsetmene nasıl geliyoruz?"

Kelimelerin ardındaki öfke irkilmesine neden oldu.

"Temmuz sonuydu. Eve dönerken onu gördüm. Andie, Wycombe'dan Kilton'a giden ana yolun kenarında yürüyordu. Kenara çektim, uyuşturucu batağına girdiği belliydi... kendinde değildi. Her şey böyle oldu. Onun eve dönmesine izin veremezdim. Dönerse herkes Sal'ın öldürüldüğünü anlayacaktı. Andie'nin kafası güzel, aklı karışıktı, onu arabaya aldım. Eve gitmesine neden izin veremeyeceğimi açıklayıp onunla ilgileneceğimi söyledim. Burayı henüz satışa çıkarmıştım. Onu buraya getirip evi satmaktan vazgeçtim."

"Onca ay neredeymiş? Kaybolduğu gece başına ne gelmiş?" Zamanın dolduğunu bilen Pip bastırıyordu.

"Ayrıntıları hatırlamıyor; sanırım çok sarsılmış. Her şeyden kaçmak istediğini söyledi. Uyuşturucuya bulaşmış bir arkadaşına gittiğini, o adamın tanıdığı bazı kişilerle kalmasına izin verdiğini söyledi. Ama orada kendini güvende hissetmemiş ve eve dönmek için kaçmış. O zamanlardan bahsetmeyi sevmiyor."

"Howie Bowers," dedi Pip yüksek sesle. "Nerede o Elliot?"

"Çatıda." Tezgâhın üstünde duran küçük anahtara baktı. "Orayı onun için güzelleştirdik. İzolasyon yaptırdım, kontrplak duvarlar koyup zemini düzelttim. Duvar kağıtlarını o seçti. Hiç pencere yok ama bir sürü lamba koyduk. Canavar olduğumu düşündüğünü biliyorum Pip ama ona Ivy House'daki son seferden sonra hiç dokunmadım. Artık eskisi gibi değil. Bambaşka biri, sakin ve minnettar. Yukarıda yiyecek var ama hafta içi üç kez ve hafta sonu bir kez gelip ona yemek pişiriyorum. O duş alıyor, sonra çatıda birlikte oturup bir süre televizyon izliyoruz. Asla sıkılmıyor."

"Yukarıda kilitli ve anahtarı da bu mu?" Pip tezgâhı işaret etti.

Elliot başıyla onayladı.

Dışarıdan gelen araba seslerini duydular.

"Polis seni sorguladığında," dedi Pip aceleyle, "Sal'ın mazeretini yalanlamak için kullandığın vur-kaç olayını anlatma. Sen itiraf edince buna gerek kalmayacak. Cara tüm ailesini kaybedip yapayalnız kalmayı hak etmiyor. Naomi ve Cara'yı artık *ben* koruyacağım."

Araba kapılarının kapanma sesleri geldi.

"Belki ben senin bunları neden yaptığını anlayabilirim," dedi. "Ama asla bağışlanmayacaksın. Kendininkini korumak için Sal'ın hayatını aldın. Ailesini mahvettin."

Açık kapıdan "Polis!" diye bağırıldığını duydular.

"Bell ailesi beş yıldır kızlarının yasını tutuyor. Beni ve ailemi tehdit ettin, evime girip beni korkuttun."

"Üzgünüm."

Koridorda ayak sesleri...

"Barney'yi öldürdün."

Elliot yüzünü buruşturdu. "Pip, neden bahsettiğini anlamıyorum. Ben..."

"Polis!" dedi memur mutfağa girerken. Işık şapkasının kenarında parladı. Arkasında duran ortağının bakışları Elliot ve Pip arasında gidip geliyor, başını çevirdikçe sıkıca atkuyruğu yaptığı saçı sallanıyordu.

"Tamam, burada neler oluyor?" dedi kadın polis.

Pip, Elliot'a baktı, göz göze geldiler. Elliot doğrulup bileklerini uzattı.

"Beni Andie Bell'i kaçırma ve alıkoyma suçundan tutuklayabilirsiniz," dedi bakışlarını Pip'ten ayırmadan.

"Ve Sal Singh'i öldürmekten," dedi Pip.

Memurlar uzunca bir süre birbirlerine baktı, biri başını salladı. Kadın Elliot'a doğru yönelirken adam omzuna asılı telsizin düğmesine bastı. Koridora dönüp konuştu.

İkisinin de arkası dönükken Pip tezgâhtan anahtarı aldı. Koridora çıkıp merdivenleri tırmandı.

"Hey!" diye bağırdı erkek polis arkasında.

Üst katta tavandaki küçük beyaz çatı kapağını gördü. Mandalla ahşap çerçeveye vidalanmış halkaya geçirilmiş büyük bir asma kilit vardı. Altına iki basamaklı küçük bir merdiven yerleştirilmişti.

Pip basamakları çıktı, uzanıp anahtarı asma kilide soktu, kilidin gürültüyle yere düşmesine izin verdi. Polis peşinden geliyordu. Pip mandalı çevirdi, güçlendirilmiş kapıyı itip açtı.

Başının üstündeki delik sarı ışıkla doluydu. Ve sesler vardı: dramatik bir müzik, patlamalar ve Amerikan aksanıyla bağıran insanlar. Polis son basamakları tırmanırken Pip çatı merdivenini tutup aşağı çekti.

"Bekle," diye bağırdı memur.

Pip adım atıp tırmanmaya başladı, metal basamakları tutan elleri nemli ve yapış yapıştı.

Başını kapaktan sokup etrafa bakındı. Oda birkaç yer lambasıyla aydınlatılmıştı, duvarlar siyah beyaz çiçek desenli ka-

ğıtla kaplanmıştı. Çatının bir tarafında üstünde su ısıtıcısı ve mikrodalga fırın bulunan minik bir buzdolabıyla yiyecek ve kitap rafları vardı. Odanın ortasında pofuduk pembe bir halı ve arkasında kızın az önce dondurduğu büyük ekran televizyon vardı.

Ve işte oradaydı.

Üstü rengârenk yastıklarla dolu tek kişilik yatağın üstünde bağdaş kurmuş oturuyordu. Üstünde Cara ve Naomi'ninkiyle aynı penguen desenli pijama vardı. İri ve yabani bakışlarını Pip'e dikmişti. Biraz daha yaşlı ve kilolu görünüyordu. Saçları eskisine göre daha mat ve cildi daha soluktu. Elinde televizyon kumandası, kucağında bisküvileriyle Pip'e baktı.

"Selam," dedi Pip. "Ben Pip."

"Selam, ben de Andie," dedi kız.

Ama Andie değildi.

Kırk altı

Pip sarı lambanın ışığında kıza bir adım yaklaştı. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Kafasının içindeki çığlık sesleri arasında düşünmeye çalıştı. Gözlerini kısıp karşısındaki yüzü inceledi.

Artık daha yakın olduğundan dolgun dudaklarının farklı eğimi, yukarı değil aşağı çökük gözleri, elmacık kemiklerinin gerekenden daha az çıkık olması gibi bariz farkları görebiliyordu. Bunlar zamanla oluşacak farklılıklar değildi.

Pip geçen aylar boyunca fotoğraflara o kadar çok bakmıştı ki, Andie Bell'in yüzünün tüm hatlarını ezbere biliyordu.

Bu o değildi.

Pip dünyadan koptuğunu, boşlukta uçtuğunu ve tüm duygularının boşaldığını hissetti.

Polis merdivenlerden çıkıp elini omzuna koyduğu anda usulca, "Sen Andie değilsin," dedi.

Rüzgâr ağaçların arasında ıslık çalıyordu ve Mill End Yolu 42 numara karanlığı yırtan mavi ışıkla aydınlanmıştı. Dört polis arabası engebeli yolu doldurmuştu. Pip, beş yıl önceki tüm basın toplantılarında giydiği aynı siyah paltosuyla eve adım atan Dedektif Richard Hawkins'i gördü.

Pip, ifadesini alan kadın polisi dinlemiyordu. Kadının sözleri sadece birbiri ardına kayan heceler gibi geliyordu ona. Taze, rüzgârlı havayı solumaya odaklandığı sırada Elliot'ı dışarı çıkardılar. İki tarafında da polisler vardı, elleri arkadan kelepçelenmişti. Ağlıyordu, mavi ışıklar ıslak yüzünü aydınlatıyordu. Çıkardığı acılı ses, içinde eski içgüdüsel korkuyu uyandırmıştı. O hayatının sona erdiğini bilen bir adamdı. Çatıdaki kızın gerçekten Andie olduğuna inanmış mıydı? Onca zaman boyunca bu inanca mı sarılmıştı? Elliot'ı başını eğerek arabaya sokup götürdüler.

Pip ağaçtan tüneller arabayı yutana kadar arkalarından baktı.

İletişim numarasını polise yazdırdığı sırada arkasında bir arabanın kapısının kapandığını duydu.

"Pip!" Rüzgâr, Ravi'nin sesini ona getirmişti.

Göğsünün çekildiğini hissetti, koşmaya başladı. Ravi garaj yolunda kendisine doğru koşan Pip'i tuttu, sert rüzgâra karşı birbirlerine sımsıkı sarıldılar.

"Sen iyi misin?" dedi yüzünü görmek için onu geri iterek.

"Evet," dedi Pip. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben mi?" Göğsüne dokundu. "Bana gelmeyince Arkadaşımı Bul'dan konumuna baktım. Neden tek başına geldin?" Arkadaki polis arabalarına ve memurlara baktı.

"Mecburdum," dedi Pip. "Ona nedenini sormalıydım. Gelmesem gerçeği öğrenmek için daha ne kadar beklemek gerekeceğini bilmiyordum."

Ağzını birkaç kez açtı ama nereden başlayacağını bilemedi, sonunda Ravi'ye her şeyi anlattı. Sallanan ağaçların altında, yanıp sönen mavi ışıkların arasında ağabeyinin nasıl öldüğünü anlattı. Ravi ağlamaya başlayınca üzgün olduğunu söyledi, söyleyebileceği tek şey buydu ve bu, koca bir çukuru kapamak için atılan bir avuç topraktı.

"Üzülme," dedi Ravi yarı gülen yarı ağlamaklı bir sesle. "Hiçbir şey onu geri getiremez, bunu biliyorum. Ama yine de bir şekilde bizimle. Sal öldürüldü, Sal masumdu ve artık herkes bunu öğrenecek."

Dönüp omuzlarına eflatun renkli battaniye sarılı kızı evden çıkaran Dedektif Richard Hawkins'i izlediler.

"Gerçekten o değil mi?" diye sordu Ravi.

"Ona çok benziyor," dedi Pip.

Kızın iri gözleri etrafındaki her şeye bakmak, dışarının nasıl olduğunu öğrenmek için fılfır fıldır dönüyordu. Hawkins onu arabaya götürdü, iki polis memuru ön tarafa geçerken kendisi kızın yanına oturdu.

Pip, Elliot'ın yol kenarında bulduğu bu kızın Andie olduğuna nasıl inandığını bilmiyordu. Sanrı mıydı? Sal'a yaptıklarının kefareti olarak Andie'nin ölmediğine mi inanması gerekiyordu? Yoksa korku gözünü kör mü etmişti?

Ravi şöyle düşünüyordu: Elliot, Andie Bell'in ölmediğinden, eve döneceğinden ve kendisinin Sal yüzünden hapse gireceğinden korkuyordu. Bu aşırı korku seviyesinde tek gereken Andie'yi bulduğuna kendisini ikna edecek, ona benzeyen sarışın bir kız bulmaktı. Böylelikle onunla birlikte yakalanma korkusunu da kilit altına alabilecekti.

Pip başını sallayarak fikrine katıldığını gösterirken uzaklaşan polis arabasının arkasından bakıyordu. "Bence," dedi usulca, "bence o sadece yanlış saç rengi ve yanlış yüzüyle yanlış adamın rastladığı bir kız."

Pip'in yüksek sesle söyleyemediği, aklını kurcalayan bir soru daha vardı: o gece Wardların evinden çıktıktan sonra gerçek Andie Bell'e ne olmuştu?

Pip'in ifadesini alan memur içten bir gülümsemeyle yanlarına geldi. "Biri sizi eve bıraksın mı canım?" diye sordu Pip'e.

"Hayır, gerek yok," dedi. "Arabam var."

Ravi'yle birlikte arabaya gitti, onun eve yalnız dönmesine izin vermesi mümkün değildi, çok kötü titriyordu. Diğer yandan kendisi de yalnız kalmak istemiyordu.

Pip arabanın anahtarını çevirdi, iç ışık sönmeden önce dikiz aynasından yüzüne baktı. Bitkin yüzü kül rengiydi, gözleri çökük gölgeler içinde parlıyordu. Yorgundu. Anlatılamayacak kadar yorgundu.

"Nihayet bizimkilere söyleyebileceğim," dedi Ravi, Wendover'dan çıkıp ana yola girdiklerinde. "Nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum."

Farlar *Little Kilton'a Hoş geldiniz* tabelasını aydınlattı, tabelanın yanından geçerken harfler yana düşen gölgelerle kalınlaştı, kasabaya girdiler. Pip ana caddede Ravi'nin evine doğru sürü-

yordu. Ana kavşakta durdu. Döner kavşağın diğer tarafında duran bir araba vardı, parlak beyaz farları göz alıyordu.

"Neden hareket etmiyorlar?" dedi Pip ilerideki koyu renkli arabaya bakarak. Sokak lambasından vuran ışık arabanın gövdesinde sarı yansımalar yapıyordu.

"Bilmiyorum," dedi Ravi. "Sen devam et."

Öyle yaptı, yavaşça kavşağı döndü. Diğer araba hâlâ hareket etmiyordu. Arabaya yaklaşıp farın etki alanından çıkınca Pip ayağını gaz pedalından hafifçe kaldırıp merakla camdan baktı.

"Ah, kahretsin," dedi Ravi.

Bell ailesiydi bunlar. Üçü de arabadaydı. Jason sürücü koltuğundaydı, kızarmış yüzünde gözyaşlarının izi vardı. Bağırıyor gibi görünüyordu, eliyle direksiyona vuruyor, ağzı öfkeli sözlerle kıpırdıyordu. Yanında oturan Dawn Bell titriyordu. Ağlıyor, gözyaşları arasında nefes almaya çalışırken bedeni zorlanıyordu, allak bulmak olmuştu.

Arabalar yan yana geldiğinde Pip arka koltukta kendi tarafında oturan Becca'yı gördü. Solgun yüzünü cama dayamıştı. Dudakları aralık, kaşları çatıktı, sessizce ileri bakan gözleri bambaşka bir yerde kaybolmuştu.

Tam yanlarından geçerken Becca canlanan bakışlarını Pip'e çevirdi. Gözlerinde tanıdık bir titreşim vardı. Sert, keskin, korku gibi bir şey.

Caddede ilerlerken Ravi tuttuğu nefesini bıraktı.

"Sence biliyorlar mı?" dedi.

"Yeni öğrenmiş gibiler," dedi Pip. "Kız isminin Andie Bell olduğunu söyleyip duruyordu. Belki de gidip resmi olarak o olmadığını teşhis etmeleri gerekiyordur."

Dikiz aynasından bakıp kavşakta kızlarının geri döndüğü vaadine doğru hareket eden Bell arabasına izledi.

Kırk yedi

Pip gecenin ilerleyen saatlerinde annesiyle babasının yatağının ucunda oturuyordu. O, omuzlarındaki yükü ve hikâyesi. Olanları anlatmak da yaşamak kadar zordu.

En kötü kısmı Cara'ydı. Telefonundaki saat 22:00'yi geçerken Pip bundan daha fazla kaçamayacağını biliyordu. Başparmağı mavi arama düğmesi üzerindeydi ama yapamıyordu. En iyi arkadaşının dünyası sonsuza dek değişip karanlık ve tuhaf bir hal alırken kelimeleri yüksek sesle dile getiremezdi. Pip onun yeterince güçlü olmasını diledi ama hiç kimsenin yenilmez olmadığını öğrenmişti, o da kırılabilirdi. Mesajlara tıklayıp yazmaya başladı.

Olanları anlatmak için seni aramalıydım ama sen hattın diğer ucundayken bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Korkakça olduğunu biliyorum ve gerçekten üzgünüm. Babandı, Cara. Sal Singh'i öldüren babandı. Andie Bell olduğuna inandığı bir kızı Wendover'daki eski evinizde tutuyordu. Tutuklandı. Naomi güvende olacak, söz veriyorum. Babanın bunu neden yaptığını biliyorum ve sen hazır olduğunda anlatabilirim. Çok üzgünüm. Keşke seni tüm bunlardan koruyabilseydim. Seni seviyorum.

Yatağa oturup yazdığı mesajı tekrar okudu ve gönder tuşuna bastı, gözyaşları ellerinin arasında tuttuğu telefonun üzerine dökülüyordu.

Ertesi gün öğlen ikide uyandığında, annesi Pip'e kahvaltısını hazırladı. Okula gidip gitmeyeceğini sormadılar. Bir daha bu konu hakkında konuşmadılar. Henüz söylenecek başka bir şey yoktu. Yine de Pip'in aklında Andie Bell ve Andie'nin ona bıraktığı son gizem vardı.

Pip, Cara'yı on yedi kez aradı ama her seferinde telesekretere düşüyordu. Naomi'ninki de aynı şekildeydi.

Akşamüstüne doğru Leanne, Josh'ı aldıktan sonra Wardlara uğradı. Geri geldiğinde evde kimse olmadığını, arabaların da orada olmadığını söyledi.

"Muhtemelen Lila teyzelerine gitmişlerdir," dedi Pip tekrar arama tuşuna basarken.

Victor işten erken geldi. Hep birlikte oturma odasında oturup genellikle Pip'le babasının doğru cevabı vermek için yarıştığı eski yarışma programlarını izlediler. Ama bu kez sessizlerdi ve Josh'a hisettirmeden gizlice bakışırlarken ortam hüzünlü bir şimdi ne olacak gerginliğiyle dolmuştu.

Kapının çalınmasıyla Pip odanın tuhaf boğuculuğundan kurtulmak için yerinden fırladı. Rengârenk pijamasıyla kapıyı açtı, serin hava ayak parmaklarına çarptı.

Gelen Ravi'ydi, anne ve babası hemen arkasında duruyordu ve aralarındaki boşluk sanki bu duruşu önceden çalışmışlar gibi mükemmel görünüyordu.

"Selam komiserim," dedi Ravi, parlak cafcaflı pijamasına bakıp gülümseyerek. "Bu annem Nisha." Program sunucusu edasıyla gösterdiği annesi Pip'e gülümsedi, kadının koyu renk saçları iki yandan gevşek bir örgüyle toplanmıştı. "Ve babam Mohan." Mohan başını salladı, elinde tuttuğu koca çiçek buketi çenesine değiyordu, kolunun altında bir çikolata paketi duruyordu. "Anne, baba," dedi Ravi, "bu da *Pip*."

Pip'in nazikçe söylediği "Merhaba," onlarınkine karıştı.

"Pekâlâ," dedi Ravi, "bugün erken saatte polis karakoluna çağırdılar. Bizi oturtup zaten bildiğimiz şeyleri anlattılar. Bay Ward'ın suçlanmasının ardından bir basın toplantısı düzenleyeceklerini ve Sal'ın masumiyetiyle ilgili açıklama yapacaklarını söylediler."

Pip yanına gelen anne ve babasının ayak seslerini duydu. Ravi, Victor'ı ailesiyle tanıştırdı, Leanne onlarla on beş yıl önce ev satışı sırasında tanışmıştı.

"Evet," diye devam etti Ravi, "hep birlikte gelip sana teşekkür etmek istedik. Sen olmadan tüm bunlar olmazdı."

"Tam olarak ne diyeceğimi bilmiyorum," dedi Nisha, Ravi ve Sal'ınkilere benzeyen gözleri ışıl ışıldı. "İkinizin yaptıkları sayesinde oğlumuza yeniden kavuştuk. Siz bize Sal'ı geri verdiniz, bunun ne kadar değerli olduğunu anlatacak söz yok."

"Bunlar senin için," dedi Mohan, öne çıkıp çiçekleri ve çikolatayı Pip'e verdi. "Kusura bakma, ölü oğlunuzun adını temize çıkaran birine ne alınır bilemedik."

"Google'da pek fazla seçenek yoktu," dedi Ravi.

"Teşekkür ederim," dedi Pip. "İçeri girmek ister misiniz?"

"Evet, içeri buyurun," dedi Leanne. "Ben de çay demlerim."

Ravi içeri girerken Pip'i kolundan tutup ona sıkıca sarıldı, aralarında kalan çiçekler ezildi. Kızı bırakınca Nisha içeri girdi ve o da Pip'e sarıldı, tatlı parfümü Pip'e yuva, anne ve yaz akşamlarını hatırlattı. Ve ardından, neden olduğunu kimse bilmese de, altısı birden birbirine sarıldılar. Hepsi birden gözlerinde yaşlarla gülümsüyorlardı.

İşte böylece ezilen çiçekler ve sarmaş dolaş halde Singhlerin içeri girmesiyle evi saran boğucu keder de yok oldu. Kapıyı açmış ve en azından bir süre hayaletleri salıvermişlerdi. En nihayetinde tüm bu yaşananlarda mutlu bir son da vardı: Sal masumdu. Bir aile onca yıldır taşıdığı ağır yükten kurtulmuştu. Sonrasında yaşanabilecek tüm acılara ve şüphelere rağmen tutunmaya değer bir şeydi bu.

"Siz *burada* ne yapıyorsunuz?" dedi Josh şaşkın bir sesle.

Akşamüstü boyunca oturma odasında oturup Leanne'in demlediği çayları içtiler.

"Ee," dedi Victor, "yarın gece havai fişekleri izlemeye gidecek misiniz?"

"Aslında," dedi Nisha kocasına ve oğluna bakarak, "bence bu

sene gitmeliyiz. Bu ilk olacak... yani şeyden beri. Artık durum değişti. Yeni bir başlangıç yapma zamanı."

"Evet," dedi Ravi. "Ben de gitmek isterim. Bizim evden hiç görülmüyordu."

"Harika," dedi Victor el çırparak. "Orada buluşalım mı? Saat yedi gibi içki çadırının önünde."

"Josh ayağa kalkıp lafa yetişmek için sandviçini hızla yuttu: "Hey hey barut komplosu[19] 5 Kasım'daydı hatırlasanıza. Barut komplosu neden unutuldu anlamıyorum."

Little Kilton bunu unutmamıştı, sadece ayın dördünde kutlamayı seçmişlerdi. Barbekü çocukları cumartesi yapılacak bir kutlamaya katılımın daha fazla olacağını düşünmüşlerdi. Pip onca insan arasında olmak istediğinden emin değildi.

"Ben gidip çaydanlığı doldurayım," dedi ve boş çaydanlıkla birlikte mutfağa gitti.

Su ısıtıcısının düğmesine basıp krom yüzeyine bakarken bir süre sonra arkasında duran Ravi'nin yansımasını gördü.

"Çok sessizsin," dedi Ravi. "O büyük beyninin içinde neler dolaşıyor? Aslında sormama gerek bile yok, ne diyeceğini biliyorum. Andie."

"Her şey bitmiş gibi davranamam," dedi Pip. "Bitmedi."

"Pip, beni dinle. Sen yapmak istediğini yaptın. Sal'ın masum olduğunu ve başına gelenleri öğrendik."

"Ama Andie'ye ne olduğunu bilmiyoruz. O gece Elliot'ın evinden çıktıktan sonra kayboldu ve hâlâ bulunamadı."

"Bu artık senin işin değil Pip," dedi Ravi. "Polis Andie davasını yeniden açtı. Bırak kalanını onlar halletsin. Sen yeterince uğraştın."

"Biliyorum," dedi ve bu yalan değildi. Yorgundu. Tüm bun-

---

19 Yönetim karşıtı İngiliz Katolik bir grup İngiltere Kralı ve diğer aristorakta-ları öldürmek için 5 Kasım 1605 tarihinde Parlamento Binası'nı havaya uçurma girişiminde bulunmuştur. Her yıl 5 Kasım'da bu girişimin başarısızlığı havai fişeklerle kutlanır.

lardan kurtulmaya ihtiyacı vardı. Omzunda sadece kendi yüklerini taşımak istiyordu. Son Andie Bell gizeminin peşine düşmek artık onun işi değildi.

Ravi haklıydı, onların bölümü sona ermişti.

Kırk sekiz

Niyeti atmaktı.

Kendine söylediği de buydu. İşi bittiğine göre cinayet panosunun atılması gerekiyordu. Artık Andie enkazını kaldırıp Pip'ten kalanları görme zamanı gelmişti. Bazı sayfaları çıkarıp yanında getirdiği çöp torbasına atarak iyi bir başlangıç yapmıştı.

Ama sonra, farkına bile varmadan, kendini her şeyi yeniden incelerken buldu: hazırlık günlüğü girişlerini yeniden okuyor, parmağını kırmızı ipler üzerinde gezdiriyor, şüphelilerin fotoğraflarına bakıp katilin yüzünü arıyordu.

Peşini bıraktığından çok emindi. Tüm gün Josh ile kutu oyunu oynarken, Amerikan durum komedilerini arka arkaya izlerken, annesiyle kek pişirirken ve annesinin görmediği zamanlarda çiğ hamurdan bir parçayı ağzına atarken hiç düşünmemişti. Ama yarım saniye içinde, plansız bir şekilde Andie su yüzüne çıkmanın bir yolunu bulmuştu.

Havai fişekleri izlemeye gitmek için giyinmesi gerekiyordu ama o dizlerinin üstüne çökmüş halde cinayet panosuna eğilmişti. Bazıları gerçekten çöp torbasına girmişti: Elliot Ward'ı gösteren tüm kanıtlar. Ivy House Hotel'le ilgili her şey, ajandadaki telefon numarası, vur-kaç, Sal'ın yalanlanan mazereti, Max'ın sınıfın arkasında bulduğu Andie'nin çıplak resmi, Bilinmeyen'den gelen yazılı not ve mesajlar.

Ama panoya eklenmesi gereken şeyler de vardı çünkü artık Andie'nin kaybolduğu gece nerede olduğunu biliyordu. Kilton'ın harita çıktısını eline aldı ve mavi kalemle işaretlemeye başladı.

Andie Wardların evine gitmiş ve çok geçmeden olası ciddi bir kafa travmasıyla oradan ayrılmıştı. Pip, Hogg Hill'de bulunan Wardların evini çember içine aldı. Elliot, Andie'nin saat on gibi geldiğini söylemişti ama yanılıyor olmalıydı. O ve Becca'nın

verdiği ifadedeki saatler uyuşmuyordu, ayrıca Becca'yı doğrulayan kamera kayıtları vardı: Andie'nin arabası saat 22:40'ta ana caddeden geçiyordu. Wardların evine o zaman gidiyor olmalıydı. Pip kesik çizgiler çekip saati yazdı. Evet, Elliot kesinlikle yanılıyordu, aksi halde Andie yaralı başıyla eve dönüp sonra tekrar çıkmış olmalıydı. Ve durum böyle olsa, Becca polise bu ayrıntıları verirdi. Yani Andie'yi canlı gören son kişi Becca değil Elliot'tı.

Diğer yandan... Pip düşünürken kalemin ucunu ısırdı. Elliot, Andie'nin arabayla gelmediğini söylemişti; yürüyerek geldiğini düşünüyordu. Pip haritaya bakınca bunun neden mantıklı olduğunu gördü. Andie'nin eviyle Wardların evi çok yakındı; yürüyerek kiliseyi geçip yaya köprüsünü kullanmanız gerekiyordu. Yürüyerek gitmek arabayla gitmekten daha kısa sürüyordu. Pip başını kaşıdı. Bu, anlatılanlara uymuyordu: Andie'nin arabası yolu izleyen kamera kayıtlarına takılmıştı, yani arabayla gitmiş olmalıydı. Belki de arabayı Elliot'ın evine yakın ama onun göremeyeceği kadar da uzak bir yere park etmişti.

Peki Andie bu noktadan yokluğa nasıl gitmişti? Bagajında kanla Hogg Hill'den arabasının bulunduğu Howie'nin evinin yakınına nasıl gitmişti?

Pip kalemin ucunu haritaya vurdu, bakışlarını Howie'den Max'e, Nat'e, Daniel'a ve Jason'a kaydırdı. Little Kilton'da iki katil olmalıydı: biri Andie'yi öldürdüğünü sanıp suçunu örtbas etmek için Sal'ı öldürmüştü, diğeriyse gerçekten Andie'yi öldürmüştü. Peki ona bakan bu yüzlerden hangisi katildi?

İki katil vardı ama içlerinden biri Pip'i durdurmaya çalışmıştı bu durumda...

Durdu.

Pip başını kaldırdı, düşünmek için gözlerini kapattı, fikirler aklına hücum ediyor sonra geri çekilip daha ateşli bir şekilde tekrar alevleniyordu. Zihninde bir görüntü belirdi, polisler içeri girerken Elliot'ın yüzü. Pip'in Barney'yi öldürdüğü için onu hiç

affetmeyeceğini söylediği anki yüzü. Yüzü kırışmış, kaşları çatılmıştı. Ama şimdi düşününce bu ifadesi vicdan azabıyla ilgili değildi. Hayır, bu şaşkınlık ifadesiydi.

Ve bitiremediği son sözlerini şimdi Pip tamamlıyordu: *Pip neden bahsettiğini bilmiyorum. Ben Barney'yi öldürmedim.*

Pip küfürü basıp çöp torbasına uzandı. Attığı sayfaları çıkarıp etrafına saçılan kâğıtların arasında aradı. Ve aradığını buldu: kamp gezisindeyken uyku tulumuna ve okul dolabına bırakılan notlar bir elinde, Bilinmeyen'den gelen mesajlar diğer elindeydi. İki farklı kişiden gelmişlerdi. Şimdi onlara bakınca açıkça görünüyordu.

Fark sadece gönderilme şekillerinden değil üsluplarından da belli oluyordu. Basılı notlarda Elliot ona Pippa diye hitap etmişti ve tehditler üstü kapalı bir biçimde ima yoluyla yapılmıştı. Ancak Bilinmeyen ona 'Aptal sürtük' diye hitap etmişti ve tehditleri imadan ibaret değildi: bilgisayarını kırdırmış ve köpeğini öldürmüştü.

Yere oturup nefes verdi. İki farklı kişi. Elliot, Bilinmeyen değildi ve Barney'yi o öldürmemişti. Hayır, onu öldüren Andie'nin gerçek katiliydi.

"Pip, hadi! Havai fişek gösterisi başlamak üzere," diye seslendi babası alt kattan.

Pip koşup kapıyı araladı. "Siz gidin. Orada buluşuruz."

"Ne? Hayır, Buraya gel Pipsy."

"Ben sadece... sadece Cara'yı birkaç kez daha aramaya çalışacağım baba. Gerçekten de onunla konuşmaya ihtiyacım var. Uzun sürmez. Lütfen. Sizi orada bulurum."

"Tamam bir tanem," dedi babası.

"Yirmi dakikaya çıkacağım, söz veriyorum," dedi Pip.

"Tamam, bizi bulamazsan ararsın."

Kapının kapandığını duyan Pip cinayet panosunun yanına oturdu, Bilinmeyenden gelen mesajlar elinde titriyordu. Gün-

lük girişlerini inceleyip araştırmanın hangi aşamasında kaldığını anlamaya çalıştı. İlki Howie Bowers'ı bulup Ravi'yle birlikte onunla konuşarak Andie'yle yaptığı anlaşmayı ve Max'ın Rohypnol aldığını öğrendikten sonra gelmişti. Ve sonra ilk ara tatilde Barney kaçırılmıştı. Öncesinde de bir sürü şey olmuştu: iki kez Stanley Forbes ile karşılaşmıştı, Becca'yı görmeye gitmişti ve toplantıda Daniel ile konuşmuştu.

Kâğıt parçalarını buruşturup daha önce hiç duymadığı bir homurtuyla savurdu. Hâlâ bir sürü şüpheli vardı. Elliot'ın sırları ortaya çıktığına ve Sal aklandığına göre, katil intikam peşinde mi olacaktı? Tehditlerini hayata mı geçirecekti? Pip'in evde yalnız olması doğru muydu?

Tüm resimlere bir kez daha baktı. Mavi kalemle Jason Bell'in yüzüne kocaman bir çarpı çizdi. O olamazdı. Dedektif onları çağırdığında arabadaki hallerini görmüştü. O ve Dawn: ikisi de ağlıyordu, öfkeli ve şaşkınlardı. Ama ikisinin gözlerinde de başka bir şey daha vardı, gözyaşlarının yanı sıra ufacık bir umut kırıntısı. O olmadığını söylemiş olsalar da, küçücük bir parçaları bulunan kişinin kendi kızları olmasını umuyordu. Jason'ın bu tepkisi sahte olamazdı. Gerçek yüzünde okunuyordu.

Gerçek yüzünde okunuyordu…

Pip, Andie'nin anne babası ve Becca'yla çekilmiş fotoğrafını alıp baktı. Gözlerine baktı.

Hemen anlamadı.

Hafızasında kesik kesik görüntüler halinde parladı.

Parçalar sırayla yerine oturmaya başladı.

Cinayet panosundan tüm ilgili sayfaları aldı. Günlüğündeki 3. kayıt: Stanley Forbes ile röportaj. 10. kayıt: Emma Hutton ile ilk görüşme. 20. kayıt: Jess Walker ile Bell ailesi hakkında yaptığı görüşme. 21, Max'ın Andie'den uyuşturucu almasıyla ilgiliydi. 23, Howie ve ona mal tedarik etmesi hakkındaydı. 28 ve 29. kayıtlar felaket partilerinde içkilere atılan ilaçlarla ilgiliydi. Ra-

vi'nin büyük harflerle aldığı not: *kullan at telefonu kim almış olabilir?* Ve Elliot'ın Andie'nin evinden ayrıldığını söylediği saat.

Tekrar tekrar baktı, kim olduğunu biliyordu.

Katilin adını ve yüzünü biliyordu.

Andie'yi canlı gören son kişiydi.

Ama doğrulaması gereken bir şey daha vardı. Pip telefonunu aldı, kişilerden numarayı bulup aradı.

"Alo?"

"Max?" dedi. "Sana bir soru soracağım."

"İlgilenmiyorum. Benim hakkında yanıldın. Olanları duydum, Bay Ward'mış."

"İyi," dedi Pip, "o zaman polis nezdinde güvenilirliğimin yüksek olduğunu da biliyorsundur. Bay Ward'a vur-kaç olayından bahsetmemesini söyledim ama sen soruma cevap vermezsen polisi arayıp her şeyi anlatacağım."

"Yapamazsın."

"Yaparım. Naomi'nin hayatı zaten mahvoldu, bunun artık beni durduracağını sanma," diyerek blöf yaptı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Max öfkeyle.

Pip durdu. Telefonun hoparlörünü ve ses kayıt uygulamasını açtı. Kırmızı kayıt tuşuna basarken bip sesi duyulmasın diye gürültüyle burnunu çekti.

"Max, Mart 2012'deki felaket partisinde," dedi "ilaç verip Becca'ya tecavüz ettin mi?"

"Ne? Hayır! Lanet olsun, öyle bir şey yapmadım!"

"MAX!" diye haykırdı Pip, "bana yalan söyleme yoksa tanrıya yemin ederim seni mahvederim! Becca'nın içkisine Rohypnol atıp onunla yattın mı?"

Max öksürdü.

"Evet ama… tecavüz değildi. Hayır demedi."

"Çünkü ona ilaç vermiştin seni aşağılık tecavüzcü sapık," diye bağırdı Pip. "Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Telefonu kapatıp kaydı durdurdu ve telefonu kilitledi. Karanlık ekrana yansıyan keskin gözlerini gördü.

Andie'yi canlı gören son kişi? Becca'ydı. Hep Becca'ydı.

Pip gözlerini kırpıştırdı ve kararını verdi.

Kırk dokuz

Pip kaldırım kenarına sertçe park ederken araba sarsıldı. Karanlık sokakta arabadan inip kapıya yürüdü.

Kapıyı çaldı.

Akşam esintisiyle sallanan çanlardan hoş bir melodi yükseliyordu.

Kapı açıldı, aralıkta Becca'nın yüzü göründü. Pip'i görünce kapıyı tamamen açtı.

"Oh, selam Pippa," dedi.

"Merhaba Becca. Ben... Perşembe gecesinden sonra nasıl olduğunu görmek istedim. Seni arabada gördüm ve..."

"Evet," başını salladı, "dedektif bize Bay Ward hakkındaki gerçeği ve ne yaptığını ortaya çıkaran kişinin sen olduğunu söyledi."

"Evet, üzgünüm."

"İçeri girmek ister misin?" diyen Becca, geri çekilip eşiği rahatlattı.

"Teşekkürler."

Pip kızın yanından geçip Ravi ile haftalar önce gizlice girdiği koridorda yürüdü. Becca gülümseyip cam göbeği mavisi mutfağı işaret etti.

"Çay ister misin?"

"Ah, hayır teşekkürler."

"Emin misin? Kendime hazırlıyordum."

"Tamam o zaman. Sütsüz lütfen. Teşekkürler."

Pip mutfak masasına oturdu, sırtı dik, dizleri gergindi. Becca'nın mutfak dolabından çiçekli iki kupayı alıp içlerine çay poşetlerini koyduktan sonra yeni kaynamış ısıtıcıdan su eklemesini izledi.

"Pardon," dedi Becca, "gidip bir mendil alacağım."

Becca odadan çıktığı anda Pip'in cebinden tren düdüğü sesi geldi. Mesaj Ravi'dendi: *Hey komiser, neredesin?* Pip telefonu sessize alıp paltosunun cebine koydu.

Becca mutfağa dönerken mendili kazağının koluna soktu. Çayları getirip Pip'inkini önüne bıraktı.

"Teşekkür ederim," dedi Pip bir yudum içip. İçemeyeceği kadar sıcak değildi ve titreyen ellerini saracak bir şeyi olduğu için sevindi.

O sırada siyah kedi içeri girdi ve Becca kovalayana kadar kuyruğu havada, başını Pip'in bileklerine sürttü.

"Annen baban nasıllar?" diye sordu Pip.

"Pek iyi değiller," dedi Becca. "Onun Andie olmadığını doğruladıktan sonra annem duygusal travma sebebiyle terapiye gitti. Babamsa herkese dava açmak istiyor."

"Kızın kim olduğu öğrenildi mi?" dedi Pip, kupanın kenarına bakarak.

"Evet, bu sabah babamı aradılar. Kayıp kişilerde adı varmış: Isla Jordan, yirmi üç yaşında, Milton Keynes'ten. Kızın öğrenme bozukluğu olduğunu ve on iki yaşında birinin zekâsına sahip olduğunu söylemişler. İstismarcı bir aileden geliyormuş, birkaç kez evden kaçma ve uyuşturucu bulundurma geçmişi var." Becca kısa saçlarıyla oynadı. "Aklının çok karışık olduğunu söylediler, Bay Ward'ı memnun etmek için o kadar uzun süre bu şekilde yaşamış ki, kendisi de Little Kilton'dan Andie Bell olduğuna inanıyormuş."

Pip kelimeler aklında dolaşıp yeniden şekillenirken sessizliği doldurmak için çayından koca bir yudum daha aldı. Ağzı kurumuştu. Boğazında, iki kat hızlı atan kalbiyle uyumlu korkunç bir titreme vardı. Kupasını kaldırıp çayını bitirdi.

"Ona benziyordu," dedi Pip sonunda. "Bir an için onun Andie olduğunu sandım. Ve annenle babanın yüzlerinde her şeye rağmen onun Andie olabileceği umudunu gördüm. Benim ve polisin yanılmış olabileceğimiz umudunu gördüm. Ama sen zaten biliyordun, değil mi?"

Becca kupasını bırakıp ona baktı.

"Senin yüzün onlarınki gibi değildi. Sen şaşkın görünüyordun. Korkmuş görünüyordun. Onun ablan olamayacağından emindin. Çünkü onu sen öldürmüştün, değil mi?"

Becca kımıldamadı. Kedi masada onun yanına zıpladı ama Becca hareket etmedi.

"Mart 2012'de," dedi Pip, "arkadaşın Jess Walker'la bir felaket partisine gittin. Ve oradayken başına bir şey geldi. Uyandığında ne olduğunu hatırlamıyordun ama yanlış bir şeyler olduğunu hissediyordun. Jess'ten gidip ertesi gün hapı almasını istedin ve o sana kiminle yattığını sorunca ona söylemedin. Bunun nedeni Jess'in sandığı gibi utanman değildi, nedeni kim olduğunu bilmemendi. Ne olduğunu ya da kiminle olduğunu bilmiyordun. Geçici hafıza kaybı yaşıyordun çünkü biri içkine Rohypnol atıp sana tecavüz etmişti."

Becca buz gibi bir ifadeyle öylece oturuyordu, en ufak bir hareketiyle ablasının hayaleti çıkıp gelecekmişçesine korkan, etten kemikten, küçük bir cansız manken gibiydi. Derken ağlamaya başladı. Çenesindeki kaslar seğirirken gözyaşları sessiz inci taneleri gibi yanaklarından aşağı süzüldü. Becca'nın gözlerine bakıp içlerinde gerçeği görmesiyle Pip'in içinde de bir yer acıdı. Burada gerçeğe ulaşmak zafer sayılmazdı, bu sadece derin, iç yakan bir kederdi.

"Ne kadar korkmuş ve yalnız hissettiğini tahmin edemiyorum," dedi Pip huzursuzca. "Hatırlayamamak ama kötü bir şey olduğunu bilmek. Kimse sana yardım edemez gibi hissetmiş olmalısın. Sen yanlış bir şey yapmamıştın, utanmanı gerektirecek bir şey yoktu. Ama sanırım başta böyle düşünmedin ki hastanelik oldun. Peki sonra ne oldu? Başına ne geldiğini öğrenmeye mi karar verdin? Kimin sorumlu olduğunu mu anlamak istedin?"

Becca başını belli belirsiz salladı.

"Bence birinin sana ilaç verdiğini anladın ve buradan başla-

maya karar verdin. Etrafta felaket partilerinde kimin uyuşturucu aldığını ve kimin sattığını sormaya başladın. Ve cevaplar seni ablana getirdi. Becca, 20 Nisan Cuma gecesi ne oldu? Andie, Bay Ward'ın evinden döndükten sonra ne oldu?"

"Sadece birinin ondan ot ve MDMA aldığını öğrenebilmiştim," dedi Becca aşağı bakıp gözyaşlarına hakim olmaya çalışarak. "Bu yüzden dışarı çıkıp beni yalnız bırakınca odasına baktım. Diğer telefonu ve uyuşturucuları sakladığı yeri buldum. Telefonuna baktım: tüm kişiler tek bir harfle kaydedilmişti ama bazı mesajları okuyunca Rohypnol alanın kim olduğunu öğrendim. Mesajlardan birinde ismini kullanmıştı."

"Max Hastings," dedi Pip.

"Ve düşündüm ki!" diye bağırdı Becca, "Düşündüm ki artık bildiğime göre her şeyi düzeltebiliriz. Andie eve dönünce ona her şeyi anlatırım, omzunda ağlamama izin verir, bana ne kadar üzgün olduğunu söyler ve biz, o ve ben işleri yoluna koyup bunu ona ödetiriz diye düşündüm. Tek istediğim ablamdı. Ve nihayet birine anlatabilme özgürlüğü."

Pip gözlerini ovuşturdu, titriyor ve bitkin hissediyordu.

"Ve sonra Andie eve geldi," dedi Becca.

"Başında yarayla."

"Hayır, o zaman bilmiyordum," dedi. "Bir şey görmemiştim. O tam burada, mutfakta oturuyordu, daha fazla bekleyemedim. Ona anlatmalıydım. Ve..." Becca'nın sesi titredi, "...anlattığımda sadece bana bakıp umurunda olmadığını söyledi. Ona açıklamaya çalıştım ama dinlemedi. Sadece kimseye söylemememi, aksi halde başını derde sokacağımı söyledi. Odadan çıkmaya çalıştı, önüne geçtim. O zaman bana bakıp aslında biri beni istediği için minnettar olmam gerektiğini çünkü benim sadece kendisinin şişko ve çirkin bir kopyası olduğumu söyledi. Beni itip geçmeye çalıştı. İnanamıyordum, onun bu kadar zalim olduğuna inanamıyordum. Onu çekip bir kez daha açıklamayı

denedim; bir anda bağrışmaya, itişip kakışmaya başladık... çok hızlı oldu."

"Andie yere düştü. O kadar sert ittiğimi sanmıyordum. Gözleri kapalıydı. Derken kusmaya başladı. Yüzü, saçları... Ve," Becca hıçkırdı, "ağzı tamamen doldu, öksürüyor, kendi kusmuğunda boğuluyordu. Ben... ben donup kalmıştım. Neden bilmiyorum ama ona çok öfkeliydim. Şimdi düşününce, o an bir karar verip vermediğimi hatırlamıyorum. Aklımdan bir şey geçti mi onu bile bilmiyorum. Sadece duruyordum. Ölüyor olduğunu biliyordum ama orada durup hiçbir şey yapmadım."

Becca bakışlarını çevirip kapının yanındaki karolara baktı. Olay orada olmuş olmalıydı.

"Ve sonra hareketsiz kaldı, bittiğini anladım. Panikledim, ağzını temizlemeye çalıştım ama çoktan ölmüştü. Yaşanmamış olmasını istedim. O günden beri her gün. Ama artık çok geçti. Saçındaki kanı o zaman gördüm ve onu yaralamış olabileceğimi düşündüm, beş yıl boyunca böyle sandım. İki gün öncesine kadar Andie'yi başından yaralayanın Bay Ward olduğunu bilmiyordum. Bilincini kaybetmesinin ve kusmasının nedeni bu olmalı. Gerçi önemi yok. Yine de onu boğularak ölmeye terk eden benim. Onun ölmesini izleyip hiçbir şey yapmadım. Onu yaralayanın ben olduğumu sandığımdan, kollarında benim bıraktığım mücadele sıyrıkları olduğundan herkesin, ailemin bile onu öldürmek istediğimi düşüneceğini biliyordum. Andie hep benden daha iyiydi. Onlar Andie'yi benden çok seviyordu."

"Onu arabasının bagajına mı koydun?" dedi Pip öne eğilerek, başı taşıyamayacağı kadar ağırlaşmıştı.

"Araba garajdaydı, onu içeri sürükledim. O gücü nerden buldum bilmiyorum. Her şey bulanık. Her yeri temizledim, bir sürü belgesel izlemiştim. Hangi tür çamaşır suyu kullanılacağını biliyordum."

"Ardından 22:40'a doğru evden çıktın," dedi Pip. "Otoyoldaki

kameranın yakaladığı görüntüde Andie'nin arabasını kullanan sendin. Ve onu... bence onu Sycamore Yolu'ndaki eski çiftlik evine götürdün, şu hakkında makale yazdığın ev. Komşuların orayı alıp restore etmesini bu yüzden istemiyorsun. Onu oraya mı gömdün?"

"Gömmedim," dedi Becca burnunu çekerek. "Septik tankında."

Pip yavaşça başını salladı, bulanık zihninde Andie'nin son anları canlandı. "Ardından arabayı bırakıp eve yürüdün. Neden Romer Close'a bıraktın?"

"İkinci telefonuna bakarken torbacının orada yaşadığını öğrendim. Arabayı oraya bırakırsam polis bir bağlantı kurar ve baş şüpheli o olur diye düşündüm."

"Bir anda Sal suçlu görününce ne düşündün?"

Becca omuz silkti. "Bilmiyorum. Bir tür işaret olduğunu, bağışlandığımı sandım. Ama kendimi asla affetmedim."

"Ve sonra," dedi Pip, "beş yıl sonra ben kurcalamaya başladım. Numaramı röportaj yaptığım Stanley'nin telefonundan aldın."

"Bana Sal'ın masum olduğunu düşünen bir öğrencinin bu konuda proje hazırladığını söyledi. Panikledim. Onun masum olduğunu kanıtlarsan başka bir şüpheli bulmam gerekecekti. Andie'nin kullan at telefonunu saklamıştım ve gizli bir ilişkisi olduğunu biliyordum. *E* olarak kaydedilmiş biriyle Ivy House'da buluşmak için mesajlaşmıştı. O adamın kim olduğunu öğrenmek için otele gittim. Bir yere varamadım. Otelin sahibi olan yaşlı kadının aklı karışıktı. Haftalar sonra seni istasyon otoparkının orada gördüm. Andie'nin torbacısının orada çalıştığını biliyordum. Seni izledim, sen onu takip ederken ben de seni takip ettim. Sal'ın kardeşiyle evine girdiğini gördüm. Sadece seni durdurmak istedim."

"İlk mesajı da o zaman attın," dedi Pip. "Ama ben durmadım.

Seninle konuşmak için ofise gelip kullan at telefon ve Max Hastings'den bahsedince sen olduğunu anlamaya yakın olduğumu düşünmüş olmalısın. Bu yüzden köpeğimi öldürüp tüm araştırmamı yok etmemi istedin."

"Üzgünüm." Bakışlarını yere indirdi. "Köpeğini öldürmek istemedim. Onu bıraktım, gerçekten bıraktım. Ama karanlıktı, yönünü şaşırmış olmalı, nehre düştü."

Pip'in nefesi tıkandı. Kaza ya da değil. Bu, Barney'yi geri getirmeyecekti.

"Onu çok seviyordum," dedi Pip. Başı dönüyordu, sersem gibiydi. "Ama seni bağışlamaya karar verdim. Buraya da bu yüzden geldim Becca. Eğer ben tüm bunları çözdüysem davayı yeniden açan polisin çözmesi de uzun sürmez. Bay Ward'ın hikâyesi seninkinin kurcalanmasına neden olacak." Hızlı konuşuyor, dili dolanıyordu. "Becca, yaptığın şey, onu ölüme terk etmiş olman doğru değil. Bunu bildiğini biliyorum. Ama aynı zamanda senin başına gelenler de haksızlık. Hiçbirini sen istemedin. Ancak kanun şefkatten yoksundur. Seni uyarmaya geldim. Gitmelisin, bu ülkeyi terk edip kendine yeni bir hayat kurmalısın. Çünkü yakında senin için gelecekler."

Pip ona baktı. Becca konuşuyor olmalıydı ama bir anda dünyadaki tüm sesler kaybolmuştu, sadece başının içinde hapsolmuş bir böceğin kanat sesleri vardı. Aralarındaki masa dönüyor, görünmez bir ağırlık göz kapaklarını aşağı çekiyordu.

"Be-ben..." diye kekeledi. Dünya karardı, tek parlak şey önünde sallanan boş kupaydı. "İçeceğime... bir şey mi koydun?"

"Andie'nin gizlediği yerde Max'ın birkaç hapı kalmıştı. Onları sakladım."

Becca'nın sesi yükselmiş gibiydi, palyaço tarzı bir kahkaha kulaklarında yankılanıyordu.

Pip sandalyeyi itip kalktı ama sol bacağının gücü yoktu. Yerden kesilmesiyle mutfaktaki adaya çarptı. Bir şeyler kırıldı, par-

çalar etrafında sivri uçlu bulutlar gibi uçuştu, dünya durmaksızın dönüyordu.

Oda sallandı, Pip lavaboya doğru sendeledi, içine doğru eğildi, parmağını ağzına soktu. Kustu, rengi koyu kahverengi, tadı acıydı. Bir kez daha kustu. Yakından ve uzaktan bir ses geldi.

"Bir şey yapmam gerekiyordu, mecburdum. Kanıt yok. Sadece sen ve senin bildiklerin. Üzgünüm. Bunu yapmak istemiyordum. Neden peşini bırakmadın?"

Pip geri çekilip ağzını sildi. Oda yine fırıl fırıl dönmeye başladı, Becca önünde duruyor, uzattığı elleri titriyordu.

"Hayır," Pip çığlık atmaya çalıştı ama sesi çıkmadı. Döndü, adaya dayanarak yürüdü. Ayakta durabilmek için parmaklarını taburelerden birine geçirdi. Tabureyi tutup fırlattı. Becca'nın bacaklarına çarparken tabureden gelen gürültü Pip'in başını çatlatacak gibiydi.

Pip koridorun duvarına koştu. Kulakları çınlıyor, omuzları titriyordu, duvara tutunarak kapıya ulaştı. Kapı açılmadı ama gözlerini kırpıştırmasıyla kapı yok oldu ne nasılsa dışarıyı gördü.

Dışarısı karanlıktı, dönüyordu, gökyüzünde bir şey vardı. Parlak, rengârenk mantarlar, kıyamet bulutları ve kıvılcımlar. Havai fişeklerin çıkardığı ses yer yüzünü parçalıyordu. Pip ayağa kalkıp parlak renklere yetişmek için ormana doğru koştu.

Ağaçlar iki basamaklı ahşaplar gibi yürüyordu, Pip'in ayakları uyuşmuştu. Parlak bir gök gürlemesi onu kör etti.

Elleri gözlerinin önündeydi. Bir çatırtı ve Becca'nın yüzü karşısında belirdi.

Becca'nın itmesiyle Pip yaprak ve çamurların arasına sırt üstü düştü. Becca başında duruyordu, ellerini aşağı doğru uzattı... ani bir enerji dalgası geldi. Pip bu sayede bir tekme savurabildi. Artık Becca da yerdeydi, karanlık yaprakların arasında kaybolmuştu.

"Ben sa-sana yardım et-etmeye çalışıyordum," diye kekeledi Pip.

Döndü, emekledi, kolları ve bacakları birbirine karışmıştı. Güçsüz ayakları üstüne kalkıp Becca'dan kaçtı. Kilise bahçesine doğru koştu.

Daha çok bomba patladı, dünyanın sonu geliyordu. Güç almak için kıyamet göğünün altında dönerek dans eden ağaçlara tutundu. Tuttuğu bir ağaç insana dokunuyormuş gibi hissettirdi.

Uzanıp iki eliyle onu kavradı. Birlikte yere düşüp yuvarlandılar. Pip başını bir ağaca çarptı, yüzünden kıvrılarak akan ıslaklık, ağzında kan tadı vardı. Kırmızılık gözlerine dolarken dünya bir kez daha karardı. Becca üstünde oturuyordu ve Pip'in boynuna dolanan soğuk bir şey vardı. Ne olduğunu anlamak için uzandı, boynunu kavrayan şey parmaklardı ama onlardan kurtulmak için bir şey yapamıyordu. Onları sökemiyordu boynundan.

"Lütfen." Kelime ağzından çıktı ama içeri hava girmedi.

Yaprakların üstüne yığılan kolları artık onu dinlemiyor, hareket etmiyorlardı.

Becca'nın gözlerine baktı. *Asla bulunamaman için seni nereye koyacağını biliyor. Andie Bell'in kemikleriyle birlikte kapkaranlık bir yere.*

Kol ve bacaklarının ardından, bedeninin geri kalanı da onu bırakıyordu.

"Keşke benim yanımda da senin gibi biri olsaydı," diye bağırdı Becca. "Sadece Andie vardı. O, babamdan tek kaçışımdı. Max'ın peşine düşmek için tek umudumdu. Ve o umursamadı. Belki de hiç umursamamıştı. Şimdi sıkışıp kaldım ve bundan başka çıkış yolum yok. Bunu yapmak istemezdim. Üzgünüm."

Pip nefes almanın nasıl bir his olduğunu hatırlayamadı.

Gözleri aralandı, o aralıkta alevler vardı.

Little Kilton daha büyük bir karanlık tarafından yutuluyordu. Ama gecenin içindeki gökkuşağı kıvılcımlarını izlemek güzeldi.

Her şey karanlığa gömülmeden önce uğurlanmak için güzel bir yoldu.

Tam o anda boynundaki soğuk parmakların gevşeyip çekildiğini hissetti.

İlk nefesi ciğerlerini yaktı, karanlık geri çekilirken yeryüzü gürültüyle doldu.

"Bunu yapamam," dedi Becca ellerini kendine dolayıp. "Yapamam."

Ardından bir sürü ayak sesi, Becca'yı geri çeken bir gölge. Daha çok ses. Bağırışlar, çığlıklar ve "Geçti tatlım..."

Pip başını çevirdi, babası yanındaydı, bağırıp kurtulmaya çalışan Becca'yı yere yatırmıştı.

Arkasında biri daha vardı, onu oturtmaya çalışıyordu ama o bir nehirdi ve tutulamazdı.

"Nefes al komiser," dedi Ravi, Pip'in saçlarını okşayarak. "Buradayız. Artık buradayız."

"Ravi, onun nesi var?"

"Hypnol," diye fısıldadı Pip, ona bakarak. "Rohypnol... çayıma."

"Ravi hemen ambulans çağır. Polisi ara."

Sesleri yine kesildi. Sadece renkler vardı, bir de sırtını dayadığı Ravi'nin konuşurken titreyen göğsü.

"Andie'yi ölüme terk etti," dedi Pip ya da dediğini sandı. "Ama onu bırakmalıyız. Bu adil değil. Hiç değil."

Kilton göz kırptı.

"Hatırlamayabilirim. Ben hafıza... kaybedebilirim. Septik tankın içinde. Çiftlik evi... Sycamore. Oraya..."

"Tamam Pip," dedi Ravi dünyadan kayıp gitmemesi için onu tutarken. "Bitti. Her şey bitti. Seni tuttum."

"Beni nasıl buldun?"

"İzleme cihazın hâlâ çalışıyor," dedi Ravi, Arkadaşımı Bul uygulamasında turuncu nokta bulunan ekranı gösterdi. "Burada olduğunu görür görmez anladım."

Kilton göz kırptı.

"Sorun yok, seni buldum Pip. İyi olacaksın."

Göz kırptı.

Konuşma sesleri vardı, Ravi ve babası konuşuyorlardı. Ama onun duyabileceği yükseklikte değil, fısıldaşıyorlardı. Artık onları göremiyordu. Gözleri gökyüzünde ve patlayan havai fişeklerdeydi. Armageddon'ın kıvılcımları. Hepsi kırmızı. Kırmızı parıltılar ve kırmızı ışıltılar.

Sonra yine insan oldu, soğuk nemli toprakta otururken Ravi'nin nefesini kulağında hissetti. Ağaçların arasında mavi ışıklar ve siyah üniformalar dolanıyordu.

Pip hem ışıkları hem de havai fişekleri izledi.

Ses yoktu. Sadece nefesin, kıvılcımların ve ışıkların titremesi vardı.

Mavi ve kırmızı. Kırmızı

ve mavi. Mızrı ve

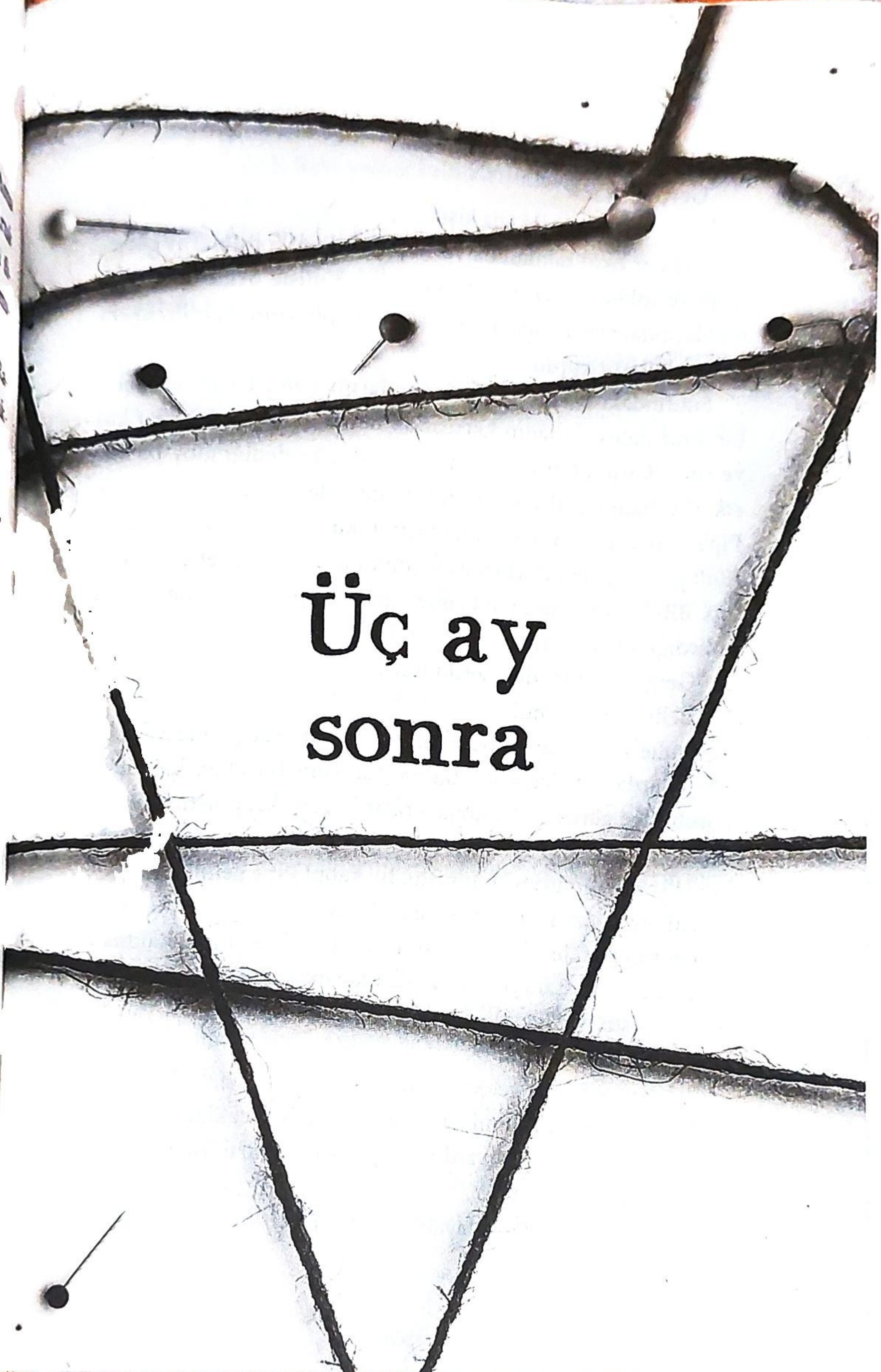
kavi. Ma

ki

v

e

...

Üç ay sonra

"Orada bir sürü insan var komiser."

"Gerçekten mi?"

"Evet, neredeyse iki yüz kişi."

İnsanlar okul salonunda yerlerini alırken koltukların gacırtısını ve sohbet seslerini duyabiliyordu. Kuliste beklerken, parmaklarındaki ter, elinde tuttuğu sunum notlarındaki mürekkebi kâğıda bulaştırıyordu.

Sınıfındaki herkes proje sunumlarını hafta başında küçük bir sınıf dolusu insanın karşısında tamamlamıştı. Ancak okul ve sınav kurulu Pip'in sunumunu müdürün dediği gibi *'bir tür etkinlik'* haline getirmenin iyi bir fikir olacağını düşünmüştü. Pip'e başka seçenek bırakılmamıştı. Okul internetten ve *Kilton Mail* gazetesinden duyurmuştu sunumu. Basın davet edilmişti. Pip, BBC minibüsünün erkenden gelip ekipman ve kameraları indirdiğini görmüştü.

"Gergin misin?" diye sordu Ravi.

"Belli olmuyor mu?"

Andie Bell hikâyesi patlayınca, konu ulusal gazete ve televizyonlarda haftalarca yer bulmuştu. Tüm bu çılgınlık Pip'in Cambridge görüşmesi yaptığı sıralarda gerçekleşmişti. Üniversitenin iki akademi üyesi onu gazetelerden tanımış ve dava hakkında soru yağmuruna tutmuştu. İlk kabul Pip'e gelmişti.

Kilton'ın gizemleri Pip'i o haftalarda o kadar takip etmişti ki, hepsini yeni bir deri gibi üstünde taşımak zorunda kalmıştı. İçlerinden biri, Cara'yı sonsuza dek koruyacak olansa derinlere gömülmüştü. En iyi arkadaşı Cara, Pip hastanedeyken yatağın başından ayrılmamıştı.

"Daha sonra size geleyim mi?" diye sordu Ravi.

"Tabii. Cara ve Naomi de yemekte bizde olacaklar."

Sivri topuk seslerinin ardından perdeden kurtulmaya çalışan Bayan Morgan göründü.

"Hazır olduğunda başlayabiliriz Pippa."

"Tamam, bir dakikaya başlayacağım."

"Pekâlâ," dedi Ravi yalnız kaldıklarında, "gidip yerime otursam iyi olacak."

Gülümsedi, ellerini kızın ensesine koydu, parmaklarını saçlarının arasına soktu ve alnını onunkine dayadı. Pip, Cambridge mülakatı için trene binmek üzereyken bunu kederinin, baş ağrısının ve gerginliğinin yarısını almak için yaptığını söylemişti. Kötü şeylerin yarısını almak, iyi şeylere yer açacaktı.

Onu öptü, Pip içini saran o hisle parladı. Kelebekleri hatırlatan o hisle.

"Göster kendini Pip."

"Göstereceğim."

"Ah, bu arada," dedi çıkmadan önce bir kez daha arkasına bakıp, "onlara bu projeye başlama nedeninin beni etkilemek olduğunu söyleme. Daha asil bir neden bulabilirsin."

"Git buradan!"

"Kendini kötü hissetme. Buna engel olamazdın, ben büyüleyiciyim," dedi sırıtarak. "Anladın mı? Büyüleyici Ravi."

"Harika bir espri," dedi Pip. "Şimdi git."

Bir dakika daha durup giriş cümlelerini tekrarladı ve sahneye çıktı.

İnsanlar ne yapacaklarından emin değildi. Seyircilerin yarısı nazikçe alkışlamaya başladığı sırada kameralar onları çekmeye başladı, seyircilerin diğer yarısıysa kımıldamadan oturuyordu, Pip yürürken bir tarla dolusu göz onu takip etti.

Ön sıradaki babası ayağa kalkıp parmaklarıyla ıslık çalıp bağırdı: "Bastır tatlım!" Annesi hemen uzanıp adamı yerine çekerken yanında oturan Nisha Singh ile bakıştı.

Pip öğretmen kürsüsüne yürüyüp konuşma kâğıtlarını önüne yerleştirdi.

"Merhaba," dedi Pip. Cızırdayan mikrofondan yükselen ses sınıfın sessizliğini böldü. Kameralar çalıştı. "Benim adım Pippa

ve bir sürü şey biliyorum. Mesela *typewriter* kelimesinin klavyenin sadece en üst sırasını kullanarak yazabileceğiniz en uzun kelime olduğunu biliyorum. Sadece otuz sekiz dakika süren Anglo-Zanzibar savaşının tarihteki en kısa savaş olduğunu biliyorum. Bu projenin benim, arkadaşlarımın ve ailemin hayatını tehlikeye attığını ve bir sürü hayatı değiştirdiğini biliyorum. Üstelik hepsi de iyi yönde değil. Bilmediğim şeyse," durdu, "bu kasabanın ve ulusal medyanın burada ne olduğunu neden hâlâ anlamadığı. Sal Singh ve kardeşi Ravi'nin küçücük yer bulduğu uzun makalelerde Andie Bell için gerçeği bulan 'harika öğrenci' ben değilim. Bu proje Sal ile başladı. Gerçeği bulmak için."

Pip onu gördü. Stanley Forbes üçüncü sırada oturmuş açık bir deftere not alıyordu. Hâlâ onu düşünüyordu, onu, şüpheliler listesindeki diğer isimleri, bu davayla çakışan diğer hayatları ve sırları. Little Kilton'ın hâlâ sırları, altına bakılmamış taşları ve cevaplanmamış soruları vardı. Ancak bu kasabada o kadar çok karanlık köşe vardı ki, Pip hepsine ışık tutamayacağını kabullenmeyi öğrenmişti.

Stanley'nin arkasında arkadaşları oturuyordu, Cara aralarında yoktu. Tüm olanlar karşısında oldukça cesur davranmış olsa da, bugün orada olmanın onun için fazla ağır olacağını biliyordu Pip.

"Bu projenin," diye devam etti Pip, "dört kişinin kelepçelenmesi ve içlerinden birinin beş yıllık esaretinden kurtulmasıyla sonlanacağını tahmin edemezdim. Elliot Ward, Sal Singh'i öldürmek, Isla Jordan'ı kaçırmak ve adaleti yanıltmaktan suçlu bulundu. Cezası gelecek hafta belli olacak. Becca Bell, ağır ihmal yoluyla ölüme sebep olma, yasal gömülme hakkına engel olma ve adaleti engelleme suçlarından yıl içinde mahkemeye çıkacak. Max Hastings, dört cinsel saldırı ve iki tecavüzle suçlandı ve o da bu yıl içerisinde mahkemeye çıkacak. Howard Bowers, kontrollü bir ilacı tedarik etme ve satma amaçlı bulundurmakla suçlanıyor."

Notlarını karıştırıp boğazını temizledi.

"Peki 20 Nisan 2012'deki bu olaylar neden oldu? O gece ve takip eden günlerde yaşananlarda hepsi cezai anlamda olmasa da ahlaken suçlu olan bir avuç insan var. Bunlar: Elliot Ward, Howard Bowers, Max Hastings, Becca Bell, Jason Bell ve elbette Andie'nin kendisi. Sizler onu güzel kurban olarak gördünüz ve sırf sizin anlatımınıza uymadığı için karakterinin gölgeli katmanlarını bilerek görmezden geldiniz. Ama gerçek şu: Andie Bell istediğini elde etmek için duygusal şantaj yapan bir zorbaydı. Kimin ne amaçla kullandığını umursamadan uyuşturucu satıyordu. Uyuşturucu destekli cinsel saldırıları kolaylaştırdığını bilip bilmediğini asla öğrenemeyeceğiz ama kendi kardeşi tarafından bu gerçekle yüz yüze getirildiğinde şefkat göstermediğini kesin olarak biliyoruz.

Yine de, yakından baktığımızda Andie gerçeğinin ardında ne buluyoruz? Savunmasız ve özgüvensiz bir kız buluyoruz. Çünkü Andie, babasından sürekli nasıl göründüğünün ve ne kadar beğenildiğinin sahip olabileceği tek değer olduğunu duyarak büyümüştü. Ev onun zorbalık gördüğü, aşağılandığı bir yerdi. Andie başka bir evde yaşasa nasıl bir genç kadın olurdu, onu değerli kılan neydi ve nasıl bir gelecek istiyordu, bunları öğrenme şansını asla bulamadı.

"Her ne kadar bu hikâyenin kendi canavarları olsa da, bunları iyi ya da kötü diye ayırabilmenin kolay olmadığını gördüm. Sonuçta bu, gerçek insanlar ve onların farklı çaresizliklerinin birbirine çarpmasıyla ilgili bir hikâyeydi. Ancak sonuna kadar daima iyi kalan tek bir kişi vardı. O Sal Singh'di."

Pip, annesiyle babasının ortasında oturan Ravi'ye baktı.

"Durum şu ki," dedi, "bu projeyi kuralların söylediği gibi tek başıma yapmadım. Kendi başıma yapamazdım. Sanırım bu yüzden projem iptal edilebilir."

Seyirciler arasından birkaç kişinin nefesi kesildi, Bayan Morgan onlardan biriydi. Birkaç kişi de gülmüştü.

"Bu davayı Ravi Singh olmadan çözemezdim. İşin aslı, o

olmasa hayatta bile kalamazdım. Ve nihayet dinlemeye hazır olduğunuz bu anda, Sal Singh'in ne kadar nazik biri olduğunu anlatacak biri varsa, o da kardeşidir."

Ravi oturduğu yerden ona bakarken gözleri tıpkı Pip'in sevdiği gibi azarlarcasına açılmıştı. Ama Pip onun buna ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ravi de biliyordu.

Pip başını öne eğince Ravi ayağa kalktı. Victor da kalktı, parmaklarıyla ıslık çalıp iri ellerini gürültülü bir şekilde birbirine vurarak alkışladı. Seyirciler arasındaki öğrencilerden bazıları ona katıldı ve Ravi basamakları çıkıp kürsüye yürürken alkışlandı.

Ravi yanına gelirken Pip mikrofonun önünden çekildi. Pip ona göz kırpan Ravi'nin başının arkasını kaşıyarak kürsüye çıkışını gururla izledi. Ravi daha dün hukuk okuyabilmek için okul sınavlarına yeniden gireceğini söylemişti.

"Şey... selam," dedi Ravi ve mikrofon bir kez daha cızırdadı. "Bunu beklemiyordum, ne de olsa her gün bir kızdan övgüler almıyorum." Sessiz, sıcak bir kahkaha dalgası oldu. "Ama sanırım Sal hakkında konuşmak için hazırlık yapmama gerek yok. Yaklaşık altı yıldır buna hazırlanıyorum. Ağabeyim sadece iyi bir insan değildi, o en iyisiydi. Nazikti, son derece şefkatliydi, her zaman insanlara yardım ederdi, hiçbir şeyi fazla sorun etmezdi. Özveriliydi. Hatırlıyorum da bir gün, ikimiz de çocukken halının üstüne meyve suyu dökmüştüm ve başım belaya girmesin diye Sal suçu üstlenmişti. Üzgünüm anne ama eninde sonunda öğrenecektin."

Seyirciler arasından kahkahalar yükseldi.

"Sal neşeliydi. Kendinizi tutamayıp eşlik edeceğiniz saçma bir kahkahası vardı. Ve ah, evet, geceleri rahat uyuyabileyim diye bana çizgi roman çizmek için saatlerini harcardı. Onları hâlâ saklıyorum. Ve Sal zekiydi. Eğer hayatı elinden alınmasa harika şeyler yapardı, biliyorum. Dünya onsuz asla eskisi kadar

aydınlık olmayacak," Ravi'nin sesi çatladı. "Ve keşke tüm bunları ona hayattayken söyleyebilseydim. Ona herkesin sahip olmayı isteyeceği bir ağabey olduğunu söyleyebilseydim. Ama en azından bunu bugün bu sahnede söyleyebiliyorum ve bu kez herkesin bana inanacağını biliyorum."

Pip'e baktı, ona uzanırken gözleri parlıyordu. Pip, Ravi'nin yanına gitti, son sözlerini söylemek için mikrofona eğildi.

"Ancak bu hikâyede son bir oyuncu daha vardı: Little Kilton halkı, yani biz, hepimiz. Hep birlikte harika bir hayatı korku filmine dönüştürdük. Bir yuvayı hayalet eve çevirdik. Ve bundan böyle bunu telafi etmek zorundayız."

Pip kürsünün arkasında Ravi'nin eline uzandı, parmaklarını onunkilerin arasına geçirdi. Birbirine dolanan elleri yeni bir hayat bulmuştu, Pip'in parmak uçları Ravi'nin eklem çukurlarına, sanki birbirleri için yaratılmışlar gibi mükemmelce oturdu.

"Sorusu olan?"